

JULIA QUINN

Rüyalar Gerçek Olsa

Ginny & Yuuki

Epsilon®

Nisan kapıda ve beraberinde Londra'ya yeni bir sosyalleşme sezonunu da getiriyor. Kentin dört yanında, sosyeteye tanıştırılacak sevgili kızlarıyla alışverişe çıkmış hırslı anneleri görmek mümkün. Evlilikle evde kalmak arasındaki ince çizgiyi bilen bu anneler, kızlarına o sihirli gece elbisesini almak için şehri dört dönüyorlar.

Avları olarak - ki bunlar kentin seçkin bekârlarıdır - henüz yurt dışına yaptığı son gezisinden dönmemiş olsa da Bay Colin Bridgerton bir kez daha ilk sırayı alıyor. Bu genç beyefendinin bir unvanı olmayabilir, bu doğru, ama yakışıklılık, talih ve Londra'da bir dakika bile geçirmiş herkesin bildiği gibi cazibe, Bay Bridgerton'da bolca bulunuyor.

Fakat Bay Bridgerton herhangi bir genç hanıma ilgi göstermeden otuz üç gibi olgun bir yaşa erişti ve 1824 yılının bu açıdan 1823'ten farklı olacağını gösterecek herhangi bir ipucu da yok.

Belki de sosyeteye tanıştırılacak bu genç hanımlar - ve daha da önemlisi bu genç hanımların hırslı anneleri - şansı başka yerde aramalılar. Eğer Bay Bridgerton kendine bir eş arıyorsa bile, bu arzuyu gizlemede son derece başarılı.

Öte yandan bu, bir genç hanımın bayıldığı yarışlardan biri değil midir?

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN
CEMİYET GAZETESİ

TEŞEKKÜRLER

Karakterlerini kullanmama kibarca izin verdikleri için
Lisa Kleypas ve Stephanie Laurens'a sonsuz teşekkürler.

Ginny & Yuuki

Giriş

1812 senesinin 6 Nisan günü - on altıncı doğum gününden tam iki gün önce - Penelope Featherington âşık oldu.

Tek kelimeyle muhteşemdi. Dünya sallandı. Kalbi durdu. Nefes kesici bir andı. Ve bahsi geçen adamın da - ki bu da Colin Bridgerton'du - aynı şeyleri hissettiğini biliyordu.

Ah, aşk kısmı değil elbette. Bay Bridgerton 1812 yılında ona kesinlikle âşık olmamıştı (hatta 1813'te, 1814'te ya da 1815'te de olmamıştı - ne yazık ki 1816-1822 arasında da âşık olmamıştı, hele 1823'te hiç olmamıştı, zaten o ara yurt dışındaydı). Ama onun da dünyası sallanmış, kalbi durmuştu ve Penelope genç adamın nefesinin kesildiğine de oldukça emindi. En azından on saniye boyunca.

Attan düşmek insanı işte bu hale getirirdi.

Olay şöyle gerçekleşti:

Penelope Hyde Park'ta annesi ve iki ablasıyla gezintiye çıkmışken ayaklarının altında bir gümbürdeme hissetti (bakınız: dünyanın sallanması hakkındaki bahis). Annesi onunla ilgilenmiyordu (genelde ilgilenmezdi zaten), bu yüzden Penelope ne olduğunu anlamak için bir saniyeliğine yanlarından sıvıştı. Featheringtonlar'ın geri kalanı, Vikontes Bridgerton ve Londra'da ikinci sezonuna girmiş olan kızı

Daphne ise koyu bir sohbete girmişlerdi, bu yüzden gümbürtüyü duymazdan geldiler. Bridgertonlar oldukça önemli bir aileydi ve onlarla yapılan sohbetler *hafife alınamazdı.*

Penelope oldukça kalın gövdeli bir ağacın yanından geçince, yıldırım hızıyla, ya da kendi can güvenliğini hiçe sayan at üstündeki aptallar için hangi terim kullanılırsa o şekilde, üzerine gelen iki atlı gördü. Penelope kalp atışlarının hızlandığını hissetti (böylesine heyecanlı bir anda, kalp atışının yavaş kalması pek mümkün değildi, ayrıca bu durum Penelope'nin âşık olduğu için kalbinin durduğunu söylemesini kolaylaştırdı).

Sonra, kaderin o açıklanamaz cilvelerinden biriyle, birden rüzgâr çıktı ve kızın bonesini kaldırarak (annesi, kurdelesi çenesini sıktığı için doğru düzgün bağlamadığından şikâyet ederdi hep) havaya fırlattı ve bone hop diye doğruca atlılardan birinin suratına çarpıverdi.

Penelope nefesini tuttu (işte nefesinin kesildiği an burasıydı!) ve genç adam atından düşerek kendini yakınlardaki çamur birikintisinin içinde buluverdi.

Penelope çok da düşünmeden hareket ederek genç adamın hayatından endişe ettiğini gösteren bir çığlık atmak için öne atıldı ama sesi çıkmıyordu, çığlığı boğazına tıkanıp kalmıştı. Genç adam elbette kıza sinirlenecekti, ne de olsa Penelope adamı atından düşürmüş ve çamurla kaplanmasına neden olmuştu - ki bu, bir beyefendiyi en utanç verici duruma sokacak iki şeydi. Fakat genç adam en sonunda ayağa kalktı, elbiselerinin üstündeki çamuru elinden geldiğince silkeledi ama gidip genç kıza çatmadı. Kırıcı sözler sarf etmedi, bağırmadı, hatta ters ters bakmadı bile.

Kahkaha attı.

Kahkahalara boğuldu.

Penelope daha önce bir erkeğin kahkaha attığını görmemişti ve bildiği kadarıyla bu *hiç* de nazik bir davranış

değildi. Ama bu adamın gözleri - koyu yeşile çalan o gözleri - yanağına bulaşmış bir topak çamuru silmeye çalışırken utanç değil aksine neşe doluydu. Adam şöyle diyordu: "Bu işi pek iyi başaramadım galiba, değil mi?"

İşte Penelope o an âşık oldu.

Tekrar konuşabildiğinde (acıyla fark etti ki belli bir zekâ seviyesindeki insanlardan üç saniye kadar geç yanıt verebilmişti), "Ah, hayır, özür dilemesi gereken benim! Bonem kafamdan fırladı ve..." dedi ve duraksadı.

Adamın aslında özür dilemediğini ve itiraz edilecek bir şey olmadığını fark edebildiğinde konuşmayı bıraktı.

Adam keyifli bir gülümsemeyle, "Sorun değil," dedi. "Ben... Ah merhaba Daphne! Parkta olduğunu bilmiyordum."

Penelope arkasını döndü ve Daphne Bridgerton'un yanı başında duran annesi telaşla homurdandı. "Sen ne yaptın Penelope Featherington?" Penelope bu soruya her zamanki gibi *hiçbir şey* yanıtını veremedi, çünkü gerçekte bu kaza tamamıyla onun suçuydu ve az önce oldukça gözde bir bekârın önünde kendini rezil etmişti; en azından annesinin bakışlarından bunu anlayabiliyordu.

Annesi, kızının bu genç adamla bir *şansı* olduğunu düşünmüyordu elbette. Bayan Featherington evlilikle ilgili yüksek umutlarını büyük kızları için besliyordu. Ayrıca Penelope henüz sosyeteye "takdim edilmemişti" bile.

Fakat Bayan Featherington'un kızını daha da azarlamaya niyeti varsa da bunu başaramadı, çünkü bunu yapsaydı dikkatini Bridgertonlar'a verememiş olacaktı ki Penelope hepsinin dikkatini çeken kişinin çamura batmış genç olduğunu çoktan fark etmişti.

Bayan Featherington, "Umarım oğlunuz yaralanmamıştır," dedi Leydi Bridgerton'a.

Leydi Bridgerton anne şefkatiyle oğlunu hırpalamaya başlayamadan önce ustaca yan tarafa kaçan Colin, "Turp gibiyim," diyerek araya girdi.

Tanıştırma merasimi yapıldı ama konuşmanın geri kalanı pek de önemli değildi, çünkü Colin Bayan Featherington'u hızla ve isabetle tartarak onun bir çöpçatan anne olduğuna karar vermişti. Penelope genç adamın hızlıca geri çekildiğini gördüğünde hiç şaşırmadı.

Ama yara çoktan alınmıştı bile. Penelope'nin hayal kurmak için bir nedeni olmuştu.

O gece karşılaşmalarını belki de binince defa hayal ederken, genç adamın dans etmeden hemen önce elini öperken ona âşık olduğunu söylemesinin ne kadar hoş olacağını düşündü. Penelope'nin ellerini avcunda olması gerekenden daha fazla süre tutarken, zümrüt yeşili gözleri şeytanca parıldayacaktı. Ya da rüzgârla hışırdayan fundalıkların arasından atıyla cesurca ilerlerken, rüzgâr gücünü kaybetseydi de tek arzusu ona ulaşmak olsaydı...

Ama hayır, Penelope, Colin Bridgerton'a atından düşüp çamura bulandığında âşık olmak zorundaydı. Bu son derece uygunsuz ve romantizmden *son derece* uzaktı ancak elbette burada da şiirsel bir adalet olduğu kesindi çünkü bu, sona varması mümkün olmayan aşklardan biriydi.

Neden karşılık bulmayacak bir aşk için romantizm boşa harcansın ki? Rüzgârla hışırdayan fundalıkların olduğu tanışmaları, gerçekten gelecekleri olan insanlara saklamak gerekir.

Ve eğer on altıdan iki gün eksik yaşına rağmen Penelope'nin bildiği bir şey varsa, o da gelecekteki kocası rolünde, Colin Bridgerton'un olmadığıydı.

Öyle bir adamı kendine çekecek güzellikte bir kız değildi ve hiçbir zaman öyle olamayacağından endişe ediyordu.

1813 yılının 10 Nisan günü - on yedinci yaş gününden tam iki gün sonra - Penelope Featherington Londra sosyetesine ilk kez takdim edildi. Bunu istememişti. Annesine bir yıl daha beklemesi için yalvarmıştı. Olması gerekenden en az altı kilo fazlası vardı ve yüzü hâlâ heyecanlandığı zaman sivilcelenmeye meyilliydi, bu da *her zaman* sivilceli olacağı anlamına geliyordu çünkü dünyada Penelope'yi bir Londra balosu kadar heyecanlandıracak başka hiçbir şey yoktu.

Penelope kendine asıl önemli olanın iç güzelliği olduğunu hatırlatmaya çalıştı ama insanlara ne *söyleyeceğini* bilemediği için kendine kızarken bunun pek de yardımı dokunmuyordu. Kişiliği olmayan çirkin bir kızdan daha can sıkıcı bir şey olamazdı. Ve evlilik pazarına ilk çıktığı yıl Penelope tam da böyleydi. Hayır, aslında *hakkını* yememek gerekirdi, en azından azıcık da olsa kişiliği olan çirkin bir kızdı.

Derinlerde nasıl biri olduğunu biliyordu ve bu kişi zeki, nazik, hatta eğlenceliydi ama nasıl oluyorsa kişiliği kalbi ve ağzı arasında bir yerlerde kayboluyordu hep; Penelope kendini yersiz konuşurken ya da çoğunlukla tek kelime edemezken buluyordu.

Annesi işleri daha da can sıkıcı hale getirerek Penelope'nin kendi kıyafetlerini seçmesine izin vermedi. Penelope birçok genç hanımın giydiği beyaz rengi giyemediği gibi (ki bu da işlerin karmaşıklığını azaltmıyordu) kendini tamamen acınası gösteren sarı, kırmızı ve turuncular giymeye zorlandı. Yeşil giymeyi önerdiği bir seferinde ise Bayan Featherington ellerini oldukça geniş kalçalarının üstüne koyup yeşilin çok melankolik olduğunu belirtti.

Bayan Featherington'a göre sarı, *mutlu* bir renkti ve ancak *mutlu* bir kız koca bulabilirdi.

Penelope o zaman anladı ki annesinin düşünüş şeklini anlamaya çalışmak nafileydi.

Böylece Penelope kendini sarı, turuncu ve zaman zaman da kırmızıların içinde buluverdi. Aslında böylesi renkler onu kesinlikle daha *mutsuz* gösteriyordu, ayrıca kahverengi gözleri ve kızıla çalan saçlarıyla sürekli beti benzi atmış gibi görünüyordu. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmasa da buna dayanmaya ve sırıtmaya karar verdi; sırıtmayı başaramasa bile en azından topluluk içinde ağlamayacaktı.

Gerçekten de hiç ağlamadı ve bununla gurur duyuyordu.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi 1813 yılında gizemli (ve hayali) Leydi Whistledown haftada üç kez çıkan *Cemiyet Gazetesi*'ni yayımlamaya başlamıştı. Tek sayfalık bu gazete bir anda büyük sansasyon yaratmıştı. Hiç kimse Leydi Whistledown'ın kim olduğunu bilmiyordu ama herkesin bir teorisi vardı. Haftalar boyunca - hatta aylar boyunca - tüm Londra sadece bunu konuştu. Gazete iki hafta boyunca bedava dağıtılmış - ki bu tonlarca kişinin müptela olması için yeterli bir zamandı - sonra dağıtım bıçak gibi kesilmiş, gazeteci çocuklar gazete başına beş peni gibi inanılmaz bir fiyat biçmeye başlamışlardı.

Ama o zamana kadar, artık hiç kimse günlük dedikodu dozunu almadan yaşayamaz hale gelmişti bile, böylece herkes penileri paşa paşa ödedi.

Bir yerlerde bir kadın (ya da bazılarına göre bir adam) günden güne zenginleşiyordu.

Leydi Whistledown'ın Cemiyet Gazetesi'ni diğer dedikodu gazetelerinden ayıran, yazarın bahsettiği kişilerin açık adlarını yazmasıydı. Lord P... ya da Leydi B... gibi kısaltmaların ardına saklanmak burada yoktu. Eğer Leydi Whistledown biri hakkında yazı yazmak isterse, bu kişinin adı açıkça sayfalara düşerdi.

Ve Leydi Whistledown Penelope Featherington hakkında yazmak isteyince, bunu yaptı. Penelope'nin *Leydi Whistledown'ın Cemiyet Gazetesi*'nde ilk yer alışı şöyleydi:

Bayan Penelope Featherington'un talihsiz kıyafeti, bu talihsiz kızcağızı haddinden fazla olgunlaşmış bir turunçgil gibi göstermiş.

Bu elbette can yakıcı bir darbeydi ama ne yazık ki gerçeğin ta kendisiydi.

Gazetede ikinci kez yer alışı da daha iyi değildi.

Bayan Penelope Featherington'un ağzından tek kelime çıkmadı! Zavallı kızın, elbisesinin büzgüleri içinde sıkışıp kaldığı belliydi.

Sanki Penelope popülaritesini artıracak herhangi bir şeyden korkmuyormuş gibi.

Ama yılın tamamı böylesine korkunç geçmedi. Penelope'nin konuşmayı başarabildiği birkaç kişi olmuştu. Özellikle Leydi Bridgerton ondan hoşlanmıştı ve Penelope kendi annesine söylemeyi hayal bile edemeyeceği şeyleri tatlı vikontesle paylaşabildiğini fark etmişti. Leydi Bridgerton vasıtasıyla, Sevgili Colin'in kız kardeşi Eloise Bridgerton'la tanışma fırsatı da yakalamıştı. Eloise on yedisine yeni girmişti ama güzelliği ve çekiciliğini fazlasıyla gösterse de annesi onun sosyeteye takdiminin bir yıl ertelenmesine izin vermişti.

Ve Penelope öğleden sonralarını Bridgerton malikânesinin yeşil-beyaz boyalı salonunda (ya da çoğunlukla kızların gülüşüp her meseleyi ciddiyetle tartıştığı Eloise'in aydınlık odasında) geçirirken, yirmi iki yaşına basmasına rağmen hâlâ ailesinin yanından ayrılıp bekâr pansiyonlarından birine taşınmayan Colin'le arada sırada karşılaşmaya başladı.

Eğer Penelope onu daha önceden sevdiğini düşünüyorduysa bile, Colin'i tanımaya başladıktan sonra hissettikleriyle eskiden duyduğu hisler kesinlikle karşılaştırılamazdı. Colin Bridgerton espriliydi, gösterişliydi, kadınları kendine çeken bir mizah anlayışı vardı. Ama en önemlisi de...

Colin Bridgerton iyi biriydi.

İyi. Ne kadar saçma bir sözcük. Oldukça sıradan olsa da bu sözcük genç adamın üzerine tam oturuyordu. Penelope'ye söyleyecek hep iyi şeyler bulurdu, en sonunda Penelope de kendinde yanıt verecek cesareti bulduğunda (selamlaşmak gibi çok temel yanıtlar dışında) onu gerçekten dinlerdi. Bu da sonraki karşılaşmalarını hep daha kolay hale getirirdi.

Yılın sonunda Penelope gerçekten sohbet etmeyi başarabildiği tek kişinin Colin Bridgerton olduğuna karar verdi.

Aşk buydu işte. Bu aşk, aşk, aşk, aşk, aşk, aşktı. Evet, bu belki de sözcüklerin saçma şekilde tekrarlanmasıydı ama Penelope oldukça pahalı yazı kâğıdına aynen bunu yapıyordu. Karalamalarının yanında şu sözcükleri de görmek mümkündü: "Bay Colin Bridgerton" ve "Penelope Bridgerton" ve "Colin Colin Colin." Penelope koridorda ayak sesleri duyduğu anda kâğıt doğruca şömineye gidiyordu.

İyi bir insana karşı aşkı hissetmek - tek taraflı da olsa - ne kadar muhteşemdi. İnsanın kendini oldukça mantıklı hissetmesini sağlıyordu.

Elbette Colin'in, tüm Bridgerton erkeklerinin yakışıklılığını almış olmasının bir zararı da yoktu. Meşhur kestane rengi Bridgerton saçı, yayvan ve güler yüzlü Bridgerton ağzı, geniş omuzlar, 1.80'lik boy ve Colin'in durumunda insanlık tarihinin en güzel yeşil gözleri bu adamdaydı.

Bunlar bir genç kızın hayallerini süsleyecek gözlerdi.

Penelope de hayal etti, hayal etti, hayal etti...

1814 yılının nisan ayında Penelope ikinci sezonu için Londra'ya geri döndü ve önceki yılla aynı sayıda damat adayını kendine çekse de (sıfır) açıkça söylemek gerekir ki bu sene bir öncekinden daha iyiydi. Birkaç kilo vermesi sayesinde artık kendine "tipsiz tıknaz" yerine "hafif toplu" diyebiliyordu. Zamanın ideal kadın kavramıyla hâlâ uzaktan yakından ilgisi yoktu ama en azından tamamen yeni bir gardırobu garantileme şansı elde etmişti.

Ne yazık ki annesi sarı, turuncu ve zaman zaman kırmızı renkler konusunda ısrara devam ediyordu. Ve bu kez Leydi Whistledown şunları yazdı:

Bayan Penelope Featherington (Featherington kardeşlerin en az ahmak olanı) insanın ağzında ekşi bir tat bırakan limon sarısı bir elbise giydi.

Bu kinayeli bir iltifat olsa da en azından Penelope'nin, ailenin en akıllısı olduğunu ima ediyordu.

Fakat Penelope iğneleyici dedikodu yazarının kancayı taktığı tek kişi değildi. Koyu saçlı Kate Sheffield sarı elbisesi içinde tutuşmuş bir nergise benzetiliyordu ve Kate gidip Colin'in ağabeyi, üstüne üstlük vikont olan Anthony Bridgerton'la evlenecekti!

Bu yüzden Penelope umutlarından vazgeçmedi.

Aslında tam olarak değil. Colin'in kendisiyle evlenmeyeceğinin farkındaydı ama en azından her baloda onunla dans ediyordu. Colin Penelope'yi güldürüyordu, o da bir süredir Colin'i güldürüyordu ve bu kadarıyla yetinmesi gerektiğini biliyordu.

Ve böylece Penelope yaşamına devam etti. Üçüncü senesi de geldi geçti, dördüncü senesi de. İki ablası, Prudence ve Philippa, en sonunda koca bulup evden ayrıldılar.

Bayan Featherington, Penelope'nin eş bulabileceğine hâlâ inanıyordu, ne de olsa Prudence ve Philippa da kocalarını beşinci yıllarında bulmuşlardı. Ancak Penelope evde kalmaya mahkûm olduğunu biliyordu. Colin'e delicesine âşıkken başka biriyle evlenmesi, evleneceği kişiye de haksızlık olurdu. Ve zihninin derinliklerinde - en arka köşede, asla tam olarak öğrenemediği Fransızca fiil çekimleriyle, hiç kullanmadığı aritmetik formüllerinin arasında bir yerde - minicik bir umut kırıntısı vardı.

Ta ki *o* güne kadar.

Şimdi, yedi yıl sonra bile söz konusu günü, *o* gün olarak adlandırıyordu.

Penelope her zaman yaptığı gibi Eloise, onun kız kardeşleri ve annesiyle birlikte çay içmek için Bridgertonlar'ın evine gitmişti. Eloise'in ağabeyi Benedict Sophie'yle evlenmeden hemen önceydi, henüz onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordu - aslında bunun bir anlamı yoktu, bu arada Leydi Whistledown bu gerçeği öğrenecek olsa bu dünyada ortaya çıkaracağı en büyük sır olurdu bu ama neyse.

Nerede kalmıştık? Penelope çıkışa doğru yürüyor, mermer karoların üstünden geçerken ayaklarının çıkardığı tıkırtıları dinliyordu. Mantosunu düzeltip kapıdan çıkmak için hazırlanırken bazı sesler duydu. Erkek sesleriydi. Bridgerton erkeklerinin sesleriydi.

Bunlar Bridgertonlar'ın üç büyük oğluydu: Anthony, Benedict ve Colin. Bu sıkça homurtu ve el şakası içeren, erkek muhabbetlerinden biriydi. Penelope Bridgertonlar'ın bu sohbetlerini izlemeyi hep sevmişti; nasıl da *güzel* bir aileydiler.

Penelope açık kapıdan onları görebiliyordu ama kapı ağzına gelene kadar konuştuklarını duyamadı. Kaderin kötü zamanlamasıyla Penelope'ye hayatı boyunca musallat

olacak sözler, aynı zamanda Colin'in ağzından duyduğu ilk sözcükler hiç de hoş sözcükler değildi.

"... ve kesinlikle Penelope Featherington'la evlenmeyeceğim!"

Daha düşünmeye vakit bile bulamadan Penelope'nin dudaklarından, "Ah" nidası döküldü. Sesi havayı delip geçen akortsuz bir nota gibi çıkmıştı.

Üç Bridgerton erkeği birden dehşete düşmüş bakışlarla başlarını çevirdi. Penelope hayatının en korkunç beş dakikasını yaşamak üzere olduğunu anlamıştı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca tek kelime edemedi ve sonra hayal bile edemeyeceği bir gururla, doğruca Colin'e bakarak, "Senden benimle evlenmeni isteyen olmadı zaten," dedi.

Colin'in yanakları önce pembeye döndü, sonra kıpkırmızı oldu. Ağzını açtı ama o ağızdan tek kelime çıkmadı. Penelope buruk bir mutlulukla, herhalde, diye düşündü, herhalde bu adamın hayatı boyunca söyleyecek kelime bulamadığı tek an bu.

"Ve asla..." dedi ağlamamak için yutkunarak. "Asla senin bana evlenme teklif etmeni istediğimi birine söylemedim."

"Penelope," dedi nihayet konuşabilen Colin. "Çok özür dilerim."

Penelope, "Özür dilemen için sebep yok," diye karşılık verdi.

"Hayır," diye itiraz etti Colin. "Var. Duygularını incittim ve..."

"Burada olduğumu bilmiyordun."

"Ama yine de..."

"Benimle evlenmeyeceksin," dedi Penelope. Kendi sesi kulaklarına çok garip ve uzaktan geliyordu. "Burada yanlış olan bir şey yok. Ağabeyin Benedict'le evlenmeyeceğim."

Benedict Penelope'nin yüzüne bakmamaya çalışıyordu ama adını duyunca dikkatini o tarafa çevirdi.

Penelope ellerini yumruk yapmış öylece duruyordu. "Onunla evlenmeyeceğimi söylediğimde, onun hisleri incinmiyor, gördün mü?" Benedict'e dönerek gözlerini ona dikti. "Öyle değil mi Bay Bridgerton?"

Benedict telaşla yanıtladı. "Elbette hayır."

Penelope hayatında ilk kez dudaklarından *doğru* sözcüklerin çıktığına şaşarak, "Sorun yok o halde," dedi. "Kimse incinmedi. Şimdi, eğer izin verirseniz beyler, eve gitmeliyim."

Üç bey geçmesi için hemen yolu açtılar ve Penelope hızlıca sıvışmak üzereyken Colin pat diye sessizliği bozdu. "Refakatçin yok mu?"

Penelope başını iki yana salladı. "Hemen şu köşede oturuyorum."

"Biliyorum ama..."

"Sana eşlik edeyim," dedi Anthony sakin bir şekilde.

"Buna gerçekten gerek yok, lordum."

"Benim için zevktir," dedi Anthony kızın başka seçeneği olmadığını belirten bir ses tonuyla.

Penelope başını salladı ve ikisi birlikte caddenin aşağısına yöneldiler. Üç kadar evi geride bıraktıktan sonra Anthony anlaşılmaz derecede saygı dolu bir sesle, "Orada olduğundan haberi yoktu," dedi.

Penelope dudaklarının gerildiğini hissetti; sinirden değil acı yenilmişlik hissi yüzünden. "Biliyorum," dedi. "Zalim bir insan olmadığının farkındayım. Umarım anneniz evlenmesini sağlamak için elinden geleni yapıyordur."

Anthony başını salladı. Leydi Bridgerton'un sekiz evladının da mürüvvetini görme çalışmaları efsaneviydi.

"Beni seviyor," dedi Penelope. "Yani anneniz. Korkarım gerisi onun için önemli değil. Gerçek şu ki annenizin Colin'in eşini ne kadar seveceği pek de mühim değil."

Anthony, "Ben *böyle* söylemezdim," dedi. Sesi korku-

lan ve saygı duyulan bir vikonttan çok akıllı uslu bir anne kuzusu gibi çıkmıştı. "Ben annemin hoşlanmadığı biriyle evlenmeyi istemezdim." Başını saygı ve hayranlıkla salladı. "O tam bir doğal afettir."

"Annen mi, eşin mi?"

Anthony yarım saniye kadar sessiz kaldı. "İkisi de."

Bir süre daha yürüdükten sonra Penelope birden, "Colin uzaklara gitmeli," dedi.

Anthony merakla ona baktı. "Anlayamadım?"

"Uzaklaşmalı. Yolculuk etmeli. Henüz evliliğe hazır değil ve annen evlenmesi için onun üzerinde baskı kurmaktan vazgeçmeyecektir. İyi niyetli ama..." Penelope dehşet içinde dudaklarını ısırdı. Vikontun Leydi Bridgerton'u eleştirdiğini sanmadığını umdu. Bildiği kadarıyla İngiltere'de daha büyük bir leydi yoktu.

"Annem her zaman iyi niyetlidir," dedi Anthony hoşgörüyle gülümseyerek. "Ama haklı olabilirsin. Belki de Colin buradan uzaklaşmalı. Seyahat etmeyi çok sever zaten. Fakat Galler'den daha yeni döndü."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Penelope kibarca, sanki Colin'in Galler'e gittiğinden habersizmiş gibi.

Anthony bir yandan başını sallarken, "İşte geldik," dedi. "Bu sizin eviniz, değil mi?"

"Evet. Eve kadar bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti."

Penelope Anthony'nin gidişini seyretti, sonra da içeri girip ağlamaya başladı.

Ertesi gün *Leydi Whistledown'ın Cemiyet Gazetesi*'nde şu satırlar vardı:

Dün, Bruton Caddesi'ndeki Leydi Bridgerton'un malikânesinin ön basamaklarında ne heyecan yaşandı ama!

Önce Penelope Featherington, bir değil, iki değil, tam ÜÇ Bridgerton kardeşle birden görüldü ki bu pek de güzel olmayan zavallı kız için şimdiye kadar gerçekleşmesi imkânsız görünen bir şeydi. Ne yazık ki (ama yine de tahmin edilebileceği üzere) Bayan Featherington en sonunda üç kardeşin yanından ayrıldığında, gruptaki tek evli erkek olan vikontun koluna girmişti.

Eğer Bayan Featherington nikâh masasına bir Bridgerton sürüklemeyi bir şekilde başarırsa, dünyanın sonu geldi demektir ve eğer bu gerçekleşirse, bu sözlerin yazarı da, bu konuda hiçbir şey bilmediğini itiraf ederek bir süredir yazılar yazdığı gazeteden istifa edecektir.

Görünüşe bakılırsa Leydi Whistledown, Penelope'nin Colin'e olan hislerinin beyhudeliğini anlamıştı.

Yıllar geçip gitti, Penelope farkına bile varmadan sosyeteye takdim edilmemeye başladı ve kendini kızlara eşlik eden yaşlı kadınlarla otururken, dahası Londra sezonlarının tadını çıkarmaya başlayan kız kardeşi Felicity'yi - hem doğal güzellik hem de çekiciliğe sahip tek Featherington kızı - izlerken buldu.

Colin'in seyahat zevki iyice gelişmiş ve Londra dışında gittikçe daha çok vakit geçirmeye başlamıştı; birkaç ay geçmeden yeni bir geziye yelken açıyordu. Şehirde olduğu süre içinde Penelope'ye ayıracak bir dans ve gülücüğü hep oluyordu. Penelope de sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki Colin o gün Penelope'den hoşlanmadığını dile getirmemiş gibi, sanki rüyaları paramparça olmamış gibi davranmayı başarıyordu.

Ve Colin nadiren şehirde kaldığında, çok derin olmasa da, yakın arkadaşlıkları devam ediyordu. Neredeyse yirmi sekiz yaşına gelmiş bir kız kurusu bundan daha fazlasını umabilir miydi zaten?

Karşılıksız aşk kolay değildi ama Penelope Featherington buna alışmıştı.

BÖLÜM 1

Çöpçatan annelerin hepsini bir keyif aldı - Colin Bridgerton Yunanistan'dan döndü!

Kente bu yıl gelen kibar (ve cahil) okurlarımız için açıklayalım, Bay Bridgerton sekizli efsanevi Bridgerton kardeşlerin üçüncüsü (Colin üçüncü olduğu için adı C ile başlıyor. Bay Bridgerton'un kendinden büyük Anthony ve Benedict, kendinden küçük sırasıyla Daphne, Eloise, Francesa, Gregory ve Hyacinth adlı kardeşleri bulunuyor).

Bay Bridgerton soyluluk unvanı taşımasa ve asla bu unvanı alamayacak gibi görünse de (Bay Colin şimdiki vikontun iki oğlu, ağabeyi Benedict ve onun üç oğlunun ardından, Vikont Bridgerton unvanını bekleyen yedinci kişi) serveti, yüzü, vücudu ve en önemlisi de cazibesiyle bu sezonun en önemli gözdelerinden sayılıyor. Ancak Bay Bridgerton'un bu sezon, en sonunda evlilik yemini etmeye razı gelip gelmeyeceğini tahmin etmek zor; evlenme yaşına kesinlikle erişmiş durumda (otuz üç) ama kendine uygun bir genç hanıma ilgi gösterdiğini henüz gören olmadı ve zırt pırt dünyanın egzotik bölgelerine seyahat etmek için Londra'yı terk etmesi işleri daha da karmaşık hale getiriyor.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN
CEMİYET GAZETESİ, 2 NİSAN 1824

"Şuna bak!" diye haykırdı Portia Featherington. "Colin Bridgerton geri dönmüş!"

Penelope nakışını bırakarak başını kaldırdı. Annesi *Leydi Whistledown'ın Cemiyet Gazetesi*'ni - Penelope'nin yapmış olduğu gibi - bir binadan sallanırken tutunulan bir ip gibi sıkı sıkı kavramıştı. "Biliyorum," diye homurdandı Penelope.

Portia kaşlarını çattı. Bir dedikoduyu kendinden önce birinin - herhangi birinin - duymuş olmasından nefret ederdi. "*Whistledown*'ı benden önce mi okudun? Briarly'ye kenara koymasını ve benden önce kimseye okutmamasını söylemiştim..."

Annesi zavallı, köşeye sıkışmış uşağı paylamadan önce Penelope araya girdi. "*Whistledown*'ın gazetesinde görmedim. Felicity söyledi. Dün akşamüstü. Ona da Hyacinth Bridgerton söylemiş."

"Kardeşin Bridgerton Malikânesi'nde çok vakit geçiriyor."

"Ben de öyle," dedi Penelope konuşmanın nereye gideceğini merak ederek.

Portia parmaklarıyla çenesinin yanına yavaşça vurdu, bir plan yaparken veya dolap çevirirken hep bunu yapardı. "Colin Bridgerton kendine eş arayacak yaşa geldi artık."

Penelope gözleri yuvalarından fırlamadan önce göz kırpmayı başardı. "Colin Bridgerton Felicity'yle evlenmeyecek!"

Portia omuz silkti. "Daha garip şeylerin olduğunu da gördüm."

"Sanki ben görmedim," diye homurdandı Penelope.

"Anthony Bridgerton o Kate Sheffield denen kızla evlendi ve o kız *senden* bile daha az popülerdi."

Bu pek de doğru sayılmazdı; Penelope onunla aynı sosyal basamakta durduğunu düşünmeyi tercih ediyordu. Ama bunu annesine söylemek faydasızdı; o bunu büyük ihti-

malle üçüncü kızının o sezon en az popüler kişi olmadığını belirten bir kompliman olarak algılayacaktı.

Penelope dudaklarının gerildiğini hissetti. Annesinin komplimanları insana daha çok kendini eşek arısı sokmuş gibi hissettirirdi.

Portia birden ilgiyle, "Eleştirdiğimi sanma," dedi. "Aslında sen evde kaldığın için memnunum. Kızlarım olmasa bu dünyada yapayalnızım ve yaşlandığımda senin bana bakacağını bilmek beni rahatlatıyor."

Gelecek - annesinin tarif ettiği gelecek - Penelope'nin gözünde canlandı ve koşa koşa gidip baca temizleyicisiyle evlenmemek için kendini zor tuttu. Uzun zamandan beri evde kaldığını kabullenmişti ama kendini hep düzenli minik taraçalı evinde hayal etmişti. Ya da deniz kıyısındaki bakımlı kulübesinde.

Fakat Portia son zamanlarda sohbetlerinde ne kadar yaşlandığından ve Penelope ona bakacağı için ne kadar şanslı olduğundan sıkça söz etmeye başlamıştı. Prudence ve Philippa'nın varlıklı erkeklerle evlendikleri ve annelerine her konforu sağlayacak kadar para elde ettikleri gerçeği önemli değildi. Ya da Portia'nın hâlihazırda var olan ufak serveti - ailesinin hazırladığı çeyizin dörtte biri doğrudan onun hesabına yatırılmıştı.

Hayır, Portia "bakılmak" derken bahsettiği şey para değildi. Portia kendine bir köle arıyordu.

Penelope iç geçirdi. Sadece zihninden geçirmiş olsa da annesine çok yükleniyordu. Annesi onu severdi. Annesinin onu sevdiğini biliyordu. Ve o da annesini seviyordu.

Ama bazen annesinden hiç *hoşlanmıyordu*.

Bunun yüzünden kötü bir insan sayılmamayı umdu. Fakat annesi gerçekten en nazik, en kibar kızların bile sabrını zorlayabilirdi ve Penelope itiraf etmeliydi ki bazen azıcık da olsa alaycı olabiliyordu.

"Neden Colin'in Felicity'yle evlenmeyeceğini düşünüyorsun?" diye sordu Portia.

Penelope irkilerek başını kaldırdı. Bu konuyu kapattıklarını sanmıştı. Öyle olmadığını anlamalıydı. Annesi son derece azimli bir kadındı. "Şey..." dedi yavaşça. "Bir kere Felicity Colin'den on iki yaş genç."

Penelope elini umursamazca sallayarak, "Püf," dedi. "Bu hiçbir şey demek değil, biliyorsun."

Penelope kaşlarını çattı, sonra kazara parmağına batırdığı iğne yüzünden acıyla inledi.

"Ayrıca..." diye devam etti Portia gamsızca. "Colin tam olarak..." *Whistledown*'ın gazetesine baktı. "Otuz üç yaşında! Yaş farkından kaçınması mümkün değil ki! Elbette *senin* yaşında biriyle evlenmesini beklemiyorsun, değil mi?"

Penelope bunu yapmanın görgüsüzlük olduğunu bilse de kanayan parmağını emdi. Ancak korkunç ve korkunç derecede kindar bir laf etmemek için çenesini bir şekilde tutmalıydı.

Annesinin söylediği her şey doğruydu. Yapılan birkaç düğünde - hatta düğünlerin büyük çoğunluğunda - damat gelinden on ya da daha fazla yaş büyük oluyordu. Ama nedense Colin ve Felicity arasındaki yaş farkı daha çok gibi görünüyordu, herhalde bunun nedeni...

Penelope hissettiği tiksintiyi yüzüne yansıtmamaya çalıştı ama başarılı olamadı. "Felicity onun kardeşi yaşında. Onun küçük kardeşi gibi."

"Gerçekten Penelope, ben pek öyle..."

"Hatta bu neredeyse ensest sayılır," diye mırıldandı Penelope.

"Ne dedin sen?"

Penelope iğne işine geri döndü. "Hiçbir şey."

"Bir şey söylediğine eminim."

Penelope başını iki yana salladı. "Boğazımı temizledim. Belki de duyduğun..."

"Bir şey söylediğini duydum. Bundan eminim!"

Penelope inledi. Önündeki uzun ve can sıkıcı yaşam gözlerinin önüne geldi. "Anne..." dedi bir azize değilse bile en azından dindar bir rahibe sabrıyla. "Felicity, Bay Albansdale ile nişanlı sayılır, unuttun mu?"

Portia ellerini ovuşturmaya başlamıştı bile. "Eğer Colin Bridgerton'u elde edebilirse artık onunla nişanlı sayılmaz."

"Öyle bir şey olursa Felicity, Colin'in peşine düşmeden önce üzüntüsünden *ölür*."

"Hiç de değil. O akıllı bir kız. Aklı olan herkes Colin Bridgerton'un daha iyi bir koca olduğunu görebilir."

"Ama Felicity, Bay Albansdale'e âşık!"

Portia muhteşem döşemeli koltuğuna gömüldü. "O da var."

"Ayrıca," diye ekledi Penelope güvenle. "Bay Albansdale'in oldukça iyi bir serveti de var."

Portia işaret parmağını hafifçe yanağına vurdu. "Doğru," dedi sertçe. "Bridgerton serveti kadar büyük olmasa da yabana atılacak gibi değil, sanırım."

Penelope bu sohbeti sona erdirme vaktinin geldiğini biliyordu ama ağzını son bir kez daha açıp konuşmaktan kendini alıkoyamadı. "İşin aslı, anneciğim, o Felicity için gerçekten mükemmel bir eş. Felicity için ne kadar sevinsek az."

"Biliyorum, biliyorum," diye homurdandı Portia. "Ancak kızlarımdan birinin Bridgertonlar'a gelin gitmesini o kadar çok istiyorum ki. Ne kadar büyük bir başarı olurdu! Londra haftalarca beni konuşurdu. Hatta belki yıllarca..."

Penelope iğnesini arkasındaki yastığa sapladı. Bu, sinirini çıkarmanın saçma bir yoluydu ama bunun alternatifi

ancak ayağa dikilip bağırmaktı: *Peki ya ben?* Portia, Felicity de evlendikten sonra Bridgertonlar'la akraba olma hayallerinin sonsuza dek ortadan kalkacağını düşünüyordu. Fakat Penelope hâlâ bekârdı; bunun hiç anlamı yok muydu?

Annesi onunla da diğer üç kız kardeşine yaptığı kadar iftihar etse ne olurdu sanki? Penelope, Colin'in onu gelin olarak seçmeyeceğini biliyordu ama bir annenin çocuklarının kusurlarına karşı birazcık kör olması gerekmez miydi? Penelope Prudence, Philippa, hatta Felicity'nin bir Bridgerton'la hiç şansı olmadığını biliyordu. Annesi neden onların cazibesinin Penelope'den bu kadar fazla olduğunu düşünüyordu?

Tamam, Penelope Felicity'nin popülaritesinin üç ablasının toplamından daha fazla olduğunun farkındaydı. Ama ne Prudence ne de Philippa eşsiz güzelliğe sahiptiler. Onlar da balo salonlarında Penelope kadar beklemişlerdi.

Tabii ikisinin de artık evli olması hariç. Penelope onlar gibi koca adaylarına bağlanmak istememişti ama onlar en azından artık evlerinin kadını olmuşlardı.

Neyse ki Portia'nın aklı en sonunda daha neşeli konulara kaymıştı. "Violet'e ziyarete gitmeliyim," dedi. "Oğlu geri döndüğü için çok rahatlamış olmalı."

Penelope, "Eminim Leydi Bridgerton seni gördüğü için çok sevinecektir," dedi.

Portia üzüntüyle iç geçirerek, "Zavallı kadın," dedi. "Colin için üzülüyor. Biliyorsun ki..."

"Biliyorum."

"Gerçekten, bence bu bir annenin katlanabileceğinin çok ötesinde. Colin ancak gezmeyi biliyor. Tanrı bilir nerelere gidiyor. Umarım gittiği ülkeler dinsiz dolu değildir..."

"Yunanistan'ın Hıristiyan bir ülke olduğunu zannediyorum," diye mırıldandı Penelope bakışlarını nakışından ayırmadan.

"Arsızlık etme Penelope Anne Featherington, Katolik olduklarını biliyoruz!" dedi sözcüklerin üstüne basa basa.

Penelope, "Hiç de Katolik falan değiller," diye yanıtladı. Nakışını bırakarak yan tarafa koydu. "Onlar Yunan Ortodoks."

"Neyse ne, İngiliz Kilisesi'nden değiller işte," dedi Portia burun kıvırarak.

"Ne kadar Yunan olduklarına bakarsak, bundan çok da rahatsız değillerdir."

Portia'nın gözleri memnuniyetsizlikle kısıldı. "Hem sen bu Yunan dinini nereden biliyorsun? Hayır, sakın söyleme," dedi abartılı bir el hareketiyle. "Bir yerde okudun, değil mi?"

Penelope uygun bir yanıt ararken sadece gözlerini kırpıştırdı.

Portia, "Keşke bu kadar çok okumasan," dedi iç geçirerek. "Eğer sosyal ilişkilere daha çok yoğunlaşsaydın, herhalde seni çoktan evlendirmiş olurdum, şu şeylerle daha az uğraşsan..."

Penelope, "Nelerle daha az uğraşsam?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Gözlerini boşluğa dikip bütün gün hayal kurmanı sağlayan şey her ne ise."

"Sadece düşünüyorum," dedi Penelope sessizce. "Bazen sadece durmak ve düşünmek istiyorum."

Portia, "Durmak mı?" diye sordu.

Penelope kendine hâkim olamayıp gülümsedi. Portia'nın bu sorusu anne ve kız arasındaki büyük farkın bir özeti gibiydi. "Hiçbir şeyi anne," dedi Penelope. "Gerçekten."

Portia önce bir şeyler daha söylemek istermiş gibi baktı ama sonra vazgeçti. Belki de sadece acıkmıştı. Çay tepsisindeki bisküviden bir parça koparıp ağzına attı.

Penelope son bisküviyi yemek için öne hamle yapmıştı

ama sonra vazgeçti, son parçayı annesinin almasına izin verdi. Annesinin ağzının dolu olması belki de en iyisiydi. Kendini Colin Bridgerton konulu bir başka tartışmanın içinde bulmak, arzuladığı en son şeydi.

"Colin döndü!"

Penelope başını okumakta olduğu kitaptan kaldırdığında - *Yunanistan'ın Kısa Tarihi* - Eloise Bridgerton'un odasından içeri daldığını gördü. Eloise her zamanki gibi takdim edilmemişti. Featheringtonlar'ın uşağı onu görmeye o kadar çok alışmıştı ki Eloise'e artık aileden biri gibi davranıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu Penelope umursamaz görünmeye çabalayarak. Elbette *Yunanistan'ın Kısa Tarihi*'ni, S.R. Fielding'in bir sene önce fırtınalar koparan romanı *Mathilda*'nın arkasına gizlemişti. Herkesin başucunda *Mathilda*'nın bir kopyası bulunuyordu. Ve bu kitap *Yunanistan'ın Kısa Tarihi*'ni gizleyebilecek kadar kalındı.

Eloise Penelope'nin odasındaki sandalyeye oturdu. "Evet döndü, hem de öyle çok bronzlaşmış ki. Uzun süre güneşin altında kaldığı için herhalde."

"Yunanistan'a gitmişti, değil mi?"

Eloise başını iki yana salladı. "Orada savaş çok kötü bir hal almış ve oralar çok tehlikeliymiş. Bu yüzden onun yerine Kıbrıs'a gitmiş."

"Bak sen," dedi Penelope gülümseyerek. "Leydi Whistledown bir konuda yanılmış."

Eloise'in yüzü arsız Bridgerton gülüşüyle aydınlandı ve Penelope bir kez daha en yakın arkadaşı Eloise olduğu için ne kadar şanslı olduğunu fark etti. Penelope ve Eloise on yedi yaşından beri hiç ayrılmamışlardı. Londra sezonlarında birlikte yer almışlar, yetişkinliğe birlikte erişmişler ve ikisi de annelerinin korkularını gerçekleştirerek evde kalmışlardı.

Eloise doğru erkekle tanışmadığını iddia ediyordu.

Penelope de elbette evlilik teklifi bile almamıştı.

"Kıbrıs'ı sevmiş mi?" diye sordu Penelope.

Eloise iç geçirdi. "Muhteşem olduğunu söyledi. Ben de onun gibi gezmek isterdim. Benim dışımda herkes bir yerlere gidip duruyor."

"Benim dışımda da," diye hatırlattı Penelope.

"Senin dışında da," diyerek ona katıldı Eloise. "Sen olmasan ne yapardım?"

Penelope, "Eloise!" diye bağırdı ona bir yastık fırlatırken. Ama o da Eloise için aynı hislere sahipti. Her gün, ona sahip olduğu için şükrediyordu. Hayatlarından yakın bir kadın arkadaşa sahip olmayan bir sürü kadın geçmişti ve Penelope'nin tüm dertlerini paylaşabileceği bir arkadaşı vardı. Evet, neredeyse tüm dertlerini! Eloise'in şüphelendiğini düşünmesine rağmen Penelope, Colin hakkında hissettiklerinden ona hiç bahsetmemişti. Aslında bunu söylemesine gerek yoktu, Eloise'in sezgileri çok güçlüydü, bu da Penelope için Colin'in onu hiç sevmeyeceğinin bir kanıtıydı. Eğer Eloise bir saniyeliğine bile Penelope'nin Colin'in eşi olma şansı olduğunu düşünseydi, bir ordunun generalini bile hayrete düşürecek acımasız çöpçatanlık taktiklerini kullanıma sokardı.

İşin aslı Eloise, daha çok idare etmeyi seven bir tipti.

"... Ve sonra dedi ki deniz öylesine dalgalıymış ki geminin bir köşesine midesindekileri boşaltıvermiş ve..." Eloise kaşlarını çattı. "Beni dinlemiyorsun."

"Hayır," diye itiraf etti Penelope. "Şey, aslında kısmen dinledim. Colin'in kustuğunu gerçekten sana anlattığına inanamıyorum."

"Evet, ben onun kardeşiyim."

"Bana anlattığını duyarsa kızabilir."

Eloise ellerini kaldırarak itiraz etti. "Umursamaz ki. Sen de onun kardeşi gibisin."

Penelope gülümsedi ama aynı zamanda iç geçirdi.

"Annem ona sezonda şehirde kalıp kalmayacağını sordu," diye devam etti Eloise sözlerine. "Ve son derece kaçamak yanıtlar aldı ama sonra Colin'i kendim sorgulamaya karar verdim."

Penelope, "Ne kadar zekice bir davranış," diye mırıldandı.

Eloise yastığı ona geri fırlattı. "Ve en sonunda itiraf etmesini sağladım, evet en az birkaç ay daha burada kalmayı planlıyor. Fakat anneme söylemeyeceğime dair söz verdirdi bana."

"Ama bu..." Penelope boğazını temizledi. "Çok da akıllıca bir hareket olmamış. Eğer annen zamanın kısıtlı olduğunu düşünürse onu evlendirme çabalarını ikiye katlayacaktır. Colin'in en çok kaçınmak istediği şeyin bu olduğunu sanıyordum."

Eloise onayladı. "Hatta hayatının tüm amacı bu gibi."

"Eğer annesinin acele etmeye gerek olmadığını düşünmesini sağlarsa, o da Colin'e çok fazla yüklenmeyecektir."

"İlginç bir fikir," dedi Eloise. "Ama pratikten çok teoride doğru gibi geliyor. Annem onun evlendiğini görmeyi o kadar çok istiyor ki her halükarda elinden geleni yapacaktır. Normaldeki çabası da Colin'i çıldırtmaya yetiyor zaten."

Penelope, "Bir insan iki kat çıldırabilir mi?" diye sordu sessizce.

Eloise başını kaldırdı. "Bilmiyorum," dedi. "Öğrenmek istediğimi de hiç sanmıyorum."

İkisi de bir an için sessiz kaldılar (bu pek ender olan bir şeydi) ve sonra Eloise hızla ayağa kalkarak, "Gitmem gerek," dedi.

Penelope gülümsedi. Eloise'i tanımayanlar onun hızlıca (ve birdenbire) konu değiştirmek gibi bir huyu olduğunu

düşünebilirlerdi ama Penelope gerçeğin başka olduğunu biliyordu. Eloise'in aklına bir şey takıldı mı, bunu bir türlü unutamazdı. Yani eğer Eloise birdenbire kalkıp gitmek istediyse, bu büyük ihtimalle daha önce konuştukları bir şeyle ilgiliydi ve...

"Colin çaya gelecek," diye açıkladı Eloise.

Penelope gülümsedi. Haklı olmaya bayılıyordu.

Eloise, "Sen de gelmelisin," dedi.

Penelope başını iki yana salladı. "Ailesiyle baş başa olmayı isteyecektir."

"Evet, haklı olabilirsin," diye yanıtladı Eloise başını hafifçe sallayarak. "Peki o zaman, şimdi gitmeliyim. Ziyaretimi böyle kısa kestiğim için kusuruma bakma ama Colin'in eve döndüğünü sana haber vermek istemiştim."

"*Whistledown*..." diye hatırlattı Penelope.

"Doğru. Bu kadın bu kadar bilgiyi nereden elde ediyor?" diye sordu Eloise kafasını merakla sallayarak. "Bu kadın ailem hakkında o kadar çok şey biliyor ki bazen korkup korkmamam gerektiğinden emin olamıyorum."

Arkadaşını kapıya kadar geçirmek üzere kalkan Penelope, "Sonsuza kadar böyle gitmez nasıl olsa," yorumunu yaptı. "Biri en sonunda kim olduğunu anlayacak, sen de böyle düşünmüyor musun?"

"Bilmiyorum." Eloise elini kapı tokmağına uzattı, tokmağı çevirdi ve çekti. "Ben de öyle düşünüyordum. Ama on yıl oldu. Aslına bakarsan eğer yakalanacak olsaydı, bence bu yıllar önce olurdu."

Penelope merdivenlerde Eloise'i takip ederken, "Eninde sonunda bir hata yapacaktır. Yapmak zorunda. O da bir insan nihayetinde."

Eloise güldü. "Ben de onun ufak yollu bir tanrı olduğunu sanmıştım."

Penelope sırıttığını fark etti.

Eloise durdu ve arkasına öyle hızlı döndü ki Penelope hızla ona çarptı. İkisi birlikte son birkaç basamağı düşer gibi hızla inmek zorunda kaldılar. "Sana ne söyleyeceğim biliyor musun?"

"Hiç tahmin edemeyeceğim."

Eloise yüzünü buruşturarak devam etti sözlerine. "Bahse girerim şimdiye kadar *çoktan* hata yapmıştır."

"Affedersin, anlamadım."

"Sen kendin söyledin. Kadın - adam da olabilir - gazetede on yıldan uzun süredir yazıyor. Bir insanın bu kadar uzun sürede hata yapmamış olması mümkün değil. Ne düşünüyorum biliyor musun?"

Penelope ellerini kaldırarak bilmediğini gösteren bir hareket yaptı.

"Bence asıl sorun geri kalanımızın onun hatalarını fark edemeyecek kadar aptal olması."

Penelope bir süre Eloise'e baktı, sonra kahkahalara boğuldu. "Ah, Eloise," dedi gözündeki yaşları silerek. "Seni gerçekten seviyorum."

Eloise sırıttı. "Evde kalmış kız kurusu olduğum için, senin beni sevmen iyi bir şey. Otuzumuza gelip gerçek birer kocakarı olduğumuzda birlikte aynı evde yaşamalıyız."

Penelope bu fikre can simidiymiş gibi sarıldı. "Sence bunu yapabilir miyiz?" diye bağırdı heyecanla. Sonra sesini alçaltarak merdivenlerden yukarı ve aşağı, hole doğru kaçamak bir bakış attı. "Annem panik uyandıracak kadar sık bir şekilde yaşlandığından bahsetmeye başladı."

"Bunda panik yapacak ne var ki?"

"Yaşlandığında eli ayağı olacağıma dair hayaller kuruyor."

"Ah, tatlım."

"Aklımdan geçenden biraz daha hafif bir sözcük bu."

"Penelope!" Ama Eloise sırıtıyordu.

"Annemi seviyorum," dedi Penelope.

Eloise daha yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Sevdiğini biliyorum," dedi.

"Hayır, gerçekten seviyorum."

Eloise'in ağzının sol köşesi seğirmeye başlamıştı. "Gerçekten sevdiğini biliyorum. Gerçekten..."

"Sadece..."

Eloise elini kaldırdı. "Başka bir şey söylemene gerek yok. Seni tam olarak anlıyorum. Ben... Ah! İyi günler Bayan Featherington!"

"Eloise," dedi Portia hole inerken. "Burada olduğunu fark etmemiştim."

Eloise, "Her zamanki gibi sinsiyim," dedi gülümseyerek. "Hatta yüzsüz."

Portia anlayışla gülümsedi. "Ağabeyinin şehre döndüğünü duydum."

"Evet, hepimiz çok mutluyuz."

"Eminim sevinmişsinizdir, özellikle de annen."

"Tabii ki. Havalara uçtu. Eminim şu anda liste hazırlamakla meşguldür."

Portia dedikodu yapma ihtimali doğabilecek bir konu yakaladığı için birdenbire canlanmıştı. "Liste mi? Ne listesi?"

"Ah, bilirsiniz, tüm yetişkin çocukları için yaptığı liste. Umut vaat eden eş adayları gibi şeyler."

"Merak ettim," dedi Penelope kuru bir ses tonuyla. "Acaba bu listede kimler oluyor?"

"Bazen listeye inanılmaz derecede uygunsuz bir iki kişiyi de ekliyor, bu sayede *gerçek* olasılıkların kalitesini öne çıkardığını düşünüyor."

Portia kahkaha attı. "Belki seni de Colin'in listesine koyar, Penelope!"

Penelope gülmedi. Eloise de gülmedi. Portia bunun farkına bile varmadı.

"Neyse, en iyisi ben gideyim artık," dedi Eloise bu garip havayı dağıtmak istercesine. "Colin'i çaya bekliyoruz. Annem tüm ailenin orada olmasını istiyor."

"Sığabilecek misiniz?" diye sordu Penelope. Leydi Bridgerton'un evi büyüktü ama Bridgertonlar'ın çocukları, eşleri ve torunlarının sayısı yirmi biri buluyordu. Bridgertonlar gerçekten de kalabalık bir aileydi.

Eloise, "Bridgerton Malikânesi'ne gidiyoruz," diye açıkladı. Annesi, en büyük oğlu evlendikten sonra Bridgertonlar'ın Londra'daki resmi evlerinden taşınmıştı. On sekiz yaşından beri vikont unvanına sahip olan oğlu Anthony, Violet'e gitmek zorunda olmadığını söylemişti ama Violet oğlunun ve eşinin de özel bir hayatı olduğunu söyleyip onları yalnız bırakmakta ısrar etmişti. Sonuç olarak Anthony ve Kate üç çocuklarıyla Bridgerton Malikânesi'nde yaşarken, Violet henüz evlenmemiş çocuklarıyla (kendine ev tutmuş olan Colin hariç) birkaç blok ötedeki Bruton Caddesi beş numaraya yerleşmişlerdi. Birkaç yıl süren Leydi Bridgerton'un yeni evini adlandırma çabaları sonuç vermeyince, eve ailece Beş Numara demeye başlamışlardı.

"İyi eğlenceler," dedi Portia. "Ben gidip Felicity'yi bulmalıyım. Terzi randevumuza geç kaldık."

Eloise, Portia'yı merdivenlerden çıkıp gözden kaybolana kadar izledi sonra Penelope'ye döndü. "Kardeşin bu aralar neredeyse bütün vaktini terzide harcıyor."

Penelope omuzlarını silkti. "Felicity provalardan nefret ediyor ama annem gerçekten iyi bir eş bulması için bütün umutlarını ona bağlamış durumda. Korkarım Felicity'nin ancak doğru kıyafeti giyerse bir dük bulabileceğine kalpten inanıyor."

"Felicity Bay Albansdale'le nişanlı sayılmaz mı?"

"Sanırım gelecek hafta içinde işi resmiyete dökecek.

Fakat annem o zamana kadar tüm seçeneklere açık gibi görünüyor." Gözlerini devirdi. "Kardeşini uyar da ondan uzak dursun."

Eloise şaşkınlıkla sordu. "Gregory mi? O daha üniversiteyi bile bitirmedi."

"Colin'i."

"*Colin mi*?" Eloise kahkahalara boğuldu. "Ah, çok hoşsun."

"Ben de anneme öyle söyledim ama annemi bilirsin, fikir kafasına bir kez girdi işte."

Eloise kıkırdadı. "Aynı ben, desene."

"Sonuna kadar azimli."

"Azim iyi bir şey olabilir, unutma," dedi Eloise. "Özellikle de doğru zamanda."

Penelope alaycı bir şekilde gülümseyerek, "Doğru," dedi. "Ve yanlış zamanda olursa, hayatın kâbusa dönebilir."

Eloise güldü. "Neşelen, canım. En azından o korkunç sarı elbiselerden kurtulmana izin verdi."

Penelope gündüz kıyafetine baktı. Bu, çok hoş mavi tonlara sahip, beğendiği bir elbiseydi. "Resmi olarak rafa kalktığımı fark ettiğinde elbiselerimi kendi seçmekten vazgeçti. Evlenme ihtimali olmayan bir kız için moda tavsiyesi vermeye vakit ve enerji harcamaya değmeyeceğini düşünüyor. Bir yıldır benimle terziye bir kez bile gelmedi! Tanrı'ya şükürler olsun!"

Daha soğuk tonda giysiler giydiğinde cildi çok tatlı bir pembeliğe bürünen Eloise, arkadaşına gülümsedi. "Kıyafetlerini kendin seçmeye başladığında, bunu herkes fark etti. Leydi Whistledown bile bu konuda yorum yaptı!"

"O gazeteyi annemden sakladım," diye itiraf etti Penelope. "Hislerinin incinmesini istemedim."

Eloise konuşmadan önce gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. "Çok düşüncelisin Penelope."

"Benim de iyilikseverlik ve merhamet dolu anlarım oluyor."

Eloise homurdanarak, "Derler ki," dedi. "İyilikseverlik ve merhametin en önemli tarafı bunu başkalarının dikkatini çekmeyecek şekilde yapmaktır."

Penelope Eloise'i kapıya doğru iterken dudaklarını büzdü. "Senin eve gitmen gerekmiyor mu?"

"Gidiyorum! Gidiyorum!"

Ve gitti.

Gerçekten inanılmaz lezzetli olan brendiden bir yudum alırken Colin Bridgerton İngiltere'ye dönmenin ne kadar hoş olduğunu düşünüyordu.

Aslında eve dönerken de, buradan ayrıldığında olduğu kadar mutluluk duyması oldukça tuhaftı. Beş ay içinde - en fazla altı ay - tekrar ayrılmaya can atacaktı ama şu an için nisanda İngiltere gözüne muhteşem görünüyordu.

"Güzel, değil mi?"

Colin başını kaldırdı. Ağabeyi Anthony maun ağacından yapılma devasa çalışma masasına yaslanmış yudumladığı brendiyi işaret ediyordu.

Colin başını salladı. "Dönene kadar bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Uzo da kendi çapında güzel ama bu..." Kadehini kaldırdı. "Cennet gibi."

Anthony alaycı bir gülümsemeyle, "Peki bu kez ne kadar kalmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Colin pencereye gitti ve dışarıya bakıyormuş gibi yaptı. En büyük ağabeyi, Colin'in dünyayı gezme isteğine olan hoşgörüsüzlüğünü saklamak için pek de çaba sarf etmiyordu. Aslına bakılırsa Colin onu suçlayamazdı. Bir kere, mektupların eve ulaşması kolay değildi; ailesi Colin'in sağlığı hakkında iki kelam duymak için çoğunlukla bir ay kadar beklemek zorunda kalıyordu. Fakat Colin onlara bu

hisleri tattırmaktan - sevdiği birinin ölü mü yaşıyor mu olduğunu bilememek, sürekli kulağı kapıda bir haber gelebilir diye beklemek - hoşlanmasa da temelli İngiltere'de kalmayı başaracağını sanmıyordu.

Bugünü yarını yoktu, buradan *uzaklaşmalıydı* işte. Bunu açıklayacak başka kelime yoktu.

Onun çekici bir serseriden başka bir şey olmadığını düşünen bir yığın insandan, genç erkeklerin ya asker ya da papaz olmasının istendiği İngiltere'den uzakta olmak istiyordu; bunların ikisi de yaradılışına uygun değildi. Onu koşulsuz seven ama kalbinin derinliklerinde gerçekten ne istediğini bilmeyen ailesinden bile uzakta olmak istiyordu.

Ağabeyi Anthony vikontluk unvanını taşıyor, bu da ona birçok sorumluluk yüklüyordu. Gayrimenkulleri yönetiyor, ailenin mali durumuyla ilgileniyor ve sayısız kiracı ve uşak ile uğraşıyordu. Kendinden dört yaş büyük olan Benedict, bir sanatçı olarak ün kazanmıştı. Karakalem çalışmalarıyla işe başlamış ama eşinin ısrarıyla yağlıboyaya geçiş yapmıştı. Tablolarından biri artık Ulusal Galeri'nin duvarlarını süslüyordu.

Anthony, yedinci Bridgerton Vikontu olarak aile ağacında sonsuza dek hatırlanacaktı. Benedict de bu dünyayı terk ettikten sonra tablolarıyla anımsanacaktı.

Fakat Colin'in elinde hiçbir şeyi yoktu. Ailesinden kalan ufak bir mülkü vardı ve partilere katılıyordu. Eğlenmediğini asla söyleyemezdi ama bazen eğlenceden fazlasını istediğini hissediyordu.

Bir amacı olsun istiyordu.

Ardında bırakacağı bir şeyler olsun istiyordu.

Bunun ne olduğunu bilmese de en azından *Leydi Whistledown'ın Cemiyet Gazetesi* dışında bir yerlerde hatırlanmayı umuyordu.

İç geçirdi. Belli ki yolculuk yaparak çok fazla zaman harcamıştı.

"Colin?" diye seslendi ağabeyi.

Colin dönerek ona baktı. Anthony'nin kendisine bir soru sorduğundan emindi ama bu sorunun ne olduğunu zihninin dolambaçlı yollarında gezinirken unutmuştu.

"Ah. Doğru." Colin boğazını temizledi. "En azından sezonun sonuna kadar buradayım."

Anthony bir şey söylemedi ama memnuniyetsizliği yüzünden okunuyordu.

"En azından," diye ekledi Colin yüzüne efsanevi çapkın sırıtışını yerleştirirken. "Birinin çocuklarını şımartması gerek. Charlotte'un yeterli sayıda bebeği olduğunu hiç sanmıyorum."

Anthony ruhsuz bir ses tonuyla ona katıldı. "Sadece elli tane. Zavallı kızcağızı inanılmaz derecede ihmal ettik."

"Doğum günü bu ayın sonunda, değil mi? Bence ben de onu biraz ihmal etmeliyim, ne dersin?"

"Doğum günlerinden bahsetmişken..." dedi Anthony masanın ardındaki geniş koltuğa yerleşirken. "Annemin doğum günü de önümüzdeki pazar günü."

"Neden dönmekte acele ettim sanıyorsun?"

Anthony tek kaşını kaldırdı. Colin ağabeyinin aklından geçenlerden emindi: Colin gerçekten annelerinin doğum günü için mi acele etmişti yoksa sadece bu zamanlamayı kendi lehine mi kullanmıştı?

"Annem için parti düzenliyoruz," dedi Anthony.

"İzin veriyor mu?" Colin, belli bir yaşa erişmiş kadınların doğum günü tebriklerinden çok da hoşlanmadığını biliyordu. Annesi de son derece tatlı bir hanım olmasına rağmen kesinlikle belli bir yaşa gelmişti.

"Şantaja başvurmak zorunda kaldık," diye itiraf etti Anthony. "Ya partiyi yapmamıza izin verecekti ya da gerçek yaşını herkese söyleyecektik."

Colin brendisinden o son yudumu çok yanlış bir zamanda almıştı; içki genzine kaçtı ve brendiyi ağabeyinin üstüne püskürtmemek için büyük çaba sarf etti. "O an *orada* olmayı çok isterdim."

Anthony memnuniyetle gülümsedi. "Benim taktiğim olduğunu söylemeliyim."

Colin içkisinin kalanını bitirdi. "Sence bu partiyi bana bir eş ayarlama fırsatı olarak değerlendirmeme şansı ne kadardır?"

"Çok az."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Anthony arkasına yaslandı. "Sen *artık* otuz üç oldun, Colin..."

Colin inanmayarak ağabeyine baktı. "Tanrı aşkına, *sen* de başlama lütfen!"

"Öyle bir niyetim yok. Sadece bu sezon gözünü açık tut derim. Hemen evlenmek için bir eş adayı aramana gerek yok ama en azından olasılıklara açık olmaktan kimseye zarar gelmez."

Colin dışarı çıkmaya niyetlenerek gözünü kapıya dikti. "Seni temin ederim ki evlilik fikrine karşı değilim."

"Öyle olduğunu düşünmüyordum," diye itiraz etti Anthony.

"Ama acele etmeye gerek olduğunu düşünmüyorum."

"Acele etmen için bir neden yok. Şey, özel durumlar dışında belki. Sadece, annemin keyfini kaçırma, olur mu?"

Colin parmaklarının arasından kayıp halıda tok bir ses çıkarana kadar boş kadehi hâlâ tutmakta olduğunu sanıyordu. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Hasta mı yoksa?"

"Hayır!" dedi Anthony. Şaşkınlık yüzünden sesi olması gerekenden daha yüksek ve güçlü çıkmıştı. "Hepimizden daha iyi, bundan eminim."

"Öyleyse sorun nedir?"

Anthony iç geçirdi. "Sadece seni mutlu görmeyi istiyorum."

"Ben mutluyum," diye ısrar etti Colin.

"Öyle mi?"

"Lanet olsun, ben Londra'daki en mutlu adamım. Leydi Whistledown'ı okuman yeterli. O da aynı şeyi söylüyor."

Anthony masada duran gazeteye baktı.

"Tamam, belki bu sayı değil ama geçen sene çıkan herhangi bir yazısına bak. Bana, Leydi Danbury'ye sabit fikirli dediğinden daha fazla kez çekici demiş, ikimiz de *bunun* ne kadar büyük bir başarı olduğunu biliyoruz."

Anthony sakin bir şekilde, "Çekiciyle mutlu aynı şey demek değil," dedi.

"Buna ayıracak zamanım yok benim," diye söylendi Colin. Kapı hiç bu kadar güzel görünmemişti gözüne.

Anthony ısrar etti. "Eğer gerçekten mutlu olsaydın, sürekli bir yerlere gidip durmazdın."

Colin, eli kapının kolunda, durdu. "Anthony, seyahat etmeyi *seviyorum*."

"Sürekli mi?"

"Bunu yapmak zorundayım, yoksa sonra hiç yapamam."

"Bu, son derece baştan savma bir açıklama, Colin."

"Ve bu da..." Colin ağabeyine hınzır bir bakış attı. "Baştan savma bir manevra."

"Colin!"

Fakat Colin odadan ayrılmıştı bile.

BÖLÜM 2

Can sıkıntısından şikâyet etmek birçokları için hep moda olmuştur ama bu yılın parti konukları sıkıcılığı bir sanat biçimine dönüştürdüler. Artık sosyetenin düzenlediği etkinliklerde "inanılmaz derecede sıkıcı" ya da "umutsuzca sıradan" gibi cümleleri duymadan iki adım atamaz olduk. Kulağıma gelen son haberlere göre Cressida Twombley yakınlarda, akortsuz bir müzikale daha giderse sıkıntıdan öleceğine emin olduğunu söylemiş.

(Yazarınız bu konuda Leydi Twombley'le hemfikir; bu sezon takdim edilen kızlar çok hoş olsalar da bunlar arasında adam gibi bir tane bile müzisyen yok.)

Eğer sıkıcılık hastalığının bir ilacı varsa, o da kesinlikle pazar günü Bridgerton Malikânesi'nde verilen ziyafet olacak. Yüz kadar yakın aile dostuyla birlikte tüm aile dul vikontesin doğum gününü kutlamak için orada bulunacak.

Bir hanımefendinin yaşını söylemek kabalık olduğundan, yazarınız Leydi Bridgerton'un kaçıncı yaşını kutladığını açıklamayacaktır.

Ama sakın korkmayın! Yazarınız bunu da biliyor!

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN
CEMİYET GAZETESİ, 9 NİSAN 1824

Evde kalmak ya panik ya da üzüntü yaratan bir terimdi ama Penelope evlenmemiş olmanın bazı avantajları olduğunun da farkına varıyordu.

Öncelikle hiç kimse evde kalan kızların balolarda dans etmesini beklemiyordu, bu da Penelope'nin dans pistinin kenarında beklemeye, aslında dans etmek istemiyormuş numarası yapmaya zorlanmaması anlamına geliyordu. Artık kenarda diğer kız kuruları ve refakatçilerle oturabiliyordu. Hâlâ dans etmek istiyordu elbette - dans etmeyi severdi ve kimse farkına varmasa da bu işte iyiydi de aslında - ama vals yapan çiftlere uzaktan bakmak hiç ilgilenmiyormuş numarası yapmaktan daha kolaydı.

İkincisi, manasız sohbetlerle geçen saatlerin sayısı önemli oranda düşmüştü. Bayan Featherington Penelope'nin koca bulma ihtimaline olan umudunu resmen yitirdiğinden, yolda onu elverişli her üçüncü sınıf bekârın önüne atıp durmaktan da vazgeçmişti. Portia Penelope'nin birinci ya da ikinci sınıf bekârları çekecek cazibesi olduğunu hiç düşünmemişti; bu büyük ihtimalle doğruydu ama üçüncü sınıf bekârların bu şekilde adlandırılmalarının bir nedeni vardı ve ne yazık ki bu neden çoğunlukla kişilikle ilgiliydi. Ya da kişilik eksikliğiyle. Penelope'nin yabancılara karşı olan utangaçlığı da işin içine girince, sonuçta ortaya pek de parlak sohbetler çıkmıyordu.

Ve sonuncusu, bol bol yemek yiyebiliyordu. Birçok partide masaların üstünde tonla yiyecek olurdu ama koca arayan kadınlar iştahlarını açığa vurmazlardı. Penelope neşeyle - Fransa dışındaki belki de en harika eklerden bir ısırık alırken - bunun evde kalmanın en büyük avantajı olduğunu düşündü.

"Cennet gibi," dedi keyifle. Eğer günah cisme bürünseydi, kesinlikle bir hamur işi olurdu. Tercihen çikolatalı bir şey.

"O kadar güzel demek?"

Ekler Penelope'nin boğazına takıldı, kızcağız da öksürerek yediğinin kremasının bir kısmını havaya saçtı. Zorlukla, "Colin," dedi en büyük lokmalardan birinin adamın kulağını ıskaladığına dua ederek.

"Penelope." Colin'in yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. "Seni görmek ne güzel."

"Seni de."

Topuklarının üzerinde sallandı - bir kez, iki kez, üç kez - sonra da, "İyi görünüyorsun," dedi.

Konuşmasını kolaylaştırmak için elindeki ekleri nereye bırakacağını düşünmekle meşgul olan Penelope, "Sen de," dedi.

Colin Penelope'nin yeşil ipek elbisesine işaret ederek, "Ne güzel bir kıyafet," dedi.

Penelope üzgün bir gülümsemeyle, "Sarı değil," dedi.

"Evet, neyse ki değil." Colin sırıttı ve aradaki buzlar çözüldü. Bu garipti çünkü âşık olduğu adamın karşısında dilinin tutulması beklenebilirdi ama Colin'in herkesi rahatlatan bir tarafı vardı.

Penelope birkaç kez onu sevmesinin bir nedeninin de Colin'in yanında kendini rahat hissetmesi olduğunu düşünmüştü.

"Eloise Kıbrıs'ta harika vakit geçirdiğini söyledi," dedi.

Colin sırıttı. "Afrodit'in doğduğu yerden etkilenmemek mümkün mü?"

Penelope de gülümsediğini fark etti. Aşk tanrıçası hakkında yapılan bir tartışmada yer almak en son arzusu olsa da Colin'in güler yüzlülüğü bulaşıcıydı. "Herkesin söylediği gibi oralar güneşli miydi?" diye sordu Penelope. "Hayır. Sorduğumu unut. Yüzünden öyle olduğu anlaşılıyor."

Colin başını sallayarak, "Evet, biraz yandım," dedi. "Annem beni gördüğünde neredeyse bayılıyordu."

"Eminim zevkten bayılmıştır," dedi Penelope heceleri vurgulayarak. "Gittiğin zaman seni çok özlüyor."

Colin öne eğildi. "Ah Penelope, sen de üstüme gelmeye başlamayacaksın, değil mi? Annem, Anthony, Eloise ve Daphne'nin arasında suçluluktan öleceğimi hissediyorum."

Penelope şakayla karışık, "Benedict yok mu?" demekten kendini alamadı.

Colin biraz da aptal bir gülüşle ona baktı. "O şehir dışında."

"Ah, tamam, bu sessizliğini açıklıyor."

Colin kollarını göğsünde kavuşturmasına çok yakışacak şekilde gözlerini kıstı. "Sen hep biraz arsızdın, bunu biliyor musun?"

Penelope, "İyi gizliyorum," dedi tevazuuyla.

Colin kuru bir ses tonuyla, "Kardeşimle neden bu kadar iyi arkadaş olduğunuzu anlamak kolay," dedi.

"Sanırım bunu bir iltifat olarak söylemek istedin."

"Eğer başka türlü olsaydı yaşamımı tehlikeye atacak olduğumun farkındayım."

Penelope orada durmuş neşeli bir yanıt beklerken garip, ıslak bir çarpma sesi duydu. Ne olduğunu anlamak için aşağı baktı ve yarısı yenmiş eklerinin kreamasından irice sarı bir parçanın temiz ahşap zemine yapıştığını gördü. Başını kaldırıp Colin'e baktı. Colin ciddi bir ifade takınmış olsa da derin yeşil gözlerinde kahkahalar oynaşıyordu.

Penelope utançtan ölmemek için yapılacak tek şeyin acı gerçeği gözler önüne sermek olduğuna karar vererek, "Şey, bu çok utanç verici," dedi.

"Önereceğim şu ki..." dedi Colin tek kaşını son derece çekici şekilde kaldırarak. "Buradan toz olmalıyız."

Penelope hâlâ elinde duran boş keke baktı. Colin başıyla yakınlardaki bir saksıyı işaret etti.

Gözleri kocaman açılan Penelope, "Hayır!" dedi.

Colin daha da yaklaştı. "Hodri meydan."

Penelope'nin bakışları eklerden saksıya, oradan da Colin'e kaydı. "Yapamam," dedi.

"Öyle edepsizce şeyler var ki bu onların yanında oldukça hafif kalır."

Bu bir meydan okumaydı. Penelope'nin normalde böyle çocukça oyunlara bağışıklığı vardı ama Colin'in bu hafif gülümseyişine karşı koymak çok zordu. "Pekâlâ," dedi omuzlarını silkerek keki saksı toprağına bırakırken. Bir adım geri çekildi, yaptığı işi inceledi, Colin dışında kimse gördü mü diye etrafına bakındı, sonra da bıraktığı kanıtın üstünü örtmek için bitkinin yaprakları kek parçasını örtsün diye saksıyı çevirdi.

"Yapabileceğini sanmazdım," dedi Colin.

"Dediğin gibi o kadar da korkunç değil."

"Değil ama bu annemin en çok sevdiği palmiyesi."

"Colin!" Penelope ekler parçasını geri almak niyetiyle arkasını dönerek elini uzattı. "Bana bunu nasıl yaptırdığına... Hey, bir dakika." Dikildi, gözlerini kıstı. "Bu palmiye değil ki."

Colin tüm masumiyetiyle, "Değil mi?" dedi.

"Bu ufak bir portakal ağacı."

Colin göz kırptı. "Öyle mi?"

Penelope somurttu. En azından öyle göründüğünü umdu. Colin Bridgerton'a somurtmak kolay değildi. Kendi annesi bile onu azarlamanın mümkün olmadığını söylerdi hep.

Colin şöyle bir gülümser, pişmanlıkla bakar ve öyle komik bir şey söylerdi ki ona kızgın kalamazdınız. Yapamazdınız işte.

Penelope, "Bana kendimi suçlu hissettirmeye çalışıyordun," dedi.

"Herkes palmiyeyle portakal ağacını karıştırabilir."

Penelope gözlerini devirmemek için çabaladı. "Portakallarını görünceye kadar tabii."

Colin düşünceli gözlerle alt dudağını ısırdı. "Evet, insan onları minik hediyecikler olarak düşünebilir."

"Sen korkunç bir yalancısın, biliyor musun?"

Colin çenesini kaldırırken yeleği hafifçe kırıştı. "Aslında ben muhteşem bir yalancıyım. Asıl iyi olduğum nokta, yakalandıktan sonra mahcup ve sevimli bakabilmem."

Penelope bunun ne anlama geldiğini merak etti. Çünkü elleri arkasında kenetlenmiş, gözleri tavana dikilmiş ve masum bir ıslık tutturmuş Colin Bridgerton'dan daha sevimli bir mahcup olamaz gibiydi.

Penelope aniden konuyu değiştirerek, "Sen çocukken hiç ceza almış mıydın?" diye sordu.

Soru Colin'in dikkatini hemen çekmişti. "Efendim?"

"Çocukken hiç ceza almış mıydın?" diye tekrarladı Penelope. "Bugüne kadar hiç ceza aldın mı?"

Colin, kızın sorduğu soru hakkında bir fikri olup olmadığını anlamak ister gibi, sadece baktı. Herhalde yoktu. "Şey..." dedi çünkü söyleyecek bir şeyi yoktu.

Penelope belli belirsiz bir kendini beğenmişlikle iç çekti. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Eğer Colin daha az hoşgörülü bir adam olsaydı ve karşısında duran, içinde hiç kötülük barınmadığını bildiği Penelope Featherington olmasaydı, Colin bu sözlerden alınabilirdi. Fakat Colin, yüreği inanılmaz derecede geniş bir adamdı ve karşısındaki de kız kardeşinin uzun yıllardır güvendiği Penelope Featherington'du, bu yüzden alınganlık yapmak yerine küçümseyici bir bakış attı (aslında bu, yapmayı hiç beceremediği bir bakıştı), gülümsedi ve mırıldandı. "Yani ne demek istiyorsun?"

Penelope yüzünde aynı anda hem masum hem de

kurnaz bir ifadeyle, "Aileni eleştirdiğimi sanma," dedi. "Hiçbir şekilde senin fazla şımartıldığını ima etmek istemiyorum."

Colin zarifçe başını salladı.

"Sadece..." Penelope önemli bir sır verecekmiş gibi öne eğildi. "Cinayet bile işlesen bundan kurtulabileceğini düşünüyorum."

Colin öksürdü - boğazını temizlemek amacıyla ya da kendini kötü hissettiği için değil; birdenbire irkildiği için. Şu Penelope ne kadar da komik bir tipti. Hayır, bu çok da doğru değildi. Penelope... *Şaşırtıcıydı*. Evet, aradığı sözcük buydu. Onu gerçekten tanıyan çok az kişi vardı; iyi bir konuşmacı olarak ün yapmadığı açıktı. Colin onun üç saatlik partileri bile ağzından tek kelime çıkmadan atlattığından oldukça emindi.

Ama Penelope yanında kendini rahat hissettiği biriyle olduğunda - ve Colin kendinin de bu şanslı azınlığa dahil olduğunu görüyordu - keskin zekâsını, muhteşem espiri anlayışını ve hınzır gülümseyişini gözler önüne seriyordu.

Colin onun ciddi koca adaylarının dikkatini çekememesine şaşırmıyordu; Penelope güzel sayılmazdı ama Colin ona yakından bakınca kızın, hatırladığından daha çekici olduğunu fark etti. Kıpırdaşan mumların ışığı altında, kahverengi saçlarının içinde kızıllar oynaşıyordu. Ve cildi de çok tatlıydı - kadınların ulaşmak için yüzlerini arseniğe buladıkları şeftali-krem rengi bir cilde sahipti.

Fakat Penelope'nin çekiciliği, erkeklerin çoğunlukla fark ettiği türden değildi. Ve normaldeki sessizliğine kimi zaman kekelemesi de eklenince, kişiliğini öne çıkarması pek mümkün olmuyordu.

Popülaritesinin bu kadar az olması ne kötüydü. Penelope birilerine mükemmel bir eş olabilirdi.

"Yani diyorsun ki..." diye mırıldandı Colin zihnini konuya geri dönmeye zorlayarak. "Bundan sonra suç işleyerek yaşayayım, öyle mi?"

Penelope yüzünde mütevazı bir gülüşle ona yanıt verdi. "Öyle demek istemedim. Sadece sen ne yapsan, o tatlı dilinle işin içinden kurtulursun gibi geliyor bana." Ve sonra yüzü aniden ciddileşti. Sessizce şöyle dedi: "Buna çok özeniyorum."

Colin kendini şaşırtarak kolunu uzattı ve "Penelope Featherington, sanırım benimle dans etmen gerekiyor," dedi.

Ve sonra Penelope de *onu* şaşırtarak bir kahkaha attı ve şöyle dedi: "Bunu teklif etmen çok hoş ama artık benimle dans etmek zorunda değilsin."

Colin garip bir şekilde gururunun incindiğini hissetti. "Ne demek istiyorsun şimdi?"

Penelope omuz silkti. "Artık resmiyete döküldü. Ben artık evde kalmış bir kız kurusuyum. Kendimi dışlanmış hissetmemem için benimle dans etmene artık gerek kalmadı."

"Seninle bu yüzden dans etmiyordum," diye itiraz etti Colin ama gerçek nedenin tam olarak bu olduğunu biliyordu. Dans tekliflerinin yarısı annesinin - acı verici - dürtmeleri ve hatırlatmaları sonucu gerçekleşmişti.

Penelope ona hafifçe acıyarak baktı, bu da Colin'i utandırdı çünkü Penelope'nin ona acıyacağı aklının ucundan bile geçmezdi.

Omuzlarını dikleştirerek, "Eğer..." dedi. "Benimle dans etmeyi reddedeceğine izin vereceğimi sanıyorsan, hayal görüyorsun demektir."

"Bunu sorun etmediğini ispatlamak için benimle dans etmek zorunda değilsin," dedi Penelope.

Colin homurdandı. "Seninle dans etmek istiyorum."

"Tamam," dedi Penelope uzun bir sessizliğin ardından. "Bu teklifi reddetmem kabalık olur."

Colin, Penelope'nin elini tutarken, "Benim niyetimden şüphe etmen de büyük ihtimalle kabalıktı," dedi. "Ama sen kendini affedebilirsen, ben de seni affetmeye hazırım."

Penelope sendeleyince Colin gülümsedi. "Sanırım bunu başarabilirim," dedi Penelope heyecanla.

Colin, "Harika," dedi. "Suçluluk duygusuyla yaşamana gönlüm razı olmazdı."

Müzik yeni başlıyordu, Penelope de Colin'in elini tutarak menüete başlarken reverans yaptı. Dans ederken konuşmak zordu, bu sayede Penelope'nin nefesini düzenleyecek ve düşüncelerini toparlayacak vakti olmuştu.

Belki de Colin'e fazla yüklenmişti. En sevdiği hatıraların bu danslar olduğu düşünülürse, onu dansa davet ettiği için Colin'i azarlamamalıydı. Colin sadece ona acıdığı için dans daveti yapmış olsa bile ne fark ederdi ki? Eğer hiç sormasaydı, bu çok daha kötü olurdu.

Penelope yüzünü buruşturdu. Daha da kötüsü, özür dilemesi gerektiğini söylerken ciddi miydi?

"Yediğin eklerde bir sorun mu vardı?" dedi Colin tekrar yüz yüze geldiklerinde.

Tekrar birbirlerine yaklaşana kadar on saniye kadar geçti. "Affedersin, anlamadım?"

"Bozuk bir şey yemiş gibi görünüyorsun," dedi Colin bu sefer daha yüksek sesle. Belli ki dans yüzünden konuşmalarının kesilmesine sinirlenmişti.

Birkaç kişi Penelope'ye döndü ve gerçekten kendini kötü hissetmesi ihtimaline karşı balo salonunda onun etrafından yavaşça çekildiler.

"Bütün dünyaya duyurmak zorunda mıydın?" diye fısıldadı Penelope.

Colin, müzik sona yaklaşırken, kibarca reverans yaparak, "Bence..." dedi. "Bu duyduğum en yüksek fısıltıydı."

Colin çekilmez biriydi ama Penelope bunu dile getirmeyecekti çünkü bu onu, çok kötü bir aşk romanından çıkma bir karakter gibi gösterirdi. Daha birkaç gün önce okuduğu romanın kadın kahramanı iki sayfada bir aynı sözleri (ya da aynı anlama gelebilecek sözleri) söyleyip durmuştu.

Odanın kenarına ulaştıklarında Penelope, "Dans için teşekkürler," dedi. Az kalsın, *artık annene görevlerini yerine getirdiğini gönül rahatlığıyla söyleyebilirsin,* diye ekleyecekti ama kendini tutmayı başardı. Colin böylesi bir iğnelemeyi hak edecek bir şey yapmamıştı. Erkeklerin sadece annelerinin zoruyla dans etmeleri onun suçu değildi. Görevini yerine getirirken, hiç değilse gülümsemiş ve kibar olmuştu, erkeklerin geri kalanı için bunu bile söylemek zordu.

Colin başını salladı ve teşekkür ettiğini mırıldandı. Tam ayrılacaklarken yüksek bir kadın sesi duydular: "Bay Bridgerton!"

İkisi de donup kaldı. Bu, ikisinin de tanıdığı bir sesti. Bu, herkesin tanıdığı bir sesti.

"Kurtar beni," diye homurdandı Colin.

Penelope omzunun üstünden bakınca, meşhur Leydi Danbury'nin kalabalığı iterek onlara doğru geldiğini gördü. Kadın, hep yanında taşıdığı bastonuyla talihsiz genç kızların ayaklarının üstüne bastıkça yüzünü buruşturuyordu. "Belki de başka bir Bay Bridgerton'a sesleniyordur," dedi Penelope. "Ne de olsa birkaç tane Bay Bridgerton var, hem şu da mümkün..."

Colin, "Eğer yanımdan ayrılmazsan sana on sterlin veririm," deyiverdi.

Penelope nefesini tuttu. "Saçmalama, ben..."

"Yirmi."

"Tamam," dedi Penelope. Paraya ihtiyacı olduğundan değil ama Colin'in parasını almak garip şekilde eğlenceli geliyordu. "Leydi Danbury!" dedi sesini yükseltip yaşlı hanıma doğru dönerek. "Sizi görmek ne hoş."

"Hiç kimse beni görmenin hoş olduğunu düşünmez," dedi Leydi Danbury sertçe. "Belki yeğenim dışında. Ve bundan da her zaman emin olamıyorum. Ama bu sevimli yalanınız için teşekkürler."

Colin tek kelime etmedi ama kadın yine de ona döndü ve bastonuyla genç adamın bacağını dürttü. "Bu kızla dans etmek iyi bir seçim," dedi. "Onu hep sevmişimdir. Ailenin geri kalanının toplamından daha zekidir."

Penelope en azından küçük kız kardeşini savunmak için ağzını açmıştı ki Leydi Danbury bağırdı: "Ah!" Bir saniyelik sessizliğin ardından ekledi: "Hiçbirinizin bana itiraz etmediğini görüyorum."

Colin bir opera sanatçısına verilecek cinsten bir gülümsemeyle, "Sizi görmek her zaman bir keyiftir, Leydi Danbury," dedi.

"Ne kadar da ikna edici konuşuyor," dedi Leydi Danbury Penelope'ye. "Bu adamdan sakınmalısın."

Penelope, "Bunu yapmama pek gerek kalmıyor," dedi. "Çünkü çoğu zaman ülke dışında oluyor."

"Gördün mü?" diye bağırdı yine Leydi Danbury. "Sana kızın zeki olduğunu söylemiştim."

Colin sakin bir şekilde, "Size karşı çıkmadığımı fark etmişsinizdir," dedi.

Yaşlı kadın anlayışla gülümsedi. "Evet çıkmadın. Yaşlandıkça akıllanıyorsunuz Bay Bridgerton."

"Gençliğimde de biraz zeki olduğum zaman zaman söylenirdi."

"Hmmm... Bu cümledeki en önemli kelime *biraz*, elbette."

Colin gözlerini kısarak Penelope'ye baktı. Penelope kahkahalara boğulmuş gibiydi.

"Biz, kadınlar birbirimizi kollamalıyız," dedi Leydi Danbury ortaya. "Çünkü bunu bizim için yapacak kimse yok."

Colin gitme zamanının geldiğine karar vermişti. "Sanırım annemi gördüm."

"Kaçamazsın," dedi Leydi Danbury. "Bunu denemeye bile kalkma, ayrıca anneni görmediğini biliyorum. Annen, elbisesinin eteğini yırtan beyinsiz bir ahmakla ilgileniyor." Gülmemek için kendini tutmakta zorlanan ve gözlerinde yaşlar biriken Penelope'ye döndü. "Benimle baş başa kalmamak için sana ne kadar para verdi?"

Penelope daha fazla dayanamayarak kahkahalara boğuldu. Dehşetle açılmış ağzını elleriyle kapamaya çalışarak, "Özür dilerim," dedi zorlukla.

"Ah, hayır, ne olur devam et," dedi Colin. "Zaten şimdiye kadar çok yardım ettin ya."

Penelope, "Bana yirmi sterlin vermek zorunda değilsin," diye karşılık verdi.

"Zaten vermeyecektim."

"Sadece yirmi sterlin mi?" diye sordu Leydi Danbury. "Ah, en azından yirmi beş sterlin edeceğimi düşünmüştüm."

Colin omuzlarını silkti. "Ben ailenin üçüncü çocuğuyum. Korkarım paraya sürekli sıkışık olacağım."

Leydi Danbury, "Ah!" dedi. "Senin cebin en az üç kontunki kadar şişkindir." Sonra ekledi: "Tamam, belki kont değil ama en azından birkaç vikont ve eminim ki bir sürü baron kadar."

Colin nazikçe gülümsedi. "Herkesin içinde para hakkında konuşmak biraz kabalık değil mi?"

Leydi Danbury hırıltıyla kıkırdama arası bir ses çıkardı - Colin hangisi olduğundan emin değildi - ve sonra şöyle dedi: "Herkesin önünde olsun olmasın, para hakkında konuşmak kabalıktır ama benim yaşıma geldiğinde insan neredeyse istediği her şeyi yapabilir."

Penelope düşünceli bir halde, "Sizin yaşınızda acaba insan ne *yapamaz*?" diye fısıldadı.

Leydi Danbury ona döndü. "Affedersin?"

"İnsan *neredeyse* istediği her şeyi yapabilir dediniz."

Leydi Danbury duyduklarına inanamayarak Penelope'ye baktı, sonra bir kahkaha patlattı. Colin kendisinin de gülüyor olduğunu fark etti.

Leydi D, Colin'e, "Bu kızdan hoşlanıyorum," dedi sanki satıştaki bir bibloymuş gibi Penelope'yi göstererek. "Sana ondan hoşlandığımı söylemiş miydim?"

Colin mırıldandı. "Söylediğinizi sanıyorum."

Leydi Danbury, yüzünde son derece ciddi bir ifadeyle Penelope'ye döndü ve "Sanırım bir cinayet işlesem kurtulamam ama hepsi bu," dedi.

Bir anda Penelope ve Colin kahkahalara boğuldular.

"Ah," dedi Leydi Danbury. "Bu kadar komik olan nedir?"

Penelope nefesini tutarak, "Hiçbir şey," dedi. Colin'e gelince, o bu kadarını bile başaramadı.

Leydi D ısrar etti. "Hiçbir şey değil. Ve ben siz bana ne olduğunu söyleyene kadar tüm gece boyunca burada dikilip başınızın etini yiyebilirim. Bana direnemeyeceğinizi söylediğimde bana *inanmalısınız*."

Penelope gözünden akan bir damla yaşı sildi. Başını Colin'e çevirerek, "Aynı şeyi az önce Colin'e söylemiştim," dedi. "Cinayet işlese bile bundan kurtulabileceğini."

"Öyle mi?" dedi Leydi Danbury keyifle. Derin bir konu hakkında düşünen biri nasıl çenesini kaşırsa, o da bastonu-

nu hafifçe yere vuruyordu. "Biliyor musun, bence haklı olabilirsin. Sanırım Londra bu genç adamdan daha yakışıklısını bugüne kadar görmedi."

Colin tek kaşını kaldırdı. "Neden bunun bir iltifat olduğunu düşünmüyorum, Leydi Danbury?"

"Bu elbette bir iltifat, seni ahmak."

Colin Penelope'ye döndü. "Tam aksine, işte *bu* açık bir iltifattı."

Leydi Danbury gülümsedi. "Açık konuşmak gerekirse..." dedi. "Bütün sezon boyunca en çok şu an eğlendim."

Colin sevimli bir gülümseyişle, "Yardım ettiysek ne mutlu bize," dedi.

Leydi Danbury, "Sence de bu yıl son derece can sıkıcı değil miydi?" diye sordu Penelope'ye.

Penelope başını salladı. "Geçen sene de biraz sıkıcıydı."

Leydi D ısrar etti. "Ama bu yıl kadar kötü değildi."

"Bana sormayın," dedi Colin dostane bir şekilde. "Ben ülke dışındaydım."

"Ah. Sanırım bu kadar sıkılmamızın sebebinin senin yokluğun olduğunu söyleyeceksin."

"Aklımdan bile geçmedi," dedi Colin uzlaştırıcı bir gülüşle. "Ama işin doğrusu, bu fikir aklınızdan geçtiyse, bir gerçeklik payı da olması gerekir, değil mi?"

"Ah. Nedeni neyse ne. Ben sıkıldım işte."

Colin Penelope'yi süzdü. Kızcağız kendini sıktıkça sıkıyordu. Bıraksa muhtemelen bir kahkaha krizi daha kopacaktı.

Leydi Danbury birdenbire, orta yaşlı bir beyefendiye el sallayarak seslendi. "Haywood! Benimle aynı fikirde değil misin?"

Lord Haywood'un yüzünden hafif bir panik ifadesi geldi geçti ve sonra adamcağız kurtuluş olmadığını anlayınca, "*Hep* sizinle aynı fikirde olmaya gayret ediyorum," dedi.

Leydi Danbury Penelope'ye döndü ve "Bana mı öyle geliyor, yoksa erkekler giderek daha mı hassas oluyorlar?" diye sordu.

Penelope yalnızca onaylamayan bir omuz silkmeyle yanıt verdi. Colin de onun zeki biri olduğuna kanaat getirmişti.

Haywood boğazını temizledi, bembeyaz olmuş yüzüyle, mavi gözlerini tedirgin ve hızlı bir şekilde kırpıştırdı. "Şey, tam olarak hangi konuda sizinle hemfikirim?"

Penelope, "Bu sezonun sıkıcı olduğu konusunda," diye açıkladı.

Haywood gürleyen sesiyle, "Ah, Bayan Featherington," dedi. "Sizin orada olduğunuzu görmemiştim."

Colin bir anlığına Penelope'ye baktığında, kızın dudaklarının hüsran dolu bir gülücükle dümdüz olduğunu gördü. "İşte burada, tam yanınızdayım," diye mırıldandı Penelope.

Haywood neşe içinde, "İşte buradasınız," dedi. "Ve evet sezon son derece sıkıcı."

"Biri sezonun sıkıcı olduğunu mu söyledi?"

Colin sağına baktı. Bir başka adam ve iki hanım gruba katılmıştı.

"Korkunç," diye homurdandı biri. "Tek kelimeyle korkunç."

Hanımlardan biri sesli bir iç çekişle, "Daha basmakalıp partilere katıldığımı hiç hatırlamıyorum," dedi.

Colin gerginlikle, "Annemi bu konuda bilgilendirmeliyim," dedi. En uysal erkeklerden biriydi ama onun bile katlanamayacağı hakaretler havada uçuşuyordu.

"Ah, bu toplantı değil," diye ekledi kadın telaşla. "Bu, diğer karanlık ve kasvetli partiler arasında gerçekten parıldayan tek toplantı. Ben sadece..."

"Dur artık," diye emretti Leydi Danbury. "Yağcılıktan öleceksin."

Kadının hemen sesini kesti.

"Ne kadar tuhaf," diye mırıldandı Penelope.

Daha önce karanlık ve kasvetli toplantılar hakkında konuşan hanım, "Ah, Bayan Featherington," dedi. "Siz burada mıydınız?"

Herkes Penelope'yi ne kadar sıradan bulduğunu ifade etmeden önce Colin, "Garip olan nedir?" diye sordu.

Penelope açıklama yapmadan önce Colin'e minik, minnettar bir gülüş attı. "Yığınla insanın hiç eğlenmediklerini ifade ederek kendilerini eğlendirmeleri çok tuhaf değil mi?"

Haywood'un kafası karışmış görünüyordu. "Anlayamadım?"

Penelope omuz silkti. "Bence birçoğunuz ne kadar sıkıldığınızı anlatarak oldukça iyi vakit geçiriyorsunuz, hepsi bu."

Kızın yorumu sessizlikle karşılandı. Lord Haywood şaşkın görünmeye devam ediyordu ve birkaç hanımın gözüne de toz kaçmış olmalıydı çünkü göz kırpıştırmaktan başka bir şey yapmıyorlardı.

Colin gülümsemeden edemedi. Penelope'nin yorumunun böylesine karmaşık bir kavram olacağını hiç tahmin etmemişti.

"Tek ilginç şey *Whistledown*'ı okumak," dedi bir hanım, sanki Penelope hiç konuşmamış gibi.

Yanındaki beyefendi onayladığını mırıldandı.

Sonra Leydi Danbury gülümsemeye başladı.

Colin endişeleniyordu. Yaşlı kadının gözlerinde korkutucu bir bakış belirmişti.

"Bir fikrim var," dedi kadın.

Biri nefesini tuttu. Bir başkası inledi.

"Muhteşem bir fikir."

Colin en içten ses tonuyla, "Diğer fikirleriniz kötü falan olduğundan değil ama," dedi.

Leydi Danbury onu elinin bir hareketiyle susturdu. "Sizce hayatta kaç tane büyük gizem vardır?"

Kimse yanıt vermeyince Colin tahminde bulundu. "Kırk iki mi?"

Leydi Danbury ona sert sert bakmaya bile tenezzül etmedi. "Şu anda burada bulunan herkese söylüyorum..."

Herkes yaklaştı. Hatta Colin bile. O an orada bulunan heyecanı fark etmemek mümkün değildi.

"Hepiniz benim tanıklarımsınız..."

Colin, Penelope'nin mırıldandığını sandı. "Devam et hadi."

"Bin sterlin," dedi Leydi Danbury.

Etrafını saran kalabalık genişledi.

Kadın sesini yükselterek, "Bin sterlin," diye tekrarladı. Gerçekten doğal bir sahne insanı olabilirdi. "Bin sterlin..."

Bir anda tüm balo salonu sessizliğe bürünmüştü.

"... Leydi Whistledown'ın kim olduğunu bulan kişiye!"

BÖLÜM 3

Dün gece Bridgerton Malikânesi'nde düzenlenen doğum günü balosunun en çok konuşulan anından bahsetmezse, yazarınız ihmalkâr olacaktır. Asıl konuşulan konu Leydi Bridgerton'a (yaşı bende saklı) kalkan kadehler değil, Leydi Danbury'nin birinin bulunması için öne sürdüğü bin sterlin oldu. Kimi mi?

Beni.

Hanımlar ve beyler, elinizden geleni ardınıza koymayınız. Bu gizemi çözmeyi ancak rüyanızda görürsünüz.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN
CEMİYET GAZETESİ, 12 NİSAN 1824

Leydi Danbury'nin ölçüsüz meydan okumasının tüm balo salonuna yayılması için üç dakika yeterli olmuştu. Penelope bunun abartı olmadığını biliyordu çünkü olay gerçekleştiği anda büyük (ve Kate Bridgerton'a bakılırsa saniyesi saniyesine doğru olan) büyükbaba saatinin tam karşısında duruyordu. "*Leydi Whistledown'ın kim olduğunu bulana bin sterlin*," cümlesi tam olarak saat onu kırk dört geçe söylenmişti. Nigel Berbrooke Leydi Danbury'yi saran kalabalığın ortasına hızla dalıp bu yeni olayı "feci derecede eğlenceli" bulduğunu ilan ettiğinde saatin yelkovanı kırk yediye henüz varmıştı.

Ve eğer Nigel'ın bundan haberi olmuşsa herkes haberi duymuş demekti, çünkü Penelope'nin kayın biraderinin çok keskin zekâlı, engin anlayışlı ya da dinleme yeteneğine sahip biri olduğu pek söylenemezdi.

Leydi Danbury Nigel'a, "Sence Leydi Whistledown kim?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Nigel. "Ben değilim, tek bildiğim bu!"

"Sanırım hepimiz bunu biliyoruz," diye yanıtladı Leydi D.

Penelope Colin'e, "Sence kim?" diye sordu.

Colin bir omzunu silkti. "Tahmin yürütemem. Şehirden fazla uzakta kaldım."

Penelope ona olması gerekenden ya da sosyal olarak kabul edilen süreden daha uzun süre baktı. Colin'in bakışlarında bir gariplik vardı. Kısacık süren ve anlaşılması zor bir şeyler. Birçokları onun pervasız ve büyüleyici olduğunu düşünürdü ama Colin sanıldığından çok daha zeki ve yetenekliydi ve Penelope hayatı üzerine bahse girerdi ki bu adamın da aklında birkaç fikir vardı.

Ama bir nedenle fikirlerini Penelope'yle paylaşmaya yanaşmıyordu.

Colin soruya soruyla karşılık vererek, "Peki sence kim?" diye sordu. "Sen de en az Leydi Whistledown kadar uzun süredir sosyetedesin. Mutlaka bu konuda daha önce düşünmüşsündür."

Penelope balo salonuna bakarak insanlara şöyle bir göz gezdirdi, sonunda da çevresindeki küçük kalabalığa döndü. "Bence Leydi Danbury bile olabilir," diye cevapladı. "Böylece herkesi bir güzel kandırmış olmaz mı?"

Colin, son buluşu hakkında zevkle gevezelik eden yaşlı hanımefendiyi süzdü. Bastonunu yere hafifçe vuruyor, neşeyle konuşuyor ve kaymak, balık ve kızarmış hindiyi

bir arada bulan kediler gibi gülümsüyordu. "Mantıklı," dedi Colin sakince. "Garip şekilde de olsa."

Penelope dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Bu kadın garip değil de, nedir?"

Colin'in Leydi Danbury'yi izlemesini birkaç saniye boyunca seyretti, sonra sessizce, "Ama sen o olduğunu düşünmüyorsun," dedi.

Colin onunla yüz yüze gelmek için başını çevirdi, sessizlik içinde soran gözlerle bir kaşını kaldırdı.

Penelope, "Yüz ifadenden anlayabiliyorum," diye açıkladı.

Colin sırıttı, insanlarla birlikteyken sık sık başvurduğu bir sırıtıştı bu. "Ben de burada gizemli olduğumu düşünüp durayım."

"Korkarım değilsin," dedi Penelope. "En azından benim için."

Colin iç geçirdi. "Korkarım hiçbir zaman karanlık ve esrarengiz bir kahraman olamayacağım."

Penelope, "Pekâlâ birinin kahramanı olabilirsin," dedi. "Bunun için daha zamanın var. Ama karanlık ve esrarengiz mi?" Gülümsedi. "İşte bu pek mümkün değil."

"Ne yazık," dedi Colin fütursuzca. Çok bilinen gülüşlerinden bir başkasını sergiliyordu (bu sefer kafası bir yana eğik çocuksu gülüş). "Karanlık ve esrarengiz tipler bütün kızları kapıyor."

Penelope ihtiyatla öksürdü. Colin Bridgerton'un kadınları kendine çekmekle ilgili bir sorunu bulunmaması bir yana, Penelope onun kendisiyle bu tip şeyler konuşmasına şaşırmıştı. Colin sırıtarak ondan bir yanıt bekliyordu. Penelope doğru yanıtın kızlara özgü bir dehşet belirtisi mi yoksa bir kahkahaya eşlik eden şaka kaldırır bir kıkırdama mı olduğunu bilemiyordu. Tam bu anda Eloise ikisinin arasında bitiverdi.

Eloise nefes nefese kalmış bir halde, "Haberleri duydunuz mu?" dedi.

"Koştun mu sen?" diye sordu Penelope ona dönerek. Böylesi kalabalık bir salonda bu, oldukça büyük bir başarıydı.

"Leydi Danbury, Leydi Whistledown'ın kim olduğunu bulana bin sterlin verecekmiş!"

Colin, ağabeylere özgü belirsiz bir üstünlükle, "Biliyoruz," dedi.

Eloise hayal kırıklığıyla iç çekti. "Biliyor musunuz?"

Colin hâlâ birkaç metre ötede olan Leydi Danbury'yi işaret ederek, "Söylediğinde buradaydık," dedi.

Eloise son derece mutsuz görünüyordu ve Penelope onun aklından ne geçtiğini (ve büyük ihtimalle ertesi akşama kadar durmadan hayıflanacağı şeyi) tam olarak biliyordu. Sebeplerinden biri, bu kadar önemli bir anı kaçırmış olmasıydı. Bir diğer sebep de ağabeyinin olanlara şahit olmasıydı.

"Evet, herkes bu konuda konuşmaya başladı bile," dedi Eloise. "Ne coşku ama. Yıllardır böyle heyecan görmemiştim."

Colin Penelope'ye dönerek mırıldandı. "İşte bu yüzden hep ülke dışına çıkıyorum."

Penelope gülmemeye çalıştı.

"Benim hakkımda konuştuğunun farkındayım ve bunu hiç umursamıyorum," diye devam etti Eloise sözlerine. "Size söylüyorum, herkes çıldırdı. Herkes - gerçekten herkes - kadının kim olduğu hakkında yorum yapıyor, sadece en kurnazların ağzını bıçak açmıyor. Kendi tahminleriyle başkalarının kazanmasını istemiyorlar herhalde."

"Sanırım," dedi Colin. "Bin sterline o kadar ihtiyacım olmadığından, bu iş hiç umrumda değil."

Penelope düşünceli bir şekilde, "Bu çok para," diye mırıldandı.

Colin şaşkınlıkla ona döndü. "Bana bu saçma oyuna katılacağını söyleme sakın."

Penelope gizemli göründüğünü umarak çenesini kaldırdı. "Bin sterlini reddedebilecek kadar zengin değilim ben," dedi.

Eloise lafa karıştı. "Belki ikimiz birlikte çalışırsak..."

Colin'in yanıtı, "Tanrım beni kurtar," oldu.

Eloise onu duymazdan gelerek Penelope'ye, "Parayı bölüşürüz," dedi.

Penelope yanıt vermek için ağzını açtı ama birdenbire Leydi Danbury'nin havada hızla sallanan bastonu göründü. Colin baston kulağında patlamasın diye hızla geri çekildi.

"Bayan Featherington!" diye bağırdı Leydi D. "Kimden şüphelendiğinizi bana söylemediniz."

"Evet, Penelope," dedi Colin yüzünde yılışık bir gülümsemeyle. "Söylemedin."

Penelope önce sessizce mırıldanarak Leydi Danbury'nin yaşı yüzünden kendisini duyamamasını diledi. Böylece Leydi Danbury suçun Penelope'nin dudaklarında değil, kendi kulaklarında olduğunu sanabilirdi. Ama onun tarafına bakmasa bile Colin'in yılışık, onu sinir eden gülüşünü hissedebiliyordu. Birden dikleşerek çenesini yukarı kaldırdı.

Colin onu, daha cüretkâr, daha cesur yapıyordu. Onu, daha... Kendisi yapıyordu. En azından olmak istediği kişi haline getiriyordu.

"Aslında," dedi Penelope *neredeyse* Leydi Danbury'nin gözlerine bakarak. "Bence o, sizsiniz."

Çevredeki herkes nefesini tuttu.

Ve Penelope Featherington hayatında ilk kez, kendini ilginin odağında buldu.

Leydi Danbury, soluk mavi gözleriyle sertçe bakarak Penelope'yi süzdü. Ve sonra muhteşem bir şey oldu. Dudaklarının kenarları yukarı kalktı. Dudakları, Penelope sadece gülümsediğini değil, sırıttığını fark edene kadar da açıldı.

"Senden hoşlanıyorum, Penelope Featherington," dedi Leydi Danbury bastonuyla kendi ayağına hafifçe vurarak. "Eminim bu balo salonunun yarısı aynı şeyi düşünüyor ama hiçbirinin bunu bana söyleyecek yüreği yok."

Hafifçe sırıtarak, "Aslında benim de yok," diye itiraf etti Penelope, Colin'in kaburgasını dirseklerken.

Leydi Danbury gözlerinde tuhaf bir ışıltıyla, "Elbette var," dedi.

Penelope buna ne cevap vereceğini bilmiyordu. Cesaret verici gülümsemesiyle yanında duran Colin'e baktı, sonra da neredeyse anaç görünen Leydi Danbury'ye döndü.

İşin en garip yanı buydu. Penelope, Leydi Danbury'nin kendi çocuklarına bile anaç gözlerle bakmadığından şüpheleniyordu.

Yaşlı kadın, iyi duyabilsin diye Penelope'ye yaklaşırken, "Bu ne hoş, değil mi?" dedi. "Aslında düşündüğümüz kişiler olmadığımızı görmek."

Sonra da Penelope'yi merak içinde bırakarak uzaklaştı. Acaba gerçekten Penelope'nin anladığı şeyi mi söylemişti?

Belki - küçük bir ihtimal - o da göründüğünden fazlasıydı.

Ertesi gün pazartesiydi, bu da Penelope'nin Bridgerton hanımlarıyla Beş Numara'da çay içmesi anlamına geliyordu. Bu alışkanlığı ne zaman kazandığını hatırlamıyordu ama neredeyse on yıldır, her pazartesi öğleden sonrası Bridgertonlar'a gitmezse, Leydi Bridgerton'un onu aldırmak için birini göndereceğini bilirdi.

Penelope akşamüstü Bridgertonlar'daki çay ve bisküvi saati geleneğinden büyük zevk alırdı. Bu pek çok insanın uyguladığı bir gelenek değildi; aslında Penelope böylesi günlük alışkanlıklara sahip başka kimseyi tanımıyordu. Ama Leydi Bridgerton öğle yemeğinden akşam yemeğine kadar bekleyemediği konusunda ısrar ediyordu, hele de kentin ağır akışında bütün gün bekliyorken ve akşam yemekleri bu kadar geç yenirken. Böylece her öğleden sonra saat dörtte çocuklarıyla (ve genellikle bir, iki arkadaşla) birlikte üst kattaki günlük yemek odasında atıştırma için toplanılıyordu.

Oldukça ılık bir gün olsa da havada hafif bir pus vardı, bu yüzden Penelope Beş Numara'ya yapacağı kısa yürüyüş için yanına siyah şemsiyesini aldı. Bu yolu belki de yüzlerce defa kat etmişti. Mount ve Davies Caddesi'nin köşesinden birkaç ev aşağı yürür, sonra Berkeley Meydanı'nın kenarından Bruton Caddesi'ne giderdi. O gün kendinde bir değişiklik varmış gibi hissediyordu. Gamsız, hatta belki de biraz çocuk gibiydi bu yüzden Berkeley Meydanı'nın kuzey köşesindeki çimenlikten gitmeye karar verdi. Bunun tek nedeniyse botlarının ıslak çimende çıkardığı gıcırdama sesinden başka bir şey değildi.

Bu, Leydi Danbury'nin hatasıydı. Öyle olmalıydı. Dün geceki sohbetlerinin ardından Penelope sersemlemiş gibi hissediyordu kendisini.

Yürürken bir şarkı da tutturmuştu. "Düşündüğüm. Kişi. Değilmişim. Oysa." Botlarının yere her değişinde çıkardığı sese uygun bir ritimle söylüyordu şarkıyı. "Daha fazla bir şey. Daha fazla bir şey."

İyice ıslak bir alana gelince çimenin üzerinde buz pateni yapar gibi hareket etmeye başladı. Elbette bir yandan da şarkı söylüyordu (tabii ki sessizce yapıyordu bu işi; dün gece onu herkesin ortasında bağıra çağıra şarkı söyleyebi-

lecek kadar değiştirmemişti). Öne doğru kayarken, "Daha fazla bir şeeeey," diye devam etti şarkısına.

Ve tam da bu sırada (medeniyet tarihinin en kötü zamanlamasına sahip olduğunu düşünürdü hep) adını söyleyen bir erkek sesi duydu.

Kaymayı bıraktı ve dengesini kaybedip ıslak ve çamurlu çimene popo üstü oturmak yerine dengesini son anda yakalayıp ayakta kalabildiği için şükretti.

Seslenen, elbette, oydu.

Utanç içinde, "Colin!" dedi adamın meydanın diğer ucundan yanına gelmesini beklerken. "Bu ne sürpriz!"

Colin gülmemeye çalışıyor gibi görünüyordu. "Dans mı ediyordun?"

"Dans mı?" diye yanıtladı Penelope.

"Dans ediyor gibiydin."

"Ah, hayır." Penelope utançla yutkundu, çünkü teknik olarak yalan söylemiyor olsa da sanki öyleymiş gibi hissediyordu. "Elbette dans etmiyordum."

Colin gülümserken gözünün kenarları hafifçe kırıştı. "Ne yazık. Sana eşlik edebileceğimi düşünmüştüm. Berkeley Meydanı'nda hiç dans etmemiştim."

Eğer Colin bunu iki gün önce söylemiş olsaydı, Penelope gülüp geçer ve Colin'in nüktedan ve çekici bir kişi olmasına izin verirdi. Ama kulaklarında Leydi Danbury'nin sesi çınlıyor olmalıydı, çünkü birdenbire eski Penelope Featherington olmamak istediğine karar vermişti.

Eğlenceye katılmaya karar vermişti.

Sanki gülmeyi hiç bilmiyormuş gibi gülümsedi. Son derece muzip bir gülümsemeydi ve çok gizemliydi. Bunu sadece kendi kendine düşünmediğini anladı Penelope, çünkü mırıldanırken Colin'in gözlerinin kocaman açıldığını görebiliyordu. "Ne yazık. Bu çok eğlenceli olabilirdi."

"Penelope Featherington," dedi Colin ağır ağır. "Dans etmediğini söylediğini sanıyordum."

Penelope omuz silkti. "Yalandı."

"Eğer durum buysa," dedi Colin. "Bu dansa ben de dahil olmalıyım."

Penelope içinin bir hoş olduğunu hissetti. Leydi Danbury'nin sözlerine işte bu yüzden aldırış etmemeliydi. Bir saniyeliğine cesur ve çekici olabilirdi ama devamını nasıl getirecekti?

Kollarını vals pozisyonuna çoktan getirmiş, şeytanca sırıtan Colin için bu geçerli değildi elbette.

Penelope nefesini tuttu. "Colin, Berkeley Meydanı'ndayız!"

"Biliyorum. Az önce burada hiç dans etmediğimi söylemiştim, unuttun mu?"

"Ama..."

Colin kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hmmm... Böyle bir şey söyleyip sonra da yan çizemezsin. Ayrıca Berkeley Meydanı'nda dans etmek, herkesin hayatında en az bir kez yapması gereken bir şeydir. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Biri bizi görebilir," diye fısıldadı telaşla Penelope.

Colin, kızın verdiği tepkinin onu eğlendirdiğini hissettirmemeye çalışarak omuz silkti. "Umrumda değil. Senin umrunda mı?"

Yanakları önce pembeye, sonra kırmızıya dönen Penelope, sözcükleri zorlukla bir araya getirip konuşabildi. "İnsanlar bana kur yaptığını düşünebilirler."

Colin, neden rahatsız olduğunu anlamayarak kızı süzdü. İnsanlar, birbirlerine kur yaptıklarını düşünse ne olurdu yani? Dedikoduların aslı olmadığı anlaşılır, sosyetede herkes gibi onlar da buna gülüp geçerlerdi. Sosyetenin canı cehenneme, cümlesi dilinin ucuna kadar geldi ama

kendini tuttu. Kızın kahverengi gözlerinin derinliklerinde anlayamadığı bir duygu gördüğünü düşündü.

Şimdiye kadar hiç tatmadığı bir duygu.

Ve sonra yapmak istediği en son şeyin Penelope Featherington'u incitmek olduğunu fark etti. Penelope, kardeşinin en iyi arkadaşıydı, ayrıca sade, basit ve çok iyi bir kızdı.

Kaşlarını çattı. Penelope'ye artık kız dememesi gerekiyordu. Otuz üç yaşındaki bir adam ne kadar çocuk sayılabilirse, yirmi sekiz yaşındaki Penelope de o kadar kızdı.

En sonunda sözcükleri büyük dikkatle seçerek ve yeterince duyarlı olduğunu umarak sordu. "İnsanların bizim flört ettiğimizi sanması konusunda endişe etmemizin bir nedeni var mı?"

Penelope gözlerini kapadı ve Colin bir an için onun acı çektiğini düşündü. Kız gözlerini açtığında, bakışlarında buruk bir mutluluk var gibiydi. "Aslında çok komik olur," dedi Penelope.

Colin ağzını açmayarak onun devam etmesini bekledi.

"Ama en sonunda bizim gerçekten flört etmediğimiz ortaya çıkar ve..." Durdu, yutkundu ve Colin kızın aslında göründüğü kadar sakin olmadığını fark etti.

"Ve herkes," diye devam etti. "Senin benden ayrıldığını düşünür, çünkü... Öyle olur işte."

Colin itiraz etmedi. Penelope'nin sözlerinin doğru olduğunu biliyordu.

Penelope sıkıntıyla derin bir nefes aldı. "Başıma bu gelsin istemiyorum. Leydi Whistledown bile bunu yazar eminim ki. Nasıl yazmasın? Bu onun karşı koyamayacağı, çok cazip bir dedikodu olur."

"Özür dilerim, Penelope," dedi Colin. Tam olarak ne için özür dilediğini bilmiyordu ama bu söylenecek en doğru söz gibi geliyordu.

Penelope kafasını hafifçe sallayarak özrünü kabul etti. "Diğer insanların ne dediğini umursamamam gerektiğini biliyorum ama umursuyorum işte."

Colin, Penelope'yi dinlerken hafifçe yana döndü. Belki de bunu yapmasının nedeni Penelope'nin ses tonuydu.

Kendini her zaman sosyeteden üstün görmüştü. Sosyetenin tam olarak dışında sayılmazdı, çünkü aralarına sık sık karışırdı ve çoğunlukla bundan hoşlanırdı. Ama mutluluğunun diğerlerinin düşüncelerine bağlı olmadığını düşünmüştü hep.

Fakat belki de bu düşündüğü tam olarak doğru değildi. Diğerlerinin sizin hakkınızdaki düşünceleri tamamen olumlu olduğunda, bu düşünceleri umursamadığınızı düşünmek kolaydı. Ama ona, Penelope'ye davrandıkları gibi davransalardı, sosyeteyi umursamamak bu kadar kolay olabilir miydi?

Penelope sosyete tarafından hiç dışlanmamıştı, adı hiçbir zaman bir skandala karışmamıştı. O sadece... Popüler değildi.

Ah, insanlar ona karşı naziklerdi ve Bridgertonlar'ın hepsi ona arkadaşça davranıyordu, fakat Colin Penelope'yi anılarının neredeyse hepsinde balo salonunun kenarında dikilirken, dans eden çiftlere bakmamaya çalışırken, sanki dans etmeyi hiç istemiyormuş gibi davranırken hatırlıyordu. Genellikle bu anlarda gidip ona dans etmeyi teklif ediyordu. Penelope teklife hep çok seviniyordu ama her ikisi de bu teklifin Colin ona üzüldüğü için yapıldığını bildiğinden biraz da utanıyordu.

Colin kendini kızın yerine koymaya çalıştı. Bu, hiç kolay değildi. Colin hep popüler olmuştu; okuldaki arkadaşları ona hayranlık duymuşlar ve sosyeteye girdiğinde kadınlar çevresini sarmışlardı. Ne kadar insanlarını düşüncelerini umursamadığını söylese de sonuçta...

Sevilmek hoşuna gidiyordu.

Birden, ne söyleyeceğini bilemedi. Bu çok tuhaftı, çünkü her zaman ne söyleyeceğini bilirdi. Aslında hazırcevaplılığıyla ünlü sayılırdı. Çok sevilen biri olmasının nedenlerinden biri belki de buydu.

Ama Penelope'nin duygularının, söyleyeceği sözcüklere bağlı olduğunu hissetti ve nedense son on dakikanın içinde onun duyguları Colin için çok önemli hale gelmişti.

Birine haklı olduğunu söylemenin her zaman iyi fikir olduğuna karar vererek sonunda, "Haklısın," dedi. "Düşüncesizlik ettim. Yeniden başlayalım mı?"

Penelope göz kırpıştırdı. "Anlamadım?"

Colin her şeyi açıklayabilecekmiş gibi elini salladı. "Yeni bir başlangıç yapalım."

Penelope sevimli bir şaşkınlıkla ona baktı. Bu Colin'i şaşırttı, çünkü Penelope'nin sevimli olduğunu daha önce hiç düşünmemişti.

"Ama biz birbirimizi on iki yıldır tanıyoruz," dedi.

"Gerçekten o kadar oldu mu?" Colin geçmişi düşündü ama ilk buluştukları anı hatırlayamadı. "Onu boş ver şimdi. Sadece bu akşamüstünü söylüyorum, seni sersem."

Penelope gülümserken buldu kendini. Colin'in, nedenini hiç bilmese de, ona sersem demesi çok yerinde olmuştu.

Colin yavaşça, "İşte böyle," dedi kolunu uzatıp işaret ederken. "Sen Berkeley Meydanı'nın köşesinden yürüyorsun, ben uzaktan seni görüyorum. Sana sesleniyorum ve sen de diyorsun ki..."

Penelope alt dudağını ısırıp gülmemeye çalıştı. Colin hangi sihirli yıldızın etkisinde doğmuştu da ne söyleyeceğini her zaman biliyordu böyle? O, ardında sadece mutlu kalpler ve gülen yüzler bırakan, fareli köyün kavalcısıydı.

Penelope Londra'da üçüncü Bridgerton'a delice âşık tek kadın olmadığına bahse girerdi, hem de Leydi Danbury'nin öne sürdüğü bin sterlinden katlarca fazlasına.

Colin başını yana eğdi ve sufle vermek için hafif sağa geçti.

"Şöyle cevap veririm..." dedi Penelope yavaşça. "Şöyle cevap veririm..."

Colin iki saniye bekledi, sonra, "Gerçekten, ne söylesen olur," dedi.

Penelope yüzüne parlak bir sırıtış yerleştirmek istemişti ama dudaklarındaki gülüşün oldukça içten olduğunun farkındaydı. "Colin..." dedi adamı gördüğü için şaşırmış gibi yaparak. "Buralarda ne yapıyorsun?"

"Harika bir yanıt," dedi Colin.

Penelope işaret parmağını sallayarak, "Rolünün dışına çıkıyorsun," dedi.

"Evet, evet, elbette. Özür dilerim." Durdu, iki kez göz kırptı, sonra sözlerine devam etti. "İşte buradayız. Şuna ne dersin: Sen ne yapıyorsan onu galiba. Beş Numara'ya çaya gidiyorum."

Penelope sohbetin ritminden koptuğunu hissetti. "Sanki oraya ziyarete gidiyormuş gibi konuştun. Sen orada yaşamıyor musun?"

Colin yüzünü buruşturdu. "Umarım sadece gelecek haftaya kadar. En fazla bir gece daha. Kendime yeni bir yer bulmaya çalışıyorum. Kıbrıs'a giderken eskiden kiraladığım yeri boşaltmıştım ve henüz uygun bir yer bulamadım. Piccadilly'de biraz işim vardı ve eve yürüyerek dönebileceğimi düşündüm."

"Yağmurda mı?"

Colin omuz silkti. "Sabah çıktığımda yağmur yağmıyordu. Şimdi de sadece çiseliyor."

Sadece çiseliyor, diye düşündü Penelope. Bu ince yağ-

mur Colin'in oldukça uzun kirpiklerinde asılı kalıyor, gözlerini bir genç hanımın onlar hakkında (oldukça kötü de olsa) şiirler yazmasını sağlayan mükemmel bir yeşil renge büründürüyordu. Kendini aklı başında olarak tarif etmeyi tercih eden Penelope bile geceleri yatakta yatarken tavana bakarak bu gözleri kimbilir kaç kere hayal etmişti.

Sadece çiseliyordu işte.

"Penelope?"

Penelope birden kendine geldi. "Tamam. Evet. Ben de annenlere çay içmeye gidiyorum. Her pazartesi yaparım bunu. Hatta diğer günlerde de," diye itiraf etti. "Şey... Bizim evimizde ilginç bir şey pek olmadığından."

"Bu konuda kendini suçlu hissetmene hiç gerek yok. Annem çok tatlı bir kadındır. Eğer çaya gelmeni istiyorsa, gitmelisin."

Penelope'nin, söylenenlerin altındaki anlamları bulmaya çalışmak gibi bir huyu vardı ve Colin'in zaman zaman kendi annesinden kaçtığı için onu gerçekten suçlamadığını hissetmişti.

Bu da onu, gizemli şekilde, üzmüştü.

Colin bir anlığına topuklarının üstünde yükseldi, sonra, "Şey, seni burada yağmurun altında bekletmemeliyim," dedi.

Penelope gülümsedi, çünkü neredeyse on beş dakikadır orada duruyorlardı. Yine de eğer Colin oyuna devam etmek istiyorsa, bunu o da yapabilirdi. "Şemsiyesi olan benim," diye belirtti.

Colin'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "Evet, öyle. Ama yine de size daha konuksever bir mekâna kadar eşlik etmezsem pek de beyefendi sayılmam, öyle değil mi? Hazır bundan bahsetmişken..." Kaşlarını çatarak etrafa bakındı.

"Neden bahsetmişken?"

"Beyefendi olmaktan. Hanımefendilerin rahatını gözetmek bizim görevimiz."

"Ve?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senin yanında bir refakatçin olması gerekmiyor mu?"

Penelope, Colin'in bunu hatırlamamasına biraz da içerleyerek, "Şu köşede oturuyorum," dedi. O ve kız kardeşi Colin'in iki kız kardeşiyle çok iyi arkadaşlardı ne de olsa. Hatta Colin birkaç kez onu eve bile bırakmıştı. Colin'in çatılmış kaşları inmeden Penelope, "Mount Caddesi'nde," diye ekledi.

Colin gözlerini kısarak Mount Caddesi tarafına bakmaya başladı.

Penelope'nin onun ne yapmaya çalıştığına dair en ufak bir fikri dahi yoktu.

"Tanrı aşkına Colin. Davis Caddesi'nin köşesine çok yakın. Annenin evinden en fazla beş dakika uzaklıkta. Eğer hızlı yürürsem dört dakika."

"Karanlık ya da kuytu köşeler var mı diye bakıyorum." Colin Penelope'ye döndü. "Haydutların gizleneceği bir yer."

"*Mayfair*'de mi?"

Colin vahşi bir ifadeyle, "Mayfair'de," dedi. "Senin bize gelip gidişlerinde yanına gerçekten bir refakatçi alman gerektiğini düşünüyorum. Sana bir şey olursa çok üzülürüm."

Her ne kadar kendi durumunda olan bütün kadınlara eşit düşünceliliği göstereceğini bilse de Colin'in ilgisi Penelope'ye dokunmuştu. Colin böyle bir erkekti işte.

"Daha uzun mesafelere giderken görgü kurallarına uygun davrandığıma seni temin ederim," dedi Penelope. "Fakat burası gerçekten çok yakın. Sadece birkaç sokak uzaklıkta. Annem bile itiraz etmiyor."

Colin'in birden çenesi gerildi.

Penelope ekledi: "Ayrıca artık yirmi sekiz yaşında olduğumu unutmayalım."

"Bunun konumuzla ne alakası var? Eğer merak ediyorsan ben de otuz üç yaşındayım."

Penelope bunu biliyordu elbette, Colin hakkında her şeyi bildiği gibi. "Colin," dedi. Sesinde hafif bir sızlanma seziliyordu.

"Penelope," diye yanıt verdi Colin aynı ses tonuyla.

Penelope konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Ben çoktan evde kaldım, Colin. On yedi yaşındayken başıma bela olan tüm o kuralları takmama artık gerek yok."

"Ben pek öyle düşünmü..."

Penelope bir elini kalçasına koydu. "Bana inanmıyorsan kız kardeşine sor."

Colin birden Penelope'nin onu hiç görmediği kadar ciddileşti. "Kardeşime mantık gerektiren meseleleri danışmamamın bir nedeni var."

"Colin!" diye bağırdı Penelope. "Bu söylediğin çok korkunç."

"Onu sevmediğimi söylemedim. Ondan hoşlanmadığımı bile söylemedim. Senin de bildiğin gibi Eloise'i çok severim. Ancak..."

"Ancak ile başlayan her cümlenin sonu kötüdür," diye mırıldandı Penelope.

Colin alışılmadık bir zorbalıkla, "Eloise şimdiye kadar evlenmiş olmalıydı," dedi.

Ama bu da fazlaydı artık, hele de bu ses tonuyla. "Bazıları da..." dedi Penelope çenesini kaldırarak. "Senin şimdiye kadar evlenmiş olman gerektiğini düşünüyor."

"Ah lütfen..."

"Evlenmiş olmalıydın, az önce yaşının otuz üç olduğunu kendin söyledin."

Colin'in eğlendiği yüzündeki ifadeden belliydi ama duyduğu rahatsızlıktan yüzünün rengi değişmeye başlayınca Penelope eğlencenin bittiğini anladı. "Penelope, sakın bana..."

"İhtiyar!" diye cıvıldadı Penelope.

Colin ağzının içinde bir küfür geveledi. Böyle bir sözcüğün, bir hanımefendi huzurunda söyleneceğini hiç tahmin etmediğinden Penelope çok şaşırmıştı. Herhalde bunu bir uyarı kabul etmeliydi ama sinir olmuştu. Eski deyişin doğru olduğunu düşündü: Cesaret, cesareti doğururdu.

Yoksa o söz, umursamazlık umursamazlığı getirir miydi, çünkü Penelope birden ona bakarak pervasızca, "Ağabeylerinin ikisi de otuz yaşına varmadan evlenmemiş miydi?" dedi.

Colin Penelope'yi şaşırtarak sadece gülümsedi ve kollarını kavuşturarak bir omzunu önünde durdukları ağaca yasladı. "Ağabeylerim ve ben farklı insanlarız."

Penelope bunun ne kadar çarpıcı bir cümle olduğunu fark etti, çünkü aralarında Leydi Whistledown'ın da bulunduğu birçok insan Bridgerton kardeşlerin birbirine çok benzediğini söylerdi. Hatta kimileri daha da ileri giderek, onların birbirleriyle karıştırılabileceğini iddia ederdi. Penelope, kardeşlerin bundan rahatsızlık duyabileceğini hiç düşünmemişti; aslında bu kıyaslamadan memnun olduklarını sanırdı, çünkü birbirlerini çok seviyor gibi görünüyorlardı. Ama belki de yanlış düşünüyordu.

Belki de onlara hiç yakından bakmamıştı.

Bu, oldukça tuhaftı, çünkü hayatının yarısını Colin Bridgerton'u izlemekle geçirmiş gibi hissediyordu kendini.

Bildiği ve hatırlaması gereken şey, eğer Colin'in sinirli bir yanı varsa bile, bunu Penelope'ye hiç göstermemiş

olmasıydı. Ağabeylerinin otuz yaşına varmadan evlenmiş olması hakkındaki iğneli sözleri Colin'i kızdırırsa elbette kendini özel hissedecekti.

Hayır, Colin'in yanıtı tembel bir gülümseme, iyi zamanlanmış bir espriydi. Eğer Colin sinirlenseydi...

Penelope bunu anlayamayarak kafasını hafifçe iki yana salladı. Colin hiç sinirlenmezdi. En azından Penelope'nin önünde. Sinirlenmesi için gerçekten - hayır, delicesine - bozulmuş olmalıydı. Ve böylesi bir öfke ancak gerçekten, hakikaten, delicesine değer verdiğiniz birine karşı olurdu.

Colin Penelope'yi severdi - belki de birçok kişiyi sevdiğinden daha çok - ama ona değer vermezdi. O *anlamda* değil.

"Belki de anlaşamadığımız konusunda anlaşmalıyız," dedi Penelope en sonunda.

"Hangi konuda?"

"Şey..." Penelope konuyu hatırlayamıyordu. "Şey, evde kalmış bir kızın ne yapması ve yapmaması konusunda?"

Kızın duraksaması Colin'in hoşuna gitmiş gibiydi. "Bu, kız kardeşimin düşüncelerine saygı duymam anlamına gelir ki bu da senin de tahmin edebileceğin üzere benim için son derece zor."

"Ama benim düşüncelerime saygı göstermekle ilgili bir sorunun yok, değil mi?" Colin'in gülüşü uyuşuk ve muzipti. "Eğer başka hiç kimseye bundan söz etmeyeceğine yemin edersen."

Öyle demek istememişti elbette. Penelope onun öyle demek istemediğini biliyordu. Fakat Colin böyleydi işte. Espiri ve gülücükler her yolu kolaylaştırırdı. Ve Colin'in çekiciliğine lanet olsun ki işe yaramıştı çünkü Penelope iç geçiriyor, Colin'in de gülümsediğini hissediyordu. Farkına bile varamadan, "Yeter!" dedi. "Hadi, annenlere doğru yola çıkalım."

Colin sırıttı. "Sence evde bisküvi var mıdır?"

Penelope gözlerini devirdi. "Bisküvi olduğunu biliyorum."

"İyi," dedi Colin bir köşeyi dönerken Penelope'yi de neredeyse sürükleyerek. "Ailemi seviyorum ama eve aslında yemek için gidiyorum."

BÖLÜM 4

Bridgerton balosunda, Leydi Danbury'nin yazarınızın kimliğini ortaya çıkarma çabalarından başka haberler olduğuna inanmak zor ama aşağıdaki olaylar da göz ardı edilmemeli:

Bay Geoffrey Albansdale, Bayan Felicity Featherington'la dans ederken görüldü.

Bayan Felicity Featherington, Bay Lucas Hotchkiss'le de dans ederken görüldü.

Bay Lucas Hotchkiss, Bayan Hyacinth Featherington'la dans ederken görüldü.

Bayan Hyacinth Featherington, Vikont Burwick'le dans ederken görüldü.

Vikont Burwick, Bayan Jane Hotchkiss'le dans ederken görüldü.

Bayan Jane Hotchkiss, Bay Colin Bridgerton'la dans ederken görüldü.

Bay Colin Bridgerton, Bayan Penelope Featherington'la dans ederken görüldü.

Ve bu minik aile halkasının dışında Bayan Penelope Featherington, Bay Geoffrey Albansdale'le sohbet ederken görüldü (bir de onunla dans etseydi, tam anlamıyla mükemmel olmaz mıydı sevgili okurum?)

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN
CEMİYET GAZETESİ, 12 NİSAN 1824

Penelope ve Colin salona girdiklerinde, Eloise, Hyacinth ve diğer iki Bridgerton hanımefendisi çaylarını yudumluyorlardı. Yaşlı dul Violet çay masasının önünde oturmuştu. Gelini ve şimdiki vikont Anthony'nin eşi olan Kate ise pek başarılı olamasa da iki yaşındaki kızı Charlotte'a hâkim olmaya çalışıyordu.

Colin, "Bakın Berkeley Meydanı'nda kime rastladım," dedi.

Leydi Bridgerton sıcak bir gülümsemeyle, "Penelope," dedi. "Lütfen otur. Çay hâlâ taze ve sıcak, ayrıca aşçı bize çok güzel tereyağlı bisküviler yaptı."

Colin kardeşlerine selam bile vermeden doğrudan yiyeceklerin yanına gitti.

Penelope Leydi Bridgerton'un gösterdiği yere geçerek bir sandalyeye oturdu.

Hyacinth ona bir tabak uzatarak, "Bisküviler çok güzel," dedi.

Leydi Bridgerton onaylamadığını belli eden bir ses tonuyla, "Hyacinth," dedi. "Bütün cümleler kurmaya çalış."

Hyacinth şaşkınlıkla annesine döndü. "Bisküviler. Çok. Güzel." Kafasını yana eğdi. "Özne. Sıfat. Yüklem."

"*Hyacinth.*"

Penelope, Leydi Bridgerton'un kızını azarlarken sert görünmeye uğraştığını görebiliyordu ama kadıncağız ne yazık ki başarılı değildi.

"Özne. Sıfat. Yüklem," dedi Colin sırıtkan ağzından kırıntıları silerken. "Cümle. Kesinlikle. Doğru."

"Eğer okuma yazmayı yeni öğrenmişsen," diye cevabı yapıştırdı Kate yeni bir bisküvi alırken. Yüzünde aptal bir gülümsemeyle, "Bunlar *çok* güzelmiş," dedi Penelope'ye. "Dördüncüyü yiyorum."

Hyacinth, Kate'i tamamen duymazdan gelerek, "Seni seviyorum, Colin," dedi.

"Elbette seviyorsun," diye mırıldandı Colin.

"Ben şahsen," dedi Eloise. "Yazarken isimlerin önüne sıfatlar koymayı tercih ediyorum."

Hyacinth homurdandı. "Senin *yazılarınmış*!"

Eloise burun kıvırarak, "Sürekli mektup yazıyorum," dedi. "Ve günlük tutuyorum, seni temin ederim bu oldukça faydalı bir alışkanlık."

Penelope, Leydi Bridgerton'un uzattığı fincanı alırken, "İnsanı disipline sokuyor tabii," diye onayladı.

Kate, "Sen günlük tutuyor musun?" diye sordu Penelope'ye bakmadan, çünkü iki yaşındaki kızı sandalyesinden atlamadan onu tutmak için hamle yapmıştı.

"Korkarım hayır," dedi Penelope başını sallayarak. "Benim için fazla disiplinli bir iş."

"Her ismin önüne sıfat koymak gerekmez ki," diye ısrar etti Hyacinth. Her zamanki gibi tartışmanın bittiğini bir türlü kabullenemiyordu.

Ne yazık ki grubun geri kalanında, Eloise oldukça inatçı çıkmıştı. "Eğer ismi genel anlamda kullanacaksan sıfat kullanmayabilirsin," dedi kibirli bir tavırla. "Ama bu durumda *özellikle* bu bisküvilerden bahsediyordun..."

Penelope emin değildi ama Leydi Bridgerton'un inlediğini sandı.

"... O zaman özellikle," dedi Eloise kaşını kaldırarak. "Sen haksızsın."

Hyacinth Penelope'ye döndü. "O son cümlede *özellikle* sözcüğünü yanlış şekilde kullandığına eminim."

Penelope bir başka tereyağlı bisküvi daha aldı. "Bu tartışmaya karışmayı reddediyorum."

"Korkak," diye mırıldandı Colin.

"Hayır, sadece açım." Penelope Kate'e döndü. "Bunlar çok güzelmiş."

Kate, aynı fikirde olduğunu göstererek başını salladı. Penelope'ye, "Kız kardeşinin nişanlandığına dair söylentiler duydum," dedi.

Penelope şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Felicity'nin Bay Albansdale'le olan ilişkisinden herkesin haberinin olduğunu düşünmemişti. "Bu söylentiyi nereden duydun?"

"Eloise'den elbette," dedi Kate bilmiş bilmiş. "O her zaman, her şeyi bilir."

Eloise de sırıtarak, "Ve benim bilmediğimi de," dedi. "Hyacinth biliyordur. Bu, hep böyledir."

Colin tüm şakacılığıyla, "Aranızdan birinin Leydi Whistledown olmadığına emin misiniz?" diye sordu.

"Colin!" diye bağırdı Leydi Bridgerton. "Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün?"

Colin omuz silkti. "Her ikisi de bu ustalığı gösterecek kadar zeki."

Eloise ve Hyacinth kıkırdadılar.

Leydi Bridgerton bile bu iltifatı görmezden gelemedi. "Şey, evet," dedi tereddütle. "Hyacinth oldukça genç ve Eloise de..." Eloise'e döndü, kız büyük bir ilgiyle ona bakıyordu. "Şey, Eloise Leydi Whistledown olamaz. Buna eminim."

Eloise Colin'e baktı. "Ben Leydi Whistledown değilim," dedi.

"Ne kötü," diye yanıtladı Colin. "Şimdiye kadar çılgın bir servetin olurdu."

Penelope düşünceli bir şekilde, "Biliyor musun," dedi. "Bu kendini gizlemek için iyi bir yöntem olurdu."

Beş çift göz ona doğru döndü.

"Bu işten kazandığı paradan daha fazlasına sahip olmalı," diye açıkladı Penelope.

"Doğru bir nokta," dedi Hyacinth. "İnsanların ne kadar parası olduğunu hiç bilmemem dışında."

"Elbette ben de bilmiyorum," diye yanıtladı Penelope. "Ama insanın aklında çoğunlukla *genel bir fikir* oluyor." Hyacinth'in boş bakışlarını görünce devam etti. "Mesela ben durduk yere gidip kendime elmas bir kolye seti alsam, bu oldukça şüpheli olurdu."

Kate dirseğiyle Penelope'yi dürttü. "Son günlerde elmas takı seti aldın mı, ha? Bin sterlin çok işime yarar."

Penelope yanıt vermeden önce gözlerini devirdi, çünkü şimdiki Bridgerton vikontesi olan Kate'in bin sterline hiç de ihtiyacı yoktu. "Seni temin ederim," dedi. "Tek bir elmas takım yok. Hatta bir yüzüğüm bile."

Kate şakadan bir üzüntüyle, "Ah," dedi. "İşime yaramazsın o zaman."

Hyacinth, "Önemli olan para değil," diye bağırdı. "Önemli olan şan, şöhret."

Leydi Bridgerton'un çaydan aldığı yudum boğazında kalarak kadını öksürüğe boğdu. "Affedersin Hyacinth," dedi. "Ama az önce *ne* dedin sen?"

"Leydi Whistledown'ı en sonunda ortaya çıkaracak kişinin alacağı övgüyü düşünün bir," dedi Hyacinth. "Ne muhteşem olur."

"Yani..." dedi Colin yüzünde aldatıcı bir ifadesizlikle. "Parayı umursamadığını mı söylüyorsun?"

"Asla *öyle* bir şey söylemem," diye yanıtladı Hyacinth kurnaz bir sırıtışla.

Penelope, Bridgertonlar arasında en çok birbirine benzeyen ikilinin Hyacinth ve Colin olduğunu fark etti. Colin'in ülke dışında olması belki de iyi bir şeydi. Eğer o ve Hyacinth güçlerini birleştirselerdi, dünyayı bile ele geçirebilirlerdi.

"Hyacinth," dedi Leydi Bridgerton sertçe. "Leydi Whistledown'ın kim olduğunu bulmayı kendine *iş edinmeyeceksin*."

"Ama..."

"Konu üzerinde düşünüp birkaç soru sormayacaksın da demiyorum," diye ekledi Leydi Bridgerton. Gelecek itirazları engellemek için bir elini de havaya kaldırmıştı. "Yüce Tanrım, neredeyse kırk yıl annelik yaptıktan sonra, saçmalık da olsa aklına bir şeyi taktın mı, seni durduramayacağımı öğrenmeliydim."

Penelope gülüşünü gizlemek için fincanı ağzına götürdü.

"Sadece bazen..." Leydi Bridgerton boğazını temizledi. "O kadar sabit fikirli oluyorsun ki..."

"Anne!"

Leydi Bridgerton, Hyacinth ağzını hiç açmamış gibi devam etti. "... Ve senin öncelikle odaklanman gerekenin koca bulmak olduğunu hatırlatmak isterim."

Hyacinth yine, "Anne!" dedi ama sesi bu kez itirazdan çok inilti gibi çıkmıştı.

Penelope'nin bakışları, gözlerini tavana sabitlemiş, gülmemeye çabalayan Eloise'e kaydı. Eloise yıllar boyunca annesinin sayısız çöpçatanlık denemesine maruz kalmıştı ve kadının bu çabalarından vazgeçip ilgisini Hyacinth'e yöneltmesinden hiç rahatsız değildi.

İşin aslı Penelope, Leydi Bridgerton'un en sonunda Eloise'in bekâr kalmış olmasını kabullenmesine şaşıyordu. Kadıncağız yaşama amacının sekiz çocuğunun da mutlu evliliklerini görmek olduğunu hiçbir zaman gizlememişti. Ve dördünde başarılı olmuştu. Önce Daphne Simon'la evlenmiş ve Hastings Düşesi olmuştu. Sonraki yıl Anthony Kate'le evlenmişti. Sonra bir süre boşluk olmuş ama Benedict ve Francesca aynı yıl içinde evlenmişlerdi. Benedict Sophie'yle, Francesca da İskoç Lordu Kilmartin'le hayatlarını birleştirmişti.

Ne yazık ki Francesca evlendikten sadece iki yıl sonra

dul kalmıştı. Artık zamanının bir kısmını merhum kocasının İskoçya'daki ailesinin yanında, bir kısmını da Londra'daki kendi ailesiyle geçiriyordu. Fakat Londra'ya geldiğinde Bridgerton Malikânesi ya da Beş Numara yerine, Kilmartin Malikânesi'nde yaşıyordu. Penelope onu suçlamıyordu. O da dul olsaydı, bağımsızlığın tadını çıkarmak isterdi.

Hyacinth annesinin çöpçatanlık çalışmalarını genellikle yaptığı şakalarla geçiştirirdi ama Penelope'ye söylediği kadarıyla asla evlenmeyecek de değildi. Annesinin tüm işi yapmasına izin verebilir, sonra doğru kişiyi bulduğunu hissettiğinde seçimini yapabilirdi.

İşte bu şakacı haliyle ayağa kalktı, annesinin yanağına bir öpücük kondurdu ve hayatındaki asıl amacının bir koca bulmak olacağına söz verdi - tüm bunları yaparken ağabeyi ve ablasına dönmüş kurnazca gülümsüyordu. Geri dönüp yerine oturduğu anda yüksek sesle, "Sizce kim olduğu bulunabilecek mi yani?" diye sordu.

Leydi Bridgerton usançla, "Hâlâ şu Whistledown kadınını mı konuşuyoruz?" dedi.

Penelope, "Henüz Eloise'in teorisini duymadınız mı?" diye sordu.

Tüm gözler önce Penelope'ye, sonra da Eloise'e çevrildi.

"Şey, benim teorim *ne* ki?" diye sordu Eloise.

"Galiba bir hafta kadar önceydi," dedi Penelope. "Leydi Whistledown hakkında konuşuyorduk ve ben Leydi Whistledown'ın sonsuza kadar böyle devam edemeyeceğini, eninde sonunda hata yapacağını söyledim. Eloise de o kadar emin olmadığını söyledi, neredeyse on sene oldu ve kadın hata yapacak olsaydı, çoktan yapardı, dedi. Ben de hayır, dedim, o da altı üstü bir insan. En sonunda hata yapması gerektiğini söyledim çünkü sonsuza kadar böyle devam edemezdi ve..."

"Ah, şimdi hatırladım!" diye araya girdi Eloise. "Sizin evde, senin odandaydık. Aklıma çok parlak bir fikir gelmişti. Penelope'ye, Leydi Whistledown'ın şimdiye kadar hata yapmış olması gerektiğini söyledim, sadece biz bunu anlayamayacak kadar aptalız."

"Bu iltifatın için teşekkürler," diye mırıldandı Colin.

Eloise itiraz etti. "Bridgertonlar'dan bahsetmiyorum, bütün sosyeteyi kastediyorum."

"Yani, belki de," dedi Hyacinth kendi kendine. "Leydi Whistledown'ı yakalamak için yapmam gereken tek şey, eski gazeteleri yeniden gözden geçirmek."

Leydi Bridgerton'un bakışlarından paniğe kapılmış olduğu anlaşılıyordu. "Hyacinth Bridgerton, yüzündeki o ifade hiç hoşuma gitmedi."

Hyacinth gülümsedi ve omuz silkti. "Bin sterlinle çok eğlenceli şeyler yapabilirdim."

Annesinin yanıtı, "Tanrı hepimizi korusun," oldu.

Colin birdenbire, "Penelope," dedi. "Felicity hakkındaki sözünü bitirmedin. Nişanlandığı doğru mu?"

Penelope çayından aldığı yudumu biraz seslice yutmak zorunda kaldı. Colin insana öyle bir bakıyordu ki yeşil gözleri o kadar dikkatli ve bakışı o kadar yoğundu ki dünyada sadece ikiniz varmışsınız gibi hissederdiniz. Ne yazık ki Penelope için bu bakışlar kendini aynı zamanda kekeme bir sersem gibi hissetmesine de neden oluyordu. Eğer bir sohbetin ortasındaysalar Penelope kendine hâkim olmayı başarıyordu ama Colin, Penelope tam da kendini ortama uyum sağlamış hissettiğinde ilgisini birdenbire ona yönlendirip onu böyle şaşırttığında kızcağız donup kalıyordu.

"Şey, evet bu doğru," dedi Penelope. "Bay Albansdale henüz resmi bir teklif yapmadı. Ama eğer evlenme teklif etmeye karar verirse, önce Doğu Anglia'ya* giderek amcamdan izin alması gerekecek."

---

* İngiltere'nin doğusuna verilen geleneksel ad.

"Amcan mı?" diye sordu Kate.

"Amcam Geoffrey. Norwich yakınlarında yaşıyor. En yakın erkek akrabamız, ama onunla pek görüşmüyoruz doğrusu. Fakat Bay Albansdale geleneklerine bağlı bir beydir. Kardeşimi annemden isterken rahat edeceğini sanmıyorum."

"Umarım Felicity'ye de evlenme teklif eder," dedi Eloise. "Bir erkeğin evleneceği kızdan önce onun babasıyla konuşmasını hep aptalca bulmuşumdur. Babasıyla birlikte yaşamayacak sonuçta."

Colin kısmen fincanının arkasına gizlediği bir gülücükle, "İşte bu tutumun..." dedi. "Neden hâlâ evlenemediğini açıklıyor."

Leydi Bridgerton oğluna sertçe bakarak adını söyledi.

"Ah, hayır anne," dedi Eloise. "Umrumda değil. Ben yaşlı bir kız olarak son derece mutluyum." Colin'e üstünlük taslayan bir bakış attı. "Sıkıcı biriyle evlenmek yerine evde kalmayı tercih ederim. Tıpkı..." diye ekledi neşeyle. "Penelope gibi!"

Eloise'in kendini işaret ettiğini gören Penelope oturduğu yerde dikleşerek, "Şey, evet," dedi. "Elbette."

Ama Penelope, Eloise gibi kendine güvenle aynı şeyleri söyleyemiyordu. Altı evlilik teklifini reddeden o değildi. Henüz hiç evlenme teklifi almadığı için reddetme şansı da hiç bulmamıştı.

Kendi kendine, zaten bir teklif gelse de reddedeceğini söyledi, onun gönlü Colin'deydi. Fakat bu doğru muydu, yoksa evlilik konusunda yaşadığı talihsizliğin üstesinden gelmek için kendini mi kandırıyordu?

Eğer yarın biri ona evlenme teklif etse - gerçekten kibar ve kabul edilebilir biri, asla âşık olamayacağı ama oldukça çok sevebileceği biri - acaba evet der miydi?

Muhtemelen.

Bu düşünce Penelope'yi üzdü, çünkü bu düşünceyi kabul etmesi, Colin'den umudunu gerçekten kestiğini gösterirdi. Bu, ilkelerine düşündüğü kadar bağlı olmaması demekti. Kendi evi ve ailesini kurmak için mükemmel olmayan bir erkeğe razı olacağı anlamına gelirdi.

Bu her yıl yüzlerce kadının yaptığı bir şeydi ama Penelope bunu yapabileceğini hiç düşünmemişti.

"Birden çok ciddileştin," dedi Colin.

Penelope daldığı düşüncelerden sıyrılarak, "Ben mi? Ah, hayır, hayır," dedi. "Sadece düşüncelere dalmıştım, o kadar."

Colin Penelope'nin açıklamasına başını sallayarak cevap verdi ve bir bisküvi daha aldı. "Artık daha somut şeylerden bahsedebilir miyiz?" diye sordu çatlak sesle.

"Eğer geleceğinizi bilseydim..." dedi annesi kuru bir ses tonuyla. "İki katı yiyecek getirilmesini isterdim."

Colin yerinden kalkarak zilin kordonuna doğru ilerledi. "Ben isterim."

Zili çaldıktan sonra yerine oturdu ve "Penelope'nin Leydi Whistledown hakkındaki teorisini duydunuz mu?" diye sordu.

"Hayır, duymadım," diye yanıtladı Leydi Bridgerton.

"Aslında oldukça zekice," dedi Colin. Gelen hizmetçiye daha fazla sandviç istediklerini söyleyerek sözlerine devam etti. "Onun Leydi Danbury olduğunu düşünüyor."

"Oooh." Hyacinth açıkça etkilenmişti. "Bu son derece kurnazca, Penelope."

Penelope teşekkür etmek için başını yana doğru eğdi.

"Ve tam da Leydi Danbury'nin yapabileceği gibi bir şey," diye ekledi Hyacinth.

"Gazete mi, yoksa ortaya atılan iddia mı?" diye sordu Kate küçük kızını kaçmayı başaramadan elbisesinin yakasından yakalayarak.

Hyacinth, "Her ikisi de," dedi.

"Ve..." diye söze karıştı Eloise. "Penelope ona tam da böyle dedi. Hem de yüzüne karşı."

Hyacinth'in ağzı açık kaldı. Belli ki Penelope Hyacinth'in tahmin ettiğinin ötesine - hem de çok ötesine - gitmişti.

Leydi Bridgerton geniş, gururlu bir gülümsemeyle, "Bu sahneyi görmeyi çok isterdim!" dedi. "Dürüst olmak gerekirse, bu haberin bugünkü *Whistledown* gazetesinde çıkmamasına şaşırdım."

"Leydi Whistledown'ın her bir insanın kimliği konusundaki teorisi hakkında yorum yapabileceğini sanmıyorum," dedi Penelope.

"Neden?" diye sordu Hyacinth. "Bunları, pekâlâ dikkati başka yöne çekmek için kullanabilir. Örneğin..." Elini son derece dramatik bir tavırla kız kardeşinin omzuna koydu. "Benim Eloise'den şüphelendiğimi düşünün."

Leydi Bridgerton itiraz etti. "Eloise, Bayan Whistledown değil!"

"Değilim," dedi Eloise sırıtarak.

"Ama ben öyle olduğunu *düşündüğümü* söyledim," dedi Hyacinth son derece ciddi bir ses tonuyla. "Ve bunu herkesin içinde söyledim."

"Ki bunu asla yapmayacaksın," dedi annesi sertçe.

"Ki bunu asla yapmam," diye tekrarladı Hyacinth. "Fakat teorik olarak, söylediğimi varsayalım. Ve Eloise de gerçekten Leydi Whistledown olsun. Ki öyle değil," dedi aceleyle annesi yeniden lafa karışamadan.

Leydi Bridgerton yenilgiyi kabul ederek ellerini kaldırdı.

"Gazetesinde benimle dalga geçmesi..." diye devam etti Hyacinth. "Bir sürü insanı kandırmak için harika bir yol olmaz mıydı?"

"Elbette, eğer Eloise gerçekten Leydi Whistledown *olsaydı*..." diye mırıldandı Penelope.

"Değil!" diye patladı Leydi Bridgerton en sonunda.

Penelope gülmeden edemedi. "Ama eğer öyle olsaydı..."

Eloise, "Biliyor musunuz," dedi. "Şimdi *gerçekten* o olmayı istedim."

"Bizimle ne kafa buluyor olurdun," diye devam etti Penelope. "Elbette o zaman, çarşamba gününün gazetesinde senin Leydi Whistledown olduğunu düşündüğü için Hyacinth'le dalga geçemezdin. O zaman onun sen olduğunu kesinlikle anlardık."

Kate kahkaha attı. "*Bu* çok şeytanca bir numara olurdu."

"Durun bakayım doğru anlamış mıyım," diye güldü Eloise. "Penelope aslında Leydi Whistledown ve çarşamba gününün gazetesinde, benim Leydi Whistledown olduğumu söyleyen Hyacinth'in teorisiyle dalga geçecek, çünkü herkesin, *benim* gerçekten Leydi Whistledown olduğumdan şüphelenmesini istiyor, çünkü Hyacinth bunun kurnazca bir hile olduğunu söylüyor."

Colin ortaya, "Ben ipin ucunu kaçırdım," dedi.

"Eğer sen gerçekten Leydi Whistledown değilsen..." dedi Hyacinth gözlerinde şeytani bir gülümsemeyle.

Leydi Bridgerton, "Yeter!" dedi. "Yalvarırım artık durun."

Herkes kahkahalara öylesine boğuldu ki Hyacinth zaten devam edemedi.

Hyacinth gözünden akan yaşı silerken, "Olasılıklar sonsuz," dedi.

Colin arkasına yaslanırken, "Belki de herkes sola bakmalı," dedi. "Belki de oradaki kişi bizim meşhur Leydi Whistledown'ımız olabilir."

Herkes soluna dönerken Eloise sağına doğru baktı... Colin'e. "Sağıma otururken," dedi. "Bana bir şey mi anlatmak istiyordun?"

"Hiç de değil," diye mırıldandı Colin bisküvi tabağına bir kez daha uzanırken ama tabağın boş olduğunu unutmuştu.

Fakat bunları söylerken Eloise'in gözlerine bakmamıştı.

Penelope'den başkası bunun ne kadar kaçamak bir yanıt olduğunu fark etmiş olsa bile Colin'e bu konuda soru soramadı, çünkü sandviçler geldikten sonra Colin'le konuşmaya çalışmak faydasızdı.

BÖLÜM 5

Leydi Blackwood'un, bu alçakgönüllü gazeteyi almak uğruna bir gazeteci çocuğu kovalarken bileğini incitmesi yazarınızın gözünden kaçmadı.

Bin sterlin elbette oldukça büyük bir meblağ ama Leydi Blackwood'un bu paraya ihtiyacı olduğu hiç söylenemez, ayrıca mesele gittikçe komik bir hal alıyor. Elbette Londra halkının, bu yazarın kimliğini ortaya çıkarmak için vakitlerini harcayacak, zavallı, bahtsız gazeteci çocukları kovalamaktan daha iyi şeyleri vardır.

Ya da belki yoktur.

Yazarınız on yıldır birçok faaliyeti gazetesine taşıdı ve insanların zamanlarıyla yapacakları daha iyi bir şey olduğundan emin olamıyor.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN
CEMİYET GAZETESİ, 14 NİSAN 1824

İki gün sonra Penelope kendini yine Eloise'i görmeye Beş Numara'ya giderken, Berkeley Meydanı'nda buldu. Ancak bu kez vakit öğleden önceydi ve hava güneşliydi, ayrıca yolda Colin'e rastlamamıştı.

Penelope bunun kötü bir şey olup olmadığını bilmiyordu.

O ve Eloise tüm hafta boyunca alışveriş planları yapmışlar ama yola birlikte çıkmak ve hizmetçilerini yanlarına almamak için Beş Numara'da buluşmaya karar vermişlerdi. Harika bir gündü, nisan değil de temmuzdan bir gün gibiydi ve Penelope Oxford'a yapacakları kısa yürüyüşü iple çekiyordu.

Fakat Eloise'in evine vardığında, uşak onu şaşkın bir ifadeyle karşıladı.

"Bayan Featherington," dedi adam. Konuşmaya başlamadan önce gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. "Ne yazık ki Bayan Eloise şu an evde değil."

Penelope'nin dudakları şaşkınlıkla kıvrıldı. "Nereye gitti? Planımızı bir hafta önceden yapmıştık."

Wickham başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ama annesi ve Bayan Hyacinth'le birlikte iki saat önce çıktı."

"Anladım." Penelope ne yapacağına karar vermeye çalışarak kaşlarını çattı. "O zaman bekleyebilir miyim? Belki sadece biraz gecikir. Eloise randevusunu hiç unutmaz."

Wickham içtenlikle gülümsedi ve Penelope'ye resmi olmayan salonu göstererek kızı yukarı davet etti. Ona bir tabak aperatif ve beklerken vakit geçirsin diye *Leydi Whistledown'ın* son sayısını verdi.

Penelope bunu çoktan okumuştu elbette; gazete sabah erken vakitte dağıtılırdı ve Penelope de her sabah kahvaltıda gazeteyi okuma alışkanlığına sahipti. Kendini oyalamak için pencereye gitti ve Mayfair Caddesi'ne bakmaya başladı. Fakat görülecek pek bir şey yoktu; belki bin kez gördüğü binalar, hatta yollarda yürüyen insanlar bile aynıydı.

Belki de yaşamının sıradanlığını düşündüğünden, bu ziyaretinde karşılaştığı farklı bir cisim, Penelope'nin ilgisini çekti: Masada açık duran bir kitap. Birkaç metre uzaktan bile kitabın basım harfleriyle yazılmadığını görebiliyordu. Satırlar el yazısıyla yazılmıştı.

Kitaba yaklaştı ve sayfalara dokunmadan şöyle bir göz gezdirdi. Bir çeşit günlüğe benziyordu ve sağ sayfanın ortasında boşlukla ayrılmış bir başlık vardı:

22 Şubat 1824 Trodos Dağları, Kıbrıs

Penelope bir eliyle ağzını kapattı. Bunu Colin yazmıştı! Daha geçen gün Yunanistan yerine Kıbrıs'a gittiğini söylememiş miydi? Colin'in günlük tuttuğundan Penelope'nin hiç haberi yoktu.

Bir adım geriye gitmesine rağmen vücudu yerinden kıpırdamadı. Kendi kendine bunu okumaması gerektiğini söyledi. Bu Colin'in günlüğüydü. Bunu gerçekten okumamalıydı. Uzaklaşmalıydı.

"Uzaklaşmalıyım," diye mırıldandı kendi kendine. "Uzaklaşmalıyım."

Ayakları hareket etmiyordu.

Ama belki de yaptığı yanlış değildi. Sayfayı çevirmeden gördüklerini okursa, Colin'in özel hayatını ihlal etmiş olur muydu? Sonuçta Colin günlüğünü masada *açık* bırakmıştı, bu satırları herkes görebilirdi.

Fakat Colin günlüğünü birkaç dakikalığına ortada bırakırken, kimsenin okumayacağını düşünmüş olabilirdi. Annesi ve kardeşlerinin evden ayrıldıklarını bildiği için bunu yapmış olmalıydı. Misafirler çoğunlukla alt kattaki resmi salonda beklerlerdi; Penelope'nin bildiği kadarıyla o ve Felicity, aileden olmayan ve doğrudan üst kattaki salona geçen yegâne insanlardı. Ve Colin misafir olarak Penelope'yi beklemediğinden (ya da daha doğrusu Penelope Colin'in aklına bile gelmediğinden) günlüğünü ortada bırakmakta bir sakınca görmemiş olmalıydı.

Diğer yandan, günlüğünü açık bırakmıştı işte.

Tanrı aşkına oku şunu! Eğer saklayacak çok ciddi şeyle-

ri olsaydı Colin günlüğünü ortada bırakmazdı. Sonuçta o aptal bir adam değildi.

Penelope öne doğru eğildi.

Ah, kahretsin. O mesafeden yazıyı okuyamıyordu. Etrafındaki boşluklar bol olduğundan başlığı okumak kolaydı ama yazının geri kalanını okumak bu kadar uzaktan mümkün değildi.

Nedense, sanki daha fazla yaklaşmak zorunda olmasa kendini kötü hissetmeyecekmiş gibi geliyordu Penelope'ye. Aman, Penelope zaten bulunduğu yere oda boyunca ilerleyerek gelmişti.

Parmaklarını çenesine birkaç kez vurdu Penelope. Bu önemli bir noktaydı. Odanın bu tarafına geleli epey olmuştu, bu da şimdiye kadar işlediği en büyük günahı işlemeye başladığını gösteriyordu. Odanın genişliğine bakınca, şimdi atacağı bir adım hiçbir şey değildi.

Sadece yarım adım attığını varsayarak öne gitti, sonra öne eğilip cümlenin ortasından okumaya başladı.

... İngiltere'deydi. Burada kum, beyazla sarı arası bir renk ve o kadar yumuşak ki çıplak ayakla yürürken insanın ayağının altında ipekten bir örtü varmış gibi geliyor. Su o kadar mavi ki İngiltere'de böylesini görmek hayal bile edilemez; güneş parıldadığında turkuvaz yeşiline, hava bulutlandığında koyu çini mavisine dönüyor. Ve su oldukça sıcak - sanki bir saat önce ısıtılmış banyo gibi inanılmaz derecede ılık. Dalgalar son derece sakin, sahile beyaz köpükler yaratarak vuruyor, cildini gıdıklayarak kuma karışıyor, bir sonraki dalgaya kadar insanın ayak parmaklarının arasından yumuşakça kayıyor.

Buranın neden Afrodit'in doğduğu yer olduğunu anlamak kolay. Her adımımda onu Boticelli'nin ünlü tablosundaki gibi dev bir deniz kabuğunun içinde, uzun kızıl-kahverengi saçları vücudunu sarmış okyanustan yükselirken göreceğimi hayal ediyorum.

Eğer kusursuz bir kadın doğduysa, burası onun memleketi olmalı. Cennetteyim. Ve yine de...

Ve yine de her ılık rüzgârda ve bulutsuz gökyüzüne baktığımda evimde olmadığımı, başka bir yerde yaşamak üzere doğduğumu hatırlıyorum. Bu gezmek, görmek, görüşmek arzumu - hayır, mecburiyetimi - bastıramıyor. Ama yeni nemlenmiş çimene dokunma, birinin yüzündeki serin buğuyu hissetme ya da bir haftalık yağmurun ardından gelen mükemmel günün neşesini hatırlama arzumu da körüklüyor.

Buradaki insanlar bu zevkleri tadamaz. Yaşadıkları günlerin hepsi mükemmel. İnsanın tüm yaşamı böyleyse, mükemmelliğin değerini bilebilir mi?

22 Şubat 1824 Trodos Dağları, Kıbrıs

Üşüyor olmam enteresan. Elbette şubat ayındayız ve bir İngiliz olarak şubat (ya da bütün kış aylarının) soğuğuna alışkınım ama şu an İngiltere'de değilim, Akdeniz'in kalbinde, Kıbrıs'tayım ve sadece iki gün önce güneşin ılık, okyanusun tuzlu ve sıcak olduğu, adanın güneybatı sahilindeki Pafos'taydım. Buradan, tepesindeki kar güneş vurduğunda insanı kör eden beyazlığıyla Olimpos Dağı'nın tepesini görmek mümkün.

Bu zirveye tırmanmak kolay değil, her bir köşe tehlikelerle dolu. Yol son derece dar ve rotamız boyunca gördüğümüz...

Penelope sayfanın bittiğini gördüğünde hayal kırıklığıyla inledi. Kimi görmüştü? Ne olmuştu? *Hangi tehlikeyle* karşılaşmışlardı?

Tüm benliğiyle sayfayı çevirme isteğiyle *yanarak* günlüğe baktı. Ama okumaya başlarken, Colin'in özel hayatına gerçekten burnunu sokmadığına kendini ikna etmişti; günlüğü açık unutan Colin'di ne de olsa. Penelope ise sadece ortada bıraktığına bakıyordu.

Fakat sayfayı çevirmek, bambaşka bir şeydi.

Önce elini uzattı, sonra tereddütle geri çekti. Bu doğru değildi. Bu günlüğü okumaya hakkı yoktu. En azından şimdiye kadar okuduğundan fazlasını.

Diğer taraftan, bu cümleler gerçekten okumaya değerdi. Asıl Colin'in bunları kendine saklaması suçtu. Bu cümleler kutlanmalıydı, paylaşılmalıydı. Bu cümleler...

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı kendi kendine. Sayfanın köşesine uzandı.

"*Ne yapıyorsun*?"

Penelope arkasına döndü. "Colin!"

"Ta kendisi," diye cevabı yapıştırdı Colin.

Penelope geri çekildi. Onun böyle bir ses tonuyla konuştuğunu hiç duymamıştı. Böyle bir sesle konuşabileceğini hayal bile etmemişti.

Colin hızla yanına geldi, günlüğü kaptı ve kapağını kapattı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Penelope, "Eloise'i bekliyorum," diyebildi. Ağzının kuruduğunu hissediyordu.

"Üst kattaki salonda mı?"

"Wickham beni hep buraya çıkarır. Annen bana aileden biriymiş gibi davranmasını istedi. Ben... Şey..." Penelope ellerini ovuşturmakta olduğunu fark ederek durdu. "Kardeşim Felicity için de aynı şey geçerli. Çünkü o ve Hyacinth çok iyi arkadaşlar. Ben... Ben üzgünüm. Bildiğini sanıyordum."

Colin deri kaplı defteri yakındaki bir sandalyenin üzerine gelişigüzel bir şekilde atarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Başkalarının kişisel yazılarını okumak her zamanki huyun mudur peki?"

"Hayır, elbette değil. Ama defterin açıktı ve..." Dudaklarından çıktığı anda bahanesinin ne kadar kötü olduğunu

fark ederek yutkundu. "Burası herkese açık bir oda..." diye mırıldandı savunmasının sonuna geldiğini hissederek. "Belki de defterini yanında götürmeliydin."

Hâlâ öfkeli olduğu her halinden belli olan Colin dişlerinin arasından, "Gittiğim yere," dedi. "İnsan genelde elinde defteriyle gitmez."

"Çok da büyük değil ki," dedi Penelope. Yanlışın içine bu kadar batmışken neden, neden, *neden* hâlâ konuşuyordu ki?

"Tanrı aşkına," diye gürledi Colin. "Senin yanında illa *tuvalet* kelimesini söylememi mi *istiyorsun*?"

Penelope yanaklarının kızardığını hissetti. "Gitsem iyi olacak," dedi. "Lütfen Eloise'e..."

"*Ben* giderim," diye homurdandı Colin. "Zaten bu akşamüstü taşınıyorum. Sen evi ele geçirdiğinden, şimdi gitsem de fark etmez zaten."

Penelope sözcüklerin insanın canını acıtacağını hiç düşünmemişti ama o an kalbine bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Leydi Bridgerton'un ona evini açmasının kendisi için ne çok şey ifade ettiğini o ana kadar fark etmemişti.

Ya da Colin'in, Penelope'nin oradaki varlığına gücenmesinin onu ne kadar kıracağını...

Colin eşyalarının geri kalanını toplamak için topuklarını yere vura vura odanın diğer tarafına hızla yürürken, "Özür dilemeyi neden bu kadar zorlaştırıyorsun?" diye bağırdı Penelope.

"Tanrı aşkına, neden kolaylaştırmalıyım ki?" diyerek döndü Colin. Konuşurken Penelope'ye bakmamıştı; hatta yürürken yavaşlamamıştı bile.

"Çünkü bu iyi bir davranış olur," diye mırıldandı Penelope.

Bu cümleyle Colin'in dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Gözlerinde yanan öfke kıvılcımlarıyla Penelope'ye öyle bir döndü ki kızcağız bir adım geriledi. Colin iyi olandı, anlaşması kolay olandı. Öfkelenmezdi.

O ana kadar.

"Çünkü bu iyi bir davranış olur, öyle mi?" diye gürledi. "Günlüğümü okurken de aklından geçen bu muydu? Birinin kendine özel yazılarını okumanın iyi bir davranış olduğu mu?"

"Hayır. Colin, ben..."

"Söyleyecek sözün yok, değil mi?" dedi Colin işaret parmağıyla Penelope'nin omzunu dürterek.

"Colin! Sen..."

Colin eşyalarını toplamak üzere Penelope'ye sırtını döndü. "Bu hareketini makul gösterecek hiçbir bahane olamaz."

"Hayır, elbette olamaz ama..."

"AH!"

Penelope vücudundaki kanın çekildiğini hissetti. Colin'in haykırışı acı doluydu. Penelope ona doğru koşarken telaşlı bir fısıltı halinde dudaklarından adamın adı döküldü. "Ne... Ah, Tanrım!"

Colin'in avcundaki yaradan kan fışkırıyordu.

Kriz anlarında sakinliğini korumayı hiç başaramamış olan Penelope, "Ah! Ah! Halı!" diyebildi ve yanındaki masada duran bir parça kâğıdı alıp kan yere damlayıp paha biçilemez değerdeki halıyı mahvetmesin diye Colin'in elinin altına tutmaya çalıştı.

Colin titrek sesle, "Ne kadar da özenli bir hemşire," dedi.

"Şey, ölecek değilsin herhalde," diye açıkladı Penelope. "Ve halı..."

"Sorun yok," dedi Colin. "Şaka yapmaya çalışıyordum."

Penelope kafasını kaldırarak ona baktı. Adamın dudaklarının etrafında beyaz çizgiler oluşmuştu ve son derece solgun görünüyordu. "Otursan iyi olacak," dedi Penelope.

Colin ciddiyetle başını salladı ve sandalyeye yığıldı.

Penelope midesinin kalktığını hissetti. Kanla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı zaten. "Ben de otursam iyi olacak," dedi Colin'in karşısındaki alçak sehpaya çökerken.

"Sen iyi misin?" diye sordu Colin.

Mide bulantısını yenmek için yutkunan Penelope başını salladı. "Elini saracak bir şey bulmalıyız," dedi. Yeri korumak için tuttuğu kâğıt parçasına bakarak yüzünü buruşturdu. Kâğıt emici değildi, bu yüzden kan yavaşça kenarlarına doğru yayılıyordu. Penelope de kâğıdın köşelerini çaresizce kaldırarak kanın kenarlardan yere damlamasını engellemeye çalışıyordu.

Colin, "Cebimde mendil vardı," dedi.

Penelope elindeki kâğıdı dikkatlice yere bıraktı ve Colin'in göğüs cebine ulaşıp mendilini aldı. Parmakları beyaz kumaş parçasına değerken, adamın sakin kalp atışını görmezden gelmeye çalışıyordu. "Acıyor mu?" diye sordu mendili Colin'in eline sararken. "Hayır, cevap verme. Elbette acıyor."

Colin gülümsemeyi zor da olsa başararak, "Acıyor," dedi.

Kan midesini kaldırsa da Penelope kendini yaraya yakından bakmaya zorladı. "Dikiş gerekeceğini zannetmiyorum."

"Yaralardan anlar mısın?"

Penelope başını iki yana salladı. "Hiç anlamam. Ama çok kötü görünmüyor. Şey dışında... Ah, tüm bu kan."

"Göründüğünden daha çok acıyor," dedi Colin şakayla karışık.

Penelope dehşetle Colin'in yüzüne baktı.

Colin Penelope'yi sakinleştirmek için, "Bu da şaka," dedi. "Şey, aslında pek de değil. Gerçekten de göründüğünden daha çok acı veriyor. Ama emin ol, dayanamayacağım kadar değil."

Penelope kanı durdurmak için yaranın üstüne baskı uygularken, "Özür dilerim," dedi. "Hepsi benim suçum."

"Kendi elimi kesmem mi?"

"Eğer o kadar kızgın olmasaydın..."

Colin çektiği acı yüzünden gözlerini kapatarak başını iki yana salladı. "Saçmalama Penelope. Eğer sana kızmasaydım, başka zaman başka birine kızacaktım."

Penelope Colin'in eline doğru eğilmiş başını kaldırmadan, kirpiklerinin arasından ona baktı. "Ve bu olduğunda yanında da zarf açacağı olurdu eminim ki," diye mırıldandı.

Gözleri buluştuğunda Penelope, Colin'in gözlerinde neşe ve belki biraz da hayranlık olduğunu düşündü.

Ve Penelope'nin görmeyi hiç beklemediği başka şeyler de vardı bu gözlerde - kırılganlık, tereddüt, hatta güvensizlik. Penelope şaşkınlıkla, ne kadar iyi yazabildiğinin farkında değil, diye düşündü. Hiç bilmiyordu ve aslında Penelope yazdıklarını gördüğü için utanmıştı.

Penelope, Colin'in yarasına basınç uygulamaya devam ederken öne eğildi ve "Colin..." dedi. "Sana söylemeliyim. Sen..."

Holden gelen keskin, hatta gürültülü ayak sesleriyle sözü kesildi. Penelope kapıya bakarak, "Bu Wickham olmalı," dedi. "Bana atıştırmalık bir şeyler getirmekte ısrar etmişti. Yaranın üzerine bastırmaya sen devam eder misin?"

Colin başını salladı. "Kendimi yaraladığımı bilmesini istemiyorum. Hemen anneme yetiştirir, sonra da dırdırın sonu gelmez."

"Tamam o zaman." Penelope ayağa kalktı ve ona günlüğünü uzatarak, "Şunu okuyormuş gibi yap," dedi.

Colin, uşak elinde geniş bir tepsiyle odaya girmeden önce defteri açıp elini gizlemeye ancak vakit bulmuştu.

Penelope ayaklarının üstünde zıplayarak arkasını döndü ve sanki uşağın geldiğinden haberi yokmuş gibi, "Wickham!" dedi. "Her zamanki gibi yiyebileceğimden fazla yemek getirmişsin. Neyse ki Bay Bridgerton burada. Eminim onun da yardımıyla, bu kez yemeğin tamamını bitirmeyi başaracağım."

Wickham başını salladı ve servis tabaklarının üstündeki kapakları kaldırdı. Tepside soğuk aperatifler vardı: Bir parça et, peynir, meyve ve uzun bir sürahi limonata.

Penelope aydınlık bir gülümsemeyle, "Umarım bunların tamamını tek başıma yiyebileceğimi düşünmemişsindir," dedi.

"Leydi Bridgerton ve kızları kısa süre sonra burada olacaklar. Onların da acıkmış olabileceğini düşündüm."

Colin keyifle gülerek, "Masayla işim bittiğinde onlara hiçbir şey kalmayacak," dedi.

Wickham hafifçe Colin'e döndü. "Bay Bridgerton, sizin de burada olduğunuzu bilseydim, porsiyonları üç katına çıkarırdım. Size bir tabak hazırlamamı ister misiniz?"

"Yo, yo," dedi Colin sağlam elini sallayarak. "Şu bölümü bitirir bitirmez... Ah... Kalkacağım."

Uşak, "Başka bir arzunuz olursa, hizmetinizdeyim," dedi ve odayı terk etti.

Wickham'ın merdivenlerdeki ayak sesleri kesildiği anda, Colin acıyla bağırdı. "Aaaahhh. Tanrının belası - yani kahretsin - acıyor."

Penelope tepsiden bir peçete aldı. "Dur, mendili değiştirelim." Gözlerini yaradan çok mendile odaklayarak kanlı mendili yaradan aldı. Nedense kan artık midesini o kadar çok bulandırmıyordu. "Korkarım mendilin mahvoldu."

Colin sadece gözlerini kapadı ve başını iki yana salladı. Penelope bu hareketin anlamını çözebilecek kadar zekiydi; *umrumda değil*. Ve konu üzerine daha fazla konuşmayacak kadar da hassastı. Her konu hakkında sürekli konuşan bir kadından daha kötü bir şey olamazdı.

Colin Penelope'den hep hoşlanmıştı ama onun ne kadar zeki olduğunu şu ana kadar nasıl fark etmemiş olabilirdi? Ah, biri sorsa elbette Penelope'nin akıllı bir kız olduğunu söylerdi ancak bunun üzerine oturup hiç düşünmemişti.

Fakat kızın ne kadar zeki olduğunu şimdi anlıyordu. Ve kız kardeşinin bir kez Penelope'nin tam bir kitap kurdu olduğunu söylediğini hatırlıyor gibiydi.

Penelope zevk sahibi bir okur da olmalıydı elbette.

Penelope yeni peçeteyi Colin'in eline sararken, "Sanırım kanama yavaşladı," dedi. "Aslında yavaşladığına eminim, çünkü artık yaraya baktığımda midem o kadar kötü olmuyor."

Keşke Penelope Colin'in günlüğünü okumamış olsaydı. Fakat artık okuduğuna göre...

"Ah, Penelope," dedi Colin. Sesindeki tereddüt onu şaşırtmıştı.

Penelope başını kaldırdı. "Özür dilerim. Çok mu fazla bastırıyorum?"

Bir anlığına Colin göz kırpıştırmaktan başka bir şey yapamadı. Penelope'nin gözlerinin bu kadar büyük olduğunu daha önce nasıl fark etmemişti? Kahverengi olduklarını biliyordu elbette ve... Hayır, şöyle bir düşününce, kendine karşı dürüst olması gerekirse, eğer bu soruyu bu sabah sorsalardı, kızın gözlerinin rengini söyleyemezdi.

Ama bir şekilde, bu gözlerin rengini bir daha asla unutmayacağını biliyordu.

Penelope yara üzerindeki elini biraz gevşeterek, "Bu, iyi mi?" diye sordu.

Colin başını salladı. "Teşekkürler. Bunu kendim yapardım ama yaralanan sağ elim ve..."

"Daha fazla konuşmana gerek yok. En azından bunu yapayım, şeyden sonra..." Penelope bakışlarını kaçırdı. Colin onun bir kez daha özür dileyeceğini biliyordu.

"Penelope," dedi tekrar.

"Hayır, bekle!" diye bağırdı Penelope. Koyu gözlerindeki ışıltı... Tutku olabilir miydi? Bu kesinlikle Colin'in tanıdığı bir tutku türü değildi. Ama başka tutkular da vardı, öyle değil mi? Öğrenme tutkusu ya da edebiyat tutkusu belki de?

Penelope aceleyle, "Sana şunu söylemeliyim," dedi. "Günlüğüne bakmamın kesinlikle affedilmez bir davranış olduğunu biliyorum. Sadece... Sıkılmıştım... Ve bekliyordum... Ve yapacak hiçbir şey yoktu, sonra o defteri gördüm ve merak ettim."

Colin araya girmek, olanlar için yapacak bir şey olmadığını söylemek istedi ama sözcükler Penelope'nin ağzından hızla dökülmeye devam ediyordu. Colin kendini büyülenmiş gibi onu dinlerken buldu.

"Ne olduğunu anladığım anda defterin yanından uzaklaşmalıydım," diye devam etti Penelope sözlerine. "Fakat bir cümleyi okuduktan sonra diğerlerini de okumalıydım! Colin, muhteşemdi! Sanki ben de oradaymışım gibi hissettim. Suyu hissedebiliyordum, sıcaklığının ne olduğunu tam olarak biliyordum. Tarif etme biçimin o kadar mükemmeldi ki. Banyoda ısıtılmış suyun yarım saat sonra nasıl olduğunu herkes bilir."

Colin bir an için ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. Penelope'yi hiç bu kadar canlı görmemişti. Bu son derece garipti.

"Sen... Beğendin mi?" diye sordu en sonunda.

"Beğenmek mi? Colin, bayıldım, ben..."

"Ah!"

Penelope heyecandan, Colin'in elini biraz fazla sıkmıştı. Baştan savma bir şekilde, "Ah, affedersin," dedi. "Colin, gerçekten bilmek zorundayım. Tehlike neydi? Yazıyı okumamış gibi davranamam artık."

Colin alçakgönüllülükle, "Hiçbir şey değildi," dedi. "Aslında okuduğun sayfa, heyecanlı metinlerden biri bile değildi."

"Hayır, çoğunlukla tanımlar vardı," dedi Penelope. "Fakat tanımların o kadar canlı ve gerçekçiydi ki. Hepsini gözümde canlandırabildim. Ama şey de değildi... Ah, nasıl açıklasam?"

Colin, Penelope'nin açıklamaya çalıştığı şeyi, sabırsızlıkla beklediğini fark etti.

"Bazen," diye devam etti en sonunda Penelope. "Betimlemeler yapılan bir metin okuduğunda, çok... Ah, bilmiyorum... Çoğunlukla metine yabancılaşarak okursun. Sen bu adayı resmen canlandırmışsın. Diğer insanlar suya ılık deyip geçerlerdi ama sen bunu hepimizin anlayabileceği bir şeyle ilişkilendirmişsin. Sanki senin yanında, ayak parmaklarım suyun içindeymiş gibi hissettim okurken."

Colin, Penelope'nin sözlerine memnun, gülümsedi.

"Ah! Ve unutmadan söyleyeyim... Söylemek istediğim muhteşem bir nokta daha var."

Colin artık aptal gibi sırıttığının farkındaydı. Muhteşem muhteşem muhteşem. Ne *hoş* bir sözcük.

Penelope sözlerine devam ederken Colin'e yaklaştı. "Aynı zamanda okura, manzara karşısında hissettiklerini ve o mekânın seni nasıl etkilediğini de göstermişsin."

Colin iltifat beklediğini biliyordu ama soruyu sorarken çok heyecanlı görünmüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, eğer şeye bakarsan... Hafızamı tazelemek için günlüğüne bakabilir miyim?"

"Elbette," diye mırıldandı Colin günlüğü Penelope'ye uzatırken. "Bekle de okuduğun sayfayı bulayım."

Colin sayfayı açınca Penelope aradığı yeri bulana kadar sayfayı taradı. "İşte burada. İngiltere'nin evin olduğunu hatırladığın şu bölüme bak."

"Seyahatlerin insana bunu yapması komik değil mi?"

"İnsana ne yapması?" diye sordu Penelope. Gözleri merakla kocaman açılmış Colin'e bakıyordu.

"İnsanın evini ne kadar sevdiğini fark etmesi," dedi Colin yavaşça.

Penelope'nin gözleri Colin'inkilerle buluştu. Adamın bakışları ciddiyet ve merak yüklüydü. "Ve hâlâ gitmek istiyorsun."

Colin başını salladı. "Engel olamıyorum. Bu bir hastalık gibi."

Penelope bir kahkaha attı. Sesi ondan beklenmeyecek kadar ahenkli çıkmıştı. "Saçmalama," dedi. "Hastalık zararlı bir şeydir. Seyahatlerin, ruhunu beslediği çok açık." Yarasını kontrol etmek için Colin'in eline bakarak dikkatlice peçeteyi kaldırdı. "Neredeyse geçti," dedi.

Colin aynı fikirdeydi. "Neredeyse." Aslında kanamanın tamamen durduğundan şüpheleniyordu ama sohbetin sona ermesini hiç istemiyordu. Ve Penelope'nin, eline bakmayı bıraktığı anda kalkıp gideceğini biliyordu.

Kızın gitmek istediğini sanmıyordu ama bir şekilde gideceğini biliyordu işte.

Penelope doğru şeyin bu olduğunu düşünecekti ve büyük ihtimalle Colin'in de gitmesini istediğini düşünecekti.

Colin gerçeğin daha ötesine geçilemeyeceğini şaşkınlıkla fark etti.

Ve onu bundan daha çok korkutan bir şey yoktu.

BÖLÜM 6

Herkesin sırları vardır.
Özellikle de benim.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN
CEMİYET GAZETESİ, 14 NİSAN 1824

Penelope Colin'in eline yeniden basınç uygulayarak, "Keşke günlük tuttuğunu bilseydim," dedi.

"Neden?"

"Emin değilim," dedi Penelope omuz silkerek. "Tanıdığını sandığın birinin, bambaşka özelliklerini keşfetmek her zaman ilginçtir."

Colin bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra birden ağzındaki baklayı çıkardı. "Gerçekten beğendin mi?"

Penelope gülerek ona baktı. Colin dehşete düşmüştü. Herkesin bayıldığı, Londra'nın en popüler erkeklerinden Colin Bridgerton, çekingen bir okul çocuğu gibi durmuş, küçücük bir onay almak için Penelope'nin iki dudağının arasına bakıyordu.

Tanrı aşkına, karşısındaki Penelope Featherington'dı.

Colin, elbette Penelope'de yanlış bir şey yok, diye hatırlattı kendine. Tabii onun... Şey... Penelope olması dışında.

"Elbette beğendim," dedi Penelope yumuşak bir gülümsemeyle. "Şimdi söyledim ya."

"Seni çeken ilk şey ne oldu?" diye sordu Colin. Tamamen aptalca bir soru sorduğunu düşündüğünde, sorusunu yarılamıştı bile.

Penelope kurnazca gülümsedi. "Aslında beni çeken ilk şey, yazının benim beklediğimden çok daha iyi olmasıydı."

Colin kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"

Penelope kıvrılan dudaklarından taşan gülümsemeyi gizlemeye çalışarak, "Seni bir sıraya oturmuş, yazı çalışması yaparken hayal etmekte zorlanıyorum," dedi.

Colin'in haklı olarak öfkeleneceği bir zaman varsa, işte bu, oydu. "Eğer bilmen gerekiyorsa, anaokulundayken uzun saatlerimi sıraya eğilerek geçirdiğimi belirtmek isterim."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Penelope.

"Hmmm..."

Penelope gülmemeye çalışarak başını eğdi.

"El yazım son derece güzeldir, tamam mı?" diye ekledi Colin. İş artık oyuna dönmüştü ama nedense huysuz okul çocuğunu oynamak oldukça eğlenceliydi.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Penelope. "Özellikle H'leri çok beğendim. Çok güzeller, aferin sana. Ne kadar güzel... El yazısı yazabilen bir insansın."

"Evet, öyleyim."

Penelope Colin'in ifadesiz yüzünü taklit etti. "Evet öyleyim."

Colin bakışlarını kaçırdı, bir an için kendini inanılmaz derecede utangaç hissetmişti. "Günlüğümü beğendiğine sevindim," dedi.

Penelope yumuşak, hülyalı bir sesle, "Çok güzeldi," dedi. "Çok güzel ve..." Kızararak başını çevirdi. "Aptal olduğumu düşüneceksin."

"Asla," diye söz verdi Colin.

"Şey, okurken bu kadar çok zevk almamın en büyük sebeplerinden biri, senin de yazarken zevk aldığını bir şekilde hissetmem olabilir."

Colin bir süre konuşmadı. Yazı yazmaktan zevk aldığını daha önce hiç düşünmemişti; sadece yazıyordu işte.

Yazıyordu çünkü yazmadığını hayal bile edemiyordu. Yabancı memleketlere gidip de gördüğünü, deneyimlediğini ve belki de en önemlisi hissettiğini yazmadan nasıl yaşayabilirdi?

Fakat geçmişi düşündüğünde, bir deyimi tam yerinde kullandığında, tamamen doğru bir cümle kurduğunda duyduğu garip tatmini hatırladı. Penelope'nin okuduğu kısmı yazdığı anı, saniyesi saniyesine hatırlıyordu. Gün batımında sahilde oturmuştu, güneş hâlâ tenini ısıtıyordu, çıplak ayaklarının altındaki kum aynı anda hem sert hem de yumuşaktı. Cennet gibi bir andı - yaz sonunda (ya da Akdeniz'in mükemmel kumsallarında) hissedilebilecek o ılık tembellik hissiyle doluydu ve suyu tarif edecek en doğru sözcükleri arıyordu.

Orada saatlerce - en azından dolu dolu yarım saat boyunca - oturmuş, kalemi günlüğünün üstünde, ilham gelmesini beklemişti. Ve sonra birden su sıcaklığının, hafif soğumuş banyo suyu gibi olduğunu fark etmişti. Yüzünde geniş, aydınlık bir gülümsemeyle yazmaya başlamıştı.

Evet, yazmaktan zevk alıyordu. Bunu daha önce fark etmemiş olması komikti.

"Hayatında ilgilendiğin bir şey olması iyidir," dedi Penelope sessizce. "Tatmin edici bir şey... Saatlerini anlamlı kılacak bir hedefinin olması." Ellerini kucağında kenetledi ve parmaklarına bakmaya başladı. "Tembel bir hayatın güzelliklerini hiç anlamamışımdır."

Colin Penelope'ye soru sorarken - *senin harcadığın saat-*

leri anlamlı kılacak bir hedefin var mı? - gözlerini görebilmek için parmaklarıyla kızın çenesine dokunmak istedi ama bunu yapmadı. Bu çok fazla ileri gitmek olurdu, ayrıca kızın cevabıyla ne kadar çok ilgilendiğini itiraf etmek anlamına da gelirdi.

Bu yüzden sorusunu sorarken ellerini iki yanında tuttu.

Hâlâ parmaklarını incelemekte olan Penelope, "Aslında hiçbir şey," diye yanıtladı. Bir süre durduktan sonra başını öyle hızlı kaldırdı ki Colin'in başı döndü. "Aslında çok okurum. Ve arada sırada da nakış işliyorum ama pek de iyi sayılmam. Keşke yaptığım daha çok şey olsaydı, fakat şey..."

"Ne?" diye üsteledi Colin.

Penelope başını iki yana salladı. "Hiç. Yok bir şey. Seyahat ettiğin için çok şanslısın. Seni bir hayli kıskanıyorum."

Uzun ama garip olmayan bir sessizliğin ardından Colin en sonunda, "Yeterli değil," dedi.

Ses tonu sohbetin akışının o kadar dışındaydı ki Penelope'nin bakmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. "Ne demek istedin?" diye sordu en sonunda.

Colin umursamazlıkla omuz silkti. "Her zaman seyahat edemem. O zaman işin eğlencesi kalmaz ki."

Penelope güldü, sonra Colin'e baktı ve onun son derece ciddi olduğunu gördü. "Özür dilerim," dedi. "Kabalık etmek istememiştim."

"Kabalık etmedin," dedi Colin limonatasından bir yudum alırken. Bardağı masaya bırakırken limonatanın bir kısmı masaya döküldü; sol elini kullanmaya alışkın olmadığı belli oluyordu. Temiz peçetelerden biriyle ağzını silerken, "Gezmenin en iyi iki tarafı," diye açıkladı. "Evden uzaklaşmak ve eve dönmek. Ayrıca süresiz olarak yurt dışına çıksam ailemi çok özlerim."

Penelope'nin bu sözler üzerine verecek bir yanıtı yoktu - en azından boş laf sayılmayacak sözler bulamadı - bu yüzden Colin'in devam etmesini bekledi.

Colin bir süre konuşmadı, sonra gülümsedi ve günlüğünü tok bir sesle kapattı. "Bunlar sayılmaz. Bunlar sadece benim için."

"Öyle olmak zorunda değil," dedi Penelope yumuşak bir sesle.

Colin onu duyduysa da tepki vermedi. "Seyahat ederken günlük tutmak iyi ve güzel bir şey," diye devam etti. "Ama eve döndüğümde, yapacak hiçbir şeyim olmuyor."

"Buna inanmakta zorlanıyorum."

Colin yanıt vermedi, sadece tepsiden bir parça peynir almak için eğildi.

Penelope onun peyniri yemesini seyretti ve Colin peynirin üstüne biraz daha limonata içtikten sonra tüm tavrı değişti. "Son zamanlarda *Leydi Whistledown*'ı okudun mu?" diye sorarken son derece telaşlı ve gergindi.

Penelope konunun hızla değişmesi karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Evet, elbette. Neden sordun? Herkes okumuyor mu zaten?"

Colin kızın sorusunu eliyle geçiştirerek, "Beni nasıl tarif ettiğine dikkat ettin mi?" diye sordu.

"Neredeyse her zaman güzel şeyler yazar, değil mi?"

Colin'in eli - Penelope'ye göre hoş olmayan bir şekilde - yeniden sallanmaya başlamıştı. "Evet, evet, demek istediğim bu değil," dedi hızlıca.

Penelope ters ters yanıtladı. "Eğer içi geçmiş bir turunçgile benzetilen sen olsaydın, belki demek istediğinin ne olduğunu daha iyi bilirdin."

Colin irkildi, konuşmaya başlamadan önce ağzını iki kez açıp kapadı ve en sonunda, "Eğer kendini daha iyi his-

sedeceksen, sen söyleyene kadar senden böyle bahsettiğini hatırlamamıştım," dedi. Bir süre düşündü, sonra ekledi: "Aslında, hâlâ da hatırlamıyorum."

"Sorun değil," dedi Penelope en şaka kaldırır ifadeyi takınarak. "Seni temin ederim, artık bunları aştım. Zaten portakal ve limonlara karşı hep bir zaafım vardı."

Colin yine lafa başlayacak oldu, sonra durdu, sonra doğrudan Penelope'ye bakarak, "Umarım söylemek üzere olduğum şey korkunç derecede duyarsızca ya da hakaret gibi gelmez sana, özellikle de söylediklerim ve yaşadıklarım göz önüne alındığında şikâyet etmeye hakkım olmasa da," dedi.

Penelope bundan, kendinin şikâyet etme hakkı olduğu çıkarımını yaptı.

"Ama sana söylüyorum," diye devam etti Colin. Bakışları duru ve samimiydi. "Çünkü senin anlayabileceğini düşünüyorum."

Bu bir iltifattı. Garip ve alışılmadıktı ama yine de bir iltifattı. Penelope elini Colin'in elinin üstüne koymaktan başka şey istemiyordu ama elbette bunu yapamazdı, sadece başını salladı ve "Bana her şeyi söyleyebilirsin, Colin," dedi.

"Ağabeylerim..." diye söze başladı Colin. "Onlar..." Durdu, boş gözlerle bakarak pencereye yöneldi, en sonunda arkasını döndüğünde, "Onlar çok başarılılar. Anthony bir vikont ve Tanrı biliyor ki bu sorumluluğu hiç istemem ama onun bir amacı var. Bütün mirasımız onun ellerinde," dedi.

Penelope yavaşça, "Dahası da var sanırım," dedi.

Colin soran gözlerle ona baktı.

"Sanırım ağabeyin, tüm ailenizin sorumluluğunu üstleniyor," dedi Penelope. "Bunun ne kadar ağır bir yük olduğunu düşünsene."

Colin duygularını dışa vurmamaya çalıştı ama metin olmayı hiç beceremişti ve can sıkıntısı yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü Penelope aceleyle koltuğundan kalkarak ekledi. "Bunu dert ettiğini düşündüğümden değil! Bu onun kişiliğinin bir parçası."

"Kesinlikle!" diye bağırdı Colin, sanki gerçekten çok önemli bir şeyi yeni keşfetmiş gibi. Kendi yaşamı hakkındaki bu beyhude tartışmanın tam aksine şikâyet edebileceği hiçbir şey yoktu. Şikâyet edeceği hiçbir şey olmadığını biliyordu ama yine de...

Kendini, "Benedict'in resim yaptığını biliyor muydun?" diye sorarken buldu.

"Elbette," diye yanıtladı Penelope. "Herkes onun resim yaptığını biliyor. Ulusal Galeri'de bir tablosu var. Sanıyorum kısa süre sonra bir tane daha asacaklar. Bir başka manzara tablosu."

"Gerçekten mi?"

Penelope başını salladı. "Bana Eloise söyledi."

Colin'in omuzları yine düştü. "O zaman doğru olmalı. Bana bunu kimsenin söylemediğine inanamıyorum."

"Sen uzaklardaydın," diye hatırlattı Penelope.

"Söylemek istediğim," diye devam etti Colin. "Her ikisinin de bir yaşam amacı var. Benimse hiçbir şeyim yok."

"Bu doğru olamaz," dedi Penelope.

"Bunu bilecek konumda olduğumu sanıyorum."

Penelope, Colin'in ses tonunun sertliği karşısında şaşırıp arkasına yaslandı.

"İnsanların hakkımda ne düşündüğünü biliyorum," diye söze başladı Colin ve Penelope kendi kendine sessiz kalacağına, Colin'in aklından geçen her şeyi söylemesine izin vereceğine dair söz vermiş olsa da araya girmeden duramadı.

"Herkes seni seviyor," dedi aceleyle. "Sana bayılıyorlar."

"Biliyorum," diye inledi Colin. Bakışlarında hem acı, hem de sıkılganlık vardı. "Ama..." Eliyle saçını karıştırdı. "Tanrım, bunu tam bir ahmak gibi görünmeden söylemenin yolu var mı?"

Penelope'nin gözleri kocaman açıldı.

Colin en sonunda, "Boş kafalı bir yakışıklı olarak görülmekten sıkıldım," deyiverdi.

Penelope hiç beklemeden, "Saçmalama," dedi.

"Penelope..."

"Senin aptal olduğunu kimse düşünmüyor," dedi Penelope.

"Bunu nasıl..."

"Çünkü Londra'da normal bir insanın kalması gerekenden daha uzun yıllardır kısıldım kaldım," dedi Penelope sertçe. "Buradaki en popüler kadın olmayabilirim ama on yıl içinde gereğinden fazla dedikodu, yalan ve saçma fikir duydum ve hiç ama hiç sana aptal dendiğini duymadım."

Colin, Penelope'nin tutkulu itirazına biraz şaşırmış, bir süre ona baktı. "Ben tam olarak *aptal* demek istemedim," dedi yumuşak ve alçakgönüllü olduğunu umduğu bir sesle. "Sanki zekâm yokmuş gibi. Leydi Whistledown bile bana yakışıklı diyor."

"Bunda yanlış olan ne?"

"Hiç," diye yanıtladı Colin ters ters. "Eğer gün aşırı bunu yapmasaydı tabii."

"Zaten gün aşırı çıkarıyor gazeteyi."

Colin ona dönerek, "İşte demek istediğim bu," dedi. "Eğer benim muhteşem yakışıklılığımdan başka şeye sahip olduğumu düşünseydi, sence bu kadar zamandır bunu bir kerecik de olsa söylemez miydi?"

Penelope bir süre sustu, sonra, "Leydi Whistledown'ın ne düşündüğü önemli mi sence?" dedi.

Colin arkasına yaslanarak ellerini dizlerine koydu, son-

ra da (geç de olsa) yarasını hatırlayarak acıyla yüzünü buruşturdu. "Asıl konuyu kaçırıyorsun," dedi avcuna diğer eliyle bastırırken. "Leydi Whistledown umrumda değil. Ama onu sevsem de sevmesem de kadın sosyetenin sözcüsü gibi."

"Bu fikre karşı çıkacak birçok kişi olduğunu tahmin ediyorum."

Colin tek kaşını kaldırdı. "Sen de bunlara dahil misin?"

"Aslında bence Leydi Whistledown cin fikirli bir kadın," dedi Penelope ellerini kucağında kenetlerken.

"Kadın sana içi geçmiş kavun demiş yahu!"

Penelope'nin yanaklarına kırmızılık yayıldı. "İçi geçmiş turunçgil," diye düzeltti. "Seni temin ederim arada büyük fark var."

Colin o an orada, kadın zihninin son derece garip ve anlaşılmaz olduğuna karar verdi - erkekler bunu anlamaya bile çalışmamalıydı. A noktasından B'ye, yolda C'de, D'de, X'te ve 12'de durmadan gidebilen bir kadın bile yoktu.

En sonunda Penelope'ye inanmaz gözlerle bakarak, "Penelope," dedi. "Kadın sana hakaret etti. Onu nasıl savunabilirsin?"

Penelope kollarını göğsünde kavuşturarak, "O yalnızca doğruyu söyledi," dedi. "Annem kendi giysilerimi seçmeme izin verdiğinden beri aslında bana son derece kibar davranıyor."

Colin inledi. "Konu buralara nasıl geldi? Şimdi de senin gardırobunu tartışmaya başlayacağımızı söyleme bana lütfen."

Penelope gözlerini kıstı. "Sanırım, Londra'daki en popüler erkek olarak hayatta yaşadığın tatminsizlikten bahsediyorduk."

Sesi son dört sözcükte yükselmişti. Colin azarlandığını hissetti.

Bunu son derece rahatsız edici bularak, "Anlayabileceğini neden düşündüm, bilemiyorum," dedi ters ters. Sesindeki çocuksu tını hiç hoşuna gitmemişti ama ses tonunu kontrol edememişti.

"Özür dilerim," dedi Penelope. "Ama burada oturup yaşamının hiçbir şeyden ibaret olduğu hakkındaki şikâyetlerini dinlemek benim için biraz zor."

"Ben öyle demedim."

"Aslında tam olarak öyle dedin!"

"Benim hiçbir şeyim yok dedim," diye düzeltti Colin. Ne kadar aptalca bir şey söylediğini fark ettiğinde yüzünü buruşturmamaya çalıştı.

"Tanıdığım herkesten daha çok şey var sende," dedi Penelope, Colin'in omzunu dürterek. "Ama sen bunun farkında değilsen, belki de..."

Colin alıngan bir şekilde homurdanarak, "Bunu açıklaması zor," dedi.

"Hayatına yeni bir yön vermek istiyorsan," dedi Penelope. "O zaman Tanrı aşkına yapacak bir uğraş bul ve onu yapmaya başla. Dünya senin istiridyen Colin. Sen genç ve varlıklısın, ayrıca da bir erkeksin." Penelope'nin sesinde kırgınlık vardı. "İstediğin her şeyi yapabilirsin."

Colin'in kaşları çatıldı, Penelope buna şaşırmamıştı. İnsanlar bir sorunları olduğuna kendilerini bu kadar inandırdıklarında, duymak istedikleri son şey kolay bir çözüm yolu olurdu.

Colin, "O kadar basit değil," dedi.

"Hayır, o kadar basit işte." Penelope belki de hayatında ilk kez, onun kim olduğunu düşünerek ona uzun uzun baktı.

Colin hakkında her şeyi bildiğini sanıyordu ama onun bir günlüğü olduğundan haberi yoktu.

Sinirlendiğinde nasıl olduğundan haberi yoktu.

Yaşamı konusunda duyduğu tatminsizlikten haberi yoktu.

Ve kendini bu kadar tatminsiz hissedecek kadar huysuz ve şımarık olduğundan kesinlikle haberi yoktu. Yaşadığı hayattan memnun olmama hakkını nereden buluyordu? Nasıl şikâyet edebiliyordu, hem de Penelope'ye?

Penelope ayağa kalkarak eteğini tuhaf, alıngan bir tavırla silkeledi. "Bir daha evrensel hayranlığın çile ve sıkıntılarından şikâyet etmek istediğinde, bir günlüğüne evde kalmış bir kız kurusu olmayı dene. Nasıl bir his olduğunu yaşa, sonra neyi şikâyet etmek istediğini bana anlatırsın."

Colin, Penelope odadan çıkarken ona sanki üç kafalı, on iki parmaklı, kuyruklu tuhaf bir yaratıkmış gibi bakakaldı.

Penelope dış kapıdan Bruton Caddesi'ne çıkarken, işte bu, bu evden en şatafatlı çıkışım oldu, diye düşündü.

Ne yazık ki yalnız bırakıp gittiği adam, şu an yanında kalmak istediği tek kişiydi.

Colin kendini gün boyunca korkunç hissetti.

Hem derisine, hem ağzına boca ettiği brendiye rağmen Colin'in eli çok ağrıyordu. Bloomsbury'de bulduğu sevimli minik taraçalı evin kira işleriyle uğraşan emlakçı, önceki kiracının taşınmakta sorun yaşadığını ve Colin'in planlandığı gibi bugün taşınamayacağını bildirmişti - gelecek hafta uygun olur muydu?

Ve üstüne üstlük, Penelope'yle arkadaşlığına tamir edilemez bir hasar vermiş olabilirdi.

Kendini korkunç hissediyordu çünkü (A) Penelope'nin arkadaşlığına çok değer veriyordu ve (B) Penelope'yle arkadaşlığının kendisi için ne kadar önemli olduğunu fark edememişti bu yüzden de (C) telaşa kapılmıştı.

Penelope hayatı boyunca hep vardı. Kardeşinin arkada-

şıydı - partilerde kıyılarda köşelerde hep görürdü onu; hep yakınlardaydı ama gerçekten hayatının bir parçası değildi.

Fakat her şey değişmiş gibiydi. İngiltere'ye döneli sadece bir gece geçmişti ve Penelope konusunda kendini böyle garip hissettiği başka bir zamanı hatırlamıyordu - hayır, bu doğru değildi. Böyle hissettiği bir an vardı... Aman Tanrım bu kaç yıl önce olmuştu? Altı mı? Yedi mi? Annesi her zaman olduğu gibi evlenmesi gerektiği konusunda Colin'e dırdır edip duruyordu, bunun yeni bir tarafı yoktu ama annesi Penelope'nin ne kadar uygun bir aday olduğunu söylemişti. İşte bu yeniydi ve Colin annesinin çöpçatanlık çalışmalarını hep yaptığı gibi şaklabanlıkla geçiştirecek havada hissetmiyordu kendini.

Bu nedenle annesi durmamıştı. Bütün gün ve gece boyunca Penelope hakkında konuşmuş ve Colin ülke dışına kaçana kadar da genç adamın peşini bırakmamıştı. Colin uzak bir yolculuğa çıkmamıştı, sadece Galler'e kısa bir seyahat yapmıştı. Ama annesinin aklından neler geçiyordu böyle?

Döndüğünde annesi onunla konuşmak istemişti elbette - ama bu kez kardeşi Daphne'nin bir çocuğu daha olacağı için duyuru yapmak istiyordu. Fakat Colin neden bunu bilmek zorundaydı ki? Evlilik hakkındaki açık bir dolu imayla karşılaşacağını bildiğinden, ziyareti iple çekmediği gerçekti. Sonra yolda ağabeylerine rastlamış ve onlar da tam bu konuda ona işkence etmeye başlamışlardı. Orada siniri tepesine çıkmışken son hatırladığı, oldukça yüksek bir sesle Penelope Featherington'la evlenmeyeceğini söylediğiydi!

Ama Penelope bir anda kapının önünde bitivermiş, gözleri kocaman açılmış, utancından yerin dibine girmiş ve büyük ihtimalle Colin'in bile ağzına alamayacağı daha birçok korkunç hisle, orada kalakalmıştı.

Colin'in hayatındaki en korkunç anlardan biriydi bu. Aslında hafızasının derinliklerinden çıkarmak istemediği tek anısı buydu. Penelope'nin kendini sevdiğini hiç düşünmemişti - en azından diğer kızların onu sevdiği gibi - ama onu utandırmıştı işte. Böyle bir duyuru için onu seçmek...

Yaptığı affedilmezdi.

Elbette özür dilemişti ve Penelope de özrünü kabul etmişti ama Colin kendini asla affetmemişti.

Ve şimdi yine gitmiş kıza hakaret etmişti. Tabii doğrudan değil ama kendi hayatı hakkında yakınırken biraz daha düşünüp öyle konuşmalıydı.

Söyledikleri kendine bile aptalca gelmişti. Ne hakkında şikâyet etmişti? Hiç.

Ayrıca bu rahatsız edici boşluk devam ediyordu. Bu daha çok, tarif edemediği bir hasret hissiydi. Tanrı aşkına, tutkuları ve unvanları yüzünden ağabeylerini kıskanıyordu işte.

Colin'in o güne kadar dünya üzerinde bırakabildiği tek iz *Leydi Whistledown'ın Cemiyet Gazetesi*'nde yazılanlardı.

Şaka gibi!

Ama her şey birbiriyle ilgiliydi, değil mi? Ve Penelope'yle karşılaştırılınca, şikâyet edecek pek bir şeyi de yoktu.

Yani fikirlerini kendine saklasaydı iyi olurdu. Penelope'yi evde kalmış bir kız olarak düşünmek istemiyordu ama tamamen öyle olduğunu varsayarak hareket etmişti. Ve bu, İngiliz sosyetesinde çok da saygı gören bir konum değildi.

Aslında bu, pek çok insanın dertleneceği bir durumdu. Hem de acıyla.

Penelope şimdiye kadar acıya ne kadar dayanıklı bir kız olduğunu göstermişti; kendi kaderinden pek memnun olmamalıydı ama en azından bunu kabullenmişti.

Ve kimbilir, belki Penelope de Mount Caddesi'nde annesi ve kardeşiyle olandan farklı bir yaşamın hayalini kuruyordu.

Belki de gelecek için planları vardı ama bunları gururu ve şakacılığıyla gizlemeyi biliyordu.

Belki de Penelope'de göründüğünden fazlası vardı.

Belki, diye düşündü Colin iç çekerek. Penelope bir özrü hak ediyordu.

Tam olarak ne için özür dileyeceğinden emin değildi; ortada özür dilenecek bir şey olup olmadığından bile emin değildi.

Fakat bir şeyler yapması gerekiyordu.

Ah, lanet olsun. Şimdi bir de geceki Smythe-Smith müzikaline gitmesi gerekiyordu. Bu çok acı verici, kulak tırmalayıcı, yılda bir kez gerçekleşen bir etkinlikti. Tüm Smythe-Smith kardeşlerin büyüyüp müzikalin sona ereceği ümit edildiğinde, gidenin yerini alacak yeni bir kuzen ortaya çıkar, her birinin sesi bir öncekinden daha beter olurdu.

Ancak Penelope de gece orada olacaktı, bunun anlamı Colin'in de orada olması gerektiğiydi.

BÖLÜM 7

Colin Bridgerton çarşamba gecesi düzenlenen Smythe-Smith müzikalindeyken, etrafına yine bir kız sürüsü toplamıştı ve bu kızların tümü Colin'in yaralı eline ne olduğunu sorup durdular.

Yazarınız bu delikanlının elini nasıl yaraladığını bilmiyor - aslında Bay Bridgerton tüm gece boyunca bu konuda rahatsızlık verici derecede ketumdu. Rahatsızlıktan bahsetmişken, söz konusu beyefendinin tüm bu ilgiden rahatsız olduğu gözlerden kaçmadı. Aslında yazarınız, Colin'i, ağabeyi Anthony'ye bu (ağza alınamaz bir sıfat) bandajı evde bırakması gerektiğini söylerken duydu.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN
CEMİYET GAZETESİ, 16 NİSAN 1824

Neden, neden, *neden* kendine bunu yapıyordu ki?

Her yıl bir ulakla davetiye geliyor ve Penelope her yıl, bir daha Smythe-Smith müzikaline gitmeyeceğine dair yeminler ediyordu.

Ve Penelope her yıl kendini son nesil Smythe-Smith kızlarının Mozart'ın resitallerini katledişini izleyip irkilmemeye çabalarken buluyordu.

Bu acı vericiydi. İnanılmaz derece, korkunç şekilde, iğrenç biçimde acı vericiydi. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu.

Daha da kötüsü Penelope hep en ön sırada ya da ön sıraya çok yakın bir yerde otururdu, bu da acısının katlanmasına neden olurdu. Üstelik sadece kulakları için değil. Birkaç yılda bir, yaptıkları şeyin ancak işitsel kanunlar karşısında işlenmiş bir suç olduğunun bilincinde olan bir Smythe-Smith kızı olurdu. Diğer kızlar keman ve piyanolara ilgisiz bir iştahla yaklaştığında, bu zavallı kızın yüzünden acı okunurdu. Bu, Penelope'nin çok iyi tanıdığı bir ifadeydi.

Bu, o anda orada olmak yerine dünyanın herhangi bir yerinde olma arzusunu yansıtan bir ifadeydi. Bunu gizlemeye çalışabilirdiniz ama sıkılmış gergin dudaklarınız sizi hep ele verirdi. Ve elbette tavana ya da yere çakılı kalmış gözleriniz de.

Tanrı biliyor ya... Penelope'nin yüzünde de aynı bu ifade birçok kez görülmüştü.

Belki de Smythe-Smith gecelerinde evde kalmayı başaramamasının bir nedeni de buydu. Birileri cesaret verici bir gülümsemeyle, müzikten zevk alıyor numarası yapmalıydı.

Ayrıca, yılda sadece bir kez gidip bu eziyeti çekmek çok da zor değildi.

Yine de gizli kulak tıkaçlarını icat edenin bir servet kazanabileceğini düşünmeden edemiyordu.

Kızlardan oluşan dörtlü hazırlanıyordu - gerçekten çalmaya başladıklarında çıkacak curcunanın habercisi gibi akortsuz notalar, ritimsiz melodiler havada uçuşuyordu. Penelope ikinci sıranın ortasında bir koltuğa oturdu, bu çileyi kız kardeşi Felicity de çekecekti.

Felicity, "En arka köşede mükemmel iki yer var," diye fısıldadı Penelope'nin kulağına.

Penelope koltuğun minderine kendini yavaşça bırakırken, "Artık çok geç," dedi.

"Tanrım bana yardım et," diye inildedi Felicity.

Penelope programı eline alarak incelemeye başladı. "Eğer burada oturmazsak, bir başkası oturacak," dedi.

"Benim istediğim de bu zaten!"

Penelope kardeşinin kendini duyabilmesi için ona doğru eğilerek fısıldadı. "Burada gülümseyip kibarca oturabiliriz. Cressida Twombley gibi birinin burada oturup program boyunca kıs kıs güldüğünü düşünsene."

Felicity etrafına bakındı. "Cressida Twombley'yi burada göreceğimizi hiç sanmam."

Penelope bu yorumu duymazdan gelmeyi tercih etti. "Bu kızların ihtiyacı olan son şey gözlerinin önünde kaba hareketler yapan insanlar. Zavallıcıklar utançlarından yerin dibine girerler."

"Yerin dibine girecekler zaten," diye homurdandı Felicity.

"Hayır girmeyecekler," dedi Penelope. "En azından şu, şu ve şu hiç utanmayacak," diye mırıldandı ellerinde keman olan iki kız ile piyanonun başındaki üçüncüyü göstererek. "Ama şu kız..." Dizlerinin arasındaki çelloyla sessizce oturan kızı işaret etti. "Zaten utançtan ölmüş durumda. En azından durumu daha da kötü hale getirecek sinsi ve zalim birinin buraya oturmasına izin vermeyelim."

Felicity söylendi. "Birkaç gün içinde Leydi Whistledown tarafından yerin dibine sokulacak zaten."

Penelope yanıt vermek için ağzını açtı ama o anda hemen yanındaki koltuğa oturan kişinin Eloise olduğunu fark etti.

"Eloise," dedi Penelope sevinçle. "Evde kalmayı planladığını sanıyordum."

Eloise sırıttı, teni yeşil denecek kadar soluklaşmıştı. "Açıklayamam ama buradan uzak duramadım. Yolculuk kazası diyelim. Bunu izlememek mümkün değil."

"Ya da bu durumda..." dedi Felicity. "Dinlememek."

Penelope gülümsedi. Kendini engelleyememişti.

Eloise, "Geldiğimde Leydi Whistledown hakkında konuştuğunuzu mu duydum?"

Felicity Eloise ile konuşmak için Penelope'nin üzerinden kibarca eğilerek, "Penelope'ye dedim ki," dedi. "Leydi W bu sayısında kızcağızları mahvedecek."

"Bilemiyorum," dedi Eloise düşünceli bir halde. "Smythe-Smith kızlarına pek takmıyor. Neden olduğuna emin değilim."

Arkalarından çatlak bir ses, "Ben biliyorum," dedi.

Eloise, Penelope ve Felicity arkalarını döndüklerinde, Leydi Danbury'nin suratlarına doğru sallanan bastonunu gördüler.

Penelope elini burnuna götürme refleksine hâkim olamayarak - sanki burnunun yerinde durduğundan emin olmak ister gibi - yutkundu. "Leydi Danbury."

"Ben Leydi Whistledown'ın bunu yapmasının sebebini biliyorum," dedi Leydi Danbury.

"Öyle mi?" diye sordu Felicity.

Yaşlı hanımefendi, "Onun kalbi yumuşak," diye devam etti. "Şunu görüyor musunuz?" Çelloyu çalan kıza doğru bastonunu salladı. Bunu yaparken az kalsın Eloise'in kulağında bir delik açacaktı. "Şuradaki kız var ya."

"Evet," dedi Eloise kulağını ovuştururken. "Ama artık onu duyabileceğimi sanmıyorum."

"Şükran duymalısın," dedi Leydi Danbury konuya dönmeden önce. "Bana daha sonra teşekkür edersin."

Penelope, Eloise'in tamamen uygunsuz bir şey söylemesine fırsat vermeden hızlıca, "Çello çalan kız hakkında konuşuyordunuz," dedi.

"Elbette konuşuyordum. Şuna baksanıza," dedi Leydi Danbury. "Ne kadar acınacak halde. Ve öyle de olmalı. Ne kadar kötü çaldıklarını fark eden tek kişinin o olduğu belli. Diğer üçünün bir sivrisinek kadar bile müzik bilgisi yok."

Penelope kardeşine kendini beğenmiş bir bakış attı.

"Şuraya yazıyorum," dedi Leydi Danbury. "Leydi Whistledown bu müzikalin bahsini yapmayacak. Şu kızcağızın hislerini incitmek istemeyecektir. Geri kalanlar..."

Felicity, Penelope ve Eloise, üstlerine doğru gelen bastondan sakınmak için eğildiler.

"Ah. Diğerleri onun umrunda bile olmaz."

"Bu ilginç bir teori," dedi Penelope.

Leydi Danbury memnuniyetle arkasına yaslandı. "Evet öyle, değil mi?"

Penelope başını salladı. "Sanırım haklısınız."

"Ah. Ben hep haklıyımdır."

Penelope sandalyesinde arkaya doğru dönmüşken, önce Felicity, sonra da Eloise'e bakarak, "Benim de bu korkunç müzikale her sene gelip durmamın sebebi aynı," dedi.

"Leydi Danbury'yi görmek mi?" diye sordu Eloise. Kafası karışmıştı.

"Hayır. Onun gibi kızlar yüzünden." Penelope çello çalan kızı işaret etti. "Çünkü onun ne hissettiğini tam olarak anlayabiliyorum."

"Saçmalama," dedi Felicity. "Sen topluluk önünde hiç piyano çalmadın ve eğer yapmış olsaydın da hakkını verirdin."

Penelope kardeşine döndü. "Konu müzik değil, Felicity."

O sırada Leydi Danbury'ye çok tuhaf bir şey oldu. Kadının yüzü değişti. Hem de tamamen değişti, büsbütün başka bir insan oldu, değişim inanılmazdı. Gözlerinde buğulu, dalgın bir bakış peyda oldu. Ve genelde hafifçe kısık,

köşelerinde alaycı bir eğim olan dudakları yumuşadı. "Ben de o kızdım, Penelope," dedi. Sesi o kadar kısıktı ki Eloise ve Felicity duymak için öne eğildiler.

Eloise, "Affedersiniz?" derken Felicity kibarlığı bir yana bırakarak, "Ne?" diye sordu.

Ama Leydi Danbury'nin gözleri sadece Penelope'nin üstündeydi. "Her yıl buraya gelmemin sebebi bu," dedi yaşlı kadın. "Aynı senin gibi."

Ve bir anlığına Penelope yaşı geçkin bu hanımla arasında çok tuhaf bir bağ olduğunu hissetti. Bu son derece çılgıncaydı, çünkü cinsiyetleri dışında hiçbir ortak noktaları yoktu - yaşları, statüleri, her şeyleri farklıydı. Ve yine de kontes onu seçmişe benziyordu - Penelope bunun nedenini kesinlikle anlayamıyordu. Ama kadın, Penelope'nin son derece düzenli ve bir o kadar da sıkıcı hayatında bir ışık yakmış gibiydi.

Penelope bunun bir şekilde işe yaradığını hissediyordu.

Düşündüğümüz kişiler olmadığımızı keşfetmek ne hoş, değil mi?

Leydi Danbury'nin önceki gece söyledikleri Penelope'nin kulaklarında tekrar tekrar yankılanıyordu.

Ses, Penelope'ye meydan okuyor gibiydi.

"Ne düşündüğümü biliyor musun, Bayan Featherington?" diye sordu Leydi Danbury son derece yumuşak bir ses tonuyla.

"Tahmin bile edemiyorum," dedi Penelope dürüstçe ve saygıyla.

"Bence *sen* Leydi Whistledown olabilirsin."

Eloise ve Felicity şaşkınlıkla nefeslerini tuttular.

Penelope'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. Daha önce hiç kimse ona karşı böyle bir suçlamada bulunmamıştı. Bu inanılmazdı... Düşünülemezdi... Ve...

Aslında biraz da gurur vericiydi.

Penelope hafifçe gülümsediğini hissetti. Çok önemli haberler verecekmiş gibi öne eğildi.

Leydi Danbury de öne eğildi.

Felicity ve Eloise de öne eğildiler.

"Ne düşündüğümü biliyor musunuz, Leydi Danbury?" diye sordu Penelope zorlama bir yumuşaklıkla.

"Evet," dedi Leydi D gözünde çılgınca bir bakışla. "Tahminin karşısında nefessiz kaldığımı itiraf etmeliyim ama Leydi Whistledown olduğumu düşündüğünü bana daha önce de söylemiştin."

"O musunuz?"

Leydi Danbury kurnazca gülümsedi. "Belki de öyleyim."

Felicity ve Eloise'in nefesi bir kez daha kesildi, bu kez daha çok ses çıkarmışlardı.

Penelope midesinin burulduğunu hissetti.

"İtiraf mı ediyorsunuz?" diye fısıldadı Eloise.

"Elbette itiraf etmiyorum," diye bağırdı Leydi Danbury sırtını dikleştirerek. Bastonunu yere öyle hızlı vurmuştu ki ısınan amatör müzisyenler durup ona baktılar. "Eğer bu doğru olsaydı bile - ve doğru olup olmadığını söylemiyorum - bunu itiraf etmem son derece ahmakça olmaz mıydı?"

"O zaman neden öyle..."

"Seni budala, çünkü burada bir şey anlatmaya çalışıyorum."

Kadın, Penelope kendini soru sormak zorunda hissedene kadar sessizlik içinde bekledi. "Anlatmaya çalıştığınız nedir?"

Leydi Danbury kızlara son derece bezgin bir bakış atarak, "*Herkes* Leydi Whistledown olabilir," diye bağırdı. Bastonuyla yere sertçe vurarak yineledi: "Herkes olabilir."

Felicity, "Evet ama *ben* değilim," dedi. "Ben olmadığıma son derece eminim."

Leydi Danbury Felicity'ye bakma zahmetinde bile bulunmadı. "Bir şey söylememe izin ver," dedi.

"Sizi durdurabilir miyiz hiç?" dedi Penelope. Sesi o kadar sevimliydi ki söyledikleri bir iltifat gibi çıkmıştı ağzından. Aslına bakılırsa gerçekten de bir iltifattı. Penelope Leydi Danbury'ye hayrandı. Kendi fikirlerini topluluk içinde rahatça söyleyebilen herkese hayrandı.

Leydi Danbury kıkırdadı. "Sende, göründüğünden çok daha fazlası var Penelope Featherington."

"Doğru," dedi Felicity sırıtarak. "Son derece zalim olabiliyor mesela. Buna kimse inanmaz ama daha küçükken..."

Penelope dirseğiyle onu dürttü.

"Gördünüz mü?" dedi Felicity.

"Diyeceğim şu ki," diye devam etti Leydi Danbury. "Çoğu insan benim ortaya attığım iddia konusunda hep yanlış yoldan gidiyor."

Eloise, "Nasıl bir yol izlememizi önerirsiniz?" diye sordu.

Leydi Danbury elini umursamazca Eloise'in yüzüne doğru salladı. "Önce insanların neyi yanlış yaptığını açıklamalıyım," dedi. "Çok göz önündeki insanlara yönelmeye devam ediyorlar. Anneniz gibi insanlara mesela," dedi Penelope ve Felicity'ye dönerek.

İkisi birden, "Annemiz mi?" diye bağırdı.

Leydi Danbury dudak bükerek, "Ah, lütfen," dedi. "Bu şehir ondan daha işgüzarını görmemiştir. Tam da herkesin şüpheleneceği gibi biri."

Penelope ne cevap vereceğini bilemedi. Annesi dedikodu yapmak konusunda son derece başarılıydı ama onun Leydi Whistledown olduğunu düşünmek pek kolay değildi.

"Bu yüzden," diye devam etti kurnaz gözlerle bakan Leydi Danbury. "Leydi Whistledown o olamaz."

Penelope bir parça iğnelemeyle, "Doğru," dedi. "Ayrıca eğer annem o olsaydı Felicity'yle ben size kesinlikle onun olmadığını söylerdik."

"Ah. Eğer anneniz Leydi Whistledown olsaydı, bunu sizden gizlemenin bir yolunu mutlaka bulurdu."

"Annem mi?" dedi Felicity şüpheyle. "Hiç sanmam."

"Söylemeye çalıştığım," dedi Leydi Danbury sıkıntıyla. "Eğer araya girip durmayı keserseniz..."

Penelope'ye Eloise gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi geldi.

"... Leydi Whistledown çok göz önünde biri olsaydı, şimdiye kadar çoktan kim olduğu bulunurdu, siz de böyle düşünmüyor musunuz?"

Kadının yanıt beklediğini anlayana kadar kızlar sessiz kaldılar, sonra üçü de uygun düşüncelilik ve enerjiyle başlarını salladılar.

"Kimsenin şüphelenmediği biri olmalı," dedi Leydi Danbury. "Öyle olmalı."

Penelope yine başını salladığını fark etti. Garip şekilde de olsa Leydi Danbury'nin söyledikleri mantıklı geliyordu.

"İşte bu yüzden de," diye devam etti kadın muzaffer bir tavırla. "Ben hiç uygun bir aday değilim!"

Penelope mantık zincirini takip edemediğinden göz kırpıştırdı. "Affedersiniz?"

"Ah, *lütfen*." Leydi Danbury Penelope'ye oldukça kibirli bir bakış attı. "Benden şüphelenen ilk kişi olduğunu mu sanıyorsun?"

Penelope sadece başını iki yana salladı. "Ben hâlâ onun siz olduğunuzu düşünüyorum."

Kızın bu sözü itibar görmüştü. Leydi Danbury, "Sen göründüğünden daha da arsızsın," dedi başını sallarken.

Felicity öne eğilerek esrarengiz bir ses tonuyla, "Bu doğru," dedi.

Penelope kız kardeşinin eline vurdu. "Felicity!"

Eloise, "Sanırım müzikal başlıyor," dedi.

"Tanrı yardımcımız olsun," dedi Leydi Danbury. "Bilmem ki neden... Bay Bridgerton!"

Penelope yüzünü ufak sahneye dönmüştü ama Colin'in adını duyunca tekrar geri döndü. Genç adam insanların dizlerinin üstünden özür dileye dileye atlayarak sıra boyunca ilerleyerek Leydi Danbury'nin yanındaki boş koltuğa oturdu.

Özürlerine elbette o öldürücü gülücüğü eşlik ediyordu Colin'in; bu nedenle en az üç hanım oturdukları yerde eriyip bittiler.

Penelope kaşlarını çattı. Bu iğrençti.

"Penelope," diye fısıldadı Felicity. "Sen az önce homurdandın mı?"

Eloise, "Colin," dedi. "Geleceğini bilmiyordum."

Colin, yüzü çarpık bir gülücükle aydınlanmış bir halde, omuz silkti. "Son anda fikrimi değiştirdim. Ne de olsa hep bir müzik âşığı olmuşumdur."

Eloise kuru bir sesle, "Bu da buradaki varlığını açıklıyor," dedi.

Colin kızın yorumunu tek kaşını kaldırarak yanıtladı ve Penelope'ye dönerek, "İyi akşamlar Bayan Featherington," dedi. Felicity'yi de başını eğerek selamladı. "Bayan Featherington."

Penelope'nin konuşmaya başlaması bir süre aldı. O öğleden sonra çok tuhaf ayrılmışlardı ve şimdi Colin karşısında dostça bir gülümsemeyle duruyordu. En sonunda konuşabildiğinde, "İyi akşamlar Bay Brıdgerton," dedi.

Colin oldukça ilgili görünerek, "Aranızda bu akşamki programı bilen var mı?" diye sordu.

Penelope bunu takdir etmeliydi. Colin size öyle bir bakardı ki dünyadaki hiçbir şey sizin sonraki cümlenizden

daha önemli değilmiş gibi hissederdiniz. Bu bir yetenekti. Özellikle de bu akşam Smythe-Smith kızlarının ne çalacağını umursama ihtimali olmadığından, bu yetenek kendini iyiden iyiye belli ediyordu.

"Sanırım Mozart," dedi Felicity. "Neredeyse her zaman Mozart çalıyorlar."

"Ne tatlı," diye yanıtladı Colin muhteşem bir yemek yemiş gibi keyifle arkasına yaslanırken. "Mozart'ın hayranıyımdır."

"Bu durumda," diye ciyakladı Leydi Danbury Colin'i dirseğiyle dürtüklerken. "Hâlâ şansın varken buradan kaçmak isteyebilirsin."

"Ah, yapmayın," dedi Colin. "Eminim kızlar ellerinden geleni yapacaklardır."

"Ah, ellerinden gelenin en iyisini yapacaklarına şüphe yok," dedi Eloise kaygıyla.

Penelope, "Şşşş," dedi. "Sanırım başlamaya hazırlar." Penelope *Eine Kleine Nachtmusik* melodilerinin Smythe-Smith versiyonunu dinlemeye çok meraklı değildi ama Colin'in varlığı onu tedirgin ediyordu. Colin'e ne söyleyeceğinden emin değildi. Aslında söylemesi gereken şeyler, Eloise, Felicity ve kesinlikle Leydi Danbury'nin önünde söylenmemeliydi.

Bir uşak etrafta dolaşarak çevredeki mumları söndürmeye başladı. Bu, kızların çalmaya hazır olduğu anlamına geliyordu. Penelope kendini hazırladı, sanki iç kulak kanallarını tıkamak ister gibi yutkundu (işe yaramadı) ve en sonunda işkence başladı.

Ve sürdü... Sürdü... Sürdü.

Penelope en çok acı verenin ne olduğuna karar verememişti - müzik miydi yoksa Colin'in tam arkasında oturuyor olması mı? Bu gerçeğin bilinciyle Penelope'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu ve genç kadın deli gibi kı-

pırdanırken, parmaklarıyla durmaksızın koyu mavi kadife eteği üzerinde ritim tutarken buldu kendini.

Smythe-Smith dörtlüsü çalmayı en sonunda bitirdiğinde kızlardan üçü kibar alkışlardan memnun gülümserken, dördüncüsü - çello çalan - yer yarılsa da içine girsem der gibi bakıyordu.

Penelope iç geçirdi. En azından o, başarısız geçen sezonlarının hiçbirinde, bu kızların yaptığı gibi bir yığın insanın önünde beceremediği şeyleri yapmaya zorlanmamıştı. Gölgelerin arasında kaybolmasına, diğer kızlar dans pistindeki yerlerini alırken odanın köşelerine kaçmasına hep izin verilmişti. Ah, annesi yolda uygun beyefendilere rastlamak için onu oradan oraya sürüklemişti ama yine de bu Smythe-Smith kızlarının yapmak zorunda oldukları yanında hiçbir şeydi - hiçbir şey!

Aslında bu dörtlüden üçü, müzik konusundaki yeteneksizliklerinin hiç de farkında değillerdi. Penelope sadece gülümsedi ve alkışladı. Onların hayal dünyasını yıkmaya hiç niyeti yoktu.

Eğer Leydi Danbury haklıysa, Leydi Whistledown müzikal hakkında tek satır yazmayacaktı.

Alkışlama faslı çabuk bitti ve kısa süre sonra herkes etrafta dolanarak komşularıyla kibar sohbetlere girişti ve göz ucuyla odanın arka tarafındaki yemek masasını süzmeye başladı.

"Limonata," diye mırıldandı Penelope kendi kendine. Mükemmel. İnanılmaz derecede sıcaklamıştı - böyle sıcak bir gecede kadife giyerken aklı neredeydi? - ve ona iyi gelecek tek şey soğuk bir içecekti. Leydi Danbury'nin de Colin'i sohbetiyle esir alışı, ona kaçması için mükemmel bir zaman yaratmıştı.

Ama Penelope eline bardağı alır almaz, tam arkasında Colin'in, adını söyleyen o tanıdık mırıltısını duydu.

Arkasını döndü ve ne yaptığını düşünmeden, "Özür dilerim, üzgünüm," dedi.

"Öyle misin?"

"Evet," dedi Colin'i temin ederek. "En azından öyle olduğumu düşünüyorum."

Colin'in gözlerinin kenarları hafifçe kırıştı. "Sohbet şimdiden gittikçe çekici bir hal almaya başladı."

"Colin..."

Colin kolunu uzattı. "Benimle odada bir gezintiye ne dersin?"

"Sanmıyorum..."

Colin kolunu Penelope'ye daha da yaklaştırdı - sadece birkaç santim ama verdiği mesaj açıktı. "Lütfen," dedi.

Penelope başını salladı ve limonatasını masaya bıraktı. "Pekâlâ." Bir dakika kadar sessizce yürüdüler, sonra Colin konuştu. "Senden özür dilemek istiyorum."

"Odadan hiddetle ayrılan bendim," dedi Penelope.

Colin başını hafifçe eğdi. Penelope onun dudaklarındaki anlayışlı gülümsemeyi görebiliyordu. "Ben buna pek hiddetle ayrılmak demezdim," dedi Colin.

Penelope kaşlarını çattı. Odayı belki de öfkeyle terk etmemeliydi ama olanlar olmuştu ve Penelope yaptığıyla tuhaf şekilde gurur duyuyordu. Onun gibi bir kadın, odalardan her gün böyle dramatik şekilde çıkmıyordu.

Gerçekten öyle demek istemese de, "Şey, o kadar kaba olmamalıydım," diye homurdandı.

Colin'in bir kaşı kalktı ama sonradan meseleyi daha da kurcalamamaya karar vermiş olacak ki, "Özür dilemek istiyorum," dedi. "Mızmız ve şımarık bir şekilde davrandığım için."

Penelope'nin ayakları birbirine dolandı.

Colin onun dengesini bulmasına yardım etti ve "Hayatımda şükran duymam gereken birçok şey bulunduğunu

biliyorum," dedi. "Bunlar için gerçekten minnettarım da," diye düzeltti sonra. Gülümsemiyordu ve kesinlikle mahcup görünüyordu. "Sana şikâyetim affedilmez derecede kabaydı."

"Hayır," dedi Penelope. "Bütün akşam dediklerini düşündüm ve..." Yutkundu, sonra da oldukça kurumuş olan dudaklarını ıslattı. Tüm gün boyunca doğru sözcükleri bulmak için uğraşmıştı ve bulduğunu da sanıyordu ancak şimdi Colin'in yanındayken aklına söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu.

Colin kibarca, "Bir bardak limonata daha ister misin?" diye sordu.

Penelope başını iki yana salladı. "Hislerinde sonuna kadar haklısın," dedi en sonunda. "Ben senin konumunda olsam belki aynı şeyleri hissetmezdim, ama sen hislerinde haklısın. Yine de..."

Penelope birden sustu ve Colin kendini kızın söylemeyi planladıklarını bilmeyi çaresizce isterken buldu. "Ama ne, Penelope?" diye üsteledi.

"Hiç."

"Benim için hiç değil." Eli Penelope'nin kolunun üstündeydi ve söylediğinin doğru olduğunu göstermek için kızın kolunu hafifçe sıktı.

Uzunca bir süre geçti, Colin Penelope'nin yanıt vermeyeceğini düşünüyordu ve sonra dudaklarının ucunda tuttuğu gülüşten vazgeçmek üzereyken - ne de olsa topluluk önündeydiler, rahatsız ve asık suratlı görünmek dedikodu ve tahminlere davetiye çıkarırdı - Penelope iç geçirdi.

Bu son derece tatlı bir sesti, garip şekilde rahatlatıcı, yumuşak ve bilgeceydi. Ve bu, Colin'de ona daha yakından bakma, zihninin içine girebilme, ruhunun ritmini duyabilme arzusu uyandırdı.

"Colin," dedi Penelope sessizce. "Eğer şimdiki halinden bıktıysan, durumu değiştirmek için bir şeyler yapmalısın. Gerçekten bu kadar basit."

"Ben de bunu yapıyorum zaten," dedi Colin umursamazca omuz silkerek. "Annem de beni toparlanıp tamamen kaprislerim sonucu ülkeyi terk etmekle suçluyor, ama işin aslı..."

"Kendini bıkkın hissettiğinde bunu yapıyorsun," diye onun yerine cümleyi tamamladı Penelope.

Colin başını salladı. Penelope onu anlamıştı. Bunun nasıl olduğunu ya da bir anlam ifade edip etmediğini bilmiyordu ama Penelope Featherington onu anlamıştı.

"Bence günlüklerini yayımlamalısın," dedi.

"Yapamam."

"Neden?"

Colin durarak Penelope'nin kolunu bıraktı. Kalbindeki tuhaf çarpıntıdan başka verecek bir yanıtı yoktu. "Onları kim okumak ister ki?" diye sordu en sonunda.

Penelope dürüstçe, "Ben," dedi. "Eloise, Felicity..." diye de ekledi parmaklarıyla sayarken. "Annen, eminim ki Leydi Whistledown da," dedi muzır bir gülümsemeyle. "Senin hakkında yazmayı çok seviyor."

Penelope'nin hoş mizacı bulaşıcıydı ve Colin gülümseyişini bastıramadı. "Penelope, kitabı alan yegâne kişilerin, tanıdıklarım olması sayılmaz."

"Neden?" Penelope'nin gülüşü genişledi. "Bir sürü insan tanıyorsun. Sadece Bridgertonlar'ı bile saysan..."

Colin Penelope'nin elini tuttu. Bunu neden yaptığını bilmiyordu ama Penelope'nin elini tutmuştu. "Penelope, yeter."

Penelope sadece güldü. "Sanırım Eloise bana yığınla kuzenin olduğunu söylemişti ve..."

"Yeter," diye uyardı onu Colin. Fakat bunu söylerken

sırıtıyordu. Penelope elini tutan Colin'in eline baktı ve sonra, "Senin seyahatlerini birçok insan okumak isteyecektir. Belki ilk başlarda Londra'da tanınan bir kişi olduğundan ama senin ne kadar iyi bir yazar olduğunu keşfetmeleri uzun sürmeyecektir. Ve daha fazlasını isteyeceklerdir," dedi.

"Bridgerton adı sayesinde başarılı olmak istemiyorum," dedi Colin.

Penelope Colin'in elini bıraktı ve ellerini beline koyarak, "Beni dinlemiyor musun sen?" dedi. "Sana az önce dedim ki..."

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Eloise'di. Merakla onlara bakıyordu.

Aynı anda, "Hiçbir şey," diye mırıldandılar.

Eloise homurdanmaya başladı.

"Beni aptal mı sandınız. Hiçbir şeymiş, hıh. Penelope ateş püskürecekmiş gibi duruyor."

"Ağabeyin kalın kafalılık yapıyor, o kadar," dedi Penelope.

Eloise, "Bu pek de yeni bir şey değil," diye karşılık verdi.

Colin bağırdı. "Hey, bir dakika!"

Eloise onu görmezden gelerek, "Ama bu sefer ne hakkında kalın kafalılık yapıyor?" diye sordu.

"Özel bir mesele," diye homurdandı Colin.

Eloise, "İşte bu, durumu daha da ilginçleştiriyor," dedi. Soran gözlerle Penelope'ye baktı.

Penelope, "Üzgünüm," dedi. "Gerçekten söyleyemem."

"Buna inanamıyorum," dedi Eloise yüksek sesle. "Bana söylemeyecek misin?"

"Hayır," diye yanıtladı Penelope kendini tuhaf şekilde tatmin olmuş hissederken. "Söylemeyeceğim."

Eloise tekrar ağabeyine dönerek, "İnanamıyorum!" dedi. "Buna inanamıyorum."

Colin'in dudakları alaycı bir gülüşle aydınlandı. "İnansan iyi olur."

"Benden sır saklıyorsunuz."

Colin kaşlarını kaldırdı "Sana daha önce her şeyimi söylediğimi mi sanıyordun?"

"Elbette değil," diye inledi Eloise. "Fakat Penelope'nin söylediğini sanıyordum."

Penelope, "Ama bu benim sırrım değil," dedi. "Colin'in sırrı bu."

"Sanırım gezegen yörüngesinden fırlamış olmalı," diye homurdandı Eloise. "Ya da belki de İngiltere Fransa'yla yer değiştirmiştir. Tüm bildiğim, dünya artık bu sabah uyandığımla aynı değil."

Penelope kendini tutamadı, kıkırdadı.

"Ve şimdi de bana gülüyorsun!" diye ekledi Eloise.

Penelope gülerek, "Hayır gülmüyorum," demeye çalıştı. "Gerçekten, gülmüyorum."

"Sana ne lazım, biliyor musun?" diye sordu Colin.

"Bana mı?" dedi Eloise şüpheyle.

Colin başını salladı. "Bir koca."

"Annem kadar kötüsün sen de!"

"İstersem daha da kötü olabilirim."

"İşte buna hiç şüphem yok," diye cevabı yapıştırdı Eloise.

Penelope artık gözlerinden yaşlar gelirken, "Durun, Durun!" diyebildi.

Her ikisi de merakla, şimdi ne var, dercesine ona baktılar.

"Bu akşam buraya geldiğim için çok mutlu oldum," dedi Penelope aklına gelen sözcüklerin hemen dudaklarından dökülmesine izin vererek. "Daha çok eğlendiğim bir başka akşam hatırlayamıyorum. Gerçekten."

Birkaç saat sonra Colin, Bloomsbury'deki yeni dairesinin yatak odasında, yatağına uzanmış, pencereden yıldızları seyrederken, aynı şeyleri hissettiğini fark etti.

BÖLÜM 8

Colin Bridgerton ve Penelope Featherington, Smythe-Smith müzikalinde bir konuyu tartışırken görüldüler ama görünüşe göre hiç kimse ne konuştuklarını bilmiyor. Ama yazarınızın konu üzerine bir tahmini var. Performansın öncesinde, sonrasında ve (ki yazarınız bunun son derece kabalık olduğunu düşünüyor) müzikal sırasında herkes bunu konuştuğu için konunun yazarınızın kimliği olduğunu rahatça söyleyebilirim.

Gecenin diğer haberlerine gelirsek, Leydi Danbury bastonunu sallarken, yanlışlıkla Honoria Smythe-Smith'in kemanını masadan düşürerek kırılmasına neden oldu.

Leydi Danbury, yeni bir enstrüman almakta ısrar etti ama sonra her şeyin en iyisini almak gibi bir huyu olduğunu söyleyerek Honoria'nın yeni kemanının, İtalya'nın Cremona kentinden ithal edilecek bir Ruggieri olacağını ilan etti.

Yazarınıza göre imalat, kargo süresi ve diğer alıcıların oluşturduğu uzun kuyruk göz önüne alındığında, bir Ruggieri kemanının kıyılarımıza varması en az altı ay alacaktır.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN
CEMİYET GAZETESİ, 16 NİSAN 1824

Bir kadının hayatında, kalbinin göğsünden fırlayacağını hissettiği, dünyanın birdenbire pembe ve mükemmel göründüğü, kapı zilinin bir melodi gibi duyulduğu anlar vardır.

Penelope Featherington, Smythe-Smith müzikalinden iki gün sonra işte böyle bir an yaşadı.

Sadece yatak odasının kapısı çalınmış ve uşağın bilgilendiren sesi duyulmuştu:

"Bay Colin Bridgerton sizi görmek için buradalar."

Penelope hemen yataktan atladı.

Featherington ailesine uzun yıllardır hizmet eden Briarly, Penelope'nin beceriksizliği ve sakarlığı konusunda bilgi sahibiydi. Uşak mırıltıyla, "Evde olmadığınızı söyleyeyim mi?" diye sordu.

Eli ayağına dolaşan Penelope, "Hayır!" dedi cırtlak bir sesle. Sonra daha sakin bir ses tonuyla, "Yani, hayır," diye düzeltti. "Ama hazırlanmak için on dakikaya ihtiyacım var." Aynaya baktı ve darmadağın görüntüsünü görünce, "On beş," diye düzeltti.

"Nasıl isterseniz, Bayan Penelope."

"Ah, lütfen bir yemek tepsisi de hazırlayın. Eminim Bay Bridgerton açtır. Her zaman açtır zaten."

Uşak yine başını salladı.

Penelope, Briarly odadan çıkana kadar bekledi, sonra kendine hâkim olamayarak çılgınca dans etmeye, olduğu yerde zıplamaya başladı ve daha önce dudaklarından çıkmadığına emin olduğu - ya da en azından bunu umduğu - tuhaf ve ince bir ses çıkardığını fark etti.

Bir beyefendinin evine gelip onunla görüşmek istediği bir anı hatırlamıyordu, hele de ömrünün neredeyse yarısı boyunca, çaresizce âşık olduğu adam bunu hiç yapmamıştı.

Azgın bir kalabalığı teskin etmek istercesine bir hare-

ketle avuç içlerini yere çevirip yavaşça aşağı yukarı sallayarak, "Sakinleş," dedi kendine. "Sakin olmalısın. Sakin," diye tekrarladı sanki bunu çok söylerse işe yarayacakmış gibi. "Sakin." Ama kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Derin nefesler aldı, tuvalet masasına giderek fırçasını eline aldı. Saçlarını düzeltmek sadece birkaç dakikasını alırdı; Colin biraz daha beklese sıkıntıdan ölmezdi ya. Hazırlanması için biraz zamana ihtiyacı olduğunu tahmin ederdi, değil mi?

Ama Penelope yine de saçını rekor sürede düzeltti ve oturma odasının kapısından girdiğinde, uşağın Colin'in gelişini haber vermesinin üzerinden ancak beş dakika geçmişti.

"Ne çabuk geldin," dedi Colin arsız bir sırıtışla. Pencerenin yanında durmuş, Mount Caddesi'ni seyrediyordu.

"Ah, öyle mi?" dedi Penelope, yanaklarının kırmızıya dönmemesini umarak. Bir kadının, çok uzun olmasa da bir beyefendiyi bekletmesi gerekirdi. Fakat diğer insanlar bir yana, Colin için böyle bir tavır takınmak, Penelope'ye çok saçma geliyordu. Colin onunla romantik açıdan hiçbir şekilde ilgilenmezdi, hem zaten ikisi arkadaştılar.

Arkadaş. Bu çok garip bir kavram gibi geliyordu ancak onları tanımlayacak sözcük tam da buydu işte. Birbirlerine hep arkadaşça davranmışlardı fakat Colin Kıbrıs'tan döndüğünden beri gerçekten arkadaş olmuşlardı.

Bu büyüleyiciydi.

Colin onu hiç sevmese bile - zaten Penelope de bunun hiç olmayacağını düşünüyordu - bu, daha önce aralarında olan şeyden çok daha iyiydi.

"Ziyaretini neye borçluyum?" diye sordu Penelope, annesinin hafifçe solmuş sarı Şam işi koltuğuna otururken.

Colin onun karşısındaki, daha rahatsız görünen, arkası düz bir sandalyeye oturdu. Öne eğilerek dirseklerini diz-

lerine dayadı ve Penelope bir şeylerin yanlış gittiğini o an anladı. Bu, bir beyefendinin normal bir sosyal görüşmede takınacağı bir poz değildi. Colin son derece perişan, son derece gergin görünüyordu.

"Aslında durum ciddi," dedi gergin bir yüz ifadesiyle.

Penelope hızla ayağa fırladı. "Bir şey mi oldu? Biri mi hastalandı?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil." Colin durdu, derin bir nefes aldı, sonra eliyle saçlarını düzeltti. "Konu Eloise."

"Ne oldu?"

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Ben... Yiyecek bir şeyler var mı?"

Penelope onun boğazına sarılabilirdi. "Tanrı aşkına, Colin!"

"Affedersin," diye mırıldandı Colin. "Bütün gün bir şey yemedim."

Penelope sabırsızca, "Eminim bu bir ilktir," dedi. "Briarly'ye bir tepsi hazırlamasını söyledim bile. Şimdi, bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa beni çatlatana kadar beklemek gibi bir niyetin mi var?"

Colin en sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. "Sanırım *o* Leydi Whistledown."

Penelope'nin ağzı açık kaldı. Colin'in ne söylemesini beklediğinden emin değildi ama kesinlikle bu değildi.

Colin'in kimden bahsettiğini bilmesine rağmen, "Eloise mi?" diye sordu.

Colin başını salladı.

"Olamaz."

Colin, oturamayacak kadar heyecanlıydı, ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Neden olmasın?"

"Çünkü, çünkü..." *Neden*? "Çünkü benim haberim olmadan bunu on yıl boyunca yapmış olması mümkün değil."

Colin'in yüzündeki endişeli ifade birdenbire kibre dönüverdi. "Eloise'in yaptığı her şeyden haberin olduğunu zannetmiyorum."

"Haklısın," dedi Penelope, Colin'e sinirli bir bakış atarak. "Ama eminim ki Eloise'in bu kadar büyük bir sırrı on yıl boyunca benden saklaması imkânsız. Bunu istese bile yapamaz o."

"Penelope, o tanıdığım en meraklı insan."

"Evet, bu kısmı doğru," diye katıldı Penelope. "Annem dışında, sanırım. Fakat bu onu itham etmek için yeterli değil."

Colin ellerini beline koyarak durdu. "Her zaman bir şeyler yazıyor," dedi.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Colin başparmağıyla parmak uçlarını ovalayarak elini kaldırdı. "Mürekkep lekeleri. Her zaman."

Penelope Colin'e dönerek, "Birçok insan kalem ve mürekkep kullanır," dedi. "Sen de günlük yazıyorsun. Eminim senin parmaklarında mürekkepten nasibini alıyordur."

"Evet ama ben günlüğümü yazarken ortadan *kaybolmuyorum*."

Penelope kalp atışlarının hızlandığını hissetti. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu nefesinin kesildiğini hissederek.

"Kendini saatlerce odasına kilitliyor ve parmaklarının mürekkeple kaplı olduğu zamanlar hep bu anlar oluyor."

Penelope oldukça uzun süre hiçbir şey söylemedi. Colin'in "kanıtı" özellikle de Eloise'in herkesçe bilinen ve onaylanmış meraklılığıyla birleşince, kızın aleyhineydi.

Ama o Leydi Whistledown değildi. Olamazdı. Penelope bu konuda hayatı üzerine bahse girebilirdi.

En sonunda Penelope sadece kollarını kavuşturdu ve

daha çok altı yaşındaki bir çocuğun pis inatçılığını çağrıştıran bir ses tonuyla, "Hayır," dedi. "O değil işte. Değil."

Colin pes ederek geriledi. "Keşke ben de senin kadar emin olabilsem."

"Colin, yapman gereken..."

"Şu yemek de nerede kaldı," diye homurdandı Colin.

Penelope'nin şoke olması gerekirdi ama Colin'in umursamazlığı bir yandan onu eğlendiriyordu. "Eminim Briarly birazdan burada olur."

Colin bir sandalyeye çöktü. "Acıktım."

"Evet," dedi dudakları hafifçe kıvrılan Penelope. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

Colin endişeli ve bezgin bir şekilde iç geçirdi. "Eğer Leydi Whistledown oysa, bu bir felaket olur. Gerçekten, tam anlamıyla, bir felaket."

"O kadar da kötü olmaz," dedi Penelope dikkatlice. "Onun Leydi Whistledown olduğunu düşündüğümden değil, bunu hiç düşünmüyorum! Ama eğer öyle olsaydı, o kadar da korkunç olur muydu? Ben Leydi Whistledown'dan hoşlanırım mesela."

"Evet Penelope," dedi Colin sertçe. "Bu çok korkunç olur. Eloise mahvolur."

"Ben *mahvolacağını* sanmam."

"Elbette mahvolur. O kadının bunca yıldır kaç kişiye hakaret ettiğini biliyor musun sen?"

"Senin Leydi Whistledown'dan bu kadar çok nefret ettiğini bilmiyordum," dedi Penelope.

Colin sabırsızca, "Ondan nefret etmiyorum," dedi. "Benim ondan nefret edip etmemem sorun değil, ayrıca ondan herkes nefret ediyor."

"Bence bu doğru değil. Herkes gazeteyi alıyor."

"Elbette alıyorlar. Herkes onun kahrolası gazetesini alıyor."

"Colin!"

"Affedersin," diye homurdandı Colin ama gerçekten özür dilemediği belliydi.

Penelope başını sallayarak Colin'in özrünü kabul etti.

"Şu Leydi Whistledown her kim ise," dedi Colin. Parmağını öyle tehditkâr sallıyordu ki Penelope geri adım atmak zorunda hissetti kendini. "Maskesi düştüğünde, Londra'da kimsenin yüzüne bakamayacak."

Penelope sakince boğazını temizledi. "Toplumun fikirlerini bu kadar çok önemsediğini bilmiyordum."

"Önemsemiyorum," diye sertçe yanıt verdi Colin. "Şey, en azından çok fazla önemsemiyorum. Bunu hiç önemsemediğini söyleyen varsa da yalancı ve ikiyüzlüdür."

Penelope onun haklı olduğunu düşündü ama Colin'in bunu itiraf etmesi onu şaşırtmıştı. Erkekler kendilerini hep özgüven dolu, toplumun fikirlerinden zerre kadar etkilenmeyen varlıklar olarak göstermeyi severlerdi.

Colin, koyu yeşil gözlerinde kıvılcımlarla öne eğildi. "Konu ben değilim Penelope, konu Eloise. Ve eğer sosyeteden dışlanırsa, hayatı biter, mahvolur." Geriye yaslandı ama vücudu hâlâ gergindi. "Anneme ne olacağı da ayrı bir dert tabii."

Penelope uzunca iç geçirdi. "Gerçekten boşuna üzüldüğünü düşünüyorum," dedi.

Colin gözlerini kapatarak yanıt verdi: "Umarım haklısındır." Kardeşinin Leydi Whistledown olduğundan ne zaman şüphelenmeye başladığından emin değildi. Büyük ihtimalle Leydi Danbury müthiş iddiasını ortaya attıktan sonraydı. Colin, Londra'nın geri kalanı gibi Leydi Whistledown'ın gerçek kimliğiyle o kadar da ilgilenmiyordu. Gazetesi eğlenceliydi ve o da herkes gibi gazeteyi okuyordu ama ona göre Leydi Whistledown sadece... Leydi Whistledown'dı ve başka biri olması önemli değildi.

Ama Leydi Danbury'nin ortaya attığı bahis, Colin'in düşünmeye başlamasına neden olmuştu ve tüm Bridgertonlar gibi fikir aklına bir kez geldi mi, onu artık unutması mümkün değildi. Bir şekilde, Eloise'in böyle bir gazete çıkaracak mizaca ve yeteneklere sahip olduğunu fark etmişti ve daha kendine saçmalamamasını bile söyleyemeden, kızın elindeki mürekkep lekeleri gelmişti aklına. O günden beri Eloise'in gizli bir yaşamı olabileceği fikri onu çılgına çeviriyordu.

Colin kendini neyin daha çok rahatsız ettiğini bilemiyordu; Eloise'in Leydi Whistledown olma ihtimali mi, yoksa onun gizli bir yaşamı on yıldan uzun süredir saklıyor olma ihtimali mi?

İnsanın kardeşi tarafından oyuna getirilmesi ne kadar sinir bozucuydu. Bundan daha akıllı olduğunu düşünürdü hep Colin.

Fakat şimdi, şu ana yoğunlaşmalıydı. Çünkü eğer kuşkuları doğru çıkarsa, Eloise'in gerçek kimliği açığa çıktığında doğacak skandalla nasıl baş edeceklerdi?

Ve Eloise yakayı ele verebilirdi de. Bütün Londra bin sterlinlik ödülün peşindeyken Leydi Whistledown'ın hiç şansı yoktu.

"Colin! Colin!"

Colin, Penelope'nin ne kadar zamandır adını söylediğini merak ederek gözlerini açtı.

"Bence gerçekten Eloise için endişelenmeyi bırakmalısın," dedi Penelope. "Londra'da yüzlerce insan var. Leydi Whistledown onlardan herhangi biri olabilir. Tanrım, sendeki bu gözlem yeteneğiyle..." Eloise'in parmağındaki lekeleri hatırlatmak için parmaklarını gösterdi. "*Sen* bile Leydi Whistledown olabilirsin."

Colin küçümseyici bir bakış attı. "Şu küçük detay dışında: O yılların yarısında ülke dışındaydım ben."

Penelope onun alaycılığını duymazdan geldi. "Bunu devam ettirebilecek kadar iyi bir yazarsın."

Colin, kızın zayıf savlarını göz ardı ederek komik ve biraz da kaba bir cevap vermeye niyetlenmişti ama işin aslı, Penelope'nin yaptığı "iyi yazar" iltifatından gizlice öyle büyük bir zevk almıştı ki oturduğu yerde yüzünde salak bir gülümsemeyle kalakaldı.

"İyi misin?" diye sordu Penelope.

"Evet, iyiyim," dedi Colin dikkatini vermeye ve daha ağırbaşlı bir ifade takınmaya çalışarak. "Neden sordun?"

"Çünkü birden kötü görünmeye başladın. Aslında biraz sersemlemiş gibisin."

"İyiyim," diye tekrarladı Colin belki de gereğinden daha yüksek sesle. "Sadece skandalı düşünüyordum."

Penelope sıkılmışçasına pufladı, bu da Colin'i rahatsız etti, çünkü kızın sabırsızlanması için ortada bir neden göremiyordu. "Ne skandalı?" diye sordu Penelope.

"Kim olduğu anlaşıldığında patlak verecek olan skandal," dedi Colin.

Penelope ısrar etti. "O Leydi Whistledown değil!"

Colin koltuğunda dikleşti, gözleri aklına gelen yeni fikirle parlıyordu. "Biliyor musun?" dedi keskin bir ses tonuyla. "Bence onun Leydi Whistledown olup olmaması fark etmez."

Penelope boş gözlerle en az üç saniye boyunca ona baktı, sonra kapıya dönerek, "Yemek nerede kaldı?" dedi. "Açlıktan aklım başımda değil galiba. Son on dakikadır onun Leydi Whistledown olma ihtimalinin seni *deli* ettiğini söylemiyor muydun sen?"

Sanki duymuş gibi, Briarly elinde ağzına kadar dolu bir tepsiyle odaya girdi. Penelope ve Colin, sessizlik içinde onu izlediler. "Tabaklarınızı hazırlamamı ister misiniz?" diye sordu uşak.

"Hayır, teşekkürler," dedi Penelope hızlıca. "Kendimiz hallederiz."

Briarly başını salladı ve tabak çatalları yerleştirip iki bardağa limonata doldurduktan sonra odadan çekildi.

Colin ayağa zıplayarak, "Beni dinle," dedi ve hafifçe vurarak kapının neredeyse tamamen kapanmasını sağladı (ama eğer görgü kuralları bahsini yapacak olan varsa, kapı teknik olarak açıktı).

Penelope, "Bir şeyler yemek istemez misin?" diye sordu ufak aperatiflerle doldurduğu tabağı uzatırken.

Colin bir parça peynir alarak iki lokmada mideye indirdi, sonra devam etti. "Eloise Leydi Whistledown olmasa bile - ki senin aksine, ben hâlâ olduğunu düşünüyorum - fark etmez. Çünkü ben onun Leydi Whistledown olduğundan şüphelendiysem, o zaman başkaları da şüphelenecektir."

"Yani?"

Colin kollarının öne gittiğini fark etti ve Penelope'nin omuzlarını tutmadan önce kendine hâkim olmayı başardı. "Hiç fark etmez! Anlamıyor musun? Eğer birileri onu işaret ederse, Eloise mahvolacak."

Penelope, "Ama..." dedi. Sıkılı dişlerini açmakta zorlandığı belliydi. "Ya Eloise Leydi Whistledown değilse?"

Colin topuklarını yere vurarak arkasını döndü. "Bunu nasıl ispat edebilir ki? Dedikodular bir kez başladı mı, her şey biter. Yaşamı resmen sona erer."

"Colin, mantığını beş dakika kadar önce yitirdin, farkında mısın?"

"Hayır, beni dinle." Colin hızla Penelope'ye döndü ve o an bir anda dünya yıkılsa gözlerini bu kızın gözlerinden ayıramayacağını hissetti. "Herkese seni baştan çıkardığımı söylediğimi farz et," dedi.

Penelope nefes bile almadan hareketsiz kaldı.

"Mahvoldun demektir," diye devam etti Colin. Penelope'yle aynı hizaya gelmek için koltuğun koluna oturdu. "Hiç öpüşmemiş olsak bile fark etmez. İşte *bu*, sevgili Penelope'ciğim, kelimenin gücüdür."

Penelope donmuş gibiydi. Aynı zamanda yanakları da kıpkırmızı olmuştu. "Ben... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum," diye mırıldandı.

Ve sonra çok tuhaf bir şey oldu. Colin de ne diyeceğini bilemediğini fark etti. Çünkü dedikodular, kelimenin gücü ve diğer her şeyi unutmuştu, konuşmanın aklında kalan tek parçası öpüşmeyle ilgili kısımdı ve...

Ve...

Ve...

Aman Tanrım, Penelope Featherington'u öpmek istiyordu.

Penelope Featherington'u!

Kardeşini öpmek istediğini söylese aynı şey sayılırdı.

Fakat - Colin Penelope'ye kaçamak bir bakış attı; ne kadar da çekici görünüyordu ve Colin bunu daha önce nasıl fark etmediğine inanamadı - Penelope kız kardeşi değildi.

Kesinlikle kız kardeşi değildi.

"Colin?" Adı Penelope'nin dudaklarından sadece bir fısıltı olarak çıkmıştı, gözleri şaşkınlıkla ve büyük tatlılıkla kırpışıyordu. Colin bu gözlerin büyüleyici kahverengi tonunu daha önce nasıl fark etmemişti? Gözbebeklerine doğru altın rengine dönüyordu bu gözler. Sanki bu gözleri daha önce yüzlerce kez görmemiş gibi, böyle gözleri daha önce hiç görmediğini düşünüyordu.

Birden ayağa kalktı, sarhoş gibiydi. Aynı yükseklikte olmamaları en iyisiydi. Gözlerini bu yükseklikten görmesi zordu.

Penelope de kalktı.

Kahretsin.

"Colin?" dedi zorlukla duyulabilen bir sesle. "Senden bir şey rica edebilir miyim?"

İster önsezi deyin, ister delilik ama Colin'in içinden yükselen bir ses, kızın isteyeceği her ne ise, bunun çok kötü bir fikir olduğunu haykırıyordu.

Ama Colin aptalın tekiydi.

Öyle olmak zorundaydı çünkü dudaklarının aralandığını hissetti ve kendininkine çok benzeyen bir sesin, "Tabii," dediğini duydu.

Penelope'nin dudakları büzüldü ve Colin bir an için kızın kendisini öpmeye çalıştığını sandı ama sonra Penelope'nin kelimeleri bir araya getirmeye çalıştığını fark etti.

"Acaba..."

Sadece bir sözcük.

"Acaba beni öper misin?"

BÖLÜM 9

Her hafta diğerlerinden öne çıkan bir davet veriliyor ve bu haftanın ödülü kesinlikle, pazartesi gecesi büyük bir baloya ev sahipliği yapacak olan Kontes Macclesfield'e verilmeli. Leydi Macclesfield Londra'da sıkça davet vermiyor ama aynı kocası gibi o da oldukça popüler. Ve Bay Colin Bridgerton (Bridgertonlar'ın on torunuyla geçirdiği dört günün ardından yorgunluktan bitmediğini umalım), Vikont Burwick ve Michael Anstruther-Wetherby gibi gözde bekârların balosuna katılması bekleniyor.

Yazarınız, bu sayının yayımlanmasının ardından birçok genç ve bekâr hanımefendinin de bu partiye katılacağını tahmin ediyor.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN
CEMİYET GAZETESİ, 16 NİSAN 1824

Colin'in bildiği hayatı artık sona ermişti.

Hızlıca göz kırpıştırdığının farkında olarak, "Ne?" diye sordu.

Penelope'nin yüzü Colin'in hayal edebileceğinden kat kat fazla kızardı. Kızcağız, "Boş ver," diye mırıldanarak arkasını döndü. "Söylediğimi unut."

Colin bunun son derece *iyi* bir fikir olduğunu düşündü.

Ama sonra, tam da dünyasının artık normale döneceğini düşündüğü bir anda (ya da en azından öyleymiş gibi davranabilirdi) Penelope hızla arkasını döndü, gözlerinde Colin'i şaşırtan bir ateş ve arzu vardı.

"Hayır, unutmayacağım," diye bağırdı Penelope. "Hayatımı bir şeyleri unutarak, söylemeyerek, hiç kimseye gerçekten ne istediğimi anlatmayarak geçirdim."

Colin konuşmaya, bir şeyler söylemeye çalıştı ancak boğazının daraldığını hissetti. Her an havasızlıktan ölebilirdi. Bundan emindi.

"Hiçbir anlamı olmayacak," dedi Penelope. "Sana söz veriyorum, hiçbir anlamı olmayacak ve bunun yüzünden senden hiçbir beklentim olmayacak ama yarın ölebilirim ve..."

"*Ne?*"

Penelope'nin gözleri kocaman açılmıştı, bakışları kor gibi alev alevdi ve...

Colin kararlılığının eriyip gittiğini hissedebiliyordu.

Penelope yumuşak ve üzgün bir sesle, "Yirmi sekiz yaşındayım," dedi. "Artık yaşlı bir kadınım ve bir kere bile öpüşmedim."

"Ga... ga... ga..." Colin konuşabildiğini biliyordu, daha dakikalar önce düzgün cümleler kurabiliyordu. Ama şimdi bir kelime bile oluşturamıyor gibiydi.

Ve Penelope yanaklarında parlak pembelikle konuşmaya devam etti; dudakları o kadar hızlı hareket ediyordu ki Colin onlar tenine değerse ne hissedeceğini düşünmeden edemedi. Boynuna, omzuna... Başka yerlere.

"Yakında yirmi dokuz yaşında, yaşlı bir kadın olacağım," dedi Penelope. "Ve sonra otuz yaşında yaşlı bir kadın. Yarın ölebilirim ve..."

Colin bir şekilde konuşmayı başardı. "Yarın ölmeyeceksin!"

"Ama ölebilirim! Ölebilirim, ayrıca kahrımdan da ölebilirim, çünkü..."

"Zaten ölmüş olacaksın," dedi Colin sesinin oldukça tuhaf ve bir başkasından çıkıyormuş gibi geldiğini düşünerek.

Penelope nihayet, "Hiç öpülmeden ölmek istemiyorum," diyerek bitirdi sözlerini.

Colin, Penelope Featherington'u neden öpmemesi gerektiğine dair en az yüz neden bulabilirdi. Herhalde bunlardan ilki, onu gerçekten öpmek *istiyor* oluşuydu.

Anlamlı birkaç kelime edebilmek umuduyla ağzını açtı ama hiç ses duyulmadı, sadece dudaklarından dökülen nefesin sesi vardı.

Sonra Penelope onun direncini bir anda yerle bir edecek bir şey yaptı. Başını kaldırıp Colin'in gözlerinin içine baktı ve sadece bir tek sözcük döküldü dudaklarından.

"Lütfen."

Colin kaybolmuştu. Penelope'nin ona bakışında kalp kıran bir şey vardı, gerçekten de sanki onu öpmezse kız ölecekmiş gibi hissetti. Kalbi kırıldığı için değil, utançtan değil - sanki bu öpücük ruhunu beslemesi, kalbini doldurması için gerekliydi.

Ve Colin kendine böylesine hararetle ihtiyaç duyan biri olduğunu hatırlamıyordu.

Bu onun kibrini kırdı.

Penelope'yi öyle çok arzuladı ki dizleri titremeye başladı. Ona baktı; daha önce yüzlerce defa gördüğü kadın değildi karşısındaki. Farklıydı. Parıldıyordu. Bir Sirendi, bir tanrıçaydı ve Colin nasıl olup da bunu o güne kadar göremediğini merak etti.

"Colin?" diye fısıldadı Penelope.

Colin öne doğru bir adım attı - aslında en fazla yarım adımdı ama kızın çenesine dokunup yüzünü yukarı kaldırdığında, dudakları arasında santimler kalmıştı.

Nefesleri birbirine karıştı ve aralarındaki hava ısınıp ağırlaştı. Penelope titriyordu - Colin parmaklarının altında bunu hissedebiliyordu - ama Colin kendinin de titremediğinden pek emin değildi.

Colin komik ve arsızca, herkesin bildiği vurdumduymazlığını gösterecek bir cümle edebileceğini düşündü. *İsteğiniz benim için bir emirdir* ya da *her kadın en az bir öpücüğü hak eder* gibi. Fakat aralarındaki mesafe kapandıkça, anın yoğunluğunu azaltacak hiçbir kelime olmadığını fark ediyordu.

İhtiras için edilecek söz yoktu. İhtiyaç için edilecek söz yoktu.

Bu anın sihrini bozacak tek kelime yoktu.

Ve böylece, normalde hiçbir özelliği bulunmayacak olan bir cuma akşamüstüsü, Mayfair'in kalbinde, Mount Caddesi'ndeki sessiz bir salonda Colin Bridgerton, Penelope Featherington'u öptü.

Ve bu muhteşem bir öpücüktü.

Colin'in dudakları önce Penelope'nin dudaklarına hafifçe dokundu; nazik olmaya çalıştığı için değildi ama eğer üzerinde biraz düşünebilseydi bunun Penelope'nin ilk öpücüğü olduğunu hatırlayabilir ve bir kızın gece uyumadan önce uzun uzun hayalini kurabileceği güzellikte bir öpücük olması gerektiğini bilirdi.

Ama gerçekte, Colin bunların hiçbirini düşünemedi. Aslında aklından neredeyse hiçbir şey geçmiyordu. Öpücüğü yumuşak ve nazikti çünkü Penelope'yi öptüğü için hâlâ şaşkındı. Onu yıllardır tanıyordu ve daha önce dudaklarının onun dudaklarına değeceği aklından bile geçmemişti. Ve şimdi de cehennem ateşi ayaklarını yalıyor da

olsa onu bırakamayacağını hissediyordu. Yapıyor olduğu şeyi gerçekten yaptığına - ve bunu bu kadar istekle yaptığına - inanamıyordu.

Bu tutku ya da duygusal bir an, ya da kızgınlık, ya da arzuyla başlanan bir öpücük değildi. Bu, çok daha yavaştı, bir öğrenme deneyimi gibiydi - Penelope kadar, Colin de öğreniyordu.

Ve şimdiye kadar öpüşme hakkında bildiği her şeyin saçmalıktan ibaret olduğunu anlıyordu Colin.

Dünyada sadece bu dudaklarla dil vardı ve sessizce mırıldanan anlaşılmaz sözcükler...

İşte *bu* bir öpücüktü.

Bu dokunuşta bir şey vardı; nefesini hem duyup hem de hissedebilmesinde bir şey vardı. Kızın kıpırdamadan durmasında, Colin'in de teninde onun kalp atışlarını hissedebilmesinde değişik bir şeyler vardı.

Aradığının *o* olduğunu bilmesinde bir şey vardı.

Colin dudaklarını hafifçe sola kaydırdı, kızın dudağının köşesini bulana kadar ilerledi, dudaklarının birleştiği bu noktayı hafifçe gıdıklayarak öpmeye başladı. Dilini buraya değdirerek dudağının çizgisini keşfetti, Penelope'nin hoş kokulu-tuzlu tenini tattı.

Bu, bir öpücükten fazlasıydı.

Gevşekçe kızın sırtına attığı elleri gerildi, Penelope'nin elbisesini daha sıkı kavramaya başladı. Parmak uçlarında, kızın hassas kaslarından kıvrılıp gelen, kumaşın dışına taşan ateşi hissedebiliyordu.

Kızı yavaşça kendine doğru çekmeye başladı, çekti, çekti, ta ki bedenleri birbirine sıkıca yaslanana dek. Kızın tüm vücudunu hissedebiliyordu, bu da Colin'in ateşini yükseltiyordu. Sertleştiğini hissetti, onu istiyordu - Aman Tanrım, onu öyle çok istiyordu ki.

Ağzı daha büyük bir ısrarcılıkla açıldı ve dili öne atılarak kızın dudaklarını aralamaya başladı. Kızın zayıf inlemeler-

le gösterdiği direnci yenerek ağzının içine ulaştı. Çok tatlıydı, hafif bir limonata tadı vardı ve Penelope kaliteli bir brendi gibi sarhoş ediciydi çünkü Colin ayakta durmakta zorlandığını hissediyordu.

Elleri yavaşça kızın vücudunda gezinmeye başladı - onu korkutmamak için bunu yavaşça yapıyordu. Penelope'nin bedeni yumuşak, kıvrımlı ve arzu doluydu; tam da hayalindeki kadın gibi. Kalçaları yuvarlak ve mükemmeldi. Ve göğüsleri... Tanrım göğüsleri muhteşemdi. Avuçları bu göğüslere dokunmak için yanıyordu ama kendini tuttu - elleri hâlâ kızın arkasındaydı, bu yüzden çok da fedakârlık etmiş sayılmazdı. İyi yetiştirilmiş bir hanımefendiyi salonunun ortasında öpmemesi gerektiği gerçeğinin yanı sıra, ona bu şekilde dokunursa kendini tamamen kaybedeceğinden korkuyordu.

"Penelope, Penelope," diye mırıldandı adının dudaklarında neden böyle hoş bir tat bıraktığını merak ederek. Kıza karşı büyük bir arzu duyuyordu, tutkudan başı dönmüş ve sarhoş olmuş gibiydi ve kızın da aynı şekilde hissetmesini çaresizce diliyordu. Kız harika görünüyordu ama şu ana kadar hiçbir tepki vermemişti. Ah, Colin'in kollarına kendini bırakmış ve genç adamın tatlı dili için ağzını seve seve açmıştı ama bunun dışında hiçbir şey yapmamıştı.

Yine de soluklarının sıklığı ve kalp atışlarının şiddetinden Colin onun da tahrik olduğunu biliyordu.

Colin birkaç santim geri çekilerek kızın çenesine dokundu ve yüzünü kaldırarak gözlerine baktı. Penelope'nin göz kapakları titreşiyor, tutkuyla bakan gözlerini daha da güzel gösteriyordu; tıpkı kısmen açılmış, yumuşacık ve adamın öpücükleriyle şişmiş dudakları gibi.

Penelope güzeldi. Tek kelimeyle, tamamen, insanın ruhunda fırtınalar koparırcasına güzeldi. Bunu bunca yıldır nasıl göremediğine şaşıyordu Colin.

Dünya kör erkeklerle mi doluydu, yoksa erkeklerin tamamı aptal mıydı?

"Sen de beni öpebilirsin," diye fısıldadı alnını yavaşça kızın alnına dayayarak.

Penelope sadece gözlerini kırpıştırdı.

"Bir öpücük," diye mırıldandı dudaklarını yeniden kızın dudaklarına yaklaştırırken. "İki kişi içindir."

Penelope elini Colin'in sırtına doladı. "Ne yapmalıyım?" diye fısıldadı.

"Ne istersen onu."

Penelope yavaşça, ürkekçe bir elini Colin'in yüzüne götürdü. Parmaklarını yavaşça adamın yanağına dokundurdu, sonra yavaşça çenesine kadar kaydırdı ve elini indirdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Penelope.

Teşekkür ederim mi?

Colin duraksadı.

Bu, söylenebilecek *en yanlış* şeydi. Öpücüğü için kendine teşekkür edilmesini istemiyordu.

Kendini suçlu hissetmişti.

Ve yüzeysel.

Sanki bunu Penelope'ye acıdığı için yapmış gibi. Ve en kötü tarafı, bu eğer birkaç ay önce olsaydı, gerçekten de bunu acıdığı için yapıyor olacaktı.

Nasıl bir adamdı bu böyle?

"Bana teşekkür etme," dedi sertçe. Birbirlerinden ayrılana kadar kendini geri çekti.

"Ama..."

"Yapma dedim," diye tekrarladı huysuzca. Sanki onu görmeye dayanamıyormuş gibi arkasını döndü ama işin aslı, asıl dayanamadığı kişi kendisiydi.

Ve en korkuncu da bunun sebebini bilmiyordu. Bu çaresiz, içini kemiren his acaba suçluluk muydu? Onu öpmemesi gerektiği için mi? Ondan hoşlanmaması gerektiği için mi?

"Colin," dedi Penelope. "Kendine kızma lütfen."

"*Kızmıyorum*," diye kestirip attı.

"Beni öpmeni ben istedim. Aslında seni buna zorladım..."

İşte bu bir erkeğin kendini erkek gibi hissetmesini sağlayacak en kesin yoldu. "Beni zorlamadın," dedi keskin bir ses tonuyla.

"Hayır, ama..."

"Tanrı aşkına Penelope, *yeter*!"

Penelope gözleri kocaman açılmış bir halde geri çekildi. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Colin onun ellerine baktı. Titriyorlardı. Colin acıyla gözlerini kapadı. Neden, neden, *neden* böyle korkunç davranmak zorundaydı.

"Penelope..." diye söze başladı.

"Hayır, sorun değil," dedi Penelope hızlıca. "Bir şey söylemek zorunda değilsin."

"Hayır, söylemeliyim."

"Söylememeni tercih ederim."

Ve kız şimdi son derece vakur görünüyordu. Colin kendini daha da kötü hissetti. Penelope, elleri önünde sakince kenetlenmiş, gözleri aşağıda - tam olarak yerde değil ama Colin'in yüzünde de değil - öylece duruyordu.

Colin'in, acıdığı için onu öptüğünü düşünüyordu.

Colin düzenbazın teki olduğunu biliyordu çünkü bir parçası onun öyle düşünmesini istiyordu. Çünkü kız böyle düşünürse, Colin de bunun doğru olduğuna, tek sebebin acıma hissi olduğuna, daha fazlasının mümkün olmadığına kendini ikna edebilirdi.

"Gitmeliyim," dedi. Sözcükleri sessiz olmasına rağmen odanın içinde çınlıyor gibiydi.

Penelope onu durdurmaya çalışmadı.

Colin kapıya yöneldi. "Gitmeliyim," dedi tekrar, ayakları gitmeyi reddetse de.

Penelope başını salladı.

"Ben..." diyerek söze başladı Colin, sonra dilinin ucuna gelen sözcükler yüzünden dehşete kapılarak kapıya yöneldi.

Ama Penelope ona seslendi - elbette seslenecekti. "Sen istemiyor muydun?"

Colin ne diyeceğini bilemiyordu, çünkü söylemeye başladığı cümle, *ben seni acıdığım için öpmedim*, olacaktı. Eğer Penelope'nin bunu bilmesini istiyor olsaydı, eğer kendini buna inandırmak istiyor olsaydı, o zaman bu, adamın Penelope'de olumlu bir kanaat oluşturmaya uğraştığı anlamına gelirdi, bunun anlamı da sadece...

Çaresiz bir halde, "Gitmeliyim," diyerek kaçarcasına kapıya yöneldi; düşüncelerinin son derece tehlikeli bir yola sapmasını engellemenin tek yolu bu gibiydi. Çıkışa doğru adımlar atarken, kızın onu durdurmasını, adını söylemesini bekliyordu.

Fakat Penelope bunu yapmadı.

Ve Colin odayı terk etti.

Ve Colin kendinden hiç bu kadar nefret etmemişti.

Ulak, annesinden gelen mesajla kapıda boy göstermeden önce de Colin kendini son derece kötü hissediyordu. Hiçbir şey moralini düzeltemezdi.

Kahretsin. Annesi yine evlenmesi için dırdır edip duracaktı. Mesajları *hep* evlenme hakkında olurdu. Ve Colin gerçekten de hiç bu havada değildi.

Ama annesi böyleydi işte. Ve Colin onu seviyordu. Bu yüzden de onu görmezden gelemezdi. Homurdanarak ve sessizce küfrederek ayakkabılarıyla paltosunu giydi, sonra kapıdan çıktı.

Colin aristokrasinin pek de gözdesi olmayan bir muhitte, Bloomsbury'de yaşıyordu ama Bedford Caddesi'nde tuttuğu ufak fakat hoş taraçalı ev kesinlikle daha üst tabaka ve saygın bir adresti.

Colin Bloomsbury'de yaşamayı tercih ederdi; buradaki komşuları partiden partiye koşmak yerine, gerçekten işi olan doktorlar, avukatlar ve akademisyenlerdi. Colin mirasını bırakıp ticarete atılmak istemiyordu - bir Bridgerton olmak iyi bir şeydi ne de olsa - ama işi olan insanları günlük işlerini yaparken izlemek, avukatların mahkeme salonuna, doktorların Portland Hastanesi'ne gidişini görmek ilginç bir histi.

At arabasıyla kente ulaşmak daha kolay olurdu; Featheringtonlar'ın evine yaptığı ziyaretten döneli ve atları ahıra koyalı henüz bir saat olmuştu. Fakat Colin'in biraz temiz havaya ihtiyacı vardı, Beş Numara'ya elinden geldiğince geç gitme arzusu da cabasıydı.

Eğer annesi evliliğin faydaları üzerine uzun bir dersin ardından, Londra'daki tüm kızların iyi yanları hakkında uzun uzun konuşacaksa, Colin'i biraz daha bekleyebilirdi.

Colin gözlerini kapadı ve inledi. O ve elbette tüm Bridgertonlar'ın gerçekten saygı ve sevgi duyduğu annesine küfretseydi bile bundan daha kötü hissedemezdi kendini.

Hepsi Penelope'nin suçuydu.

Hayır, hepsi Eloise'in suçuydu diye düşündü dişlerini gıcırdatırken. Kardeşini suçlamak daha kolaydı.

Hayır - koltuğuna gömülerek inledi - hepsi kendi yüzündendi. Eğer kendini bu kadar kötü hissediyorsa ve birinin kafasını çıplak elleriyle koparabilecek kadar sinirliyse, bu sadece Colin'in suçuydu.

Penelope'yi öpmemeliydi. Bunu kız bahsedene kadar fark etmemiş olsa da onu öpmeyi ne kadar çok arzulamış olduğu önemli değildi. Yine de onu öpmemeliydi.

Fakat bu konu üzerine düşündüğünde, neden onu öpmemesi gerektiğini bulamıyordu.

Ayağa kalktı, pencereye gitti ve alnını cama yasladı. Bedford Meydanı oldukça sakindi, kaldırımda yürüyen birkaç kişi vardı sadece. Büyük ihtimalle, doğuda yapılan yeni müzenin inşaatında çalışan işçiler bunlar, diye düşündü. (Colin bu yüzden evini meydanın batı ucunda tutmuştu; inşaat çok gürültülü olabilirdi.)

Bakışları kuzeye, Charles James Fox heykeline kaydı. İşte burada amacı olan bir adam vardı. Fox, yıllarca Whig'e** önderlik etmişti. Kimilerine göre her zaman sevilen biri olmamıştı ama Colin sevilen biri olmanın her şey demek olmadığını düşünmeye başlıyordu. Colin kendinden daha çok sevilen bir kişi daha tanımıyordu ancak şu haline bir bakın, hayal kırıklığına uğramış ve mutsuz, aksi ve önüne çıkan herkesi devirmeye hazırdı.

Elini pencere pervazına dayayıp kendini iterek dikilirken, iç geçirdi. Mayfair'e kadar yürümeyi planlıyorsa, artık yola koyulmalıydı. Aslında mesafe o kadar da uzun değildi. Eğer hızlı bir tempo tutturursa (ki genellikle tuttururdu) yarım saat sürerdi; eğer kaldırım yavaş insanlarla dolmamışsa daha da kısa zamanda giderdi. Alışveriş yapmıyorlarsa ya da parkta gezintiye çıkmamışlarsa, Londra'nın bu kadar dışında yaşayan birçok insana göre bu uzun bir mesafeydi ama Colin'in zihnini temizlemeye ihtiyacı vardı. Ve Londra'nın havası yeterince temiz olmasa da yine de iş görürdü.

Ancak o günkü şanssızlığı devam ediyordu, Oxford ve Regent caddelerinin köşesine geldiğinde, yüzüne yağmurun ilk damlaları düşmeye başlamıştı. St. George Caddesi'nden koşarak Hanover Meydanı'na giderken gök

** Britanya'da bir politik parti.

delinmişçesine yağmur yağıyordu. Ve Bruton Caddesi'ne o kadar yakındı ki şimdi bir atlı araba tutmak saçma geliyordu.

Bu yüzden Colin yürümeye devam etti.

İlk dakikalar hissettiği rahatsızlığın ardından yağmur Colin'e garip şekilde güzel gelmeye başladı. Onu dondurmayacak kadar ılıktı ve iri, ıslak taneler bir kefaret gibi bedenine vuruyordu.

Colin hak ettiğinin bu olduğunu düşündü.

Annesinin evinin kapısı, Colin daha en üst basamağa varmadan açıldı; Wickham onu bekliyor olmalıydı.

Uşak elindeki büyük, beyaz havluyu uzatarak, "Kurulanmak ister misiniz?" diye sordu.

Colin, Wickham'ın havluyu hangi ara getirdiğini merak ederek havluyu aldı. Colin'in bu yağmurda yürüyecek kadar aptal olduğunu bilemezdi.

Colin, uşakların tuhaf, mistik güçleri olduğunu ilk kez düşünmüyordu. Belki de işlerinin gereği buydu.

Colin, Wickham'ın dehşetli bakışları eşliğinde, havluyla saçını kuruladı. Adamcağız son derece düzenliydi ve belli ki Colin'in görünüşünü düzeltmesi için odasına çekilip en azından yarım saat geçirmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Annem nerede?" diye sordu Colin.

Wickham'ın dudakları gerildi, şimdi Colin'in çevresinde minik birer göl oluşmuş ayaklarına bakıyordu. "Odasında," diye yanıt verdi. "Ama kız kardeşinizle konuşuyor."

"Hangi kardeşimle?" diye sordu Colin sırıtarak. Belli ki kız kardeşinin adını söylemeyerek kendini sinir eden Wickham'ı, o da böyle sinir ediyordu.

Sanki bir Bridgerton'a "kız kardeşiniz" deyip hangi kardeş olduğunun hemen anlaşılmasını beklemek kolaymış gibi.

"Francesca."

"Ah, evet. Yakında İskoçya'ya dönecek, değil mi?"

"Yarın."

Colin, kendini büyük bir böcek gibi gören Wickham'a havluyu geri uzattı. "O zaman onları rahatsız etmeyeyim. Francesca'yla konuşması bittiğinde, geldiğimi haber verirsin."

Wickham başını salladı. "Giysilerinizi değiştirmek ister misiniz Bay Bridgerton? Sanırım üst kattaki yatak odasında kardeşiniz Gregory'nin giysileri olacaktı."

Colin gülümsediğini fark etti. Gregory bu yıl Cambridge'de son sınavlarına girecekti. Colin'den on iki yaş küçüktü ve aynı giysileri giyebileceklerini düşünmek zordu, ama galiba artık kardeşinin de büyüdüğünü kabul etme zamanı gelmişti.

"Bu harika bir fikir," dedi Colin. Islanmış ceketine hüzünle baktı. "Bunları yıkanması için burada bırakayım, sonra geri alırım."

Wickham tekrar başını sallayarak, "Nasıl isterseniz," diye mırıldandı ve merdivenleri çıkıp holden geçerek gözden kayboldu.

Colin aile salonuna giden ikinci merdivenleri kullanarak yukarı çıktı. Holde ilerlerken bir kapının açıldığını duydu. Arkasını döndüğünde gelenin Eloise olduğunu gördü.

Görmek istediği kişi değildi bu. Eloise, o akşamüstü Penelope'yle yaşadıklarını birdenbire yeniden hatırlamasına neden olmuştu. Konuşmalarını, o öpücüğü.

Özellikle de öpücüğü.

Ve daha da kötüsü, sonradan hissettiği suçluluk duygusunu.

Hâlâ hissettiği suçluluk duygusunu.

"Colin," dedi Eloise neşeyle. "Geldiğini görmemiştim, ne yaptın sen, yürüdün mü?"

Colin omuzlarını silkti. "Yağmuru severim."

Eloise onu kuşkuyla süzdü, Colin'e bakarken sanki çok önemli bir şey çözmeye uğraşırmış gibi başını sağa, sola eğiyordu. "Bugün oldukça tuhaf görünüyorsun."

"Çamaşırlarıma kadar ıslandım, Eloise."

Eloise burun kıvırarak, "Bunun için bana çatmana gerek yok," dedi. "Yağmurda şehrin bir ucundan öbür ucuna yürümeni ben söylemedim."

Colin kendini yanıt vermek zorunda hissetti. "Ben yola çıktığımda yağmur yağmıyordu." İçinde sekiz yaşında bir çocuk varmış gibi davranıyordu.

Eloise dönerek, "Eminim gökyüzü o zaman da griydi," dedi. Onun da içinde sekiz yaşında bir çocuk olduğu belliydi.

Colin sesini sabırsızlıkla yükselterek, "Bu sohbete ben kuruduğumda devam edebilir miyiz?" dedi.

"Elbette," dedi Eloise kocaman gülümseyerek. "Seni tam burada bekleyeceğim."

Colin sallana sallana Gregory'nin kıyafetlerini giydi. Kravatını takarken, yıllardır olmadığı kadar özenliydi. En sonunda, Eloise'in artık dişlerini gıcırdatmaya başladığından emin olunca, tekrar hole çıktı.

Eloise selamlaşma faslını geçerek, "Bugün Penelope'yi görmeye gittiğini duydum," dedi.

Söylenebilecek en yanlış cümle.

"Nereden duydun bunu?" diye sordu Colin dikkatlice. Kardeşi ve Penelope'nin yakın olduklarını biliyordu ama elbette Penelope, Eloise'e bunu anlatamazdı.

"Felicity, Hyacinth'e söylemiş."

"Ve Hyacinth de sana söyledi."

"Elbette."

"Bu kentte dönen," diye homurdandı Colin. "Dedikodular hakkında bir şey yapmak gerekiyor."

"Bunun dedikodu sayılacağını hiç sanmıyorum Colin," dedi Eloise. "Sanki Penelope'yle ilgileniyormuşsun gibi konuştun."

Eğer konu başka bir konu olsaydı, Eloise'in bu lafın ardından uzun uzun baktıktan sonra, *ilgileniyor musun?* diye sormasını beklerdi.

Ama konu Penelope'ydi ve Eloise onun en iyi arkadaşı olmasına rağmen, Colin'in bu popülerliğiyle, Penelope'nin (olmayan) popülaritesinde bir kızla ilgilenebileceği aklının ucundan geçmiyordu.

Colin artık kendini yalnızca kötü değil, kirli de hissediyordu.

"Her neyse," diyerek devam etti Eloise. Ağabeyinin güler yüzlü ve güneşli gününe fırtına bulutları getirmek üzere olduğundan habersizdi. "Felicity, Hyacinth'e Briarly'nin senin onları ziyaret ettiğini söylediğini söylemiş. Konunun ne olduğunu çok merak ettim doğrusu."

Colin kız kardeşinin konuyu orada bırakmasını umarak ama kurcalamaya devam edeceğini içten içe bilerek, "Seni hiç ilgilendirmez," dedi sertçe.

"Konu doğum günüm, değil mi?" diye tahminde bulundu Eloise. Bunu söylerken Colin'in önüne doğru öyle bir hızla geçmişti ki Colin ayağıyla kızın terliklerine çarptı. Eloise yüzünü buruşturdu ama Colin anlayışlı olacak havada değildi.

"Hayır, konu doğum günün değil," diye kestirip attı Colin. "Zaten senin doğum günün..."

Colin durdu, düşündü. Ah, kahretsin.

"Gelecek hafta," diye homurdandı Colin.

Eloise arsızca gülümsedi. Sonra, tahmininin yanlış olduğunu yeni fark etmiş gibi dudakları şaşkınlıkla açıldı, yeni bir tahmin yapması gerektiğini düşünüyor gibiydi. "Peki," diye devam etti. Bir yandan da hafifçe yana kayarak

Colin'in yolunu kapattı. "Eğer oraya benim doğum günümü konuşmak için gitmediyseniz - ve artık öyle olduğunu söylesen de beni ikna edemezsin - Penelope'yi görmeye neden gittin?"

"Bu dünyada özel bir şey olamaz mı?"

"*Bu ailede* olamaz."

Colin o anda kendini son derece keyifsiz hissetse de neşeli yüzünü takınmanın en iyisi olduğuna karar verdi ve en sevimli gülümsemelerinden birini takınarak başını yana eğip sordu: "Annem beni mi çağırıyor?"

Eloise şımarık bir tavırla, "Ben bir şey duymadım," dedi. "Hem sana ne oluyor böyle? Çok garip görünüyorsun."

"İyiyim ben."

"İyi değilsin. Dişçiye gitmiş gibi görünüyorsun."

Colin'in sesi azalarak mırıltıya dönüştü. "Ailemden iltifatlar almak hep çok güzeldir."

"Eğer ailenin sana karşı dürüst olduğuna güvenmezsen," diye karşılık verdi Eloise. "Kime güvenebilirsin?"

Colin arkasındaki duvara yaslanarak kollarını kavuşturdu. "Pohpohlanmayı dürüstlüğe tercih ederim."

"Hayır, etmezsin."

Tanrım, Colin kıza bir tane patlatmak istedi. Bunu on iki yaşından beri yapmamıştı. Ve o zaman da bunun için cezasını çekmişti. Babasının ona el kaldırdığı tek an buydu.

"İstediğim," dedi Colin dönüp bir kaşını kaldırarak. "Bu sohbetin bir an önce bitmesi."

"Asıl istediğin," dedi Eloise iğneleyici bir ses tonuyla. "Penelope Featherington'u neden gördüğünü sormayı bırakmam ama sanırım ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz."

Ve Colin artık biliyordu. Tüm kalbiyle, tüm bedeniyle, tüm ruhuyla kız kardeşinin *Leydi Whistledown* olduğunu biliyordu. Tüm parçalar yerine oturmuştu. Ondan daha

inatçı, daha dik kafalı biri yoktu, başka hiç kimse her bir dedikodu kırıntısını öğrenmek için onun kadar çok uğraşamazdı - uğraşmazdı.

Eloise bir şeyi istediği zaman, onu öğrenene kadar durmak nedir bilmezdi. Konu para hırs ya da maddi şeyler değildi. Eloise için önemli olan tek şey bilgiydi. O bilmekten hoşlanırdı ve tam olarak duymak istediğini öğrenene kadar didikler, didikler, didiklerdi.

Bunu daha önce bir başkasının keşfetmemiş olması mucizeydi.

Colin durup dururken, "Seninle konuşmalıyım" dedi. Kızı kolundan tutarak en yakındaki odaya sürükledi. Bu oda Eloise'inkiydi.

Eloise ondan kurtulmaya çalışırken, "Colin!" diye ciyakladı. "Ne yapıyorsun sen?"

Colin arkalarından kapıyı sıkıca kapattı, kızı bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüzündeki ifade korkunçtu.

Eloise gözlerinde kuşku, sesinde soru işaretleriyle yeniden, "Colin?" dedi.

"Neyin peşinde olduğunu biliyorum."

"Neyin peşinde..."

Ve sonra kahrolasıca Eloise gülmeye başladı.

"Eloise!" diye bağırdı Colin. "Seninle konuşuyorum!"

Eloise kendini zorlukla tutarak, "Evet, belli oluyor," dedi.

Colin ona bakarak olduğu yerde dikilmeye devam etti.

Eloise yere bakıyordu ve gülmekten neredeyse ikiye katlanmıştı. En sonunda konuşmayı başardı. "Sen ne..."

Ama sonra yine Colin'e baktı ve ağzını kapatmaya çalışsa da bunu başaramayarak tekrar kahkahalara boğuldu.

Colin, kız eğer bir şey içiyor olsaydı, kesinlikle burnundan gelmişti, diye düşündü. "Senin derdin nedir?" diye sordu sertçe.

En sonunda kızın ilgisini çekmeyi başarmıştı. Ses tonu ya da sözcükleri kullanış biçimi mi bunu yapmıştı bilemiyordu ama kız bir anda kendine gelmişti.

"Tanrım," dedi Eloise yumuşakça. "Sen ciddisin."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

"Hayır," dedi Eloise. "Aslında başta öyle görünüyordun. Affedersin Colin ama böyle parlamak ve bağırmak senin hiç yaptığın bir şey değil. Daha çok Anthony'ye benzedin."

"Sen..."

"Aslında," dedi kız hiç de olması gerektiği kadar ürkek olmayan bir bakışla. "Anthony'yi taklit etmeye çalışan kendine benziyorsun."

Colin onu öldürecekti. Annesinin evinde, kardeşinin odasında, kardeş katili olacaktı.

Eloise onun sınırını zorladığının ve onu çok kızdırdığının farkına yeni vararak, "Colin?" diye sordu tereddütle.

"Otur." Colin başıyla bir sandalyeyi gösteriyordu. "Hemen."

"Sen iyi misin?"

"OTUR!" diye bağırdı Colin.

Ve Eloise oturdu. Hemen.

"Sesini en son ne zaman yükselttiğini hatırlayamıyorum bile," diye fısıldadı kız.

"En son buna ne zaman gerek olduğunu da ben hatırlayamıyorum."

"Sorun nedir?"

Colin derdini hemen söylemenin en iyisi olduğuna karar vermişti.

"Colin?"

"Senin *Leydi Whistledown* olduğunu biliyorum."

"*Neeee*?"

"İnkâr etmenin faydası yok. Gördüğüm..."

Eloise sıçrayarak ayağa kalktı. "Bu doğru değil!"

Colin artık o kadar da kızgın hissetmiyordu kendini. Onun yerine yorgun ve yaşlı hissediyordu kendini. "Eloise kanıtları gördüm."

"Ne kanıtı?" diye sordu Eloise inanmazlıkla sesini yükselterek. "Gerçek olmayan şeyin kanıtı nasıl olabilir ki?"

Colin kızın ellerinden birini yakaladı. "Parmaklarına baksana."

Eloise parmaklarına baktı. "Ne olmuş ki?"

"Mürekkep lekeleri."

Eloise'in ağzı açık kaldı. "Benim Leydi Whistledown olduğumu *buradan* mı çıkardın?"

"O zaman bu lekeler niye var?"

"Sen hiç tüy kalem kullanmadın mı?"

"Eloise..." Colin'in sesi uyarı yüklüydü.

"Parmaklarımda neden mürekkep lekesi olduğunu sana açıklamak zorunda değilim."

Colin kızın adını tekrar söyledi.

"Söylemeyeceğim," diye itiraz etti kız. "Buna mecbur... Ah, peki, tamam." Asi şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu. "Mektup yazıyorum."

Colin'in gözlerinden ona inanmadığı belliydi.

"Yazıyorum!" diye ısrar etti Eloise. "Her gün. Bazen Francesca uzaktayken günde iki kere. Ben sadık bir mektup arkadaşıyım. Bunu bilmelisin. Yarısının bile eline geçtiğinden şüpheli olsam da zarfın üstünde senin adın olan yeterince mektup yazdım."

"Mektuplar mı?" diye sordu Colin. Sesi şüphe ve alay doluydu. "Tanrı aşkına Eloise, bununla ikna olacağımı mı sanıyorsun. O kadar mektubu kime yazıyorsun peki?"

Eloise kızardı. Gerçekten kıpkırmızı oldu. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Kızın Leydi Whistledown olma konusunda yalan söylediğine bu kadar emin olmasa kızın sözleri Colin'de merak uyandırabilirdi.

"Tanrı aşkına Eloise," diye kestirip attı. "Her gün mektup yazdığına kim inanır ki? Ben kesinlikle inanmıyorum."

Eloise, koyu gri gözleri öfkeyle parlayarak Colin'e baktı. "Ne düşündüğün umrumda değil," dedi sessizce. "Hayır, bu doğru değil. Bana inanmadığın için çok kızgınım."

"İnanmam için bana yeterli gerekçe vermiyorsun," dedi Colin yorgun şekilde.

Eloise ayağa kalktı, Colin'e doğru yürüdü ve göğsünü parmağıyla dürttü. Sertçe dürttü. "Sen benim ağabeyimsin," dedi. "Bana koşulsuz inanmak zorundasın. Aile olmanın anlamı budur."

"Eloise." Colin'in sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Artık mazeretler bulmaya çalışma."

"Çalışmıyorum."

"Bu daha da kötü!" Eloise kapıya yöneldi. "Şu an, ellerinin ve dizlerinin üstünde, seni affetmem için bana yalvarıyor olmalıydın."

Colin gülümseyebileceğini hiç zannetmiyordu ama gülümsediğini fark etti. "Bu benim karakterime pek uymaz, öyle değil mi?"

Eloise bir şey söylemek için ağzını açtı ama ağzından pek de anlamlı sözcükler çıktığı söylenemezdi. Tek yapabildiği, son derece kızgın bir ses tonuyla, "Aaaah," diye bağırmak oldu. Sonra hızla odadan çıkarak kapıyı ardından gürültüyle çarptı.

Colin bir koltuğa çökerek kızın az önce terk ettiğinin kendi odası olduğunu fark edip fark etmediğini merak etti.

Ve bunun, böylesi sefil bir günde karşılaştığı tek neşeli olay olduğunu düşündü.

BÖLÜM 10

Sevgili okuyucu...

Bu satırları son derece duygusal bir ruh haliyle yazıyorum. Yüksek sosyetenin yaşamını ve önemli olayları yazıya döktüğüm on bir senenin sonunda kalemimi bırakıyorum.

Leydi Danbury'nin ortaya attığı iddia emekliliğimin önemli etkenlerinden olsa da aslında tüm yükü kontesin omuzlarına yıkmak haksızlık olur. Gazete sıkıcı derecede geç çıkmaya başlamıştı, yazılar eskisi kadar heyecan verici olmuyordu ve eminim okumak da artık o kadar eğlenceli değildi. Yazarınızın bir değişikliğe ihtiyacı var. Bunu anlayacağınızı umuyorum. On bir yıl oldukça uzun bir süre.

Ve işin aslı, son dönemde yazarınızın kimliğine olan ilgi rahatsızlık verici olmaya başladı. Çözülmesi mümkün olmayan bir gizemi çözmek için arkadaşlar arkadaşlara, ağabeyler kardeşlere düşman olmaya başladılar. Dahası, işler daha da tehlikeli hale geliyor. Geçen hafta Leydi Blackwood'un dönen bileği, bu hafta cumartesi günü Lord ve Leydi Riverdale'in Londra'daki evinde düzenlenen toplantıda Hyacinth Bridgerton'un yaralanması örneğin. (Lord Riverdale'in, Leydi Danbury'nin yeğeni olduğu yazarınızın gözünden kaçmadı.) Bayan Hyacinth birinden şüphelenmiş olmalı, çünkü yaralanması, kulağını kapıya dayamış dinlerken aniden kapının açılması sonucu kütüphanenin içine doğru düşmesi sonucu gerçekleşmiş.

Kapıları dinlemek, gazeteci çocukları kovalamak - ve bunlar sadece yazarınızın kulağına ulaşanlar! Londra sosyetesine ne oldu böyle? Sevgili okuyucu, yazarınız on bir yıllık kariyerinde bir kere bile kapı dinlemediğine sizleri temin ediyor. Bu gazetedeki tüm dedikodular hile hurda olmadan, sadece dikkatli gözler ve kulaklar vasıtasıyla sizlere ulaştı.

Elveda Londra! Size hizmet etmek bir zevkti.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 19 NİSAN 1824

Bunun, Macclesfield balosunda günün konusu olması sürpriz değildi.

"Leydi Whistledown emekli olmuş!"

"Buna inanabiliyor musun?"

"Kahvaltımı yaparken artık ne okuyacağım?"

"Bir partiyi kaçırırsam neler olduğunu nasıl bileceğim?"

"Leydi Whistledown emekli olmuş!"

Bir kadın bayıldı, çaresizce yere düşerken kafasını sertçe masanın kenarına çarptı. Belli ki o günün gazetesini okumamıştı ve haberleri ilk kez orada, Macclesfield balosunda duymuştu. Kadın nişadır koklatılarak kendine geldi ama hemen sonra yine bayıldı.

Hyacinth Bridgerton, Felicity Featherington'a, "Numara yapıyor," diye mırıldandı. İkisi, zengin dul Leydi Bridgerton ve Penelope'yle birlikte duruyorlardı. Penelope, annesinin karın ağrısı nedeniyle evde kalması yüzünden, davete resmi olarak Felicity'nin şaperonu olarak katılıyordu.

"İlk bayılışı gerçekti," diye açıkladı Hyacinth. "Düşüş

şekline bakılarak bu söylenebilir. Ama bu..." Yüzünü buruşturarak yerde yatan kadını işaret etti. "Kimse böyle, bir balerin gibi bayılmaz. Balerinler bile."

Penelope bu sohbetin tamamını duymuştu çünkü Hyacinth hemen solundaydı, bu yüzden burnunun dibindeki nışadırı bir kez daha koklayan ve gözlerini kırpıştırarak kendine yeniden gelmekte olan talihsiz kadına bakarken mırıldandı. "Sen hiç bayıldın mı?"

"Kesinlikle hayır!" diye yanıtladı Hyacinth gururla. "Sadece aptallar ve yufka yürekliler bayılır," diye ekledi. "Ve eğer Leydi Whistledown hâlâ yazıyor olsaydı, seni temin ederim ki bir sonraki gazetede aynı şeyleri söylerdi."

Felicity üzgün bir iç çekişle, "Ne yazık ki artık bunu bilme şansımız yok," dedi.

Leydi Bridgerton aynı fikirdeydi. "Bu bir dönemin sonu," dedi. "Onsuz kendimi son derece terk edilmiş hissediyorum."

Penelope lafa karışma ihtiyacı duydu. "Henüz yazmayı bırakalı on sekiz saat bile olmadı. Bu sabah gazeteyi okuduk. Terk edilmiş hissetmek için erken değil mi?"

"Prensip olarak öyle," dedi Leydi Bridgerton iç geçirerek. "Eğer bu sıradan bir pazartesi olsaydı, çarşamba günü elime yeni gazetenin geçeceğini bilirdim. Ama şimdi..."

Felicity burnunu çekti. "Artık kaybolmuş gibiyiz," dedi.

Penelope inanmaz gözlerle kardeşine döndü. "Birazcık fazla duygusal olmadın mı?"

Felicity abartılı şekilde omuz silkti. "*Öyle miyim? Öyle miyim?*"

Hyacinth şefkatle onun sırtını okşadı. "Ben öyle olduğunu düşünmüyorum, Felicity. Ben de aynı şeyi hissediyorum."

Penelope yanındakilerde bir parçacık aklı başındalık

emaresi görmek için etrafına bakınarak, "Sadece bir dedikodu gazetesi," dedi. "Bu insanlar, Leydi Whistledown kariyerini bıraktı diye dünyanın sonunun geldiğini düşünüyor olamazlar."

Leydi Bridgerton daha rahat nefes almak istermiş gibi ağzını kapatarak çenesini öne uzattı. "Elbette haklısın," dedi. "Küçük partimizde sağduyunun sesi olduğun için teşekkürler." Ama cesareti kırılıyor gibiydi ve şöyle devam etti: "Fakat itiraf etmeliyim, onun çevrede olmasına çok alışmıştım. Her kimse elbette."

Penelope konuyu değiştirme vaktinin geldiğine karar verdi. "Eloise bu akşam nerede?"

"Korkarım hasta, başı ağrıyordu," Leydi Bridgerton'un kırışıksız yüzünde, endişe nedeniyle oluşan minik kırışıklıkları belirdi. "Bir haftadır kendini iyi hissetmiyor. Onun için endişelenmeye başladım."

Penelope dalmış, duvardaki bir apliğe bakıyordu ama dikkati hemen Leydi Bridgerton'a çekildi. "Umarım ciddi bir şey değildir."

"Ciddi bir şey değil," diye cevap verdi Hyacinth, annesinin ağzını açmasına fırsat vermeden. "Eloise hiç hastalanmaz."

Leydi Bridgerton, "İşte ben de bu yüzden endişeleniyorum," dedi. "Hiç yemek yiyemiyor."

"Bu doğru değil," diye atıldı Hyacinth. "Daha bu sabah Wickham'ın yukarıya, kocaman bir tepside çörek ve yumurta taşıdığını gördüm; ayrıca burnum beni yanıltmıyorsa tepside pirzola da vardı." Etrafına şöyle bir bakarak sözlerine devam etti. "Ve Eloise tepsiyi hole bıraktığında tepsi tamamen boşalmıştı."

Penelope, Hyacinth Bridgerton'un detaylara çok dikkat eden bir gözü olduğuna karar verdi.

"Morali bozuk," diye devam etti Hyacinth. "Colin'le tartıştığından beri."

Penelope midesinde korkunç bir burulma hissederek, "Colin'le mi tartıştı?" diye sordu. "Ne zaman?"

"Geçen hafta bir gün," dedi Hyacinth.

Penelope *NE ZAMAN?* diye bağırmak istedi ama net bir gün adı istemesi tuhaf kaçabilirdi. Acaba cuma mıydı? Öyle miydi?

Penelope hayatının ilk ve büyük ihtimalle tek öpücüğünü cuma günü aldığını her zaman hatırlayacaktı.

Ne garipti. Haftanın günlerini hep hatırlardı.

Colin'le bir pazartesi tanışmıştı.

Colin'le bir cuma öpüşmüştü.

On iki yıl sonra.

İç geçirdi. Durumu içler acısıydı.

"Bir sorun mu var, Penelope?" diye sordu Leydi Bridgerton.

Penelope Eloise'in annesine baktı. Mavi gözleri endişeyle bakıyordu ve başını eğişinde öyle bir şey vardı ki Penelope'nin içinden ağlamak geldi.

Son günlerde fazlasıyla duygusallaşmıştı. Eğilmiş bir başa ağlamak.

Gülüşünün gerçek göründüğünü umarak, "Ben iyiyim," dedi. "Sadece Eloise'i merak ettim."

Hyacinth homurdandı.

Penelope oradan ayrılmaya karar verdi; Bridgertonlar'ın hepsi - en azından bu ikisi - ona Colin'i hatırlatıyordu. Sanki son üç gündür, günün neredeyse her dakikası başka bir şey yapıyormuş gibi... Ama en azından, evdeyken kalbinden geçenlerle rahatça iç geçirip inildiyor ya da mırıldanabiliyordu.

Fakat bu onun şanslı gecesi olmalıydı, çünkü Leydi Danbury'nin adını bağırarak geldiğini duydu.

(Dünyası ne kadar değişmişti de Londra'nın en iğneleyici ismi tarafından bir köşede kıstırılmayı şans olarak görüyordu?)

Fakat Leydi Danbury, bu ufak hanımlar grubundan ayrılmak için mükemmel bir bahaneydi, dahası, son zamanlarda Leydi Danbury'den hoşlanmaya başladığını fark ediyordu Penelope.

"Bayan Featherington! Bayan Featherington!"

Felicity hemen bir adım geri çekildi. "Sanırım sana sesleniyor," diye fısıldadı aceleyle.

"Elbette bana sesleniyor," dedi Penelope bir parça gururla. "Leydi Danbury sevgili arkadaşlarımdan biridir."

Felicity'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle mi?"

Leydi Danbury, Penelope'nin yanına geldiği anda bastonunu kızın ayağına üç santim uzaklığa kondurdu. "Bayan Featherington!" dedi. Kontes yaklaştığında, kibarca gülümsemekten başka bir şey yapmayan Felicity'ye, "Sen değil," dedi. Penelope'ye dönerek ekledi: "Sen."

"Şey, iyi akşamlar Leydi Danbury," dedi Penelope ki seçtiği sözcükler bu koşullar altında takdire değerdi.

Leydi D, "Akşam boyunca seni arayıp durdum," dedi.

Penelope buna çok şaşırmıştı. "Öyle mi?"

"Evet. Seninle şu Whistledown kadınının son yazısını konuşmak istiyorum."

"Benimle mi?"

"Evet, seninle," diye homurdandı Leydi Danbury. "Bana beyninin yarısından fazlası çalışan başka birini bulursan, onunla da konuşabilirim."

Penelope yanındaki hanımlara dönerken, ağzından çıkmaya çalışan kahkahayı bastırmaya uğraşıyordu. "Şey, sizi temin ederim ki Leydi Bridgerton..."

Leydi Bridgerton başını öfkeyle iki yana sallıyordu.

Leydi Danbury yüksek sesle, "O şimdi büyük beden civcivini evlendirmeye uğraşmakla meşgul," dedi. "Bu günlerde adam akıllı sohbet etmesini beklemek delilik olur."

Penelope, bu hakaret karşısında üzülüp üzülmediğini görmek için Leydi Bridgerton'a kaçamak bir bakış attı - ne de olsa kadın on yıldan beri büyük beden civcivini evlendirmeye çalışıyordu. Fakat Leydi Bridgerton'da ufacık bir üzüntü belirtisi bile yoktu. Aslında kahkaha atmamak için kendini tutuyor gibi görünüyordu.

Kadın kahkahasını tutarak yanına Hyacinth ve Felicity'yi de aldı ve uzaklaştı.

Küçük sinsi hainler.

Ah, evet, Penelope şikâyet etmemeliydi. Bridgertonlar'dan kaçmak isteyen oydu, değil mi? Ama Felicity ve Hyacinth'in onu yalnız bırakmalarından pek de hoşnut sayılmazdı.

"Artık gittiler," dedi Leydi Danbury cırtlak sesiyle. "Ve bu iyi bir şey. O iki kızın birbirlerine söyleyecek akıllıca tek bir kelimleri yok."

"Ah, hayır, bu doğru değil." Penelope kendini itiraz etmek zorunda hissetmişti. "Felicity de Hyacinth de oldukça zekidirler."

"Zeki olmadıklarını hiç söylemedim," diye yanıt verdi Leydi Danbury yüzünü buruşturarak. "Sadece söyleyecek akıllıca şeyleri yok. Ama merak etme." Penelope'nin omzuna rahatlatıcı - rahatlatıcı mı? Leydi Danbury'nin rahatlatıcı olduğunu kim söylemiş? - şekilde dokundu. "Sohbetlerinin işe yaramaz olması onların suçu değil. Büyüyecekler elbette. İnsanlar iyi şaraba benzerler. Eğer baştan iyilerse, zamanla daha da iyileşirler."

Penelope aslında Leydi Danbury'nin sağ omzunun üstünden, Colin olduğunu sandığı birine bakıyordu (fakat Colin değildi) ama dikkatini tekrar kontese vermeyi başardı. "İyi şaraplar mı?" diye tekrarladı.

"Ah. Ben de beni dinlemediğini düşünüyordum."

"Hayır, elbette dinliyordum." Penelope gülümsemeye çalıştı ama bunu pek de başaramadığını fark etti. "Benim sadece... Dikkatim dağıldı."

"Şüphesiz, şu Bridgerton çocuğunu arıyorsun."

Penelope nefesini tuttu.

"Ah, o kadar şaşkın bakma. Yüzünden hepsi okunuyor. Asıl onun bunu fark etmemesi beni şaşırtıyor."

"Sanırım fark etmiştir," diye mırıldandı Penelope kelimeleri ağzının içinde geveleyerek.

"Öyle mi? Hmmm..." Leydi Danbury kaşlarını çattı, dudaklarının kenarlarından çenesine doğru derin çizgiler iniyordu. "Bu konuda henüz bir şey yapmamış olması hiç de iyi bir davranış değil."

Penelope'nin kalbi acıdı. Sanki Colin gibi erkekler normalde Penelope gibi kadınlara âşık olurlarmış gibi, bu kadının Penelope'ye inancında tuhaf bir sevimlilik vardı. Tanrı aşkına, Penelope kendini öpmesi için Colin'e yalvarmak zorunda kalmıştı. Ve bir de nasıl sonuçlandığına bakın! Colin evi öfkeyle terk etmişti ve üç gündür konuşmamışlardı.

"Neyse, onun için üzülme," dedi Leydi Danbury birdenbire. "Sana başkasını buluruz."

Penelope kibarca boğazını temizledi. "Leydi Danbury, yeni *projeniz* ben miyim?"

Yaşlı kadının yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı, parlak gülümsemesi, yüzündeki kırışıklıkları belirginleştirmişti. "Elbette! Anlamanın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"Ama neden?" diye sordu Penelope, bunu gerçekten anlayamıyordu.

Leydi Danbury iç geçirdi. Üzgün bir iç çekiş değildi bu - daha çok, düşünceliydi. "Bir süreliğine oturmamız mümkün mü? Bu yaşlı kemikler artık eskisi gibi iş görmüyor."

"Elbette," dedi Penelope hemen. Bunaltıcı balo salonunda dikilirlerken Leydi Danbury'nin yaşını hiç düşünmediği için hayıflandı. Fakat kontes o kadar canlıydı ki onun hasta ya da güçsüz olduğunu düşünmek zordu.

Penelope onun koluna girerek yakınlardaki bir sıraya yöneldi. "İşte geldik," dedi. Leydi Danbury oturduktan sonra Penelope de onun hemen yanına oturdu. "Şimdi daha rahat mısınız? İçecek bir şey ister misiniz?"

Leydi Danbury minnetle başını salladı. Penelope uşağa iki bardak limonata getirmesini işaret etti, çünkü kontes bu kadar soluk görünürken onu yalnız bırakmak istemiyordu.

Uşak limonata getirmek için yemek masasına yönelince Leydi Danbury, "Artık eskiden olduğu gibi genç değilim," dedi.

"Hiçbirimiz değiliz," diye yanıt verdi Penelope. Bu, küstahça bir yorum olabilirdi ama samimiyetle söylenmişti ve Penelope Leydi Danbury'nin asıl fikri takdir edeceğini düşünüyordu.

Haklıydı. Leydi Danbury kıkırdadı ve konuşmadan önce Penelope'ye takdir dolu bir bakış attı. "Yaşım ilerledikçe, bu dünyadaki çoğu insanın aptal olduğunu daha çok fark ediyorum."

"Bunu daha yeni mi fark ettiniz?" diye sordu Penelope. Bu soruyu alay etmek için sormamıştı, aksine Leydi Danbury'nin bunu yıllar önce anlamamış olmasına şaşırmıştı.

Leydi Danbury içten bir kahkaha attı. "Hayır, bazen bunu doğmadan önce bile bildiğimi düşünüyorum. Şimdi fark ettiğimse, bu konuda bir şeyler yapmamın zamanının geldiği."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu dünyadaki aptallar beni hiç ilgilendirmiyor ama senin gibi insanlar..." Mendili olmadığından gözlerini parmaklarıyla sildi. "Şey, senin evlendiğini görmek isterim."

Penelope birkaç saniye boyunca ona bakakaldı. Dikkatlice, "Leydi Danbury," dedi. "Bu hoş jestiniz... Ve duyarlılığınız için teşekkürler... Fakat bilmelisiniz ki sizin sorumluluğunuzda değilim."

Leydi Danbury, "Elbette bunu biliyorum," diyerek dudak büktü. "Korkma, sana karşı herhangi bir sorumluluk hissetmiyorum. Eğer hissetseydim, bu iş bunun yarısı kadar bile eğlenceli olmazdı."

Penelope son derece budala göründüğünü biliyordu ama söyleyebildiği tek şey, "Anlamıyorum," oldu.

Uşak limonataları getirirken Leydi Danbury sessiz kaldı, sonra limonatasından birkaç yudum alarak konuşmaya başladı. "Sizden hoşlanıyorum Bayan Featherington. Ben çoğu insanı sevmem. Mesele bu. Ve senin mutlu olduğunu görmek istiyorum."

Penelope istemsizce, "Ama ben mutluyum," dedi.

Leydi Danbury ukala bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı - mükemmel şekilde yapmayı başardığı bir ifadeydi bu. "Öyle misin?" diye mırıldandı.

Öyle miydi? Bunun anlamı neydi, durup düşünüp bu soruyu yanıtlamalı mıydı? *Mutsuz* değildi, bundan emindi. Harika arkadaşları vardı, kız kardeşi çok iyi bir sırdaştı ve yakın olmasalar da annesiyle ablalarını seviyordu. Ve onların da kendini sevdiklerini biliyordu.

Hayatı o kadar da kötü değildi. Dram ve heyecanı olmayan bir hayattı ama Penelope bundan hoşnuttu.

Fakat hoşnutluk ve mutluluk aynı şey değildi ve Leydi Danbury'nin mırıldanarak sorduğu soruya olumlu cevap veremeyeceğini fark edince Penelope'nin göğsüne keskin bir acı saplandı.

"Ben ailemi yetiştirdim," dedi Leydi Danbury. "Dört çocuk ve hepsi de iyi evlilikler yaptı. Hatta yeğenime bile bir gelin buldum. İşin aslı..." Bir sır verdiğini belli etmek için son sözcüklerini Penelope'ye doğru eğilerek fısıltıyla söyledi. "Kızı kendi çocuklarımdan daha çok seviyorum."

Penelope gülümsemeden edemedi. Leydi Danbury sinsi ve yaramaz görünüyordu. Bu aslında son derece sevimliydi.

"Bu seni şaşırtabilir," diye devam etti Leydi Danbury sözlerine. "Ama doğam gereği, iyi bir çöpçatanımdır."

Penelope dikkatle yaşlı kadına bakmaya devam etti.

Leydi Danbury ellerini teslim olmuş gibi kaldırarak, "Artık sona yaklaştığımı hissediyorum," dedi. "Bu dünyadan göçmeden önce bir kişinin daha yuva kurmasını görmek isterim."

Penelope hemen uzanıp kadının elini tutarak, "Böyle konuşmayın, Leydi Danbury," dedi. "Eminim siz hepimizden uzun yaşarsınız."

"Ah saçmalama." Leydi Danbury'nin sesi umursamazdı ama elini Penelope'nin elinden çekmek için hamlede bulunmadı. "Depresif değilim," diye ekledi. "Sadece gerçekçiyim. Yetmiş yaşımı geçtim ve bunun ne zaman olduğunu sana söyleyecek değilim. Bu dünyada artık çok vaktim kalmadı ve bu beni hiç rahatsız etmiyor."

Penelope kendi faniliğini aynı metanetle kabullenebilmeyi diledi.

"Ama seni seviyorum, Bayan Featherington. Bana kendimi hatırlatıyorsun. Aklına geleni söylemekten çekinmiyorsun."

Penelope şaşkınlıkla ona baktı. Hayatının son on yılını söylemek istediklerini söyleyemeyerek geçirmişti. İyi tanıdığı insanlara karşı açık ve dürüsttü, hatta bazen eğleceliydi ama yabancıların yanında dili tutuluveriyordu.

Bir zamanlar katıldığı bir maskeli baloyu hatırladı. Aslında birçok maskeli baloya gitmişti ama bu unutulmazdı çünkü kimliğini tamamen gizlediğine inandığı bir kostüm bulmuştu en sonunda. Öyle çok gösterişli bir kıyafet değildi bu, 1600'lere ait bir elbiseydi sadece. Büyük ihtimalle maske yüzündendi. Son derece büyüktü ve yüzünün neredeyse tamamını gizliyordu.

Kendini dönüşmüş gibi hissetmişti. Penelope Featherington olmanın ağırlığı omuzlarından kalkmış, öne yeni bir kişiliğin çıktığını hissetmişti. Başka biri gibi davranmaya çalışmıyordu, daha çok gerçek kimliği - tanımadığı insanlara gösteremediği kimliği - en sonunda ortaya çıkmış gibiydi.

Gülmüştü, şakalar yapmıştı. Hatta flört etmişti.

Ve bir sonraki gece, kostümler çıkarıldığında ve yine en güzel akşam giysisini giydiğinde, kendisi gibi davranmanın nasıl olduğunu hatırlayacağına yemin etmişti.

Ama olmamıştı işte. Baloya gelmiş, başını sallamış, kibarca gülümsemiş ve kendini gerçek bir evde kalmış kız kurusu gibi odanın kenarında dikilirken bulmuştu.

Penelope Featherington olmanın bir anlamı var gibiydi. Kaderi, annesi yıllar önce Penelope'nin tüm yalvarmalarına rağmen onu ilk sezonunda takdim ettiğinde belli olmuştu. Tıknaz kız. Tuhaf kız. Daima üstüne yakışmayan kıyafetler giyen kız. Zayıflaması, zarifleşmesi ve en sonunda o sarı elbiselerden kurtulması bir şey değiştirmemişti. Bu dünyada - Londra sosyetesinin dünyasında - o hep aynı Penelope Featherington olarak kalacaktı.

Bu, herkesin olduğu kadar onun da suçuydu. Aslında bu bir kısır döngüydü. Penelope ne zaman bir balo salonuna girse ve onu uzun zamandır tanıyan tüm insanları görse, içine döndüğünü hisseder, dönüştüğünü düşündüğü kendine güvenen kadından ziyade, tekrar utangaç, yıllar öncesinin tuhaf kızı oluverirdi.

"Bayan Featherington?" Leydi Danbury'nin yumuşak - ve şaşırtıcı derecede nazik - sesini duydu. "Bir sorun mu var?"

Penelope yanıt vermekte geciktiğinin farkındaydı ama sesinin geri gelmesi için birkaç saniyeye ihtiyacı vardı. "Düşündüklerimi nasıl aktarabileceğimi bilmiyorum," dedi en sonunda Leydi Danbury'ye dönerek. "İnsanlara ne söyleyeceğimi hiç bilemiyorum."

"Bana ne söyleyeceğini biliyorsun."

"Siz farklısınız."

Leydi Danbury başını geriye atarak güldü. "Eğer bu yetersiz bir ifadeyse... Ah, Penelope... Umarım sana adınla hitap etmemde sakınca yoktur... Eğer aklından geçeni bana söyleyebiliyorsan, herkese söyleyebilirsin. Bu odadaki yetişkin erkeklerin yarısı beni gördükleri anda köşelere siniyorlar."

Penelope yaşlı kadının elini avcunun içine alarak, "Onlar sizi tanımıyorlar," dedi.

"Ve seni de tanımıyorlar," dedi Leydi Danbury anlamlı bir ifadeyle.

"Evet" dedi Penelope sesinde teslimiyetle. "Tanımıyorlar."

"Onlar kaybediyor derdim ama bu benim kendini beğenmişliğim olur," dedi Leydi Danbury. "Hayır, onlara karşı değil, sana karşı, çünkü onlara genelde ahmaklar desem de - ve senin de bildiğin gibi onlara sıklıkla ahmaklar diyorum - bazıları gerçekten iyi insanlar ve seni tanıyamamaları gerçekten büyük bir kayıp. Ben... Hmmm... Ne olduğunu merak ediyorum."

Penelope farkında olmadan oturduğu yerde dikleşti. Leydi Danbury'ye, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu ama bir şeyler olduğu belliydi. İnsanlar fısıldaşıyor ve müzisyenlerin oturduğu platforma doğru yaklaşıyorlardı.

Leydi Danbury bastonuyla, yakındaki bir beyefendiyi kalçasından dürterek, "Sen oradaki!" dedi. "Neler oluyor?"

Adam, "Cressida Twombley bir anons yapmak istiyormuş," dedi ve Leydi Danbury'yle ya da bastonuyla daha fazla sohbet etmemek için hızlıca uzaklaştı.

"Cressida Twombley'den nefret ediyorum," diye homurdandı Penelope.

Leydi Danbury kahkaha attı. "Bir de aklıma geleni söyleyemiyorum diyorsun. Beni daha fazla meraklandırma. Neden ondan bu kadar çok nefret ediyorsun?"

Penelope omuz silkti. "Bana hep çok kötü davranmıştır."

Leydi Danbury anlayışla başını salladı. "Bütün zorbaların bir kurbanı vardır."

"Artık o kadar kötü değil," dedi Penelope. "Ama ikimiz de dışarıdayken - yani o hâlâ Cressida Cowper'ken - bana işkence etme fırsatlarını hiç kaçırmazdı. Ve insanlar... Şey..." Başını iki yana salladı. "Boş verin."

"Hayır, lütfen," dedi Leydi Danbury. "Lütfen devam et."

Penelope iç geçirdi. "Gerçekten önemli bir şey değil. Sadece, insanların başkasını savunmak için hiç de aceleci davranmadığını öğrendim. Cressida popülerdi - en azından belli bir dönem - ve bizim yaşımızdaki diğer kızlar için oldukça korkutucuydu. Kimse ona karşı gelmeye cesaret edemezdi. Şey... Neredeyse hiç kimse."

Bu, Leydi Danbury'nin dikkatini çekti ve kadın gülümsedi. "Senin şampiyonun kimdi, Penelope?"

"Aslında şampiyonlarım," diye yanıt verdi Penelope. "Bridgertonlar hep benim yardımıma gelirdi. Anthony Bridgerton bir keresinde onu geri çevirmiş ve akşam yemeğine beni götürmüştü ve..." Geçmişin heyecanıyla sesi yükseldi. "Bunu gerçekten yapmamalıydı. Resmi bir akşam

yemeği davetiydi ve bir markize eşlik etmesi gerekiyordu sanırım." Hatıranın hoşluğuyla iç geçirdi. "Çok güzeldi."

"Anthony Bridgerton iyi bir adam."

Penelope başını salladı. "Eşi bana, Anthony'ye o gün âşık olduğunu söylemişti. Benim kahramanım olduğunu gördüğünde."

Leydi Danbury gülümsedi. "Peki, genç Bay Bridgerton hiç yardımına koştu mu?"

"Colin mi demek istediniz?" Penelope Leydi Bridgerton'un başını sallamasını beklemeden ekledi: "Elbette ama hiçbiri böyle dramatik değildi. Ama söylemeliyim ki Bridgertonlar'ın bu kadar destekleyici olmaları çok hoş olsa da..."

"Çok hoş olsa da ne, Penelope?" diye sordu Leydi Danbury.

Penelope tekrar iç geçirdi. Bu bir iç geçirmeler gecesiydi anlaşılan. "Keşke beni bu kadar sık savunmak zorunda kalmasalardı. Kendimi savunabileceğimi düşünebilirsiniz. Ya da kendimi savunmak zorunda kalmayacağım şekilde davranabileceğimi."

Leydi Danbury kızın elini okşadı. "Bence düşündüğünden çok daha iyi durumdasın. Ve şu Cressida Twombley'e gelince..." Yüzünü memnuniyetsizlikle buruşturdu. "Bana sorarsan hak ettiğini buldu. Ama..." diye sertçe ekledi. "İnsanlar bana olması gerektiği kadar sık soru sormuyorlar."

Penelope kendini tutamayarak güldü.

"Şimdi nerede olduğuna bir baksana," dedi Leydi Danbury sertçe. "Dul kaldı ve gösterecek bir serveti yok. O ihtiyar Horace Twombley'le evlendi ve adamın param var diyerek herkesi kandırdığı ortaya çıktı. Solup giden güzelliğinden başka elinde bir şey kalmadı."

Dürüstlüğü Penelope'yi konuşmaya zorladı. "Hâlâ son derece çekici."

"Ah. Eğer frapan kadınları seviyorsan." Leydi Danbury'nin gözleri kısıldı. "O kadının çok daha göze çarpan başka özellikleri var."

Penelope, Cressida'nın dikildiği, salonun sessizleşmesi için şaşırtıcı bir sabırla beklediği platforma doğru baktı. "Ne söyleyeceğini merak ediyorum."

"Eminim ilgimi çekecek bir şey değildir," dedi Leydi Danbury. "Ben... Ah." Durdu ve dudakları çok tuhaf bir şekil aldı, hem ciddi, hem gülüyor gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Penelope. Leydi Danbury'nin baktığı tarafa doğru başını çevirdi ama iriyarı bir beyefendi görüş açısını kapamıştı.

"Senin Bay Bridgerton geliyor," dedi Leydi Danbury. Ciddiyet yerini geniş bir gülümsemeye bıraktı. "Ve son derece kararlı görünüyor."

Penelope hemen başını çevirerek bakmaya başladı.

"Tanrı aşkına kızım, bakma!" diye bağırdı Leydi Danbury dirseğiyle Penelope'nin kolunu dürterek. "Ona ilgi duyduğunu fark edecek."

"Şimdiye kadar fark etmemiş olduğunu sanmıyorum," diye homurdandı Penelope.

Ve işte karşısındaydı, yakışıklı bir ilah gibi duruyor, varlığıyla yeryüzünü kutsuyor gibiydi. "Leydi Danbury," dedi kibar ve samimi bir baş selamıyla. "Bayan Featherington."

"Bay Bridgerton," dedi Leydi Danbury. "Sizi görmek ne hoş."

Colin, Penelope'ye döndü.

Penelope ne söyleyeceğini bilemeyerek, "Bay Bridgerton," diye mırıldandı. Kısa süre önce öptüğü bir adama ne söyleyebilirdi ki? Penelope bu konuda kesinlikle deneyimli değildi. Ayrıca Colin'in, olayın hemen ardından alelacele evden çıkıp gitmesi de cabasıydı.

"Keşke..." diye söze başladı Colin, sonra kaşlarını çatarak kürsüye doğru baktı. "Herkes neye bakıyor?"

"Cressida Twombley bir duyuru yapacakmış," dedi Leydi Danbury.

Colin'in kaşları memnuniyetsizlikle, daha da çatıldı. "Benim duymak isteyeceğim bir şey söyleyeceğini hiç sanmıyorum," diye homurdandı.

Penelope elinde olmadan gülümsedi. Cressida Twombley sosyetenin önde gelenlerindendi, en azından genç ve bekârken öyleydi, ama Bridgertonlar ondan hiçbir zaman hoşlanmamıştı, bu da Penelope'nin kendini birazcık da olsa iyi hissetmesini sağlıyordu.

O anda davullar çaldı ve gözler, kürsüde Cressida'nın yanında dikilmiş, ani ilgiden rahatsız olmuş gibi görünen Macclesfield Kontu'na döndü.

Penelope gülümsedi. Kontun bir zamanlar son derece hovarda ve çapkın olduğunu duymuştu ancak adam artık daha sakin, ailesine sadık biri olmuştu. Anca yine de hâlâ çapkınlık yapabilecek kadar yakışıklıydı. Neredeyse Colin kadar yakışıklıydı.

Kont yüksek sesle, "İyi akşamlar," dedi.

Odanın arkasından bir sarhoş karşılık verdi: "Sana da iyi akşamlar olsun!"

Kont başını sakince sallarken dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Buradaki... Saygıdeğer konuğum..." Cressida'yı işaret etti. "Bir duyuru yapmak istiyor. Dikkatinizi yanımdaki Leydi Twombley'e vermenizi rica edeceğim."

Cressida bir adım öne çıkıp kibarca kalabalığı selamlarken, salonda fısıltılar dolandı. Kadın salonun tamamında sessizlik sağlanana kadar bekledi ve sonra, "Hanımlar ve beyler, zamanınızı ayırıp beni dinlediğiniz için minnettarım," dedi.

"Ne diyeceksen de artık!" diye bağırdı biri, büyük ihtimalle konta iyi akşamlar dileyen kişiydi yine.

Cressida bu sözcükleri duymazdan geldi. "Ömrümün son on bir yılına hükmeden aldatmacayı artık devam ettiremeyeceğimi bildirmek için sizi rahatsız ettim."

Salon bir anda fısıltılarla doldu. Herkes kadının ne diyeceğini biliyordu ama yine de kimse bunun *gerçek* olduğuna inanmak istemiyordu.

"Bu nedenle," diye devam etti Cressida sesini yükselterek. "Sırrımı sizlerle paylaşmaya karar verdim."

"Baylar ve bayanlar, ben *Leydi Whistledown'ım*."

BÖLÜM 11

Colin bir balo salonuna en son ne zaman bu kadar heyecanla girdiğini hatırlayamıyordu.

Yaşadığı son günler, hayatının en iyi günleri sayılmazdı. Keyifsizdi, oysa çevrede güler yüzüyle tanınırdı, bu nedenle keyifsizliği insanların gözünden kaçmıyordu.

Keyifsiz olmaktan daha da kötüsü sürekli olarak, "Neden böyle keyifsizsin?" sorusuna maruz kalmaktı.

Hyacinth'in sonraki hafta gideceği tiyatro oyununda kendine eşlik etmesini teklif ettiğinde kıza hırladığından beri - evet, hırlamıştı! - ailesi nesi olduğunu sormayı bırakmıştı.

Colin bile bu kadar aksi olabileceğinin farkında değildi.

Hyacinth'ten özür dileyecekti ama bu da bir işkence haline gelecekti çünkü Hyacinth özürleri asla incelikle kabul etmezdi - en azından Bridgertonlar'dan gelen özürler için bu böyleydi.

Fakat Hyacinth, dertlerinin en küçüğüydü. Colin inledi. Özrü hak eden tek kişi kardeşi değildi.

Macclesfield balo salonuna girdiğinde kalbindeki bu tuhaf çarpıntı, bu heyecan ve gerilimin nedeni buydu. Penelope de burada olabilirdi. Kızın burada olacağını biliyordu çünkü Penelope son zamanlarda kardeşinin refakatçisi olarak katılıyor da olsa büyük baloların hepsine giderdi.

Penelope'yi göreceği için gerilmesi aslında oldukça küçük düşürücüydü. Penelope... Penelope'ydi işte. Neredeyse ezelden beri orada, balo salonunun kenarlarında durur, kibarca gülümserdi. Colin de bunun, bir şekilde, çok normal olduğunu düşünmüştü hep. Bazı şeyler değişmezdi ve Penelope onlardan biriydi.

Ama Penelope *değişmişti*.

Colin bunun ne zaman olduğunu ya da kendisinden başka birinin bunu fark edip etmediğini bilmiyordu, fakat Penelope Featherington, onun bir zamanlar tanıdığı kadın değildi artık.

Ya da belki öyleydi de asıl değişen kişi *Colin*'di.

Bu, kendini daha da kötü hissetmesine neden oldu, çünkü eğer durum buysa, demek ki Penelope yıllar önce de ilgi çekici, tatlı ve öpülesi bir kızdı ancak Colin bunu görebilecek kadar olgun değildi.

Hayır, Penelope'nin değiştiğini düşünmek en iyisiydi. Colin kendi kendini yargılamaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı zaten.

Durum ne olursa olsun, Colin'in özür dilemesi gerekiyordu ve bunu hemen yapmalıydı. Öpücük için özür dilemeydi çünkü Penelope bir hanımefendiydi ve kendi de (en azından çoğu zaman) bir beyefendiydi. Sonrasında korkak bir budala gibi davrandığı için de özür dilemeliydi, çünkü yapılması gereken şey buydu.

Onun şimdi düşündükleri konusunda Penelope'nin ne düşündüğünü Tanrı bilirdi.

Balo salonuna girdikten sonra Penelope'yi bulmak zor olmamıştı. Colin dans eden çiftlere göz ucuyla bile bakmamıştı (bu onu kızdırdı - başka erkekler neden Penelope'yi dansa kaldırmayı hiç düşünmüyorlardı ki?). Colin onun yerine dikkatini duvar kenarlarına verdi ve Penelope'yi uzunca bir sıranın üzerinde yanında - *Tanrım* - Leydi Danbury'yle otururken buldu.

Doğruca yanlarına gitmekten başka yapılacak şey yoktu. Penelope'yle yaşlı kadın birbirlerinin ellerine öylesine sarılmışlardı ki kadının Penelope'nin yanından bir süre daha ayrılmayacağı anlaşılıyordu.

Colin kadınların yanına vardığında önce Leydi Danbury'ye dönerek kibarca selam verdi. "Leydi Danbury." Daha sonra da dikkatini Penelope üzerinde yoğunlaştırdı. "Bayan Featherington."

"Bay Bridgerton," dedi Leydi Danbury. Sesinde sertlikten eser olmaması şaşırtıcıydı. "Sizi görmek ne hoş."

Colin başıyla selam vererek Penelope'ye döndü. Kızın ne düşündüğünü ve gözlerini görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Fakat Penelope ne düşünüyorsa - ya da ne hissediyorsa - bu, kalın bir gerilim tabakasının altına gizlenmişti. Belki de tüm hissettiği bu gerilimdi. Colin kızı suçlayamazdı. Penelope'nin salonundan öyle bir hışımla çıkmıştı ki... Kızın kafası karışmış olmalıydı. Colin'in deneyimlerine göre kafa karışıklığı endişeye yol açardı.

Kız en sonunda, "Bay Bridgerton," diye mırıldandı, tüm benliğiyle kibar olmaya çalıştığı belliydi.

Colin boğazını temizledi. Penelope'yi Leydi Danbury'nin pençelerinden nasıl koparıp alacaktı? Kendini bu meraklı yaşlı kontesin önünde kıza açmayı hiç mi hiç istemiyordu.

"Keşke..." diye söze başladı, Penelope'yle yalnız konuşabilmeyi istediğini söyleyecekti. Leydi Danbury meraktan çatlayacaktı ama yapılacak daha iyi bir şey yoktu ve bir kereliğine merakını gideremmemek yaşlı kadına da iyi gelebilirdi.

Ama dudakları tam da soruyu sormak için aralanmışken, Macclesfield balo salonunda tuhaf bir hareketlenme olduğunu fark etti Colin. İnsanlar, az önce enstrümanla-

rını yere indirmiş olan ufak orkestra tarafını işaret ediyor ve fısıldaşıyorlardı. Dahası, ne Penelope ne de Leydi Danbury Colin'e en ufak ilgi göstermişti.

"Herkes nereye bakıyor?" diye sordu Colin.

Leydi Danbury ona bakmaya bile tenezzül etmeden yanıt verdi. "Cressida Twombley bir duyuru yapacakmış."

Ne sinir bozucu. Cressida Twombley'i hiç sevmemişti. Kadın Cressida Cowper'ken kaba ve sinir bozucuydu, Cressida Twombley olduktan sonra ise daha kaba ve daha sinir bozucu olmuştu. Yine de güzeldi ve zalim olsa da akıllıydı, bu nedenle belli çevreler tarafından sosyetenin önde gelenlerinden olarak görülüyordu.

"Benim duymak isteyeceğim bir şey söyleyeceğini hiç sanmıyorum," diye homurdandı Colin.

Penelope'nin kendini tuttuğunu ama gülümsediğini gördü ve ona 'seni yakaladım' bakışı attı. Ama bu 'seni yakaladım' bakışı aynı zamanda 'sana tüm kalbimle katılıyorum' anlamına da geliyordu.

Macclesfield kontunun gür sesi salonu doldurdu. "İyi akşamlar!"

"Sana da iyi akşamlar olsun!" diye yanıt verdi arka taraftan sarhoşun biri.

Colin bunun kim olduğunu görmek için başını çevirdi ama o taraf çok kalabalıktı.

Kont birkaç şey daha söyledi, sonra Cressida ağzını açtı ve Colin bu andan itibaren dikkatini oraya vermeyi kesti. Cressida ne derse desin, Colin'in sorununa çözüm olmayacaktı: Penelope'den özür dilemeliydi ama nasıl? Söyleyeceklerini kafasında prova etmeye çalıştı ancak doğru sözcükleri bir türlü bulamadı. Efsanevi hazırcevaplığının konuşmaya başladıktan sonra kendine yardım etmesini umuyordu. Penelope elbette anlardı...

"Whistledown'ım!"

Colin Cressida'nın sıkıcı monologunun sadece son sözcüğünü yakalayabilmişti, fakat koca salonun nefes kesici cümleleri kaçırmasına imkân yoktu.

Arkasından böyle heyecanlı bir fısıltı dalgası yaratan şey, ancak son derece utanç verici bir açıklama olabilirdi.

Bir anda kâğıt gibi bembeyaz kesilen Penelope'ye dönerek, "Ne?" diye sordu. "Ne dedi?"

Ama Penelope dilini yutmuş gibiydi.

Leydi Danbury'ye baktı ancak yaşlı kadın eli ağzında, sanki bayılacak gibi bakıyordu.

Bu son derece endişe vericiydi. Colin Leydi Danbury'nin yetmiş yıldır bir kez bile bayılmadığına serveti üzerine bahse girebilirdi.

İçlerinden birinin bu sersemlik halinden kurtulmasını umarak yeniden, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bu doğru olamaz," diye fısıldadı en sonunda Leydi Danbury, konuşurken bile ağzı uyuşmuş gibiydi. "Buna inanmıyorum."

"Neye?"

Kadın, kıpırdaşan mum ışıklarıyla gölgelenen işaret parmağıyla Cressida'yı gösteriyordu. "Bu kadın *Leydi Whistledown* olamaz."

Colin'in bakışları oradan oraya gitti. Cressida'ya baktı. Leydi Danbury'ye baktı. Cressida'ya. Penelope'ye. En sonunda, "Leydi Whistledown bu muymuş?" diyebildi.

Leydi Danbury, yüzünden şüphe okunarak, "Öyle diyor," diye karşılık verdi.

Colin de aynı fikirdeydi. Cressida Twombley, Leydi Whistledown olduğunu düşünebileceği son kişiydi. Kadın zekiydi, bu inkâr edilemezdi. Ama o kadar akıllı değildi ve konu başkalarıyla dalga geçmek değilse kesinlikle hazırcevap da değildi. Leydi Whistledown'ın şaka anlayışı çok üst düzeydeydi ve moda konusundaki yorumları dışında, sosyetenin ünsüz simalarını da hiç hedef almazdı.

Yazdığı her şeyi yeniden düşündüğünde Colin, Leydi Whistledown'ın insan sarrafı olduğunu düşünürdü.

Leydi Danbury küçümseyici bir bakışla, "Buna inanamam," dedi. "Bunun olabileceğini hayal etseydim, o meşum iddiayı ortaya asla atmazdım."

"Bu korkunç," diye fısıldadı Penelope.

Sesi titriyordu, bu da Colin'in içini titretti. "İyi misin?" diye sordu.

Penelope başını iki yana salladı. "Hayır, değilim sanırım. Aslında kendimi oldukça kötü hissediyorum."

"Gitmek ister misin?"

Penelope başını tekrar salladı. "Eğer sorun olmazsa, burada oturacağım."

"Elbette," dedi Colin gözlerini kızdan ayırmadan. Penelope korkunç derecede solgun görünüyordu.

"Tanrı'nın belası..." diye sövdü Leydi Danbury. Colin şaşırmıştı ama kadın sonra gerçekten küfretti; Colin herhalde dünya yörüngeden çıkmış olmalı, diye düşündü.

Ağzı açık kalmıştı. "Leydi Danbury?" diyebildi.

Kadın başını sağa çevirerek, "Bu tarafa doğru geliyor," diye mırıldandı. "Kaçamayacağımı bilmeliydim."

Colin soluna baktı. Cressida kalabalığı yararak ilerlemeye çalışıyor, herhalde Leydi Danbury'yle yüzleşip ödülünü almaya geliyordu. Doğal olarak her adımda misafirlerce durduruluyordu. Topladığı ilgiden memnun görünüyordu - bu sürpriz değildi; Cressida ilgiyi her zaman sevmişti - ama aynı zamanda Leydi Danbury'nin yanına gelmeye de kararlı görünüyordu.

Colin, Leydi Danbury'ye, "Korkarım bu kadından kaçmanın yolu yok," dedi.

Leydi Danbury, "Biliyorum," diye homurdandı. "Yıllardır ondan kaçınmaya çalışırım ve bunu hiç başaramadım. Ben de akıllı olduğumu sanırdım." Başını tiksintiyle

sallayarak Colin'e baktı. "Leydi Whistledown'ı ortaya çıkarmanın eğlenceli olacağını sanmıştım bir de."

"Şey, eğlenceliydi," dedi Colin ama gerçekten bunu ima etmiyordu.

Leydi Danbury bastonuyla Colin'in bacağına vurdu. "Hiç de eğlenceli değildi seni salak oğlan. Bak şimdi ne yapmam gerek!"

Daha da yaklaşmış olan Cressida'ya doğru bastonunu salladı. "Bunun gibilerle uğraşmak zorunda kalacağımı hayal bile edemezdim."

Cressida yaşlı kadının tepesinde dikilerek, "Leydi Danbury," dedi. "Sizi görmek ne hoş."

Leydi Danbury kibarlığıyla ünlü bir kadın değildi ama o bile kendini aşarak, selamlaşma kısmını atlayarak hemen sadede geldi ve lafı yapıştırdı: "Galiba paranı almak için hemen yanıma koştun."

Cressida son derece sevimli ve çalışılmış bir tavırla başını yana eğdi. "Leydi Whistledown'ın maskesini düşürene bin sterlin vereceğinizi söylemiştiniz." Omuzlarını silkerek ellerini havaya kaldırdı ve avuç içlerini yukarı çevirerek sahte bir alçakgönüllülükle ekledi: "Kendi maskemi düşüremeyeceğimi hiç söylemediniz."

Leydi Danbury ayağa kalktı, gözlerini kıstı ve "Senin Whistledown olduğuna inanmıyorum," dedi.

Colin soğukkanlı ve temkinli olduğunu sanırdı ama onun bile ağzı açık kaldı.

Cressida'nın mavi gözlerinde öfke kıvılcımları çaktı ama duygularına çabuk hâkim oldu ve "Şüpheci olmasaydınız şaşırırdım Leydi Danbury. Ne de olsa güvenilir ve nazik olmak sizin özellikleriniz değil."

Leydi Danbury gülümsedi. Belki de gülmedi ama dudakları kıpırdadı. "Bunu iltifat olarak alıyorum," dedi. "Ve demek istediğinin tam da bu olduğunu biliyorum."

Colin bu düelloyu ilgiyle - ve biraz da panikle - izledi; ta ki Leydi Danbury aniden, kendinden birkaç saniye sonra ayağa kalkmış olan Penelope'ye dönene kadar.

"Siz ne düşünüyorsunuz, Bayan Featherington?" diye sordu Leydi Danbury.

Penelope gözle görülür derecede irkildi, tüm vücudu sarsılırken kekeledi. "Ne... Ben... Ne dediniz?"

"Ne düşünüyorsunuz?" diye tekrarladı Leydi Danbury. "Leydi Twombley, Leydi Whistledown mı?"

"Ben... Bilmediğime eminim."

"Ah, hadi Bayan Featherington." Leydi Danbury ellerini kalçalarının üstüne koydu ve Penelope'ye çıldırmanın sınırında olduğunu gösteren bir bakış attı. "Elbette bu konuda bir fikriniz vardır."

Colin öne doğru bir adım attığını hissetti. Leydi Danbury'nin Penelope'yle böyle konuşmaya hiç hakkı yoktu. Dahası, Penelope'nin yüzündeki ifadeyi de hiç beğenmemişti. Avlanmak üzere olan bir tilki gibi köşeye sıkışmış görünüyordu ve gözlerinde Colin'in daha önce hiç görmediği bir panik vardı.

Colin daha önce, Penelope'nin rahatsızlık duyduğu anlar olduğunu görmüştü, hatta acı çektiğini de görmüştü ama gerçek anlamda bu kadar telaşlandığını hiç hatırlamıyordu. Fakat sonradan fark etti; Penelope ilgi odağı olmaktan nefret ederdi. Duvar çiçeği ya da evde kalmış kız kurusu olduğu için kendiyle dalga geçebilirdi, hatta sosyetenin kendisine biraz daha ilgi göstermesinden hoşlanabilirdi ama bu çeşit bir ilgi... Herkesin ona bakarak iki dudağının arasından çıkacak sözleri beklemesi...

Sefil durumdaydı.

"Bayan Featherington," dedi Colin yavaşça ona yaklaşarak. "İyi görünmüyorsunuz. Ayrılmak ister misiniz?"

Penelope, "Evet," dedi ama sonra çok tuhaf bir şey oldu.

Penelope değişti. Colin bu durumu başka nasıl tarif edebileceğini bilmiyordu. Penelope değişmişti işte. Burada, Macclesfield balo salonunda, Colin'in hemen yanı başında, Penelope Featherington başka birine dönüştü.

Omuzları dikleşti ve Colin kızın vücudundan çıkan ısının yükseldiğine yemin edebilirdi. Penelope şöyle dedi: "Hayır. Hayır, söyleyecek bir şeyim var."

Leydi Danbury gülümsedi.

Penelope doğrudan ihtiyar kontese bakarak şöyle dedi: "Bence Leydi Whistledown o değil. Yalan söylediğini düşünüyorum."

Colin içgüdüsel olarak Penelope'yi kendine doğru çekti. Cressida Penelope'ye boğazını sıkacakmış gibi bakıyordu.

"Leydi Whistledown'dan hep hoşlandım," dedi Penelope çenesini kaldırarak. Duruşuyla bir kraliçeyi andırıyordu. Cressida'ya baktı ve bakışları buluşurken ekledi: "Ve eğer Leydi Whistledown, Leydi Twombley gibi biri çıkarsa hayal kırıklığına uğrarım."

Colin kızın elini avcunun içine aldı ve sıktı. Kendini durduramamıştı.

"Ne güzel söylediniz, Bayan Featherington!" diye bağırdı Leydi Danbury neşeyle el çırparak. "Ben de tam olarak bunu düşünüyordum ama doğru sözcükleri bir türlü bulamamıştım." Gülümseyerek Colin'e döndü. "Görüyorsun ya, ne kadar zeki."

Colin yeni hissetmeye başladığı tuhaf bir gururla, "Biliyorum," diye cevap verdi.

"Birçok insan bunu fark etmiyor." Leydi Danbury bunu söylerken sözlerini doğrudan Colin'e yöneltmek - ve bu sözleri sadece Colin'in duymasını ister gibi - için o tarafa döndü.

"Biliyorum," diye mırıldandı Colin. "Gerçekten." Leydi Danbury'nin davranışına gülümsemek zorunda kaldı.

İhtiyar kadının bunu *göz ardı edilmekten hiç hoşlanmayan* Cressida'nın cinlerini tepesine çıkarmak için yaptığından emindi.

"Bu... Bu hareketlerle beni aşağılayamazsınız!" diye kükredi Cressida. Nefret dolu bir bakışla Penelope'ye dönerek tısladı. "Benden özür dilemeni bekliyorum."

Penelope ise sadece başını salladı ve "Bu senin hakkın elbette," dedi.

Ve başka hiçbir şey söylemedi.

Colin yüzündeki gülümseyişi zorla silmek zorunda kaldı.

Cressida'nın daha fazla konuşmak istediği belliydi (hatta elinden gelse vahşet dolu bir suç da işleyebilirdi) ama geri adım attı, çünkü Penelope'nin çevresinde yandaşlarının olduğu belliydi. Soğukkanlılığıyla hep övünmüştü, bu yüzden kendini tutarak Leydi Danbury'ye dönüp, "Bin sterlin konusunda ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sorması ki bu Colin'i çok da şaşırtmadı.

Leydi Danbury kadına, Colin'e yıllar kadar uzun gelen bir süre baktı, sonra *ona döndü* - yüce Tanrım, Colin'in en son istediği şey bu işe bulaşmaktı - ve sordu: "Ya siz ne düşünüyorsunuz, Bay Bridgerton? Sizce Leydi Twombley doğruyu mu söylüyor?"

Colin zorda olsa gülümsedi. "Fikrimi açıklayacağımı düşünüyorsanız, deli olmalısınız."

"Şaşırtıcı derecede bilge bir adamsınız, Bay Bridgerton," dedi Leydi Danbury onaylayarak.

Colin alçakgönüllülükle başını salladı sonra her şeyi mahvederek, "Bununla gurur duyuyorum," dedi. Ancak Leydi Danbury'nin birine bilge demesi öyle her gün görülebilen bir şey değildi.

Ne de olsa kullandığı sıfatların çoğu olumsuz anlamlar taşırdı.

Cressida Colin'e kaş çatmaya tenezzül bile etmedi; Colin'in daha önce fark ettiği gibi Cressida aptal değil sadece kötü kalpliydi ve sosyetedeki on iki yılının ardından, Colin'in ondan hazzetmediğini ve kesinlikle cazibesine kapılmadığını biliyor olmalıydı. Kadın onun yerine doğrudan Leydi Danbury'ye baktı ve ses tonunu kontrol ederek sordu: "Şimdi ne yapacağız leydim?"

Leydi Danbury dudaklarını öyle sıktı ki dudakları neredeyse kayboldu, sonra, "Kanıt istiyorum," dedi.

Cressida gözlerini kırpıştırdı. "Anlayamadım?"

"Kanıt!" Leydi Danbury bastonunu kuvvetle yere vurdu. "Söylediğim sözcüğün hangi harfini anlamadın? Kanıt olmadan bu koca serveti hiçbir yere vermem."

"Bin sterlin pek de koca bir servet sayılmaz," dedi Cressida. Gittikçe sinirleniyordu.

Leydi Danbury gözlerini kıstı. "O zaman almaya neden bu kadar meraklısın?"

Cressida bir an için sessiz kaldı ama her hareketinden gerilim akıyordu - duruşu, ifadesi, sıkılıp gerilen çenesi. Herkes kocasının onu mali olarak zor durumda bıraktığını biliyordu ama yüzüne karşı bunu söyleyen hiç olmamıştı.

"Bana kanıt getir," dedi Leydi Danbury. "Ben de sana parayı vereyim."

"Yani," dedi Cressida. Colin Cressida'dan nefret etse de onun sesini kontrol etme yeteneğine hayran kalmıştı. "Benim sözüme inanmıyor musunuz?"

"Evet, tam olarak bunu söylüyorum," diye bağırdı Leydi Danbury. "Tanrı aşkına kızım, istediğin herkesi aşağılamak için illa benim yaşıma gelmen gerekmiyor."

Colin Penelope'nin kendini tutamayıp güldüğünü sandı ama ona baktığında genç kadının coşkuyla düelloyu izlediğini gördü. Kocaman kahverengi gözleri ışıldıyordu ve Cressida beklenmeyen duyurusunu yaptığında kaybettiği

rengini büyük oranda geri kazanmıştı. Aslında Penelope, olanları ilgiyle izlemeye başlamıştı.

"Tamam," dedi Cressida. Sesi cılız ve bitkindi. "Kanıtı iki hafta içinde getireceğim."

"Ne çeşit bir kanıt?" diye sordu Colin, sonra da ağzını açtığı için kendine lanet etti. Yapmak istediği en son şey bu karmaşaya bulaşmaktı ama merakına yenilmişti.

Cressida ona döndü; onca insanın önünde Leydi Danbury'nin hakaretine maruz kalmasına rağmen yüzü son derece sakindi. "Getirdiğimde görürsün," dedi sertçe. Sonra dalkavuklarından birinin tutması için elini kaldırdı ve uzaklaştı.

Bu da oldukça ilginçti çünkü kadın sanki büyü yapmış gibi yanı başında genç (ve ona sırılsıklam âşık olduğu belli) bir adam belirivermişti. Bir an sonra ikisi birden ortadan kaybolmuşlardı.

Herkes dalgın - hatta belki şaşkın - bir sessizlikle dikilirken, Leydi Danbury, "Evet," dedi. "Bu hiç hoş değildi."

Colin kendi kendine konuşur gibi, "Ondan hiç hoşlanmamışımdır," dedi. Etraflarına ufak bir kalabalık toplanmıştı bu yüzden sözleri Penelope ve Leydi Danbury'den daha fazla duyuldu ama umrunda değildi.

"Colin!"

Colin döndüğünde kalabalığın içinden zorla yaklaşan ve yanında Felicity Featherington'u da sürükleyen Hyacinth'i gördü.

"Ne dedi?" diye sordu Hyacinth nefes nefese. "Daha erken gelmeye çalıştık ama öyle kalabalıktı ki."

Colin, "Tam olarak beklediğiniz şeyleri söyledi," diye yanıtladı.

Hyacinth yüzünü astı. "Erkekler de hiç dedikodu yapamıyor. Tam olarak ne söylediğini bilmek istiyorum."

"Çok ilginç," dedi Penelope birdenbire.

Düşünceli ses tonu ilgi istiyordu ve saniyeler içinde bütün kalabalık sustu.

"Söyle," dedi Leydi Danbury. "Seni dinliyoruz."

Colin böylesi bir isteğin Penelope'yi rahatsız edeceğini sanmıştı ama birkaç dakika önce kazandığı sessiz özgüven hâlâ onunlaydı. Bunu anlamak kolaydı çünkü konuşurken gururlu ve dik duruyordu. "İnsan neden kendinin Leydi Whistledown olduğunu itiraf eder ki?"

Hyacinth, "Elbette para için," dedi.

Penelope başını salladı. "Ama Leydi Whistledown'ın şimdiye kadar oldukça zengin olması gerekmez miydi? Gazetesine yıllardır para ödüyoruz."

"Tanrım, kız haklı!" diye bağırdı Leydi Danbury heyecanla.

"Belki de Cressida ilgi çekmek istiyordur," diye fikrini söyledi Colin. Bu çok da inanılmaz bir teori değildi; Cressida yetişkin hayatının büyük kısmını ilgi odağı olmak için harcamıştı.

Penelope, "Bunu ben de düşündüm," dedi. "Ama acaba gerçekten *bu gibi* bir ilgi mi bekliyor? Leydi Whistledown yıllar içinde çok sayıda insana hakaret etti."

"Benim için önemli olan kimseye etmedi," diye şaka yaptı Colin. Sonra açıklama beklediği belli olan çevresine dönerek ekledi: "Leydi Whistledown'ın sadece hakarete ihtiyacı olanlara hakaret ettiğini siz de fark etmediniz mi?"

Penelope nazikçe boğazını temizledi. "Bana içi geçmiş turunçgil demişti."

Colin kızın sözlerine elini sallayarak itiraz etti. "Moda dışındaki konularda elbette."

Penelope konuyu daha fazla kurcalamamaya karar vermiş olmalı ki tekrar Leydi Danbury'ye dönmeden önce yaptığı tek şey Colin'e uzun uzun bakmak oldu. Sonra Leydi Danbury'ye şöyle dedi: "Leydi Whistledown'ın ken-

dini ortaya çıkarması için bir neden yok. Cressida'nın ise bir nedeni olduğu belli."

Leydi Danbury'nin yüzü ışıldadı, sonra bir anda kaşları çatıldı. "Sanırım *kanıtıyla* gelmesi için ona iki hafta vermem gerekiyor. Adil olmam lazım."

Hyacinth, "Ben şahsen ne kanıt göstereceğini çok merak ediyorum," dedi. Penelope'ye dönerek ekledi: "Bence sen çok zekisin, bunu biliyor muydun?"

Penelope alçakgönüllülükle kızardı, sonra kardeşine döndü ve "Gitmeliyiz, Felicity," dedi.

Felicity, "Hemen mi?" diye sordu ve Colin de dehşetle aynı soruyu sormak üzere olduğunu fark etti.

"Annem eve erken dönmemizi istemişti," dedi Penelope.

Felicity şaşırmıştı. "Öyle mi?"

Penelope üstüne basa basa, "Öyle," dedi. "Ayrıca, kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Felicity somurtarak başını salladı. "Bir uşak çağırayım da arabamızı getirsin."

Penelope elini kardeşinin omzuna koyarak, "Hayır sen dur," dedi. "Ben hallederim."

Colin, "Ben ilgilenirim," diye söze karıştı. Gerçekten de hanımlar kendi işlerini kendileri görmekte ısrar edeceklerse centilmen olmanın faydası neydi?

Ve Colin daha ne yaptığının farkına bile varamadan Felicity'nin arabasını hazırlattı ve Penelope, o daha özür bile dileyemeden oradan ayrıldı. Sadece bu bile, akşamın başarısız geçmesi anlamına gelmeliydi ama Colin bu geceyi böyle göremiyordu bir türlü.

Ne de olsa en az beş dakikasını Penelope'nin elini tutarak geçirmişti.

BÖLÜM 12

Colin ertesi sabah uyanana kadar, Penelope'den hâlâ özür dilememiş olduğunu fark etmedi. Herhalde artık bunu yapmasına gerek kalmamıştı; önceki gece Macclesfield balosunda pek konuşmamış olsalar da ikisi de olanları unutup üzerinde bir daha konuşmamak için sözsüz bir anlaşma yapmış gibilerdi. Yine de Colin ağzından "Özür dilerim" sözcükleri çıkmadan rahat edemeyeceğini hissediyordu.

Doğru olan buydu.

Ne de olsa Colin bir beyefendiydi.

Ayrıca o sabah Penelope'yi görmeyi çok arzuluyordu.

Ailesiyle kahvaltı etmek için Beş Numara'ya gitti ama kahvaltı sonrasında Penelope'yi görme umuduyla Mount Caddesi'ndeki Featherington Malikânesi'ne yapacağı yolculuk için arabasına atladı.

Colin mutlu mutlu gülümsedi ve arkasına yaslanarak pencereden akan tatlı ilkbaharı seyre daldı. Her şeyin yolunda gittiğini hissettiği o güzel günlerden biriydi. Güneş parlıyordu, Colin kendini son derece enerjik hissediyordu, muhteşem bir kahvaltı yapmıştı...

Hayat gerçekten de bundan daha iyi olamazdı.

Üstelik şimdi de Penelope'yi görmeye gidiyordu.

Colin, Penelope'yi görmeyi neden bu kadar çok istedi-

ğine kafa yormak istemiyordu; otuz üçüne merdiven dayamış bekâr bir erkeğin genelde düşünmediği şeylerden biriydi bu. Colin onun yerine günün tadını çıkarıyordu - güneş, hava, hatta Penelope'nin evini gözetlemeden önce Mount Caddesi'nde yanından geçtiği üç güzel ev. Bunların farklı ya da özgün bir tarafları yoktu ama bu öylesine mükemmel bir sabahtı ki yan yana dizilmiş uzun ve ince, gri Portland taşından bu evler ayrı bir güzelliğe sahip gibiydiler.

Ilık ve sakin, güneşli ve huzurlu, muhteşem bir gündü.

Ama tam koltuğundan kalkmak üzereyken, caddede karşıdan karşıya geçen bir gölge dikkatini çekti.

Penelope'ydi bu.

Mount ve Penter caddelerinin köşesindeydi. Burası, Featherington Malikânesi'nin camından bakan birinin göremeyeceği kadar uzak uçta yer alan bir köşeydi. Ve Penelope kiralık bir at arabasına biniyordu.

İlginç.

Colin kaşlarını çattı ve saçmaladığını düşündü. *İlginç* falan değildi. Aklından ne geçiyordu ki? Bu hiç de ilginç değildi. Penelope bir erkek olsa ilginç olabilirdi belki. Ya da Penelope'nin bindiği araba kiralık değil de Featherington ahırlarından çıkmış olsaydı, bu da ilginç sayılabilirdi.

Ama bu, bir erkek değil Penelope'ydi ve kendi başına bir arabaya biniyordu. Herhalde tamamen uygunsuz bir yere doğru gidiyordu çünkü normal ve rutin bir şey yapıyor olsa Featherington ahırından bir arabaya binerdi. Ya da en azından yanında kardeşlerinden biri, bir refakatçi falan olurdu; böyle yalnız gitmezdi.

Bu hiç de ilginç değildi, aptalcaydı.

Colin arabanın yanına gidip, kapısını açıp Penelope'yi dışarı çıkarma niyetiyle kendi arabasından inerken, "Budala kadın," diye söylendi. Ama sağ ayağını dışarı atmışken, dünyayı gezmesine neden olan delilik onu durdurdu.

Merak.

Sessizce kendine birçok farklı küfür savurdu. Penelope'nin kiralık bir arabaya binmesi pek de sık olan bir şey değildi; Colin onun nereye gittiğini öğrenmeliydi.

Böylece Colin, Penelope'ye akıl vermek yerine, şoförüne diğer arabayı takip etme talimatı verdi ve iki araba kalabalık Oxford Caddesi'ni geçip kuzeye yöneldi. Colin Penelope'nin alışverişe çıktığını tahmin ediyordu.

Featherington arabasını kullanmayışının birçok nedeni olabilirdi. Belki de araba hasar görmüştü, atlardan biri hastalanmıştı ya da belki Penelope birine hediye almaya çıkmıştı ve bunu kimsenin bilmesini istemiyordu.

Hayır, bu doğru değildi. Penelope asla tek başına alışverişe çıkmazdı. Yanına bir refakatçi, kız kardeşlerinden birini, hatta Colin'in kız kardeşlerinden birini alırdı. Oxford Caddesi'nde yalnız gezinmesi dedikodulara yol açardı. Yalnız bir kadın, *Whistledown*'ın gazetesi için malzeme demekti.

Ya da eskiden öyleydi. *Whistledown'sız* hayata alışmak ne kadar da zordu. Şehirde olduğu zamanlarda, gazeteyi kahvaltı masasında görmeye ne kadar alışmış olduğunu hiç fark etmemişti.

Leydi Whistledown'dan bahsetmişken, Colin onun, kız kardeşi Eloise'den başkası olmadığına adı gibi emindi. Eloise'i sorgulamak amacıyla Beş Numara'ya kahvaltıya gitmiş, kızın kendini kötü hissettiği ve o sabah kahvaltıya inemeyeceği dışında hiçbir şey öğrenememişti.

Ancak, bir tepsi yemeğin Eloise'in odasına gitmesi Colin'in gözünden kaçmamıştı. Kardeşini hasta yapan her neyse, iştahını hiç etkilememişti.

Kahvaltı masasında şüphelerinden bahsetmemişti; gerçekten de annesini üzmek için bir sebep görmüyordu. Annesi durumu öğrense kahrolurdu. Ancak Eloise'in, Cres-

sida Twombley'in önceki gece yaptığı duyuru hakkında dedikodu yapma fırsatını kaçırması inanılır gibi değildi.

Tabii eğer Eloise Leydi Whistledown değilse; eğer öyleyse odasında gazetenin yeni sayısını hazırlıyor olmalıydı.

Bütün parçalar yerine oturuyordu. Colin onun foyasını meydana çıkarmaktan zevk almasaydı, bu son derece can sıkıcı bir durum olurdu.

Birkaç dakika daha ilerledikten sonra Colin, sürücünün Penelope'nin arabasını takip ettiğinden emin olmak için başını camdan çıkardı. İşte Penelope, Colin'in hemen önündeydi. En azından Colin öyle olduğunu düşünüyordu. Kiralık arabaların çoğu birbirine benzerdi, bu yüzden doğru arabayı takip ettiklerini umdu. Ama dışarı baktığında, tahmin ettiğinden çok daha doğuya geldiklerini gördü. Aslında tam da Soho Caddesi'nden geçiyorlardı, yani Tottenham Court Caddesi'ne gidiyorlardı, yani...

Tanrım, Penelope Colin'in evine mi gidiyordu? Bedford Meydanı tam şu köşedeydi işte.

Colin tepeden tırnağa ürperdi, eğer Penelope kentin bu tarafına onu görmek için gelmemişse, başka ne için gelmiş olabilirdi? Penelope gibi bir kadın Bloomsbury'de başka kimi tanıyabilirdi ki? Colin, Penelope'nin annesinin, kızın yaşamak için gerçekten çalışan insanlarla arkadaşlık etmesine izin vereceğine inanamazdı, Colin'in komşuları da, ne kadar temiz insanlar da olsalar, ne aristokrat ne de üst tabaka insanlardı. Doktorluk, avukatlık gibi mesleklerini devam ettirmek için sabah erkenden işe giderlerdi.

Colin kaşlarını çattı. Zordu. Şimdi Tottenham Court Yolu'nu geçiyorlardı. Penelope'nin bu kadar doğuda ne işi olabilirdi? Kızın sürücüsünün yolları karıştırdığını ve oldukça uzakta kalmış da olsa, arabayı Bloomsbury Caddesi ya da Bedford Meydanı'na götüreceğini düşündü ama...

Çok tuhaf bir sesle kendine geldi ve bunun birbirine

sürtünen dişlerinin sesi olduğunu anladı. Bloomsbury Caddesi'ni geçmişler, High Holborn'a doğru yol alıyorlardı.

Tanrı aşkına neredeyse şehre varmışlardı. Penelope şehirde ne yapmayı planlıyor olabilirdi ki? Orası bir kadın için uygun bir yer değildi. Colin bile şehre nadiren giderdi. İnsanların çoğu, kentin batı yakasında St. James ve Mayfair'in kutsal binalarında yaşardı. Dar, dolambaçlı yollarla dolu ve doğu ucundaki gecekondulara tehlikeli derecede yakın kentte yaşamayı seçen pek az olurdu.

Yolda ilerlemeye devam ettikçe Colin'in ağzı şaşkınlıktan açılmaya devam ediyordu. Shoe Geçidi'ne doğru döndüklerini fark etti. Başını camdan dışarı çıkardı. Buraya en son dokuz yaşındayken gelmişti, dadıları o ve Benedict'i, 1666 büyük Londra yangının nerede başladığını göstermek için sürükleyerek buraya getirmişti. Colin, suçlunun, ocağındaki külleri düzgün söndüremeyen bir fırıncı olduğunu öğrendiğinde hayal kırıklığına uğradığını hatırladı. Bunun gibi bir yangının asıl sebebi kundakçılık ya da benzer bir suç olmalıydı.

Öyle bir yangın bile, şu anda göğsünde kaynayan hislerin yanında pek sönük kalırdı. Penelope'nin buraya yalnız gelmesi için çok iyi bir nedeni olsa iyi olurdu. Bırakın şehri, Penelope yanında refakatçi olmadan *hiçbir yere* gitmemeliydi.

Sonra Colin tam da Penelope'nin buraları geçerek Dover sahiline kadar gideceğini düşünmeye başladığı anda, arabalar Fleet Caddesi'ni geçti ve durdu. Colin, tüm benliğiyle çığlık çığlığa arabadan fırlama ve Penelope'yi kolundan tutup geri çevirme isteğiyle yanıp tutuşuyor olsa da Penelope'nin ne yapacağını görmek için arabada kalmaya zorladı kendini.

İster önsezi deyin, ister delilik ama Colin eğer Pene-

lope'yi şimdi durdurursa, genç kadının neyin peşinde olduğunu asla öğrenemeyeceğini biliyordu.

Penelope onu göremeyecek kadar uzaklaştığında Colin arabasından atladı ve düğün pastasını andıran bir kiliseye doğru, güney yönünde ilerleyerek kızı takip etmeye başladı.

Colin, söylediklerinin dine hakaret sayılabileceğinin farkında bile olmadan söylendi. "Tanrı aşkına Penelope, şimdi dini bulmanın hiç zamanı değil."

Penelope kilisenin kapısından geçip gözden kayboldu ve Colin'in bacakları da hızla onu takip etti, Colin ancak kapıya yaklaştığında biraz yavaşladı. Penelope'yi çok da şaşırtmak istemiyordu. Burada tam olarak ne yaptığını öğrenmeden önce olmazdı. Daha önce söylediklerine rağmen Colin, Penelope'nin hafta ortasında kilise gezmek gibi alışkanlıklar edindiğine bir an bile inanmamıştı.

Colin parmak uçlarında ilerleyerek sessizce kiliseden içeri süzüldü. Penelope ara koridorda yavaşça ilerliyor sol eliyle her bir sıraya dokunuyordu, sanki, sanki...

Sayıyor gibiydi.

Penelope oturacağı sırayı seçip sıranın ortasına oturana kadar kaydığında Colin kaşlarını çattı. Kız bir süre hareketsiz oturduktan sonra çantasından bir zarf çıkardı. Başını fark edilmeyecek kadar hafifçe, önce sola, sonra sağa çevirdi. Koyu gözleri etrafındaki insanları gözetlerken Colin onun yüzünü gözünde rahatlıkla canlandırıyordu. Kızın gerisinde görülme korkusu olmadan güvendeydi, gölgelerin arasına öyle bir gizlenmişti ki duvara yaslansa görünmez olacak gibiydi. Ayrıca Penelope hâlâ yavaşça sağa sola bakınıyor olsa da kafasını Colin'i görebilecek kadar çok çevirmiyordu.

Sıraların arkalarındaki ceplerde İnciller ve dua kitapları sıkıştırılmıştı ve Colin Penelope'nin elindeki zarfı bun-

lardan birine gizlice tıkıştırdığını gördü. Sonra genç kadın ayağa kalktı ve ana koridora çıkıp kapıya yöneldi.

İşte Colin hamlesini tam da bu anda yaptı.

Gölgelerin içinden hızla kızın önüne çıktığında, Penelope'nin yüzündeki korku ifadesi onu tatmin etmiş gibiydi.

Penelope, "Col...Col..." diyebildi sadece.

"Colin diyecektin sanırım," diye atıldı Colin kızın elini bileğine yakın bir yerden tutarak. Dokunuşu hafifti ama kızın elini sıkıca kavramıştı, Penelope kaçmayı aklından bile geçiremezdi.

Ne akıllı kızdı bu, kaçmayı denememişti bile.

Ama bu akıllı kız, masum rolü oynamayı seçmişti.

"Colin!" diyebildi en sonunda. "Bu ne... Bu ne..."

"Sürpriz mi?"

Penelope yutkundu. "Evet."

"Öyle olduğuna eminim."

Kızın gözleri kilisenin kapısında, koridorunda, kısacası zarfı sakladığı sıra dışında her yerde geziniyordu. "Seni... Seni daha önce burada hiç görmemiştim."

"Buraya daha önce hiç gelmemiştim."

Penelope gerçekten konuşmaya başlamadan önce ağzı birkaç kez açılıp kapandı. "Aslında buraya gelmiş olman oldukça anlamlı, oldukça, şey... St. Bride'ın hikâyesini biliyor muydun?"

Colin bir kaşını kaldırdı. "Bulunduğumuz yer orası mı?"

Penelope'nin gülümsemeye çabaladığı açıktı ama daha çok ağzı açık bir budalayı andırıyordu. Normalde bu durum Colin'i eğlendirirdi ama güvenliğini hiçe sayarak buralara kadar yalnız başına geldiği için Penelope'ye hâlâ kızgındı.

Yine de her şeyden önemlisi, Penelope'ye *bir sırrı* ol-

duğu için kızgındı. Sır sakladığı için ona kızamazdı elbette. Sırlar saklanmak için vardı ve Colin Penelope'yi sır sakladığı için suçlayamazdı. Bu ne kadar saçma olsa da, Colin Penelope'nin bir sırrı olmasına dayanamıyordu. O Penelope'ydi. Açık bir kitap gibi olması gerekiyordu. Colin Penelope'yi tanırdı. Onu ezelden beri tanırdı.

Ve görünüşe göre Penelope'yi aslında hiç tanımıyordu.

Penelope en sonunda tiz bir ses tonuyla, "Evet," diye yanıtladı. "Burası aslında Wren'in kiliselerinden biri, Büyük Yangın'dan sonra inşa etmiş, şehrin her tarafında böyle kiliseleri var, aslında benim en sevdiğim burası. Çan kulesini öyle çok seviyorum ki. Sence de bir düğün pastasını andırmıyor mu?"

Penelope'nin yaptığı laf kalabalığından başka bir şey değildi. Birinin laf kalabalığı yapması iyiye işaret olamazdı. Bu, genellikle, sakladıkları bir şey olduğu anlamına gelirdi. Penelope'nin bir şeyler gizlemeye çalıştığı belliydi ama sözcüklerin ağzından çıkış hızı, sırrının son derece *büyük* olduğunu gösteriyordu.

Colin uzunca süre onu seyretti, sadece kıza işkence etmek için uzun uzun sessizce baktı ve en sonunda sordu. "Bu yüzden mi buraya gelmemin anlamlı olduğunu düşünüyorsun?"

Kızın yüzü soldu.

"Düğün pastası..." diye tekrarladı Colin.

Kızın yüzü suçluluk kızılına dönerken, "Ah!" diye haykırdı. "Hayır! Hayır, hiç de değil! Şey, demek istediğim, burası tam da yazarlara göre bir kilise. Ve yayıncılara göre. Sanırım. Yayıncılar için de olabilir, galiba."

Penelope sağa sola sallanıyordu ve sallandığının da farkındaydı. Colin bunu onun gözlerinde, yüzünde, konuşurken ellerinin duruşunda görebiliyordu. Fakat Penelope denemeye devam ediyor, bahanelerini artırmaya çaba-

lıyordu. Bu yüzden Colin onu alaycı bir bakışla sessizce dinlemeye devam ediyordu. "Ama yazarlar için geçerli olduğuna eminim." Ve sonra ufak bir yutkunuşla mahvedilmese son derece muzaffer görünecek bir cümle sarf ederek sözlerini tamamladı. "Ve sen de bir yazarsın!"

"Yani burası benim kilisem mi diyorsun?"

"Şey..." Gözleri hafifçe sola kaydı. "Evet."

"Mükemmel."

Kız yutkundu. "Öyle mi?"

"Ah, evet," dedi Colin. Sesindeki yumuşak kayıtsızlık, Penelope'yi dehşete düşürmüş olmalıydı.

Kızın gözleri tekrar sola kaydı... Sırrını sakladığı sıraya doğru kaçamak bakışlar atmaya başlamıştı. İlgisini başka taraflarda tutarak şimdiye kadar oldukça iyi iş çıkarmıştı. Colin neredeyse kızla gurur duyacaktı.

"Benim kilisem," diye tekrarladı Colin. "Ne hoş bir kavram."

Kızın gözleri korkuyla kocaman açıldı. "Korkarım ne demek istediğini anlayamadım."

Colin parmaklarıyla çenesine vurdu, sonra düşünceli bir halde elini kaldırdı. "Sanırım dua etme arzusuyla dolup taştım."

"Dua mı?" diye tekrarladı Penelope cılız bir sesle. "Sen mi?"

"Ah, evet."

"Ben... Şey... Ben... Ben..."

Durumdan tuhaf şekilde hoşlanmaya başlayan Colin, "Evet?" diye sordu. Hiçbir zaman kızgın, asabi tiplerden olmamıştı. Ne kaçırdığını bilmediği belliydi. Kızı kıvrandırmanın zevkli bir yanı var gibiydi. "Penelope?" diye devam etti. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Penelope yutkundu. "Hayır."

"İyi." Colin tatlılıkla gülümsedi. "O zaman kendime birkaç dakika ayırmama izin verirsin sanırım."

"Affedersin?"

Colin sağına döndü. "Kilisedeyiz, değil mi? Dua etmek istiyorum."

Kız da sağına döndü. "Anlayamadım?"

Genç adam başını gitmek istediği yöne doğru hafifçe çevirerek, "Dua etmek istediğimi söyledim," dedi. "Çok da karmaşık bir cümle kurmamıştım oysa ki."

Penelope'nin oltaya gelmemek için çırpındığının farkındaydı. Kız gülümsemeye çalışıyordu ama çenesi gerilmişti ve Colin, kızın dişlerinin gıcırdamaktan toza dönüşeceğini düşündü.

"Senin bu kadar inançlı biri olduğunu bilmiyordum," dedi Penelope.

"Değilim." Kızın yanıt vermesi için bir süre bekledi, sonra ekledi: "Senin için dua etmek istiyordum."

Penelope elinde olmadan yutkundu. "Benim için mi?" diye ciyakladı.

Colin sesini yükseltmemek için çaba sarf ederek, "Çünkü..." dedi. "Ben işimi bitirdiğimde seni kurtaracak tek şey dua olacak!"

Bu sözlerin ardından kızın yanından hızla geçip Penelope'nin zarfı sakladığı sıraya ulaştı.

Onun arkasından endişeyle koşan Penelope, "Colin!" diye bağırdı. "Hayır!"

Colin dua kitabının arkasından zarfı çıkarıp aldı ama hemen açıp bakmadı. "Ne olduğunu söylemek ister misin?" diye sordu. "Ben bakmadan önce sen kendin söyle istersen."

Penelope zorlukla, "Hayır," dedi.

Kızın gözlerindeki bakış, Colin'in kalbini ağrıtıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı kız. "Lütfen onu bana ver." Ve sonra Colin hiçbir şey yapmayıp sadece kızgın bakışlarını ona dikmişken, Penelope fısıldadı. "O benim. Bu bir sır."

"Hayatını feda edebileceğin bir sır mı?" Colin kükrüyordu. "Yaşamın pahasına mı?"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Bir kadının şehirde yalnız dolaşmasının ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değil misin sen? Herhangi bir yerde yalnız olmak ne kadar tehlikeli, bilmiyor musun?"

Kızın tüm söylediği, "Colin, lütfen," oldu. Zarfa uzanmak için bir hamle yaptı.

Sonra Colin birden kendini kaybetti. Bu adam artık Colin değildi. Bu öfke, bu kızgınlık - bu Colin olamazdı.

Ama oydu işte.

Ama asıl sorun... Onu bu hale getiren Penelope'ydi. Ve ne yapmıştı? Londra'ya tek başına gelerek mi bunu yapmıştı? Colin'in Penelope'nin güvenliği için endişe etmesi normal olabilirdi ancak Colin'in öfkesi, sır sakladığı için duyduğu hisleri çok geride bırakmış gibiydi.

Öfkesi tamamen yersizdi. Penelope'nin sırlarını kendisiyle paylaşmasını istemeye hiç hakkı yoktu. Birbirlerine herhangi bir bağlılıkları yoktu, sadece iyi bir arkadaşlık ve rahatsız edici derecede harika tek bir öpücük dışında bir şey paylaşmıyorlardı. Eğer Penelope kendisi okumasa, Colin de günlüğünü onunla kesinlikle paylaşmazdı.

"Colin," diye fısıldadı. "Lütfen... Yapma."

Penelope Colin'in gizli yazılarını görmüştü. Neden Colin de onunkileri görmesindi ki? Penelope'nin bir âşığı mı vardı? Hiç kimsenin onu öpmediğine dair söyledikleri sadece saçmalıktan mı ibaretti?

Yüce Tanrım, midesinde yanan bu ateş, yoksa... Kıskançlık mıydı?

Penelope nefesi kesilerek bir kez daha, "Colin," dedi. Elini genç adamın elinin üstüne koyarak zarfı açmasını engellemeye çalıştı. Kuvvetini kullanmaya çalışmıyordu, sadece varlığının Colin'i durdurmasını umuyordu.

Fakat yolu yoktu... Colin'i bu andan sonra durdurmak mümkün değildi. Mektubu açmadan kıza vereceğine canını verebilirdi.

Colin zarfı yırtarak açtı.

Penelope kiliseyi inleten bir çığlık attı.

Colin okumaya başladı.

Sonra kanı çekilmiş, bitkin bir halde sıraya oturdu. "Yüce Tanrım," diye fısıldadı. *"Yüce Tanrım."*

Penelope St. Bride Kilisesi'nin çıkış basamaklarına vardığında, histerik bir haldeydi. Ya da şimdiye kadar hiç olmadığı kadar histerikti de denebilir. Nefesi tıkanıyor, gözleri doluyor, yüreği...

Yüreği, böyle bir şey mümkünmüş gibi, kusmak istiyordu.

Böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi? Penelope'yi takip etmişti. Penelope'yi *takip etmişti*! Colin onu neden takip etmişti? Bu işten kazancı ne olacaktı? Neden böyle bir şey...

Penelope birden başını kaldırdı.

Ağzından çıkacakları birinin duymasını umursamayarak, "Lanet olsun!" diye inledi. At arabası gitmişti. Sürücüye bir dakika içinde döneceğini söylemiş, beklemesini tembihlemişti ama adam ortalarda yoktu işte.

İşte Colin'e kızması için iyi bir sebep daha. Penelope'yi kilisede oyalamıştı ve şimdi de araba Penelope'yi beklemeden gitmişti. Penelope St. Bride Kilisesi'nin merdivenlerinde, Londra şehrinin göbeğinde kalakalmıştı. Mayfair'den öyle uzaktaydı ki ters yönde olsa Fransa sınırları içinde kalabilirdi. İnsanlar ona bakıyorlardı ve kısa süre içinde ahlaksız teklifler alacağına emindi. Şehrin ortasında yalnız, hem de bir sinir krizinin eşiğine gelmiş bir hanımefendiyi daha önce gören olmuş muydu hiç?

Neden, neden, *neden* Colin'in mükemmel erkek ol-

duğunu düşünme aptallığında bulunmuştu? Hayatının yarısını gerçek bile olmayan bir adama taparak geçirmişti. Çünkü tanıdığı - tanıdığını sandığı - Colin'in gerçekte var olmadığı açıktı. Ve bu adam her kimse Penelope ondan hoşlandığına bile emin değildi. Yıllar boyunca delicesine sevdiği erkek asla böyle davranmazdı. Onu takip etmezdi - şey, peki, belki takip edebilirdi ama sadece güvende olduğundan emin olmak için. Ama bu kadar zalim olamazdı ve kesinlikle özel mektuplarını açmazdı.

Penelope Colin'in günlüğünün iki sayfasını okumuştu, bu doğruydu ama günlük mühürlü bir zarfın içinde değildi ki!

Merdivenlere oturdu, elbisesinin kalın kumaşına rağmen yerin soğuğunu hissedebiliyordu. Burada oturup Colin'i beklemek dışında yapabileceği pek bir şey yoktu. Ancak bir aptal evden bu kadar uzaktayken yalnız yürümeyi düşünebilirdi. Fleet Caddesi'nde bir başka araba tutabileceğini düşündü ama ya hepsi dolu olursa. Ayrıca Colin'den kaçmanın bir anlamı var mıydı? Colin Penelope'nin yaşadığı yeri biliyordu ve Penelope Orkney Adaları'na taşınmaya karar vermediğine göre sonunda yüzleşmeleri gerekecekti.

İç geçirdi. Colin sezonluk gezgin olarak gelir, Orkney Adaları'nda da Penelope'yi bulurdu. Ayrıca Penelope Orkney Adaları'na falan da gitmek istemiyordu.

Penelope kendini tutmasa hıçkırıklarla ağlamaya başlayacaktı. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Neden Orkney Adaları'na takılıp kalmıştı?

Sonra arkasında Colin'in ruhsuz ve soğuk sesini duydu. Colin'in tüm söylediği, "Ayağa kalk," oldu.

Penelope ayağa kalktı ama Colin bunu emrettiği için değil (en azından kendi kendine böyle söylüyordu) ya da ondan korktuğu için de değil, sadece St. Bride'ın merdi-

venlerinde sonsuza dek oturamayacağı için. Ayrıca altı ay boyunca Colin'den kaçıp saklanmak istiyorsa da şu anda Colin güvenli ev anlamına geliyordu.

Colin yola doğru baktı. "Arabaya bin."

Penelope arabaya binerken Colin'in sürücüye adresi ve "uzun yoldan git" talimatı verdiğini duydu.

Ah, Tanrım.

Yola çıkalı otuz saniye olmamıştı ki Colin kıza, kilisede bıraktığı iki sayfalık kâğıdı verdi. "Sanırım bu senin," dedi.

Penelope yutkundu ve kâğıda baktı ama bunu yapmasına gerek yoktu. Kâğıtta ne yazdığını biliyordu zaten. Önceki gece bu cümleleri o kadar çok düşünmüş ve defalarca yeniden yazmıştı ki bir daha unutabileceğini hiç sanmıyordu.

Bir hanımefendinin elini küçümseyerek tutup, "Bir kadının fikrini değiştirmesi onun ayrıcalığıdır," diye mırıldanmayı hoş bulan bir beyefendiden daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur. Ve bir insanın fikirlerini davranışlarıyla desteklemesi gerektiğine inandığım için kararlarımı ve fikirlerimi sabit ve gerçek kılmaya kararlıyım.

İşte bu yüzden sevgili okuyucu, 19 Nisan tarihli gazeteyi yazdığımda, bunun gerçekten son gazete olmasını planlıyordum. Ancak kontrolümün (ya da onayımın) tamamen dışında gelişen olaylar, beni bir sayı daha yayımlamaya zorladı.

Hanımlar ve Beyler, Yazarınız Cressida Twombley DEĞİLDİR. Bu kadın ikiyüzlü bir yalancıdan öte bir şey değildir ve yıllarca harcadığım emeğin onun gibi birine mal edilmesi beni çok üzer.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN
CEMİYET GAZETESİ, 21 NİSAN 1824

Penelope dikkatle kâğıdı katlarken, böylesi bir anda ne söyleyebileceğini düşündü. En sonunda gülümsemeye çalıştı, Colin'in gözlerine bakamadı ama şakayla karışık, "Tahmin etmiş miydin?" dedi.

Colin bir şey söylemedi, bu yüzden Penelope bakışlarını ona çevirdi. Anında, bunu yapmamış olmayı diledi. Colin bambaşka biri gibiydi. Dudaklarında her zaman duran sakin gülümseme, gözlerindeki neşeli canlılık onu terk etmiş, yerini sert çizgilere ve soğuk, buzdan bakışlara bırakmıştı.

Tanıdığı, yıllar boyunca âşık olduğu adamın kim olduğunu artık bilemiyordu.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," dedi titrek sesiyle.

"Şu anda ne yapmaya çalıştığımı biliyor musun?" diye sordu Colin. Sesi korkutucu ve atların ritmik ayak seslerini bastıracak kadar kuvvetliydi.

Penelope hayır demek için ağzını açtı ama Colin'in yüzündeki ifade sorusuna yanıt beklemediğini söylüyordu, böylece Penelope de dilini tuttu.

"Sana en çok hangi konuda kızgın olduğumu anlamaya çalışıyorum," dedi Colin. "Çünkü o kadar çok şey var ki - o kadar çok - sadece birine odaklanmakta gerçekten zorluk çekiyorum."

Bir öneri Penelope'nin dilinin ucuna kadar geldi - yalancılığı bir başlangıç sayılabilirdi - ama tekrar düşününce ağzını açmamanın en iyisi olacağını anladı.

"İlk olarak," dedi Colin. Ses tonundan öfkesini zorlukla bastırdığı anlaşılıyordu ve bu Penelope için fazlasıyla zorlayıcıydı, Colin'in sinirli olabileceğini bile bilmiyordu o güne kadar. "Şehre tek başına gelecek ve bir araba kiralayacak kadar aptal olduğuna inanamıyorum!"

Penelope sessiz kalma kararını hatırlayamadan, "Bizim arabalardan biriyle tek başıma gelemezdim," deyiverdi.

Colin'in başı beş santim kadar sola eğildi. Penelope bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Colin'in boynundaki gerginliğe bakınca bunun iyi bir şey olduğunu söylemek mümkün değildi. Colin sesinde aynı sertlik ve soğuklukla, "Anlayamadım?" dedi.

Evet, işte Penelope'nin şimdi *yanıt vermesi* gerekiyordu, değil mi? "Şey, yok bir şey," dedi sessiz cevabın ilk kısmının, ikinci kısmı unutturacağını umarak. "Dışarı tek başıma çıkmama izin yok."

"Bunun farkındayım," diye kestirip attı Colin. "Bunun da son derece iyi bir nedeni var."

Colin'in yanıtının ikinci kısmını duymazdan gelmeyi tercih eden Penelope, "Bu yüzden eğer dışarı yalnız çıkmak istersem," diye devam etti sözlerine. "Bizim arabalardan birini kullanamam. Sürücülerimizden hiçbiri beni buraya getirmez."

Colin cevabı yapıştırdı. "Sürücülerinizin sağduyulu insanlar olduğu açıkça görülüyor."

Penelope yanıt vermedi.

"Başına neler gelebilirdi, biliyor musun?" diye sordu Colin, yüzündeki ifadesizlik maskesi çatırdamaya başlamıştı.

"Şey, pek de bir şey gelmezdi," dedi Penelope yutkunarak. "Buraya daha önce de geldim ve..."

"Ne?" Colin'in kuvvetli elleri Penelope'nin kollarını kavradı. "Ne dedin sen?"

Söylediklerini tekrar etmenin sağlığına zarar verebileceğini fark etmiş olan Penelope, Colin'e bakmakla yetindi. Bakışlarıyla Colin'in gözlerindeki vahşi öfkeyi kırabileceğini ve âşık olduğu adama ulaşabileceğini umuyordu.

"Sadece yayıncıma acil bir mesaj göndermek istediğimde buraya gelirim," diye açıkladı Penelope. "Şifreli bir mesaj gönderirim, o da notumu buradan alacağını bilir."

"Ah, bundan bahsetmişken," dedi Colin katlanmış kâğıdı kızın elinden hızla alırken. "Bu da neyin nesi böyle?"

Penelope aklı karışmış, Colin'e bakıyordu. "Çok *açık* olduğunu sanıyordum. Ben..."

"Evet elbette, sen kahrolası Leydi Whistledown'sın ve herhalde, Eloise'den şüphelendiğim haftalarda bana kahkahalarla gülüyordun." Konuşurken asılan yüzü, Penelope'nin yüreğini burkuyordu.

"Hayır!" diye bağırdı genç kadın. "Hayır, Colin, asla. Sana asla gülmem!"

Colin'in yüzünden Penelope'ye inanmadığı anlaşılıyordu. Zümrüt yeşili gözlerinde Penelope'nin daha önce hiç görmediği, görmeyi hiç beklemediği bir şey, *utanç* vardı. O bir Bridgerton'du. Popülerdi, kendine güvenliydi, serinkanlıydı. Onu hiçbir şey utandıramazdı. Onu hiç kimse küçük düşüremezdi.

Belli ki *Penelope dışında* hiç kimse.

"Sana söyleyemezdim," diye fısıldadı Penelope, Colin'in gözlerindeki o korkunç bakışın yok olmasını umarak. "Sana söyleyemezdim, bunu biliyorsun, değil mi?"

Colin acı verici derecede uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, sanki Penelope hiç konuşmamış, kendini açıklamaya hiç uğraşmamış gibi, katlanmış kâğıt parçasını havaya kaldırarak sallamaya başladı. "Bu aptallık," dedi. "Sen aklını mı yitirdin?"

"Ne demek istediğini anlayamıyorum."

"Seni bekleyen mükemmel bir kaçışın var. Cressida Twombley senin yerine suçu üstlenmeye hazır."

Sonra birden ellerini kızın omuzlarına koydu ve o kadar sıktı ki Penelope nefes alamayacağını sandı.

"Neden bu işin peşini bırakmıyorsun, Penelope?" Colin'in sesi endişeli, gözleri alev alevdi. Penelope genç

adamın duygularını bu kadar yoğun olarak gördüğü başka bir an hatırlamıyordu. Colin'in hislerinin öfke - ve utanç - biçiminde ona yöneltilmiş olması Penelope'yi çok üzmüştü.

"Bunu yapmasına izin veremezdim," diye fısıldadı. "Benim yerime geçmesine izin veremezdim."

BÖLÜM 13

"Lanet olsun neden?"

Penelope birkaç saniye boyunca Colin'e bakmaktan başka bir şey yapamadı. "Çünkü... Çünkü..." Bunu nasıl açıklayacağını bilemeyerek bocalıyordu. Kalbi kırılmıştı, en korkunç - ve en heyecan verici - sırrı gün ışığına çıkmıştı ve Colin onun derdini birkaç kelimeyle, basitçe *ifade edebileceğini* mi sanıyordu?

"Onun muhtemelen en şirret kadın olarak görüldüğünün farkındayım..."

Penelope'nin nefesi kesildi.

"... En azından İngiltere'de şu an yaşayan nesil için bu doğru, ama Tanrı aşkına Penelope..." Colin elini saçına götürdü, sonra Penelope'ye delici bir bakış attı. "Suçu o üstlenecekti..."

"Şöhreti," diye sözünü kesti Penelope.

"Suçunu," diye devam etti Colin. "İnsanlar senin gerçekte kim olduğunu öğrenirlerse neler olur, hiç düşündün mü?"

Penelope'nin dudakları sabırsızlıkla ve yakasına yapışan rahatsızlıkla gerildi. "Bu olasılığı düşünmek için on küsur senem oldu benim."

Colin gözlerini kıstı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hiç de değil," diye cevabı yapıştırdı Penelope. "Son on

yıldır, bir kez bile oturup eğer kim olduğum ortaya çıkarsa neler olur diye düşünmediğimi mi sanıyorsun gerçekten? Bunu yapmamam için budala olmam gerek."

Araba tümsekli yolda zıplayarak ilerlerken Colin, Penelope'nin omuzlarını sıkıca kavradı. "Mahvolacaksın Penelope. Mahvolacaksın! Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Eğer daha önce anlamadıysam bile," diye yanıt verdi Penelope. "Artık anladım, emin ol, anladım. Özellikle de Eloise'i Leydi Whistledown olmakla suçladığında söylediğin şeyler sayesinde."

Colin hatalarının yüzüne vurulmasından rahatsız bir halde yüzünü buruşturdu. "İnsanlar seninle konuşmayı kesecek," diye devam etti sözlerine. "Seninle selamı sabahı kesecekler..."

"İnsanlar benimle hiçbir zaman konuşmadılar," diye patladı Penelope. "Çoğu zaman varlığımın farkında bile olmadılar. Bu işi bu kadar uzun süre nasıl sürdürebildim sanıyorsun? Ben görünmezdim Colin. Kimse bana bakmıyordu, kimse benimle konuşmuyordu. Ben sadece orada durdum, dinledim ve *kimse bunu fark etmedi.*"

"Bu doğru değil." Colin bunu söylerken bakışlarını kaçırdı.

"Ah, elbette *doğru* ve pekâlâ sen de bunu biliyorsun. Sadece inkâr ediyorsun," dedi Penelope, Colin'in kolunu dürterek. "Çünkü sen de kendini suçlu hissediyorsun."

"Hissetmiyorum!"

Penelope yüzünü buruşturdu. "Ah, *lütfen.* Ne yapıyorsan, suçluluk duyduğun için yapıyorsun."

"Pen..."

"En azından bana yaptıkların için geçerli bu," diye düzeltti Penelope. Nefesi hızla boğazından akıyor, cildi ateşle titriyordu ve hayatında belki de ilk kez, ruhu alev alev yanıyordu. "Ailenin bana nasıl acıdığını fark etmediğimi

mi sanıyorsun? Sen ya da ağabeylerinden biriyle aynı partiye gittiğimiz her seferinde beni dansa kaldırdığınızı fark etmediğimi mi düşünüyorsun?"

"Biz kibar insanlarız," diye kendini savundu Colin. "Ve seni *seviyoruz*."

"*Ve* bana acıyorsunuz. Felicity'yi de seviyorsunuz ama her karşılaştığınızda onu dansa kaldırmıyorsunuz."

Colin birdenbire Penelope'yi bıraktı ve kollarını kavuşturdu. "Şey, onu seni sevdiğim gibi sevmiyorum."

Penelope dili tutulmuş halde, gözlerini kırpıştırdı. Colin gitmiş, tartışmanın tam ortasında böyle bir *iltifatta* bulunmuştu. Penelope'nin gardını daha fazla düşürebilecek bir şey yoktu herhalde.

"Ve..." diye devam etti sözlerine Colin kendini beğenmiş bir tavırla çenesini kaldırarak. "Asıl söylemek istediğim şeyden hiç bahsetmedin."

"O da nedir?"

"Leydi Whistledown seni mahvedecek!"

"Tanrı aşkına," diye homurdandı Penelope. "Sanki benden farklı biriymiş gibi bahsediyorsun."

"Önümde duran kadını, dedikodu gazetesi çıkaran bir cadalozla aynı kefeye koyamadığım için beni affet."

"Colin!"

"Kalbin mi kırıldı?"

"Evet! Ben o gazete için çok çalıştım." Penelope nane yeşili günlük elbisesinin üzerindeki yumruklarını sıktıkça sıkıyor, kumaş üzerinde bıraktığı spiral kırışıklıkları fark etmiyordu bile. Elleriyle bir şey yapmak zorundaydı, yoksa damarlarında gezinen öfke ve kızgınlık yüzünden patlayacaktı. Bunun dışındaki tek seçeneği kollarını kavuşturup oturmaktı, ancak Penelope bu alınganlık göstergesini reddediyordu. Ayrıca Colin zaten kollarını kavuşturmuş oturuyordu, aralarından birinin de altı yaşından büyükmüş gibi davranması gerekiyordu.

Colin küçümser biçimde, "Yaptığını karalamak ne haddime," dedi.

"Elbette haddine değil," diye sözünü kesti Penelope.

"Hayır, hayır elbette değil."

"O zaman ne yaptığını sanıyorsun?"

"Yetişkin gibi davranıyorum!" diye yanıtladı. Gittikçe yükselen sesinde sabırsızlık vardı. "Birimizin öyle davranması gerekiyor."

Penelope, "Bana sakın yetişkinlik taslamaya kalkma!" diye patladı. "Sorumluluğun S'sini bilmeyen biri olarak bunları söylemeye hakkın yok," diye bağırdı.

Colin sertçe, "Bu da ne demek oluyor?" dedi.

"Oldukça açık olduğunu sanıyordum."

Colin geri adım attı. "Benimle böyle konuştuğuna inanamıyorum."

"Yaptığıma mı inanamıyorsun," diye atıldı Penelope. "Yoksa bunu yapacak cesareti bulmama mı?"

Colin, sorulan sorudan şaşkına dönmüş, sadece bakakaldı.

"Bende düşündüğünden fazlası var, Colin," dedi Penelope. Daha düşük bir ses tonuyla ekledi: "Benim bir zamanlar düşündüğümden de fazlası var."

Colin bir süre sessiz kaldı ve sonra, sanki kendini az önceki konudan koparamıyormuş gibi, dişlerinin arasından, "Sorumluluktan kaçtığımı söylerken ne demek istedin?" diye sordu.

Penelope dudaklarını sıktı, sonra rahatlayacağını umarak derin bir nefes verdi. "Neden bu kadar çok seyahat ettiğini düşündün mü hiç?"

Colin hızlıca, "Çünkü bundan hoşlanıyorum," dedi.

"Ve çünkü burada, İngiltere'de sıkıntıdan patlıyorsun."

"Ve bu beni neden çocuk yapıyor?"

"Çünkü büyüyüp seni bir yerde sabitleyecek bir şey yapmaktan kaçıyorsun."

"Ne gibi?"

Penelope'nin elleri bariz bir yanıt verecekmiş gibi bir hareketle yükseldi. "Evlenmek gibi."

Colin'in dudağının bir köşesi kalkarak küstah bir gülücüğe dönüştü. "Bu bir evlenme teklifi mi?"

Penelope yanaklarının kızarıp ateşlendiğinin farkındaydı ama kendini devam etmeye zorladı. "Öyle olmadığını biliyorsun ve zalimlik ederek konuyu değiştirmeye çalışma." Colin'in bir şey söylemesini, belki de özür dilemesini bekledi. Adamın sessizliği hakaret gibiydi, bu nedenle Penelope kendini tutamayarak sözlerine devam etti. "Tanrı aşkına Colin, otuz üç yaşındasın."

Colin sakince yanıtladı. "Sen de yirmi sekiz yaşındasın."

Mideye inen bir yumruk gibiydi bu ama Penelope kabuğuna çekilemeyecek kadar sinirlenmişti. " Senden farklı olarak ben," dedi incelikli bir tavırla. "Birine evlenme teklif etme lüksüne sahip değilim. Ve yine *senden farklı olarak*," diye ekledi şimdiki amacı az önce ima ettiği suçluluk duygusunun tamamını genç adama yüklemekti. "Benim öyle çok sayıda zengin talibim yok, bu yüzden hayır deme gibi bir lüksüm de yok."

Colin'in dudakları gerildi. "Sen de Leydi Whistledown olduğunu söylersen taliplerinin artacağını mı düşündün?"

"Aşağılayıcı olmaya mı *çalışıyorsun*?"

"Gerçekçi olmaya çalışıyorum! Senin şu halinle asla olamayacağın bir şey."

"Leydi Whistledown olduğumu açıklamayı planladığımı hiç söylemedim."

Colin içinde gazetenin son sayısının bulunduğu zarfı yanındaki minderin üstüne fırlattı. "O zaman konu ne?"

Penelope zarfı kaparak içindeki kâğıdı çekip çıkardı. "Affedersin," dedi sesinde korkunç bir alaycılıkla. "Kimliğimi açıkladığım cümleyi kaçırmış olmalıyım."

"Bu son gösterinin, Leydi Whistledown'ın kimliğini bulmaya uğraşanların sayısını azaltacağını mı sanıyorsun? Ah, affedersin..." Bir elini küstahça kalbinin üstüne koydu. "Belki de *senin* kimliğini demeliydim. Ne de olsa senin *şöhretini* inkâr etmeyi hiç istemem."

Penelope, "Çirkinleşiyorsun," diye bağırırken kafasının içindeki küçük ses, şimdiye kadar nasıl olup da ağlamaya başlamadığını soruyordu. Karşısındaki Colin'di ve onu ezelden beri seviyordu, fakat Colin ondan nefret ediyormuş gibi davranıyordu. Dünyada ağlamaya daha değer bir şey olabilir miydi?

Ya da belki hepsi bu değildi. Belki de içinde büyüyen bu üzüntü bir rüyanın yıkılışı anlamına geliyordu. Colin rüyasının. Penelope zihninde mükemmel Colin'i yaratmıştı ve şimdi duyduğu her cümleyle, rüyasının gerçekten ne kadar da uzak olduğunu görüyordu.

Colin kâğıdı kızın elinden kaparak, "Burada bir şey anlatmaya çalışıyorum," dedi. "Şuna bak. Daha fazla araştırma yapılmasın diye yazılmış bir davetiye gibi. Sosyeteyle dalga geçiyor, seni ortaya çıkarmaları için onlara meydan okuyorsun."

"Hiç de öyle yapmıyorum!"

"Niyetin bu olmayabilir ama sonucu kesinlikle böyle olacak."

Colin büyük ihtimalle haklıydı ancak Penelope onu haklı bulamayacak kadar öfke doluydu. "Bu riski alıyorum," diye yanıtladı kollarını kavuşturup başını çevirirken. "Yakalanmadan on bir yıl geçirdim. Şimdi neden endişelenmem gerektiğini anlamıyorum."

Colin bir anlığına nefesini tuttu. "Senin paradan haberin yok mu? Leydi Danbury'nin bin sterlini için kaç kişi sıraya girer farkında değil misin?"

Penelope aşağılayıcı bir tonla, "Benim paradan, senden daha çok haberim var," diye yanıtladı. "Ayrıca Leydi Danbury'nin verdiği ödül benim sırrımı daha korunaksız hale falan getirmiyor."

"Herkesi daha dikkatli hale getirdiği için senin sırrın da daha korunaksız hale geliyor." Dudak bükerek devam etti Colin sözlerine. "Ayrıca en küçük kardeşimin de bahsettiği gibi işin zafer kısmını unutmamak gerek."

"Hyacinth mi?" diye sordu Penelope.

Colin elindeki kâğıdı yanına bırakırken ciddiyetle başını salladı. "Ve eğer Hyacinth senin kimliğini ortaya çıkarmanın imrenilecek bir şey olduğunu düşünüyorsa, bunu başkalarının da düşündüğüne emin olabilirsin. Cressida da bu aptalca yalanı bu yüzden söylemiş olabilir."

Penelope, "Cressida bunu para için yapıyor," diye homurdandı. "Buna eminim."

"İyi. Ne için yapıyorsa yapıyor. Önemli olan bunu yapıyor olması ve sen aptallık edip onun yalanını ortaya çıkarınca..." Elini hızla kâğıda vurarak Penelope'yi havaya sıçratan bir hışırtı çıkardı. "Onun yerini bir başkası alacak."

"Bu bilmediğim bir şey değil." Penelope bunu söyledi, çünkü son sözü Colin'in söylemesini istemiyordu.

"O zaman Tanrı aşkına!" diye bağırdı Colin. "Bırak da hepsini Cressida üstlensin. Senin dualarının gerçekleşmesi demek bu."

Penelope Colin'e hızlı bir bakış attı. "Benim dualarımı bilmiyorsun."

Sesindeki bir şey Colin'i kalbinden vurdu. Penelope fikrini değiştirmemişti, hatta en ufak bir taviz bile verme-

mişti ama Colin zamanı doldurmak için söylenecek doğru sözcükleri bulamıyordu. Penelope'ye baktı, sonra camdan dışarı bakarak St. Paul Katedrali'nin kubbesini izlemeye başladı.

"Gerçekten de uzun yoldan gidiyoruz," diye mırıldandı.

Penelope bir şey söylemedi. Colin'i suçlamadı. Sadece sessizliği doldurmak için söylenen saçma sözcükler sarf etmişlerdi.

"Eğer Cressida'nın Leydi Whistledown gibi davranmasına..." diyerek söze başladı Colin.

"Dur," dedi Penelope. "Lütfen daha fazla konuşma. Bunu yapmasına izin veremem."

"Neler kazanacağını gerçekten düşündün mü?"

Penelope Colin'e sertçe baktı. "Son günlerde başka bir şey düşünebildiğimi mi sanıyorsun?"

Colin bir başka yol denemeye karar verdi. "İnsanların senin Leydi Whistledown olduğunu öğrenmesi senin için gerçekten önemli mi? Akıllı olduğunu ve hepimizi kandırdığını *sen* biliyorsun. Bu yeterli değil mi?"

"Beni dinlemiyorsun!" Söylediklerini Colin'in anlamamasına inanamıyormuş gibi ağzı açık kalmıştı Penelope'nin. "İnsanların ben olduğumu bilmesini istemiyorum. Sadece *o kadın* olmadığını bilmelerini istiyorum."

"Ama insanların, başka birinin Leydi Whistledown olduğuna inanması umrunda olmazdı, değil mi?" diye ısrar etti Colin. "Bir kere, haftalardır Leydi Danbury'yi itham edip duruyorsun."

Penelope, "*Birilerini* itham etmek zorundaydım," diye açıkladı. "Leydi Danbury durduk yere bana kimden şüphelendiğimi sordu, ben olduğumu söyleyemezdim ya. Dahası, insanların Leydi Danbury'nin Whistledown olduğunu düşünmesi o kadar da kötü olmaz. En azından ben Leydi Danbury'den hoşlanıyorum."

"Penelope..."

"Günlüğün Nigel Berbrooke'un adıyla yayınlansa sen ne hissederdin?" diye ısrar etti Penelope.

Colin ukala bir şekilde yüzünü buruşturarak, "Nigel Berbrooke iki cümleyi birbirine bağlamayı bile beceremez," dedi. "Günlüğümü onun yazdığına kimsenin inanacağını zannetmem." Colin biraz düşündükten sonra Penelope'ye dönerek özür diler gibi başını salladı, çünkü Berbrooke Penelope'nin ablasıyla evliydi.

"Hayal etmeye çalış," dedi Penelope. "Ya da yerine Cressida'ya benzeyen başka birini koy."

Colin, "Penelope," diyerek iç geçirdi. "Ben, sen değilim. İkisini kıyaslayamazsın. Ayrıca, eğer günlüğümü yayımlasaydım, sosyetenin gözünde pek de küçük düşmezdim."

Genç kadın seslice iç çekerek koltuğuna gömüldü; Colin doğru noktaya parmak bastığını anlamıştı. "Tamam," dedi. "O zaman karar verildi. Bunu yırtalım..." Kâğıda doğru uzandı.

Penelope yerinden fırlayarak, "Hayır!" diye haykırdı. "Yapma!"

"Ama dedin ki..."

"Hiçbir şey demedim," diye çıkıştı Penelope. "Tüm yaptığım iç geçirmekti."

Colin, "Ah, Tanrı aşkına Penelope," dedi ters ters. "Fakat aynı fikirde olduğunu..."

Penelope'nin ağzı, Colin'in küstahlığı karşısında açık kalmıştı. "İç çekişlerimin anlamını çözme işini ne zaman üstlendin?"

Colin, hâlâ elinde tuttuğu kâğıda göz atarak, bu anda bu kâğıt parçasıyla ne işi olduğunu kendine sordu.

"Ayrıca," diye devam etti Penelope. Gözlerindeki öfke kıvılcımları onu güzelleştiriyordu. "Orada yazılan her bir

kelimeyi çoktan ezberledim zaten. O kâğıdı yok edebilirsin ama beni yok edemezsin."

Colin, "Bunu ne kadar da çok isterdim," diye homurdandı.

"*Ne* dedin sen?"

"Whistledown," diye çıkıştı Colin. "Whistledown'ı yok etmek isterdim. Seninse olduğun gibi kalmandan memnun olurum."

"Ama Whistledown *benim*."

"Tanrı hepimize yardımcı olsun."

Ve sonra Penelope'nin içinde bir şeyler koptu. Tüm öfkesi, tüm hayal kırıklığı, yıllardır içinde biriktirdiği tüm kötü hisler, bunu belki de en az hak eden kişiye, Colin'e yöneldi.

"Bana niye bu kadar kızgınsın?" diye bağırdı. "Sana bu kadar kötü ne yapmış olabilirim? Senden daha mı akıllıyım? Yoksa senden sır sakladığım için mi? Sosyeteyle bir güzel dalga geçtiğim için mi?"

"Penelope, sen..."

"Hayır," dedi Penelope onu susturarak. "Sessiz ol. Konuşma sırası bende."

Colin, gözlerinde şaşkınlık ve şüpheyle ona bakarken çenesinin gerildiğini hissetti.

Penelope sesi titreyerek, "Yaptığım şeyle gurur duyuyorum," dedi zorlukla. "Senin ne dediğin umrumda değil. Hiç kimse umrumda değil. Kimse buna gölge düşüremez."

"Ben bunu yapmaya çalışmıyordum..."

"İnsanların doğruyu bilmesine ihtiyacım yok," dedi Penelope sesini iyiden iyiye yükselterek. "Ama eğer Cressida Twombley'e izin verirsem kahrolurum, o..." Kötü anılar gözünün önüne geldikçe, genç kadının tüm vücudu zangır zangır titriyordu.

Zarafeti ve duruşuyla ünlü Cressida, Penelope'nin ilk yılında tökezleyip kızın elbisesine panç dökmüştü; o elbise Penelope'nin annesinin izin verdiği, sarı ya da turuncu olmayan tek elbiseydi.

Genç bekârlara Penelope'yi dansa kaldırmaları için tatlı tatlı yalvaran Cressida, bu ricalarını öyle yüksek sesle yapardı ki Penelope utancından yerin dibine girerdi.

Cressida koca bir kalabalığın önünde Penelope'nin görünüşü hakkında ne kadar endişelendiğinden bahsetmişti. "Bizim yaşımızda altmış beş kilodan daha ağır olmak bence hiç de *sağlıklı* değil," diye mırıldanmıştı.

Penelope, Cressida'nın iğneleyici sözlerinin ardından pis pis sırıtıp sırıtmadığını hiç öğrenememişti. Gözyaşları içinde salonu terk etmiş, koşarken kalçalarının nasıl sallandığını da görmezden gelememişti.

Cressida, hançerini ne zaman saplaması gerektiğini hep çok iyi bilirdi. Eloise'in hep Penelope'nin şampiyonu olması ya da Leydi Bridgerton'un Penelope'nin özgüvenini kazanması için çabalaması hiç mühim değildi. Penelope'nin yatakta uyumaktan çok ağlayarak geçirdiği zamanlar olmuştu; hepsi de Cressida Cowper Twombley'nin tam yerine oturttuğu iğneleyici sözleri yüzündendi.

Geçmişte, yaptıklarının Cressida'nın yanına kâr kalmasına izin vermişti çünkü ona karşı koyacak cesareti kendinde hiç bulamamıştı. Fakat Cressida'nın şimdi de *galip* gelmesine izin veremezdi. Gizli yaşamını, ruhunun bir köşesindeki kuvvetli, gururlu ve korkusuz minik köşeyi yok edemeyecekti.

Penelope kendini nasıl savunacağını bilmiyor olabilirdi ama Tanrı biliyor ki Leydi Whistledown bunu çok iyi biliyordu.

Colin ihtiyatla, "Penelope?" dedi.

Penelope ona boş gözlerle baktı. 1814'te değil, 1824 yı-

lında olduklarını, bir balo salonunun köşesinde Cressida Cowper'dan kaçmayıp Colin Bridgerton'la bir at arabasının içinde olduğunu hatırlaması birkaç saniyesini aldı.

"İyi misin?" diye sordu Colin.

Penelope başını salladı. Ya da en azından başını sallamaya çabaladı.

Colin bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra duraksadı. Ağzı bir süre öylece aralık kaldı. En sonunda elini Penelope'nin elinin üstüne koyup, "Bunu daha sonra konuşalım, olur mu?" dedi.

Penelope bu kez başını sallayabilmişti. Ve gerçekten de tüm bu korkunç öğleden sonranın bitmesini istiyordu, ancak henüz bitirmediği bir mesele vardı.

"Cressida mahvolmuş gibi görünmüyordu," dedi sessizce.

Colin gözlerinde soru dolu bakışlarla, kafası karışmış bir halde ona döndü. "Anlayamadım?"

Penelope sesini bir parça yükseltti. "Cressida Leydi Whistledown olduğunu söyledi ama hiç de mahvolmuşa benzemiyordu."

"Çünkü kimse ona inanmadı," diye yanıtladı Colin. "Ayrıca," diye ekledi düşünmeden. "O... Farklı."

Penelope yavaşça ona döndü. "Nasıl farklı?"

Colin'in göğsü birden panikle kasıldı. Dudaklarından döküldüğü anda yanlış sözcükleri söylediğini anlamıştı. Küçücük bir cümle, minik bir sözcük nasıl bu kadar yanlış olabilirdi?

Her ikisi de Colin'in ne demek istediğini biliyordu. Cressida popülerdi, Cressida güzeldi, Cressida *bunu* da özgüveniyle pekâlâ taşıyabilirdi.

Diğer yandan Penelope...

Penelope, Penelope'ydi işte. Penelope Featherington. Ve mahvolmasını engelleyebilmesi için ne nüfuzu ne de bağlantıları vardı. Bridgertonlar onun arkasında durup

destek olabilirlerdi ama düşüşünü engelleyemezlerdi. Diğer her türlü skandalın bir çaresi bulunabilirdi ama Leydi Whistledown, bunca zaman içinde, İngiliz Adaları'nda yaşayan neredeyse her insanı küçük düşürecek şeyler söylemişti. İnsanların şaşkınlığı geçince, saldırılar başlayacaktı.

Penelope'ye zeki cüretli ya da nüktedan demeyeceklerdi.

Kaba, zavallı ve kıskanç diyeceklerdi.

Colin *bu insanları* iyi tanırdı. Arkadaşlarının nasıl davranacaklarını bilirdi. Aristokrasi bireysel olarak insanı muhteşem gösterebilirdi ama topluluk halindeyken, birbirlerini en aşağılık seviyeye çekerdi bu insanlar.

Gerçekten *en aşağılık* seviyeye.

Sessizliği bozan Penelope oldu. "Anlıyorum."

"Hayır," dedi Colin hızla. "Anlamıyorsun. Ben..."

Penelope, "Hayır, Colin," dedi. Sesi acı verici derecede anlayışlıydı. "Anlıyorum. Sanırım, sadece *senin* farklı olduğunu düşünmüştüm hep."

Gözleri buluştu ve Colin ellerinin hâlâ Penelope'nin omuzlarında olduğu fark etti. Kızı öylesine sıkı tutuyordu ki Penelope'nin başını çevirmesi ya da bakışlarını kaçırması mümkün değil gibiydi. Colin ağzını açmadı, soruları gözlerinin sormasına izin verdi.

Colin kızın yüzünü iyi tanıyordu, daha önce belki de binlerce kez görmüştü bu yüzü ama bu son birkaç haftadan sonra artık bu yüzü gerçekten tanıdığına emin değildi. Sol kulak memesinin hemen yanında ufak bir doğum lekesi olduğunu daha önce fark etmiş miydi? Cildinin ılık ışıltısından daha önce haberdar mıydı? Ya da kahverengi gözlerinde, gözbebeklerini çevreleyen altın halkadan?

Pek çok kez dans etmişlerdi ancak Colin Penelope'nin dolgun dudaklarının öpülmek için yaratıldığını hiç düşünmüş müydü?

Penelope endişeli olduğunda dudaklarını yalıyordu. Colin bunu önceki gün anlamıştı. Penelope elbette bunu geçen onca yıl içinde birçok kez yapmış olmalıydı ama ancak şimdi kızın dilini gördüğünde Colin heyecanla titriyordu.

Alçak ve telaşlı bir sesle, "Sen çirkin değilsin," dedi.

Penelope'nin gözleri kocaman açıldı.

"Sen güzelsin," diye fısıldadı Colin.

Penelope, "Hayır," dedi duyulmayacak kadar kısık bir sesle. "Gerçekten demek istemediğin şeyleri söyleme."

Colin parmaklarını kızın omuzlarına gömdü. "Sen güzelsin," diye tekrarladı. "Nasıl olduğunu bilmiyorum... Ne zaman olduğunu da..." Parmaklarını Penelope'nin dudaklarında gezdirmeye başladı, parmak uçlarında kızın sıcak nefesini hissediyordu. "Ama çok güzelsin," diye fısıldadı.

Öne doğru eğilerek onu öptü, yavaşça, nazikçe; bunun gerçek olduğuna, onu ne kadar çok arzuladığına artık şaşırmıyordu. Şok yerini, kıza dokunma, onu öpme, ona sahip olma içgüdüsüne bırakmıştı.

Sahip olmak mı?

Colin biraz geri çekilerek bir anlığına kıza baktı.

Neden olmasın?

"Ne oldu?" diye fısıldadı Penelope.

"Sen *çok* güzelsin," dedi Colin şaşkınlıkla başını iki yana sallayarak. "Bunu başkalarının nasıl görmediğini anlayamıyorum."

Penelope'nin göğsüne hoş bir ılıklık yayılmaya başlamıştı. Bunu açıklayamıyordu; sanki biri damarlarındaki kanı ısıtıyor gibiydi. Kalbinde başlıyor, kollarına, karnına, ayaklarına, hatta parmaklarının ucuna kadar yayılıyordu.

Sarhoş olmuş gibiydi. Bu his onu mutlu ediyordu.

Bu his onu tamamlıyordu.

Penelope güzel değildi. Güzel olmadığını biliyordu, idare edecek kadar çekiciden daha ötesi olamayacağının farkındaydı, bu da sadece iyi günlerinde geçerliydi. Fakat Colin onun güzel olduğunu düşünüyordu ve ona baktığında...

Penelope kendini güzel hissediyordu. Ve daha önce hiç *böyle* hissetmemişti.

Colin onu tekrar öptü, dudaklarını bu sefer daha da açtı; ısırıyor, emiyor, kızın bedenini uyandırıyor, ruhunu canlandırıyordu. Penelope'nin karnı ürpermeye başlamıştı; Colin'in ellerinin elbisesinin ince yeşil kumaşı üzerinden dokunduğu teni ısınıyor ve daha fazlasını istiyordu.

Ve Penelope bir kez bile *bunun yanlış olduğunu* aklına getirmedi. Korkması ve sakınması öğretilen her şey bu öpücükte vardı ama tüm bedeni zihni ve ruhuyla, hayatta hiçbir şeyin bundan daha doğru olmadığını hissediyordu. Bu adam için doğmuştu ve Colin'in de başka biri için doğmuş olduğu gerçeğini kabullenmeye çalışarak yıllar harcamıştı.

Yanılmış olmak, hayal edilebilecek en tatlı, en büyük zevkti şimdi.

Colin'i istiyordu ve Colin'in ona hissettirdiklerini, o da Colin'e hissettirmek istiyordu.

Sadece bir erkeğin gözünde de olsa, *güzel* olmak istiyordu.

Colin onu arabanın yumuşak yastıklarının üzerine yatırırken, dünyadaki, diye düşünüyordu Penelope, en güzel gözler bunlar.

Penelope Colin'e âşıktı. Penelope Colin'e ezelden beri âşıktı.

Ve onun olmak istiyordu.

Colin onu ilk öptüğünde, bu öpücüğü pasif bir mutlulukla kabul etmişti ama şimdi aktif bir partner olacaktı. Burada, Colin'le birlikte olduğuna inanamıyordu ve

Colin'in bundan sonra onu sık sık öpeceğini hayal etme cesaretini bile kendinde bulamıyordu.

Bu bir daha asla olmayabilirdi. Colin'in kendi bedenine dayanan ağırlığını ya da diline değen dilinin gıdıklayışını bir daha asla hissedemeyebilirdi.

Bir şansı vardı. Ömür boyunca unutmayacağı bir anı yaratmak için tek bir şansı. Mutluluğa erişmek için tek bir şansı.

Yarın korkunç olabilirdi; gülüşüp şakalaşabileceği, hatta evlenebileceği bir başka kadın bulabilirdi Colin ama bugün...

Bugün Penelope'nin günüydü.

Ve Tanrı biliyor ki Penelope bu öpücüğü unutulmaz kılacaktı.

Uzandı ve Colin'in saçlarına dokundu. İlk başta çekingendi; aktif ve istekli bir partner olmaya karar vermiş olması, ne yapacağını iyi biliyor olduğu anlamına gelmiyordu. Colin'in dudakları yavaş yavaş zihnindeki tüm mantığı ve zekâyı emiyordu ama yine de Penelope onun saçlarının aynı Eloise'in saçlarına benzediğini düşünmeden edemedi. Eloise'in saçlarını arkadaşlıkları boyunca, sayısız kez taramış olmalıydı. Ve Tanrı yardım etsin...

Kıkırdadı.

Bu, Colin'in dikkatini çekti ve kafasını kaldırdığında dudaklarında hoş bir gülümseme vardı. "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Penelope, gülüşünü bastırmaya çabalayarak, başını iki yana salladı fakat savaşı kaybettiğinin farkındaydı.

"Ah, hayır, söylemelisin," diye ısrar etti Colin. "Bu kıkırdamanın sebebini öğrenmeden devam edebileceğimi hiç sanmıyorum."

Çok münasebetsiz bir anda yanaklarının alev alev yan-

maya başladığını fark etti Penelope. Burada, bir arabanın arkasında edepsizlik ediyordu ve yanakları ancak şimdi mi kızarmaya başlamıştı?

"Söyle bana," diye fısıldadı Colin, kızın kulağını öperek.

Penelope başını iki yana salladı.

Colin'in dudakları kızın boynunda tam da nabzın attığı noktayı buldu. "Söyle hadi."

Penelope'nin tüm yaptığı - yapabildiği - ise inildeyerek Colin'in, boynuna daha kolay ulaşmasına yardım etmek için başını geriye atmak oldu.

Düğmelerinin çözüldüğünü bile fark etmediği elbisesi kayarak köprücük kemiğini açığa çıkardı ve Colin'in kemiğin çizgisini dudaklarıyla takip edip göğüs ucuna doğru yaklaşmasını sessiz bir heyecanla izledi.

Penelope'nin derisini dişlerinin arasına alıp hafifçe ısıran Colin, "Söyleyecek misin?" diye fısıldadı.

Penelope nefesini tuttu. "Neyi?"

Colin'in dudakları yavaş yavaş aşağı inmeye devam ediyordu. "Niye gülüyordun?"

Penelope birkaç saniye boyunca genç adamın neden bahsettiğini bile hatırlayamadı.

Colin elbisesinin üstünden Penelope'nin göğsünü kavradı. "Söyleyene kadar sana işkence ederim," diye tehdit etti.

Penelope'nin yanıtıysa, sırtını yay gibi gererek, Colin'in göğsünü daha sıkı tutmasına yardım etmek oldu.

Colin'in işkencesinden hoşlanmıştı.

"Anladım," diye mırıldandı Colin. Aniden kızın elbisesini sıyırarak avcuyla Penelope'nin göğüs ucuna dokundu. "O zaman belki de..." Elini geriye çekti. "Durmalıyım."

"Hayır," diye inledi Penelope.

"O zaman söyle."

Penelope, açığa çıkmış göğüs ucuna büyülenmiş gibi bakıyordu.

"Söyle hadi," diye fısıldadı Colin. Penelope Colin'in nefesini teninde hissedebiliyordu.

Penelope'nin içinde, derinlerde bir yerde, adı hiç söylenmeyen bir yerlerde bir şeyler sıkıştı.

"Colin, lütfen," diye yalvardı.

Colin, yavaş ve tembelce, tatmin olmuş ama hâlâ aç bir şekilde gülümsedi. "Lütfen ne?" diye sordu.

"Dokun bana," diye fısıldadı Penelope.

Adamın işaret parmağı, kızın omzunda gezindi. "Buraya mı?"

Penelope başını çılgınca iki yana salladı.

Colin kızın boynunu takip ederek aşağı inmeye başladı. "Yaklaşıyor muyum?" diye mırıldandı.

Penelope gözlerini göğsünden ayırmadan yavaşça başını salladı.

Colin'in parmakları tekrar kızın göğüs ucunu buldu; parmakları yavaş yavaş ilerliyor, Penelope'nin göğsünün etrafında daireler çiziyor, sonra göğüs ucunu okşuyordu. Onu izlerken Penelope'nin bedeni yay gibi geriliyordu.

Kızın tüm duyabildiği, dudaklarından dökülen sıcak ve ağır nefesiydi.

Sonra...

"Colin!" Genç adamın adı kızın ağzından boğuk bir çığlıkla çıkmıştı. Ama elbette Colin...

Colin'in dudakları kızın vücudunda dolanıyordu ve kız Colin'in ateşini derisinde hissederken, şaşkınlıkla koltuktan düştü. Kalçaları utanmazca onunkine yaslanmıştı. Sonra Colin de yere inerek hem Penelope'yi sıkıca tutmaya hem de onu mutlu etmeye başladı.

Penelope parmaklarını Colin'in sırtında gezdirip kaslarına sıkıca bastırırken, bir yandan da "Ah, Colin, Colin,"

diye inliyordu. Dünyada şu an en çok istediği şey Colin'i sımsıkı tutmak ve onu hiç bırakmamaktı.

Colin gömleğini hızlıca çekerek gömleğin eteğini pantolonun belinden kurtardı; Penelope de ellerini kumaşın altına sokarak Colin'in sırtına, sıcak cildine dokunmaya başladı. Bir adama daha önce asla bu şekilde dokunmamıştı; belki de kendisi dışında *hiç kimseye* böyle dokunmamıştı; aslında kendine dokunduğunda bile sırtına böyle kolaylıkla erişmesi pek mümkün değildi.

Penelope ona dokunduğunda Colin inledi, sonra kızın eli sırtında gezinirken, onun parmakları da Penelope'nin bedeninde kaymaya başladı. Kızın kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Colin bundan hoşlanmıştı, Penelope'nin ona dokunuş şeklinden çok hoşlanmıştı. Kızın ne yapması gerektiğine dair en ufak bir fikri yoktu ama Colin işte bundan çok hoşlanmıştı.

"Mükemmelsin," diye fısıldadı kıza. Dudakları yine yukarılara çıkıyor, kızın dudaklarını arıyordu. Ağızları bir kez daha, bu kez daha büyük bir tutkuyla buluştu, Colin'in elleri kızın kalçasını kavramak için aşağı doğru indi, yaşadığı heyecanla, Penelope'nin kalçasını sıkmaya, yoğurmaya ve kendine çekmeye başladı.

Bedenini kızın bedenine iyice bastırarak, "Tanrım, seni çok istiyorum," diye inledi. "Seni çırılçıplak soyup içine işlemek ve seni hiç bırakmamak istiyorum."

Penelope duyduğu sözcüklerden aldığı hazza inanamayarak zevk içinde inledi. Colin onu edepsiz, yaramaz ve çok arzulu yapıyordu.

Ve Penelope bunun sona ermesini hiç istemiyordu.

"Ah, Penelope," diye inliyordu Colin. Dudakları ve elleri daha da heyecanla hareketleniyordu. "Ah, Penelope. Ah, Penelope, ah..." Kafasını kaldırdı birden. *"Ah, Tanrım."*

Penelope başını minderden kaldırmaya çalışarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Durduk."

Penelope bir an için duyduğu sözcükleri anlamaya çalıştı. Eğer durmuşlarsa, hedeflerine varmışlar demekti, yani...

Eve.

"Ah, Tanrım!" diye bağırdı elbisesini heyecanla toparlamaya çalışırken. "Sürücüye devam etmesini söylesek olmaz mı?"

Hafifmeşrepliği zaten ispatlanmıştı. Bunun üzerine biraz da "arsızlık" yapmak, çok da fazla zarar getirmezdi.

Colin kızın korsesini tutup yerleştirdi. "Annenin, arabamın kapının önünde olduğunu fark etmeme olasılığı nedir sence?"

"Aslında oldukça yüksek," dedi Penelope. "Ama Briarly fark etmiştir."

"Uşağınız benim arabamı tanır mı?" diye sordu Colin inanmayarak.

Penelope başını salladı. "Önceki gün gelmiştin. Böyle şeyleri hiç unutmaz."

Colin'in dudakları ciddiyetle kıvrıldı. "Tamam, o zaman," dedi. "Kendine çekidüzen ver."

"Koşarak odama çıkarım," dedi Penelope. "Beni kimse görmez."

Colin, gömleğini pantolonunun içine sokup saçlarını düzeltirken, "Bundan hiç emin değilim," dedi kaygıyla.

"Hayır, seni temin ederim ki..."

"Ve ben de seni temin ederim ki," dedi Colin kızın sözünü keserek. "Seni görürler." Parmaklarını yalayıp saçlarının arasında gezdirdi. "Düzgün görünüyor muyum?"

"Evet." Yalan söylemişti. Gerçekte Colin, kızarmış yüzü, şişmiş dudakları ve derli toplu olmaktan çok uzak saçlarıyla hiç de düzgün görünmüyordu.

"İyi." Colin arabadan indi ve Penelope'nin inmesine yardım etmek için elini uzattı.

"Sen de geliyor musun?" diye sordu Penelope.

Colin bir an kız sanki deliymiş gibi ona baktı. "Elbette."

Penelope kıpırdamadı; Colin'in yaptıklarından sonra bacaklarına söz geçirebileceğini hiç sanmıyordu. Ayrıca Colin'in içeri kadar ona eşlik etmesine hiç gerek yoktu. Görgü kuralları bunu gerçekten de söylemiyordu, hem...

"Tanrı aşkına Penelope," dedi Colin kızın elini tutup arabadan aşağı çekerken. "Benimle evlenecek misin, evlenmeyecek misin?"

BÖLÜM 14

Penelope kaldırıma düştü.

Penelope - en azından kendi fikrince - birçok insanın düşündüğünden daha zarifti. İyi dans ederdi, piyanoyu parmaklarını mükemmel şekilde gererek çalabilirdi ve kalabalık bir odada oldukça az sayıda insan ve nesneye takılarak dolaşabilirdi.

Fakat Colin bu enteresan teklifi yaptığında ayağı - tam da arabadan inmek üzereyken - havayı, sol kalçası kaldırımı, kafası ise Colin'in ayakkabısını buldu.

"Yüce Tanrım, Penelope," diye bağırdı Colin eğilirken. "İyi misin?"

Penelope, "İyiyim," diyebildi, bir yandan da yeri araştırıyor, acaba yarılır da içine girebilir miyim diye düşünüyordu.

"Emin misin?"

"Gerçekten bir şeyim yok," diye yanıtladı, üzerinde Colin'in ayak izinin çıktığına emin olduğu yanağını ovuştururken. "Sadece birazcık şaşırdım, o kadar."

"Neden?"

"Neden mi?"

"Evet, neden?"

Penelope gözlerini kırpıştırdı. Bir kez, iki kez, sonra bir kez daha. "Şey, evlilikten bahsetmiş olmanla alakalı olabilir."

Colin kızı kaldırmak için çekiştirirken neredeyse omzunu çıkartacaktı. "Şey, ne söyleyeceğimi düşünmüştün ki?"

Penelope ona şaşkınlıkla baktı. Colin delirmiş miydi? "Bunu değil," diye yanıtladı en sonunda.

Colin, "O kadar aptal değilim herhalde," diye mırıldandı.

Penelope eteklerinden toz ve çakılları silkelerken, "Öyle olduğunu hiç söylemedim," dedi. "Ben sadece..."

"Seni temin ederim ki," dedi Colin, şimdi son derece alınmış görünüyordu. "Senin gibi bir kadına evlilik teklifi etmek niyetinde olmasam asla böyle davranmam."

Penelope'nin ağzı açık kalmıştı, bu yüzden kendini bir baykuş gibi hissediyordu.

"Bir yanıtın yok mu?" diye ısrar etti Colin.

"Ne dediğini anlamaya çalışıyorum," diye itiraf etti Penelope.

Colin ellerini kalçalarına koydu ve Penelope'ye bariz bir hoşgörüsüzlükle baktı.

"İtiraf etmelisin ki," dedi kız çenesini iyice indirip Colin'e kirpiklerinin arasından bakarken. "Sanki... Nasıl denir... Daha önce evlilik teklifi yapmış gibi konuştun."

Colin yüzünü buruşturdu. "Elbette yapmadım. Şimdi, yağmur başlamadan önce koluma gir."

Penelope başını kaldırıp mavi gökyüzüne baktı.

"Sendeki bu yavaşlıkla," dedi Colin sabırsızlıkla. "Daha günlerce buradan kıpırdayamayacağız."

"Ben... Şey..." Penelope boğazını temizledi. "Böylesi büyük bir sürpriz karşısında sakinliğimi kaybetmemi hoş görürsün umarım."

"Şimdi dolambaçlı konuşan kim acaba?"

"Efendim?"

Penelope'yi çekiştirdi. "Hadi gidelim."

"Colin!" diye haykırdı Penelope, merdivenlere geldiğinde ayakları birbirine dolandı ve yine tökezledi. "Emin misin?"

Colin, "Şu an gibisi yoktur," dedi neşeyle. Kendinden son derece memnun görünüyordu, bu da Penelope'yi şaşırttı çünkü tüm serveti üzerine bahse girerdi ki - ve Leydi Whistledown olarak fena sayılmayacak bir serveti de vardı - Colin'in, evin önünde biten bu araba gezisi olmadan Penelope'ye evlenme teklif etmeye hiç niyeti yoktu.

Belki de sözcükler dudaklarından dökülene kadar.

Colin Penelope'ye döndü. "Kapıyı çalmalı mıyım?"

"Hayır, ben..."

Colin yine de çaldı, hatta sesi iyice duyulsun diye neredeyse yumrukladı bile sayılır.

Uşak kapıyı açtığında Penelope gülümsemeye çalışarak, "Briarly," dedi.

Uşak, şaşkınlıkla bir kaşını kaldırarak, "Bayan Penelope," diye mırıldandı. Colin'i başını sallayarak selamladı. "Bay Bridgerton."

"Bayan Featherington evde mi?" diye sordu Colin kabaca.

"Evet ama..."

"Mükemmel." Colin Penelope'yi çekerek içeri daldı. "Nerede?"

"Salonda ama söylemeliyim ki..."

Colin çoktan yolu yarılamıştı bile, Penelope ise bir adım gerisindeydi. (Colin onu kolundan öyle sıkı tutuyordu ki Penelope'nin başka bir yerde olması beklenemezdi zaten.)

"Bay Bridgerton!" diye bağırdı uşak telaşlı bir sesle.

Penelope Colin'in ardında sürüklense de arkasını döndü. Briarly hiç telaşlanmazdı. Hiçbir konuda telaşlanmazdı. Eğer Colin'le birlikte salona girmemeleri gerektiğini düşünüyorsa, oldukça iyi bir nedeni olmalıydı.

Hatta belki de...

Ah, *hayır.*

Penelope durmaya çalıştıkça, kendini kuvvetle çeken Colin'in arkasında, ahşap zeminin üzerinde resmen sürükleniyordu. "Colin," dedi ilk heceyi yutarak. "Colin! Gerçekten, bence... Ah!" Topukları halının köşesine takılınca öne doğru uçtu.

Colin kızı yakaladı ve tekrar ayaklarının üstünde dikilmesini sağladı. "Ne oldu?"

Penelope salonun kapısına endişeyle baktı. Kapı aralıktı ama annesi içerideki gürültüden ötürü yaklaştıklarını henüz fark etmemiş olabilirdi.

"Penelope..." dedi Colin sabırsızca.

"Şey..." Hâlâ kaçmak için vakit vardı, değil mi? Penelope sanki holün herhangi bir yerinde sorunlarının çözümünü bulabilecekmiş gibi etrafına bakınıyordu.

"Penelope," dedi Colin yeniden. Bu sefer ayağını hızla yere vuruyordu. "Sorun nedir?"

Penelope arkasını dönerek, omuzlarını silken Briarly'ye baktı. "Annemle konuşmak için bu, doğru bir zaman olmayabilir."

Colin, uşağın saniyeler önce yaptığı gibi bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Beni reddetmeyi planlamıyorsun, değil mi?"

Colin'in evlenme teklifi ettiğini bile henüz kabullenememiş olan Penelope, "Hayır, elbette hayır," dedi.

"O halde bu mükemmel bir zaman," dedi Colin. Ses tonu daha fazla itiraz istemediğini anlatıyordu.

"Ama..."

"Ne?"

Salı, diye düşündü çaresizce. Ve salı öğleden sonrasıydı, yani...

"Hadi gidelim," dedi Colin ileri atılarak ve Penelope onu engelleyemeden kapıyı açmak için itti.

O sabah yataktan kalkarken, olacakları kesinlikle tahmin etmemiş olsa da, o gün o salona adım atmak Colin için en mükemmel girişime dönüşmüşe benziyordu. Penelope'yle evlenme fikri son derece makul ve arabada yaşananlar göz önünde bulundurulursa şaşırtıcı derecede çekici geliyordu.

Bir sonraki adımında tekrar düşününce en korkunç kâbusuna doğru ilerlediğini gördü.

Çünkü Penelope'nin annesi salonda yalnız değildi. Eski ve yeni tüm Featheringtonlar - hatta evin kedisi bile - eşleriyle birlikte oradaydı.

Bunlar Colin'in şimdiye kadar gördüğü en korkutucu kalabalıktı. Penelope'nin ailesi... Şey... Felicity dışındaki (Colin Felicity'ye bile hep bir şüpheyle yaklaşmıştı; Hyacinth'le bu kadar iyi arkadaş olan birine güvenmek ne kadar mümkün olabilirdi?) ailesi... Şey...

Bunun için iyi bir sözcük bulamadı. En azından tamamlayıcı bir sözcük bulamadı (açıktan hakaret etmekten kaçındığını düşünmeyi tercih ediyordu.) Gerçekten de biraz donuk, fazlaca konuşkan, son derece işgüzar, acı verici şekilde sıkıcı - ki bunu özellikle de son katılan üye Robert Huxley varken unutmak mümkün değildi - ve inanılmaz derecede gürültücü sıfatlarını bir araya toplayan bir sözcük var mıydı?

Bu nedenle Colin sadece gülümsemekle yetindi. Kocaman, arkadaş canlısı, biraz haylaz olan gülüşünü sergiledi. Bu gülüş her zaman işe yarardı ve bugün de bir istisna değildi. Featheringtonlar da ona gülümseyerek karşılık verdiler - ve Tanrı'ya şükür - tek kelime etmediler.

En azından şimdilik.

Bayan Featherington, belirgin bir şaşkınlıkla, "Colin," dedi. "Penelope'yi eve, *aile* toplantımıza getirmen ne kadar hoş."

"Aile toplantısı mı?" diye sordu Colin. Yanında duran, beti benzi iyice atmış Penelope'ye baktı.

"Her salı," dedi Penelope zayıf bir gülümsemeyle. "Söylememiş miydim?"

Soru asıl olarak önlerindeki topluluğu bilgilendirmek için sorulmuş olsa da Colin, "Hayır," diye yanıtladı. "Hayır, söylememiştin."

Penelope'nin en büyük ablası Prudence ile evli olan Robert Huxley, "Bridgerton!" diye haykırdı.

Colin ihtiyatla bir adım geri giderek, "Huxley," diye yanıtladı. Penelope'nin eniştesinin pencere yanındaki sandalyesinden kalkmaya karar vermesi durumunda kulak zarını korumaya almak en iyisiydi.

Neyse ki Huxley oturduğu yerden kalkmadı, fakat Penelope'nin diğer eniştesi, iyi niyetli ama boş kafalı Nigel Berbrooke oda boyunca ilerledi ve Colin'i sırtına bir şaplak indirerek selamladı. "Seni beklemiyorduk," dedi adam neşeyle.

"Hayır," diye mırıldandı Colin. "Beklediğinizi sanmıyorum."

"Ne de olsa *aile* toplantısı," dedi Berbrooke. "Ve sen de aileden olmadığın için. En azından benim ailemden değilsin."

Colin Penelope'ye bir bakış atarak, "Henüz değil," diye mırıldandı. Penelope kızarıyordu.

Sonra heyecandan bayılacakmış gibi görünen Bayan Featherington'a baktı. Colin gülmeye çalışırken inledi. Kadının, aileye katılma ihtimaliyle ilgili yorumunu duymasını istememişti. Bir nedenden ötürü Penelope'ye evlenme teklif etmeden önce diğerlerini şaşırtma isteğini koruyor-

du. Eğer Portia Featherington Colin'in niyetini öğrenirse, olayları karıştırarak (en azından kendi kafasında) bu işin çöpçatanlığını kendine mal ederdi.

Ve Colin bir nedenden ötürü bunu son derece rahatsız edici buluyordu.

"Umarım rahatsız etmiyorumdur," dedi Bayan Featherington'a.

"Hayır, elbette hayır," diye yanıtladı kadın. "Seni burada, *aile* toplantımızda görmekten mutluluk duyarız." Fakat çok tuhaf görünüyordu; Colin'in oradaki varlığı konusunda karar verememiş gibi değildi, daha çok, sonraki hamlesinin ne olacağını bilemiyor gibiydi. Alt dudağını ısırıyor ve odadaki onca kişi arasında Felicity'ye kaçamak bakışlar atıyordu.

Colin Felicity'ye döndü. Kız, dudaklarında gizemli bir gülümsemeyle Penelope'ye bakıyordu. Penelope ise yüzünü buruşturmuş bir halde annesini izliyordu.

Colin'in bakışları bir Featherington'dan diğer Featherington'a ve oradan da diğer bir Featherington'a kaydı. Bu odada gizliden gizliye kaynayan bir şeyler olduğu belliydi. Ve Colin (A) Penelope'nin akrabalarıyla uzun sohbetlerden nasıl kaçınacağını ve (B) aynı zamanda ona nasıl evlenme teklifi edeceğini düşünüyordu - bu arada bir de Featherington kadınları arasındaki bu gizli bakışmaların nedenini öğrenmeye can atıyordu.

Bayan Featherington, Felicity'ye son bir bakış attı, Colin bu bakışın "Doğru otur," anlamına geldiğine yemin edebilirdi. Kadın sonra Colin'e dönerek, "Oturmaz mısınız?" diye sordu. Hem gülümsüyor hem de bir eliyle yanındaki koltuğa vurup yer gösteriyordu.

"Tamam," diye mırıldandı Colin, çünkü artık bundan kaçış yoktu. Hâlâ Penelope'yle evlenmek için izin almalıydı ve bunu var olan bütün Featheringtonlar'ın (ve onların

eşlerinin) önünde yapmak istemese de, en azından nazik bir fırsat çıkana kadar beklemeliydi.

Döndü ve gelini yapmak istediği kadına kolunu uzattı. "Penelope?"

Penelope Colin'in koluna girerken, "Şey, tabii, elbette," diye kekeledi.

"Ah, evet," dedi Bayan Featherington, kızının varlığından tamamen habersizmiş gibi. "Çok üzgünüm Penelope. Seni görmemiştim. Aşçıya gidip servisi artırmasını söyler misin? Bay Bridgerton için fazladan yiyecek getirsin."

"Tabii," dedi Penelope dudakları titreyerek.

Colin seslice, "Zili çalsa olmaz mı?" diye sordu.

"Ne?" dedi Bayan Featherington irkilerek. "Şey, sanırım bunu yapabilir ama daha uzun sürer, hem Penelope buna aldırmaz, değil mi?"

Penelope başını hafifçe salladı.

"Ben aldırırım ama," dedi Colin.

Bayan Featherington'un dudaklarından şaşkınlık dolu bir "ah" yükseldi. "Pekâlâ. Penelope neden şuraya oturmuyorsun?" Sohbet halkasının parçası olamayacak konumdaki bir sandalyeyi işaret ediyordu.

Annesinin hemen karşısında oturan Felicity atılarak, "Penelope, lütfen benim yerime otur," dedi.

"Hayır," dedi Bayan Featherington kesin bir ifadeyle. "Sen biraz hastasın Felicity. Oturman gerek."

Colin Felicity'nin son derece sağlıklı göründüğünü düşündü ama kız yerine geri oturdu.

Pencerenin yakınındaki Prudence yüksek sesle, "Penelope," dedi. "Seninle konuşmam gerek."

Penelope çaresiz bir halde Colin'e, Prudence'e, Felicity'ye ve annesine baktı.

Colin Penelope'yi yanına çekti. "Benim de onunla konuşmam gerekiyor," dedi kibarca.

"Tamam, peki, burada ikiniz için de yer var," dedi Bayan Featherington koltukta yana kayarken.

Colin doğduğu günden beri kendisine öğretilen ağırbaşlılıkla, bir gün kayınvalidesi olacak kadını boğma isteği arasında gidip geliyordu. Kadının Penelope'ye neden istenmeyen üvey evlat gibi davrandığını bilmiyordu ama bunun sona ermesi gerekiyordu.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı?" diye seslendi Robert Huxley.

Colin kulaklarına dokundu - elinde değildi - sonra açıklama yapmaya başladı. "Ben..."

"Ah, Tanrım," diye cıvıldadı Bayan Featherington. "Konuğumuzu sorgulamak istemeyiz, öyle değil mi?"

Colin Huxley'in sorusunun pek de sorgulama sayılmayacağını düşünüyordu ama bunu sesli söyleyerek Bayan Featherington'u küçük düşürmeye hiç niyeti yoktu, bu yüzden sadece başını salladı ve anlamsız birkaç kelime çıktı ağzından. "Evet, şey, elbette."

"Elbette ne?" diye sordu Philippa.

Philippa, Nigel Berbrooke ile evliydi ve Colin hep tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş, diye düşünürdü bu çift hakkında.

"Efendim?" diye sordu Colin.

"Az önce *elbette* dedin," diye cevap verdi Philippa. "Elbette ne?"

Colin, "Bilmiyorum," dedi.

"Ah. Peki o zaman neden..."

Bayan Feartherington yüksek sesle, "Philippa," dedi. "Belki yemeği sen getirmelisin, Penelope zili çalmayı unuttuğu için..."

"Ah, özür dilerim," dedi Penelope ayağa kalkarken.

"Endişelenme," dedi Colin yumuşak bir gülümsemey-

le; bir yandan kızın elini tutarken bir yandan da oturması için onu aşağı çekiyordu. "Annen Prudence'ın gitmesini istedi."

"Philippa," dedi Penelope.

"Philippa'ya ne olmuş?"

"Annem Philippa'ya gitmesini söyledi, Prudence'a değil."

Colin kızın beynine ne olduğunu merak etti, çünkü arabayla bu koltuk arasında bir yerde, kızın beynine bir haller olmuştu. "Bu önemli mi?" diye sordu.

"Hayır, pek değil, fakat..."

Bayan Featherington araya girerek, "Felicity," dedi. "Neden Bay Bridgerton'a suluboya çalışmalarından bahsetmiyorsun?"

Colin'in hayatında bundan daha az ilgisini çeken bir şey olamazdı herhalde ama yine de en genç Featherington'a dönerek sevimli bir gülümsemeyle sordu: "Suluboya çalışmaların nasıllar?"

Ama Tanrı onu korusun, Felicity de eş derecede sevimli bir gülümsemeyle yanıt vererek, "İyi olmalılar, teşekkürler," dedi ve sustu.

Bayan Featherington canlı bir yılanbalığı yutmuş gibi baktı ve bağırdı. "Felicity!"

"Evet?" dedi Felicity tüm sevimliliğiyle.

"Ödül kazandığından bahsetmedin." Colin'e döndü. "Felicity'nin suluboya resimleri eşsizdir." Tekrar Felicity'ye döndü. "Bay Bridgerton'a ödülünden bahset."

"Ah, bu konunun Bay Bridgerton'un ilgisini çekeceğini sanmam."

"Elbette çeker," diye ısrar etti Bayan Featherington.

Colin normalde atılarak *elbette çeker*, derdi (ne de olsa son derece arkadaş canlısı biriydi) ama bunu yapmak hem

Bayan Featherington'u onaylamak olurdu, hem de daha önemlisi, Felicity'nin eğlencesine gölge düşürebilirdi.

Ve Felicity gerçekten de çok iyi vakit geçiriyordu. "Philippa," dedi. "Sen yemek getirmeyecek miydin?"

"Ah, doğru," diye yanıtladı Philippa. "Tamamen unuttum. Bunu hep yapıyorum. Hadi gel Nigel. Bana yardım edersin."

"Tamam," dedi Nigel. Sonra ikisi kıkırdaşarak odayı terk ettiler.

Colin Berbrooke-Featherington eşleşmesinin ne kadar yerinde olduğunu bir kez daha düşündü.

Prudence, birdenbire kocasını kolundan tuttu ve "Sanırım bahçeye çıkacağım," dedi. "Penelope, neden sen de benimle gelmiyorsun?"

Penelope ne söyleyeceğini bulamadan bir süre önce ağzını açtı, bu yüzden de bir süreliğine şaşkın bir balığa benzedi (ama Colin'e göre çok çekici bir balıktı; öyle bir şey varsa tabii). En sonunda kararlı bir yüz ifadesiyle, "Geleceğimi sanmıyorum, Prudence," dedi.

"Penelope!" diye haykırdı Bayan Featherington.

Prudence ısrar etti. "Bana bir şey göstermeni istiyorum."

Penelope, "Burada kalsam daha iyi," diye karşılık verdi. "Eğer istersen sana öğleden sonra katılabilirim."

"Sana *şimdi* ihtiyacım var."

Böylesi bir ısrarı beklemeyen Penelope kardeşine şaşkınlıkla baktı. "Üzgünüm, Prudence," dedi. "Burada bana daha çok ihtiyaç duyulacağını sanıyorum."

"Hiç de değil," dedi Bayan Featherington buz gibi bir ifadeyle. "Felicity ve ben Bay Bridgerton'a eşlik ederiz."

Felicity ayağa fırladı. "Ah, hayır!" diye bağırdı kocaman açılmış gözleriyle. "Bir şey unuttum."

Bayan Featherington dişlerinin arasından, "Ne unutmuş olabilirsin ki?" diye sordu.

"Hmmm, suluboyalarım." Sevimli, muzip bir gülümsemeyle Colin'e döndü. "Resimlerimi görmek istiyorsunuz, değil mi?"

Colin Penelope'nin küçük kardeşini çok sevmeye başladığını düşünerek, "Elbette," diye mırıldandı. "Ne kadar eşsiz olduklarını görmek isterim."

Felicity son derece alçakgönüllü bir tavırla, "Eşsiz derecede sıradan oldukları söylenebilir," dedi.

Bayan Featherington kızgınlığını gizlemeye çalışarak, "Penelope," dedi. "Felicity'nin resimlerini bize getirir misin?"

Felicity hemen atıldı. "Penelope yerlerini bilmiyor."

"Sen de söyle o zaman."

"Tanrı aşkına," diye patladı en sonunda Colin. "Bırakın da Felicity gitsin. Zaten sizinle özel bir şey konuşmak istiyordum."

Oda bir anda sessizleşti. Colin Bridgerton topluluk içinde ilk defa sinirine hâkim olamamıştı. Colin Penelope'nin nefesini tuttuğunu duydu ama ona bakınca elinin altında bir gülücük sakladığını gördü.

Ve o anda içi saçma bir mutlulukla kaplandı.

"Özel bir şey mi?" diye tekrarladı Bayan Featherington bir elini göğsüne koyarak. Hâlâ pencerenin yanında dikilmekte olan Prudence ve Robert'a baktı. İkili, Prudence'ın homurtuları eşliğinde odayı hemen terk etti.

"Penelope," dedi Bayan Featherington. "Felicity'ye eşlik etsen iyi olacak."

"Penelope burada kalacak," diye ısrar etti Colin.

Bayan Featherington şüpheyle baktı. "Penelope mi?"

Colin, kadının iyice anlaması için yavaş yavaş, "Evet," dedi. "Penelope."

"Ama..."

Colin kadına öyle bir baktı ki Bayan Featherington geriye yaslanıp ellerini kucağında kenetledi.

"Ben gittim!" diye cıvıldadı Felicity odadan çıkarken. Fakat Colin, kızın kapıdan çıkmadan hemen önce Penelope'ye göz kırptığını gördü.

Ve Penelope de, kardeşine duyduğu büyük sevginin okunduğu gözleri parıldayarak, Felicity'ye gülümsedi.

Colin rahatlamıştı. Penelope'nin mutsuzluğunun kendisini nasıl gerdiğini şimdiye kadar fark etmemişti. Ve kızcağız gerçekten de mutsuzdu. Yüce Tanrım, Colin onu saçma ailesinin koynundan koparmak için sabırsızlanıyordu.

Bayan Featherington'un dudakları zorlama bir gülümsemeyle aralandı. Colin'e, sonra Penelope'ye, sonra tekrar Colin'e baktı ve en sonunda, "Ne konuşmak istiyordun?" dedi.

"Evet," dedi Colin bir an önce bu yükten kurtulmak için. "Eğer kızınızla evlenmeme izin verirseniz beni çok mutlu edersiniz."

Bayan Featherington bir an için tepki vermedi. Ağzı açıldı, gözleri kocaman oldu ve ellerini çırparak tek bir hece çıkarmayı başardı ağzından: "Ah! Ah!"

Ve sonra, "Felicity! Felicity!" diye bağırdı.

Felicity mi?

Portia Featherington ayağa kalktı, kapıya koştu ve balıkçı kadınlar gibi bağırmaya başladı. "Felicity! Felicity!"

Penelope gözlerini kapatarak inildedi. "Ah anne."

Colin ayağa kalkarak, "Neden Felicity'yi çağırıyorsunuz?" diye sordu.

Bayan Featherington şaşkın bakışlarla ona döndü. "Felicity'yle evlenmek istemiyor musun?"

Colin gerçekten de bayılacağını düşündü. "Hayır, Tanrı aşkına, Felicity'yle evlenmek istemiyorum," dedi sertçe. "Eğer Felicity'yle evlenmek isteseydim, kızı yukarı resimlerini almaya göndermezdim herhalde, değil mi?"

Bayan Featherington rahatsızca yutkundu. "Bay Bridgerton," dedi. "Anlayamıyorum."

Colin önce dehşetle, sonra bıkkınlıkla baktı. "Penelope," dedi ve kızın elini tutup kendine çekti. "Penelope'yle evlenmek istiyorum."

"Penelope mi?" dedi Bayan Featherington. "Ama..."

"Ama ne?" diye sözünü kesti Colin. Sesinde tehdit vardı.

"Ama... Ama..."

"Tamam Colin," dedi Penelope aceleyle. "Ben..."

"Tamam falan değil," diye patladı Colin. "Felicity'ye ilgi duyduğumu gösteren en ufak bir hareketimi gördünüz mü hiç?"

O sırada kapıda beliren Felicity, şaşkınlıktan elini ağzına götürdü ve hemen ortadan kayboldu, akıllılık ederek kapıyı da ardından kapattı.

Penelope annesine kaçamak bir bakış atarak sakinleştirici bir ses tonuyla, "Evet," dedi. "Fakat Felicity bekâr ve..."

"Sen de bekârsın," dedi Colin.

"Biliyorum ama ben yaşlıyım ve..."

"Ve Felicity de daha *çocuk*," dedi Colin sertçe. "Yüce Tanrım, onunla evlenmek Hyacinth'le evlenmekten farksız olurdu."

"Tek farkı ensest olmaması olabilirdi," dedi Penelope.

Colin ona son derece memnuniyetsiz bir bakış attı.

Penelope sessizliği doldurmak için, "Evet," dedi. "Bu sadece bir yanlış anlaşılma, değil mi?"

Hiç kimse ağzını açmadı. Penelope yalvaran gözlerle Colin'e baktı. "Öyle değil mi?"

"Kesinlikle öyle," diye homurdandı Colin.

Penelope annesine döndü. "Anneciğim?"

Kadın, "Penelope?" diye mırıldandı ancak Penelope annesinin soru sormadığını biliyordu. Bayan Featherington hâlâ Colin'in Penelope'ye evlenme teklif ettiğine inanamıyordu.

Ve ah, bu son derece can yakıcıydı. İnsan şimdiye kadar alışması gerek, diye düşünürdü.

Penelope durumu toparlamak için elinden geldiği kadar gururlu bir şekilde, "Ben de Bay Bridgerton'la evlenmek istiyorum," dedi. "Bana evlenme teklif etti, ben de evet dedim."

Annesi, "Elbette evet dersin," diye yapıştırdı cevabı. "Hayır demek için gerizekâlı olman lazım."

"Bayan Featherington," dedi Colin sertçe. "Müstakbel eşime karşı daha saygılı olmanızı rica ediyorum."

Penelope elini Colin'in koluna koyarak, "Colin, bu gerekli değil," dedi ama işin aslı yüreği mutlulukla atıyordu. Colin ona âşık olmayabilirdi ama onu önemsiyordu işte. Hiçbir erkek önemsemediği bir kadını bu kadar ateşli bir şekilde savunamazdı.

"Hayır, gerekli," diyerek döndü Colin. "Tanrı aşkına Penelope, ben buraya seninle birlikte geldim. Odada senin de kalmanı istediğimi açıkça belirttim ve Felicity'yi resim bahanesiyle resmen odadan kışkışladım. Felicity'yle evlenmek istediğim nasıl düşünülebilir böyle bir durumda?"

Bayan Featherington konuşmaya başlayamadan önce ağzını birkaç defa açıp kapadı. "Ben Penelope'yi çok severim ama..."

"Fakat onu tanıyor musunuz?" diye yapıştırdı cevabı Colin. "Çok tatlı, zeki ve esprili biri o. Böyle bir kadınla kim evlenmek istemez ki?"

Penelope Colin'in elini tutuyor olmasa, eriyip yere yapışabilirdi. Annesinin duyup duymamasını umursamadan,

hatta Colin'in bile duyup duymamasını umursamadan, "Teşekkürler," diye fısıldadı. Bu sözleri söylemeye ihtiyaç duymuştu.

Böyle olduğunu hiç düşünmemişti.

Penelope'nin gözünde Leydi Danbury'nin yüzü canlandı, bakışları sıcak, hatta biraz afacandı.

Daha fazlası. Belki de Penelope'de gerçekten daha fazlası vardı ve Colin de bunu fark eden bir başkasıydı.

Bu, Colin'i daha da çok sevmesini sağladı.

Annesi boğazını temizledi, sonra öne doğru bir adım atarak Penelope'ye sarıldı. İlk başta ikisinin de kolları gevşekti ama daha sonra Portia kollarını sıkıca üçüncü kızına sardı ve ağlamaya başladı. Penelope de annesini eşit derecede kuvvetle kucakladığını fark etti.

"Seni gerçekten seviyorum Penelope," dedi Portia. "Ve senin adına gerçekten çok mutluyum." Geri çekilerek gözündeki yaşları sildi. "Sensiz elbette yalnız olacağım, çünkü birlikte yaşlanacağımızı düşünüyordum ama bu senin için en iyisi ve sanırım annelik de işte böyle bir şey."

Penelope burnunu çekti ve Colin'in cebinden çıkarıp uzattığı mendile uzandı.

Portia kızının kolunu okşayarak, "Bir gün sen de öğreneceksin," dedi. Sonra Colin'e döndü. "Ailemize hoş geldin."

Colin, çok sıcak bir şekilde olmasa da başını salladı, fakat birkaç saniye önceki kızgınlığı göz önünde bulundurulursa, Penelope onun çok çaba gösterdiğinin farkındaydı.

Penelope gülümsedi ve Colin'in elini sıktı; hayatının macerasına atılmak üzere olduğunu biliyordu.

BÖLÜM 15

Colin ve Penelope sürpriz duyurularını yaptıktan üç gün sonra Eloise, "Biliyorsun," dedi. "Leydi Whistledown'ın emekli olması gerçekten çok kötü oldu, çünkü bu son on yılın en büyük haberi olurdu."

Çayını dudaklarına götüren ve Leydi Bridgerton'un resmi olmayan salonundaki duvar saatinden gözlerini ayırmayan Penelope, "Leydi Whistledown'a göre öyle olurdu elbette," diye mırıldandı. Doğrudan Eloise'e bakmasa iyi olurdu. Kızın, gözlerden sırları okuma gibi bir yeteneği vardı.

Komikti. Penelope, Eloise'in Leydi Whistledown hakkındaki gerçekleri öğreneceği endişesini yıllar boyunca hiç taşımamıştı. En azından çok fazla endişe etmemişti. Fakat artık Colin öğrendikten sonra, sırrı sanki birleşip bulut olmayı bekleyen bilgi zerrecikleri gibi havada dolaşıyordu.

Belki de Bridgertonlar domino gibiydiler. Biri öğrendikten sonra diğerlerinin de düşmesi an meselesiydi.

"Ne demek istiyorsun?" Eloise Penelope'nin endişeli düşüncelerini böldü.

"Eğer doğru hatırlıyorsam," dedi Penelope çok dikkatli şekilde. "Eğer bir gün bir Bridgerton'la evlenirsem, bu işi bırakacağını yazmıştı."

Eloise'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Öyle mi?"

Penelope, "Buna benzer bir şeydi," dedi.

Eloise bir yandan elini sallarken bir yandan üfleyerek, "Şaka yapıyorsun," dedi. "Kadının o kadar zalim olduğunu hiç sanmam."

Penelope, genzine bisküvi kaçmış taklidi yaparsa bu sohbeti sonlandıracağını ümit ederek öksürmeye başladı ama faydasızdı.

"Hayır, gerçekten," diye ısrar etti Eloise. "Tam olarak ne demişti?"

"Kelimesi kelimesine hatırlamıyorum."

"Hatırlamaya çalış."

Penelope fincanını tabağına bırakarak bir başka bisküvi almak için uzandı. Çayı yalnız içiyorlardı, bu çok tuhaftı. Leydi Bridgerton, yakında yapılacak düğünün bazı işleri için Colin'i peşinden sürüklemişti - düğün hemen bir ay sonra yapılacaktı! - Hyacinth ise Felicity'yle alışverişe çıkmıştı. Felicity haberleri ilk duyduğunda ablasını sıkı sıkı kucaklayıp öyle çığlıklar atmıştı ki Penelope sağır olacağını sanmıştı.

Bu kadar yakın oldukları anlar devam ettikçe, her şey çok güzeldi.

Penelope bisküvisinden bir ısırık alırken, "Şey," dedi. "Sanırım, eğer ben bir Bridgerton'la evlenirsem, bildiği dünyanın sonunun gelmiş olması gerektiğini, böyle bir dünyanın doğru yanlışlarını anlayamayacağını ve hemen emekliye ayrılacağını yazmıştı."

Eloise bir süre Penelope'ye baktı. "Kelimesi kelimesine hatırlamamak bu mu şimdi?"

Penelope itiraz etti. "İnsan böyle şeyleri kolay kolay unutamaz."

"Hmmm..." Eloise'in burnu memnuniyetsizlikle kırıştı. "Söylemeliyim ki bu onun kötülüğü. Artık yazmasını hâlâ istediğimden o kadar emin değilim, çünkü tükürdüğünü fena halde yalamak zorunda kalacaktı."

"Tükürdüğünü yalaması iyi bir şey mi, kötü bir şey mi olurdu?"

"Bilmem ama bunu yapmak zorunda kalacaktı."

"Sen iyi bir arkadaşsın Eloise," dedi Penelope sessizce.

"Evet," dedi Eloise bir iç çekişle. "Biliyorum. En iyisiyim."

Penelope gülümsedi. Eloise'in zıpır cevabı, genç kadının duygulu ya da nostaljik bir havada olmadığını gösteriyordu. Bu da iyi bir şeydi. Her şeyin bir yeri ve zamanı vardı. Penelope söylemek istediğini söylemişti ve Eloise'in - o an dalga geçmiş olsa bile - aynı hassaslıkla yanıt verdiğini biliyordu.

Eloise bir bisküvi daha alırken, "Ama itiraf etmeliyim," dedi. "Sen ve Colin beni şaşırttınız."

Penelope çarpık bir gülümseyişle, "Ben de şaşırdım," dedi.

Eloise telaşla ekledi: "Mutlu olmadığımdan değil. Kardeşim olmasını isteyebileceğim tek kişi sensin. Şey, hazırda var olanların dışında tabii. Ve ikinizin de birbirine ilgisi olduğunu rüyamda görsem inanmazdım."

"Biliyorum," dedi Penelope, dudaklarının ucunda çıkmasını engellemeye çalıştığı bir kahkaha vardı.

"Evet, şey..." Eloise son yorumu, duymazdan geldi. "Kendi işime baktığım pek söylenemez."

"O parmaklarındaki nedir öyle?" diye sordu Penelope bir yandan da daha iyi görmek için eğilerek.

"Ne? Bu mu? Hiçbir şey." Yine de ellerini kucağında saklamaya çalıştı.

"Hiçbir şey mi?" dedi Penelope. "Bir bakayım. Mürekkebe benziyor."

"Evet, elbette benziyor. Mürekkep zaten."

"O zaman sorduğumda niye öyle söylemedin?"

"Çünkü," dedi Eloise küstah bir tavırla. "Bu seni hiç ilgilendirmez de ondan."

Penelope, Eloise'in sesindeki keskinliğe şaşırarak geri çekildi. "Çok özür dilerim," dedi soğuk bir sesle. "Bunun bu kadar özel bir mesele olduğundan haberim yoktu."

"Ah, hayır değil elbette," dedi Eloise hemen. "Saçmalama. Sadece, ben çok beceriksizim ve tüm parmaklarıma mürekkep bulaştırmadan yazmayı bir türlü öğrenemedim. Sanırım eldiven giyebilirim ama sonra onlar da lekelenir, ben de sonsuza kadar sürekli onları yenilemek zorunda kalırım ve seni temin ederim ki tüm harçlığımı - az da olsa - eldivenlere harcamaya hiç niyetim yok."

Penelope bu uzun açıklama boyunca Eloise'i izledi, sonra da sordu: "Ne yazıyordun?"

Eloise umursamaz bir tavırla, "Hiçbir şey," dedi. "Sadece mektup."

Penelope Eloise'in enerjik ses tonundan, konunun daha fazla deşilmesinin istemediğini anlayabiliyordu, fakat kız o kadar baştan savma cevaplar veriyordu ki Penelope sormadan edemedi. "Kime?"

"Mektuplar mı?"

"Evet," diye yanıtladı Penelope, cevabının bariz olduğunu düşünse de.

"Ah, hiç kimseye."

"Şey, eğer günlük yazmıyorsan, birilerine yazmak zorundasın, değil mi?" Sabırsızlığı sesinin hafifçe incelmesine neden olmuştu.

Eloise belli belirsiz bir alınganlıkla baktı. "Bugün de ne kadar meraklısın."

"Sen bu kadar baştan savma cevaplar verdiğin için."

Eloise oflayarak, "Sadece Francesca'ya canım," dedi.

"Şey, o zaman niye öyle söylemedin?"

Eloise kollarını kavuşturdu. "Belki de senin beni sorgulamandan hoşlanmadığım içindir."

Penelope'nin ağzı açık kaldı. Şimdiye dek Eloise'le tartışmaya yakın bir şey yaşadıklarını bile hatırlamıyordu. "Eloise," dedi. Sesinde şaşkınlık vardı. "Sorun nedir?"

"Sorun falan yok."

"Bunun doğru olmadığını biliyorum."

Eloise yanıt vermedi, sadece susup camdan dışarı baktı. Konuyu kapatma arzusunu gösteren net bir işaretti bu.

"Bana mı kızdın?" diye ısrar etti Penelope.

"Sana neden kızayım ki?"

"Bilmiyorum ama sinirlendiğin açık."

Eloise hafifçe iç geçirdi. "Kızgın değilim."

"Ama bir şey olmuş sana."

"Ben sadece... Sadece..." Eloise başını iki yana salladı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım huzursuzum. Keyifsizim."

Penelope bunu sindirene kadar sessiz kaldı, sonra sessizce, "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Eloise biçimsiz bir gülüşle. "Eğer olsaydı, emin ol şimdiye kadar yardımını çoktan isterdim."

Penelope birden gülme arzusuyla dolup taştı. Ne kadar da Eloise'e özgü bir yorumdu bu.

"Sanırım..." diye söze başladı Eloise, çenesini düşünceli bir tavırla kaldırarak. "Hayır. Boş ver."

Penelope uzanıp arkadaşının elini tuttu. "Hayır. Anlat bana."

Eloise Penelope'nin elini itti ve bakışlarını kaçırdı. "Aptal olduğumu düşüneceksin."

"Belki de," dedi Penelope gülümseyerek. "Ama en yakın arkadaşım olmaya devam edeceksin."

"Ah, Penelope, ama buna değmem," dedi Eloise üzgün bakışlarla. "Ben buna değmem."

"Eloise saçma sapan konuşma. Eğer Londra, sosyete ve bir sürü insanla sen yanımda olmadan uğraşsaydım çoktan delirmiştim."

Eloise gülümsedi. "Eğlendiğimiz zamanlar oldu, değil mi?"

"Şey, evet, yanımda sen varken," diye itiraf etti Penelope. "Geri kalan zamanlarda kahrolası bir sefalet içindeydim."

"Penelope! Daha önce lanet ettiğini hiç duymamıştım."

Penelope aptalca bir gülümseyişle, "Ağzımdan kaçtı," dedi. "Ayrıca bu kadar çok insanın içindeki bir kız kurusu için en iyi sıfat bu olsa gerek."

Eloise kendini tutamayarak kıkırdadı. "İşte bu, tam da okumak istediğim kitap: *İnsanların İçinde Bir Kız Kurusu*.

"Trajedilerden hoşlanıyorsan tabii."

"Ah, hadi ama, nasıl bir trajedi olabilir ki? Bu olsa olsa romantik bir kitap olurdu. Ne de olsa mutlu sonla bitiyor."

Penelope gülümsedi. Ne kadar tuhaf olursa olsun, gerçekten de kendi mutlu sonuna ulaşmak üzereydi. Colin uyumlu ve ilgili bir nişanlıydı, en azından son üç gündür bu rolü çok iyi oynuyordu. Ve bu o kadar da kolay değildi; Penelope'nin tahmin ettiğinden çok daha fazla sorgu ve incelemeye maruz kalmışlardı.

Fakat Penelope şaşırmamıştı; bir Featherington, bir Bridgerton'la evlenirse bildiği dünyanın yok olacağını yazdığında (Leydi Whistledown olarak) genel geçer bir doğrudan bahsettiğini düşünmüştü.

Penelope'nin nişanlandığını duyanların şaşırdığını söylemekse, olayı biraz hafif göstermek sayılabilirdi.

Fakat Penelope her ne kadar evliliği konusunda tahminlerde bulunup konuşmak istiyorsa da, Eloise'in garip halinden de endişe etmiyor değildi. Ciddi bir tavırla, "Eloise," dedi. "Seni üzen şeyi bana anlat rica ederim."

Eloise iç geçirdi. "Ben de unutursun diye ummuştum."

"Kararlılığı ustasından öğrendim," diye karşılık verdi Penelope.

Bu cümle Eloise'i gülümsetti ama sadece bir anlığına. "Kendimi çok sadakatsiz hissediyorum," dedi.

"Ne yaptın ki?"

"Ah, hiçbir şey." Kalbini tuttu. "Hepsi burada. Ben..." Durdu, gözlerini kaçırarak halının kıvrılmış köşesine odaklandı, ama Penelope onun halıyı gördüğünden emin değildi. Kafasından geçenler bakışlarını buğulu hale getiriyordu.

"Senin için çok seviniyorum," dedi Eloise. Sözcükler ağzından güçlükle çıkıyor, arada uzun sessizlikler oluyordu. "Ve gerçekten, seni temin ederim ki, kıskanmıyorum. Ama aynı zamanda..."

Penelope Eloise'in düşüncelerini toparlaması için bekledi. Ya da belki de cesaretini topluyordu.

Kız Penelope'nin zorlukla duyduğu bir sesle, "Aynı zamanda," dedi. "Galiba senin de benim gibi sonsuza dek evlenmeyeceğini düşünüyordum. Bu hayatı ben seçtim. Evlenebilirdim de."

"Biliyorum," dedi Penelope sessizce.

"Ama hiç evlenmedim çünkü doğru olduğunu hissetmedim ve kardeşlerimin elde ettiğinden daha azına razı olmak da istemedim. Ve şimdi Colin de..." dedi Penelope'ye dönerek.

Penelope Colin'in kendisine âşık olduğunu hiç söylemediğinden bahsetmedi. Şimdi, doğru zaman değil gibiydi, ya da dürüst olmak gerekirse, genç kadın bu bilgiyi paylaşmak istemiyordu. Ayrıca Colin ona âşık olmasa bile, yine de onu seviyordu ve bu yeterliydi.

"Senin evlenmemeni asla istemem," diye açıkladı Eloise. "Sadece evleneceğini hiç düşünmemiştim." Gözlerini kapadı; acı çekiyor gibi görünüyordu. "Söylemek istediklerim bunlar değildi. Sana hakaret ettim."

"Hayır, etmedin," dedi Penelope samimiyetle. "Ben de evlenebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Eloise üzgün bir halde başını salladı. "Ve bir şekilde her şey... Mükemmeldi. Ben neredeyse yirmi sekiz yaşında ve bekârdım ve sen de yirmi sekizinde ve bekârdın ve hep birbirimizin yanında olacaktık. Ama şimdi senin Colin'in var."

"Fakat biz hâlâ birbirimizin yanındayız. Ve en azından ben böyle kalacağımızı umuyorum."

"Elbette öyleyiz," dedi Eloise telaşla. "Fakat eskisi gibi olmayacak. Sen kocanın yanında olmalısın. Ya da en azından herkes öyle söylüyor," diye ekledi gözünde üzüntü pırıltılarıyla. "Colin hep benden önce gelecek ve olması gereken de bu." Gülüşü arsız bir hal alırken sözlerine devam etti. "Ayrıca, öyle olmasaydı seni öldürmek zorunda kalırdım. Ne de olsa o benim en sevdiğim ağabeyim. Sadakatsiz bir eşi olması, onun için hiç de iyi olmaz."

Penelope bu sözler üzerine kahkahalarla güldü.

Eloise, "Benden nefret ediyor musun?" diye sordu.

Penelope başını iki yana salladı. "Hayır," dedi sessizce. "Aksine seni daha da çok seviyorum, çünkü bu konuda bana karşı dürüst olmanın ne kadar zor olduğunu tahmin ediyorum."

"Böyle söylediğine sevindim," dedi Eloise sesli ve üzgün bir iç çekişle. "Tek çözümün benim de bir koca bulmam olduğunu söyleyeceğinden çok korkmuştum."

Bu düşünce Penelope'nin zihninden geçmişti ama başını iki yana salladı ve "Öyle bir şey asla söylemem," dedi.

"İyi. Çünkü annem sürekli bunu söylüyor."

Penelope arsızca gülümsedi. "Söylemeseydi şaşardım."

"İyi akşamlar hanımlar!"

Colin'in odaya girdiğini gördüler. Penelope onu gördüğünde kalbinin hızlandığını ve oturduğu yerde nefes nefese kaldığını fark etti. Yıllardır Colin ne zaman odaya girse Penelope'nin kalp atışları hızlanırdı ama artık farklıydı; daha şiddetliydi.

Belki de Penelope *bildiği* içindi.

Colin'le olmanın, Colin tarafından arzulanıyor olmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Colin'in onun *kocası* olacağını biliyordu.

Kalbi daha da hızlandı.

Colin yüksek sesle inledi. "Her şeyi yediniz mi?"

Eloise kendini savunmak için, "Sadece bir tabak bisküvi vardı," dedi.

"Bana hiç de öyleymiş gibi gelmedi," diye homurdandı Colin.

Penelope ve Eloise göz göze geldiler, sonra da kahkahalara boğuldular.

"Ne var?" dedi Colin, Penelope'nin yanağına bir öpücük kondurmak için eğilirken.

"Çok uğursuz bir şeymiş gibi söyledin," diye açıkladı Eloise. "Sadece yemek bu."

"Asla sadece yemek değildir," dedi Colin bir sandalyeye kurulurken.

Penelope yanağındaki zonklamanın ne zaman geçeceğini merak ediyordu.

"Peki," dedi Colin, Eloise'in tabağındaki yarım bisküviyi kaparken. "Ne hakkında konuşuyordunuz bakalım?"

Eloise hemen, "Leydi Whistledown hakkında," dedi.

Penelope'nin içtiği çay burnundan geldi.

"Öyle mi?" dedi Colin yumuşakça, ama Penelope genç adamın sesindeki gerilimi fark etmişti.

"Evet," dedi Eloise. "Penelope'ye Leydi Whistledown'ın emekli olmasının ne kötü olduğunu söylüyordum, çünkü sizin nişanlanmanız onun için bu yılın en büyük haberi olabilirdi."

"İşler böyle enteresan işliyor, ne yapalım."

Eloise de aynı fikirdeydi. "Evet," dedi. "Ve eminim ki sizin yarın akşamki nişan balonuza koca bir sayfa ayırırdı."

Penelope çay fincanını yere indirmiyordu.

"Biraz daha ister misin?" diye sordu Eloise.

Penelope, fincanı yüzünü gizlemek için bir kalkan olarak kullanmaktan hoşnut olsa da, başını sallayarak fincanı Eloise'e uzattı. Eloise'in Leydi Whistledown'ın adını işe karıştırmasının nedeninin, Colin'e evlilik hakkındaki düşüncelerini sezdirmemek olduğunu biliyordu ama yine de Eloise'in, Colin'in sorusuna başka bir yanıt vermiş olmasını isterdi.

Eloise Colin'e, "Neden zili çalıp yemek istemiyorsun?" diye sordu.

"Yaptım bile," diye yanıtladı Colin. "Gelirken Wickham'a rastladım, aç olup olmadığımı sordu."

Eloise'in bisküvisinin son lokmasını da ağzına attı.

Penelope Leydi Whistledown konusunu değiştirmek amacıyla, "Bugün nereye gittin Colin?" diye sordu.

Colin başını sıkıntıyla iki yana salladı. "Biliyorsam ne olayım. Annem beni dükkândan dükkâna sürükledi."

"Sen otuz üç yaşında değil misin?" diye sordu Eloise tüm sevimliliğiyle.

Colin ona yüzünü buruşturarak karşılık verdi.

"Annemin seni sürükleyeceği yaşı çoktan geçtiğini düşünmüştüm sadece," diye mırıldandı Eloise.

"Yaşlanıp bastonla gezsek bile annem bizi sürüklemeye devam edebilir ve sen de bunu biliyorsun," diye yanıtladı Colin. "Ayrıca evlendiğim için o kadar mutlu ki eğlencesini bozmak içimden gelmedi."

Penelope iç geçirdi. Bu adama işte bu yüzden âşıktı. Annesine bu kadar iyi davranan biri mutlaka mükemmel bir koca olurdu.

Colin de Penelope'ye, "Sizin düğün hazırlıkları nasıl gidiyor bakalım?" diye sordu.

Penelope yüzünü asmak istememişti ama kendine en-

gel olamadı. "Tüm hayatım boyunca bu kadar yorulduğumu hatırlamıyorum," diye itiraf etti.

Colin uzandı ve kızın tabağından büyükçe bir kırıntıyı aldı. "Kaçmalıymışız."

"Ah, gerçekten bunu yapabilir miydik?" diye sordu Penelope, sözcükler dudaklarından uçar gibi çıkıyordu.

Colin göz kırptı. "Şaka yapıyordum, ama bu da iyi bir fikir olabilirmiş."

Eloise ellerini çırparak, "Merdiveni ben ayarlarım," dedi. "Böylece Penelope'nin odasına tırmanıp onu kaçırabilirsin."

Penelope, "Ağaç var," dedi. "Colin zaten zorlanmaz."

"Tanrım," dedi Colin. "Ciddi değilsiniz, değil mi?"

"Hayır," diye iç geçirdi kız. "Fakat sen ciddiysen, ben de olabilirim."

"Olamam. Anneme ne olur biliyor musun?" Gözlerini devirdi. "Seninkilerden bahsetmeyelim bile."

Penelope inledi. "Biliyorum."

"Beni yakalar ve vururdu," dedi Colin.

"Benimki mi seninki mi?"

"Her ikisi de. Birleşirlerdi." Kapıya baktı. "Yemek nerede kaldı?"

"Daha yeni geldin Colin," dedi Eloise. "Onlara biraz zaman tanı."

"Ben de Wickham'ı sihirbaz sanıyordum," diye homurdandı Colin. "Parmağını şıklatınca yemek yaratıyor diye düşünüyordum."

"Buyrun efendim!" Elinde büyükçe bir tepsiyle odaya giren Wickham'ın sesiydi bu.

Colin kaşını kaldırarak önce Eloise'e sonra Penelope'ye baktı. "Gördünüz mü?" dedi. "Söylemiştim."

Penelope, "Neden bu sözcükleri gelecekte senden sık sık duyacağımı hissediyorum?" diye sordu.

"Öyle olacağı için olsa gerek," diye yanıtladı Colin. "Yakında öğrenirsin." Arsızca sırıttı. "Ben neredeyse her zaman haklıyımdır."

"Ah, lütfen," diye inledi Eloise.

Penelope, "Bu konuda Eloise'in tarafını tutabilirim," dedi.

"Kocana karşı mı?" Colin kalbini tuttu (diğer eliyle de başka bir sandviç kapıyordu). "Yaraladın beni."

"Henüz kocam değilsin."

Colin Eloise'e döndü. "Kediciğin pençeleri varmış."

Eloise kaşlarını kaldırdı. "Evlenme teklif etmeden önce bunu fark etmemiş miydin?"

"Elbette fark etmiştim," dedi Colin sandviçinden bir ısırık alırken. "Sadece benim üzerimde kullanacağını düşünmemiştim."

Sonra Penelope'ye öyle buyurgan ve şehvetli bir ifadeyle baktı ki kızcağız olduğu yerde eriyip bitti.

"Evet," dedi Eloise ayağa kalkarken. "Siz iki sevgiliyi biraz baş başa bıraksam iyi olur sanırım."

Colin, "Ne kadar da güzel bir ileri görüşlülük bu," diye mırıldandı.

Eloise ağzını çarpıtarak gülümsedi. "Senin için her şeyi yaparım sevgili ağabeyciğim. Ya da..." dedi sesini biraz yükselterek. "Penelope için."

Colin ayağa kalktı ve nişanlısına baktı. "Sıralamada alt basamaklara düşmeye başladım bile."

Penelope çay fincanının ardından gülümsemekle yetindi ve "Bridgerton atışmasına dahil olmamak hayat felsefemdir," dedi.

"Öyle mi?" diye ciyakladı Eloise. "Bu felsefenin uzun ömürlü olacağını sanmıyorum Bayan müstakbel Bridgerton. Ayrıca... Bunun bir atışma olduğunu zannediyorsan, gerçek bir atışmada ne yapacaksın çok merak ediyorum."

"Gerçek bir atışma görmedim mi yani?" diye sordu Penelope.

Hem Eloise hem de Colin başlarını öyle bir salladılar ki Penelope gerçekten korktuğunu hissetti.

Ah, Tanrım.

Penelope, "Bilmem gereken bir şey mi var?" diye sordu.

Colin sırıtarak, "Artık çok geç," dedi.

Penelope Eloise'e çaresiz bir bakış attı ama kızın tek yaptığı kahkahalar atarak odadan çıkmak oldu ve çıkarken de kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

"İşte şimdi aferin Eloise'e," diye mırıldandı Colin.

"Ne?" diye sordu Penelope saf saf.

Colin'in gözleri ışıldadı. "Kapı."

"Kapı mı? Ah!" Penelope yutkundu. "Kapı."

Colin koltukta Penelope'nin yanına otururken gülümsedi. Bu yağmurlu öğleden sonrada, Penelope'nin ayrı bir çekiciliği vardı. Nişanlandıklarından beri onu çok az görebilmişti - evlilik planlarının çiftler üzerindeki etkisi buydu işte - ve onu düşünmediği bir an bile olmamıştı, uyuduğu zamanlarda bile.

Bunun olması ne tuhaftı. Colin, Penelope karşısında olmadığı zamanlarda onu aklına bile getirmeden yıllar geçirmişti ama şimdi her düşüncesinin içinde Penelope vardı.

Her arzusunda o vardı.

Bu nasıl olmuştu?

Bu *ne zaman* olmuştu?

Ve bu gerçekten önemli miydi? Belki de en önemli şey Colin'in Penelope'yi arzuladığı ve onun Colin'in olacağıydı. Kızın parmağına yüzüğü taktıktan sonra nasıllar, nedenler ve ne zamanlar önemsiz olacaktı ama hissettiği bu çılgınlık hiç son bulmayacaktı.

Colin parmağıyla Penelope'nin çenesine dokunarak yüzünü ışığa çevirdi. Kızın gözleri beklentiyle ışıldıyordu.

Ve dudakları... Yüce Tanrım, Londra erkekleri nasıl olur da bu dudakların mükemmelliğini fark etmezdi?

Gülümsedi. Bu geçici bir çılgınlıktı. Ve Colin bundan daha mutlu olamazdı.

Colin evliliğe hiçbir zaman karşı olmamıştı. Sadece sıkıcı evliliklere karşıydı. Seçici değildi; tutku arkadaşlık, zekice tartışmalar ve arada sırada eğlenmek istiyordu. Ayrılmak istemeyeceği bir eş istiyordu.

Ne ilginçtir ki tüm bunları Penelope'de bulmuştu.

Şimdi tüm yapması gereken Penelope'nin büyük sırrını korumaktı. Çünkü eğer sosyeteden atılırsa Penelope'nin gözlerinde göreceği acıya dayanabileceğini hiç sanmıyordu.

Penelope fısıldadı: "Colin."

Kızın nefesi dudaklarının arasında titreşiyor, Colin'in onu gerçekten öpmek istemesine neden oluyordu.

Colin öne doğru eğildi. "Hmmm?"

"Çok sessizsin."

"Sadece düşünüyordum."

"Neyi?"

Anlayışlı bir gülüşle, "Kız kardeşimle gerçekten fazla zaman geçiriyorsun," dedi Colin.

"Bu ne demek oluyor?" Hımmm.

"İnatçılık konusunda yeni bir tutku geliştirmişsin."

"Kararlılık desek?"

"O da var."

"Ama bu iyi bir şey."

Dudakları arasında sadece santimler vardı ama birbirleriyle dalga geçme isteği daha ağır basıyordu. "Kocana itaat etme konusunda kararlılık gösterdiğin sürece," diye mırıldandı Colin. "Bir sorun yok."

"Yaa, öyle mi?"

Abartılı bir şekilde başını sallayan Colin, "Eğer ben seni öperken inatla omuzlarıma tutunuyorsan, bu da iyi bir şey," dedi.

Penelope'nin gözleri kocaman açılınca Colin eklemek zorunda kaldı. "Sence de öyle değil mi?"

Ve sonra Penelope Colin'i şaşırttı. Ellerini Colin'in omuzlarına yerleştirirken, "Böyle mi?" diye sordu. Sesi cüretkâr, bakışları işveliydi.

Tanrım, Colin Penelope'nin kendini şaşırtmasına bayılıyordu.

"Başlangıç için fena değil," dedi. "Şöyle yapsan..." Elini Penelope'nin elinin üstüne koyarak kızın parmaklarını kendi derisine bastırdı. "Beni biraz daha inatla tut."

"Anladım," diye mırıldandı Penelope. "Yani hiç bırakmamamı söylüyorsun, değil mi?"

Colin bir anlığına bunu düşündü. "Evet," diye yanıtladı. Penelope bunu amaçlamış mıydı bilmiyordu ama kızın söylediklerinin çok daha derin anlamları olduğunu fark etti. "Tam olarak bunu söylüyorum."

Ve sözcükler artık yetersizdi. Colin'in dudakları Penelope'nin dudaklarını buldu ve açlığı onu ele geçirmeden önce ancak bir saniye kadar yavaşça öpebildi. Colin kızı, kendinde var olduğunu hiç bilmediği bir tutkuyla öpüyordu. Bu tutku değildi - ya da en azından *sadece* tutku değildi.

Bu ihtiyaçtı.

İçinde büyüyen ateşli ve tutkulu, tuhaf bir histi ve kıza bir an önce sahip olma arzusunu ateşliyordu.

Colin Penelope'yi çaresizce arzuluyordu ve düğünden önce bir ay boyunca nasıl sabredeceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Genç adam Penelope'yi koltuğa yavaşça yatırırken kız ufak bir çığlık attı. "Colin!"

Colin onun çenesini, sonra boynunu öptü ve dudakları öpmekle öyle meşguldü ki konuşmaya vakti yoktu, "Hmmm?"

"Biz... Ah!"

Colin kızın kulak memesini yumuşakça dişlerken gülümsedi. Penelope eğer cümlesini bitirebilseydi Colin işini yeterince iyi yapmıyor demekti.

Sonra, "Ne diyordun?" diye mırıldanırken onu dudaklarından ateşli şekilde öptü.

Dudaklarını dudaklarından ayırarak kızın sadece, "Ben sadece..." demesine izin verdi, sonra onu yeniden öpmeye başladı. Kızın zevk dolu iniltilerinden haz duyuyordu.

"Affedersin," derken elini kızın eteğinin altına uzatıp bileklerini okşamaya başladı. "Ne diyordun?"

"Ne diyordum?" diye sordu Penelope.

Colin kızın dizlerinin arkasını bulana kadar yukarı doğru okşamaya devam etti. "Bir şey diyordun," dedi Penelope'yi kendine doğru çekerken, çünkü o an bunu yapmasa yanıp kül olacağını düşünüyordu. "Bence," diye fısıldadı elini kızın yumuşak baldırına doğru kaydırarak. "Tam buraya dokunmamı söylemek üzereydin."

Kız önce nefesini tuttu, sonra inledi, sonra konuşmayı başararak, "Söyleyeceğimin bu olduğunu hiç sanmıyorum," dedi.

Colin sırıttı. "Emin misin?"

Penelope başını salladı.

"O zaman durmamı mı istiyorsun?"

Kız başını iki yana salladı.

Colin kıza o an sahip olabileceğini fark etti. Tam orada, annesinin koltuğunda Penelope'yle sevişebilirdi ve kız izin vermek bir yana, bir kadının alabileceği en büyük zevki de alabilirdi.

Elde etme olmazdı, baştan çıkarma olmazdı.

Bundan daha başka bir şey olacaktı. Daha fazla bir şey. Hatta belki...

Aşk.

Colin dondu kaldı.

Penelope gözlerini aralayarak, "Colin?" diye fısıldadı.

Aşk mı?

Bu mümkün değildi.

"Colin?"

Belki de mümkündü.

"Bir şey mi oldu?"

Aşktan korkuyor ya da aşka inanmıyor değildi. Sadece... Bunu hiç beklemiyordu.

Aşkın bir insanı yıldırım gibi çarpacağını düşünürdü oysa; bir gün bir partide ortalarda can sıkıntısıyla dolaşırken bir kadın görecekti ve hayatının sonsuza dek değiştiğini o an bilecekti. Ağabeyi Benedict'e olan buydu ve gerçekten de o ve sevgili eşi Sophie, sayfiyede mutluluklarını perçinliyorlardı.

Fakat Penelope'yle olanlar... Colin'i korkutmuştu. Değişim öyle uyuşuk bir yavaşlıkta olmuştu ki eğer bu aşksa...

Eğer bu aşksa Colin'nin *bunu* anlaması gerekmez miydi?

Sanki yanıtı kızın gözlerinde, saçlarının buklelerinde ya da hafifçe kırışmış elbisesinin korsesinde bulabilecekmiş gibi kızı incelemeye başladı. Belki de Penelope'yi yeterince uzun süre seyrederse yanıtı bulabilirdi.

Penelope'nin sesinde artık hafif bir endişe vardı. "Colin?"

Colin kızı bir kez daha, bu kez tutkulu bir kararlılıkla öpmeye başladı. Eğer bu aşksa öpüştüklerinde bunu anlaması gerekmez miydi? Ama eğer zihin ve beden ayrı ayrı çalışıyorlarsa, o zaman bu öpücük kesinlikle beden tara-

fındaydı çünkü zihni eskisi kadar bulanık kalmaya devam ederken, bedeninin ihtiyaçları gittikçe keskinleşiyordu.

Kahretsin, işte şimdi acı çekiyordu. Ve Penelope gönüllü olsa bile burada, annesinin salonunda hiçbir şey yapamazlardı.

Geri çekildi, elinin Penelope'nin eteğinden aşağı kaymasına izin verdi. "Bunu burada yapamayız."

Penelope üzüntüyle, "Biliyorum," dedi.

Colin'in eli hâlâ kızın dizindeydi ve görgü kurallarının doğru ve uygun gördüğü şeyleri yapma iradesini neredeyse kaybetmişti.

Hızlıca düşündü. Burada sevişebilirler ve o sırada odaya giren çıkan olmayabilirdi, bu mümkündü. Fakat tekrar düşününce, şu an bulunduğu durum göz önünde bulundurulursa bu çok hızlıca gerçekleşip bitebilirdi.

"Düğüne ne kadar kaldı?" diye inledi.

"Bir ay."

"İki haftaya düşürmek için ne yapabiliriz?"

Penelope bir an için düşündü. "Rüşvet ya da şantaj. Belki ikisi birden. Annelerimiz öyle kolay pes etmezler."

Colin inledi ve kızdan uzaklaşmadan önce son bir lezzet anı için dudaklarını kızın dudaklarına bastırdı. Ona şimdi sahip olamazdı. Penelope onun eşi olacaktı. Yumuşak koltuklardaki öğlen sevişmeleri için bol bol vakitleri olacaktı ama en azından ilk seferi için bir yatakları olması gerekiyordu, bunu kıza borçluydu.

Penelope ayna, tarak, hatta bir hizmetçi olmadan azıcık bile düzeltemeyeceğini bilmesine rağmen saçlarını ve elbisesini düzeltmeye çalıştı. "Bir sorun mu var?"

"Seni istiyorum," diye fısıldadı Colin.

Penelope şaşkınlıkla ona baktı.

"Sadece bilmeni istedim," dedi Colin. "Bana zevk vermediğin için durduğumu sanmanı istemedim."

"Ah." Penelope sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ona baktı; bu sözcükler karşısında sevinmiş görünüyordu. "Bunu söylediğin için teşekkürler."

Colin kızın elini avuçlarının arasına aldı ve sıktı.

"Kötü mü görünüyorum?" diye sordu Penelope.

Colin başını salladı. "Ama kötü görünsen de *benimsin*," diye fısıldadı.

Ve Colin bu durumdan çok memnundu.

BÖLÜM 16

Colin yürümekten hoşlanırdı ve aslında genelde aklını boşaltmak için yürüdüğünden ertesi günü Bloomsbury... Ve Fitzrovia... Ve Marylebone... Ve Londra'nın daha birçok semtini gezerek geçirmesi şaşırtıcı değildi. Uzun yürüyüşün ardından kendine gelip başını kaldırdığında, Mayfair'in kalbinde, Grosvenor Meydanı'nda, tam olarak, Hastings Dükü'ne ait olan Hastings Malikânesi'nin önünde olduğunu gördü. En son Hastings Lordu, kardeşi Daphne'yle evliydi.

Onunla, günlük aile dedikoduları dışında, sohbet etmeyeli uzun zaman olmuştu. Tüm kardeşleri arasında Daphne, yaşı Colin'e en yakın olandı ve Colin'in seyahatleriyle Daphne'nin yoğun aile yaşamı nedeniyle eskisi kadar sık görüşemeseler de aralarında hep özel bir bağ olmuştu.

Mayfair ve St. James boyunca uzanan Hastings Malikânesi, görülebilecek en muazzam yapılardan biriydi. Değerli Portland taşından inşa edilmiş geniş ve kare şeklindeki yapı, düklüğün azametini hakkıyla yansıtıyordu.

Colin yüzünde bir gülümsemeyle, kardeşinin şimdiki düşes olmasının çok ilginç olduğunu düşündü. Hayatında ondan daha mütevazı ve daha sade birini tanımıyordu oysa ki. Aslında Daphne evlilik yaşı geldikten sonra bir süre

koca bulamamıştı, çünkü fazlasıyla arkadaş canlısıydı. Beyefendiler onu daha çok bir dost gibi görüyor, gelin olarak hayal etmiyorlardı.

Fakat Hastings Dükü Simon Bassett ile tanıştığında her şey değişmişti ve şimdi kardeşi, dokuz, sekiz, yedi ve altı yaşlarında dört çocuk sahibi, saygıdeğer bir sosyete hanımefendisiydi. Kendi hâlâ özgür ve serseri bir bekâr hayatı yaşarken, Colin kardeşinin anne olduğuna inanmakta hâlâ zorluk çekiyordu. Daphne'yle aralarında sadece bir yaş vardı ve hayatın belli evrelerini beraber atlatmışlardı. Daphne evlendiğinde işler çok da değişmemiş gibiydi; o ve Simon, Colin'in katıldığı partilere gelmeye devam ediyor ve benzer zevkleri paylaşıyorlardı.

Ancak sonra Daphne doğurmaya başladı ve Colin her gelen yeni yeğeni sevgi ve mutlulukla karşılasa da her bir doğum Daphne'nin artık geri dönmeyeceği bir yere gittiği gerçeğini perçinliyordu.

Ama Colin, gözünün önünde Penelope'nin yüzü belirirken, artık her şeyin farklı olacağını düşünüyordu gülümseyerek.

Çocuklar. Bu da oldukça hoş bir düşünceydi aslında.

Daphne'yi ziyarete bilinçli olarak gelmemişti ama artık burada olduğuna göre, bir uğrayıp merhaba diyebileceğini düşündü, böylece merdivenleri çıkarak kapının kocaman pirinç tokmağını vurmaya başladı. Malikânenin uşağı Jeffries, kapıyı neredeyse anında açtı.

"Bay Bridgerton," dedi. "Kardeşiniz sizi beklemiyordu."

"Hayır, sürpriz yapmaya karar verdim. Evde mi?"

Uşak başıyla selam vererek, "Bakayım," dedi ama ikisi de Daphne'nin bir aile üyesini asla geri çevirmeyeceğini biliyordu.

Jeffries Daphne'ye haber verirken, Colin salonda bekledi; odanın içinde volta atıyor, oturmak ve hatta bir nok-

tada sabit durmak bile ona huzursuzluk veriyordu. Daphne birkaç dakika içinde salonun kapısında göründü, biraz dağınık ama her zamanki gibi mutluydu.

Neden mutlu olmasın ki? diye düşündü Colin. Hayattan tüm istediği bir eş ve anne olmaktı ve görünüşe bakılırsa mutluluğu hayalinin bile ötesindeydi.

Odayı aşıp Daphne'ye sarılırken, "Nasılsın sevgili kardeşim?" diye sordu. Sonra kendi omzunu göstererek, "Şuranda bir şey var..." dedi.

Daphne omzuna baktı, sonra elbisesinin açık pembe kumaşı üstündeki kocaman koyu gri lekeyi gördü. "Kömür," diye açıkladı üzüntüyle. "Caroline'e resim yapmayı öğretiyordum da."

Colin şüpheyle sordu: "Sen mi?"

"Biliyorum, biliyorum," dedi Daphne. "Daha kötü bir öğretmeni olamazdı ama resim yapmayı sevdiğine dün karar verdi ve bu kadar kısa sürede bulabileceği tek öğretmen benim."

Colin, "Kızını Benedict'e götürmeye ne dersin?" dedi. "Ben de ona bir iki ders vermekten mutluluk duyarım."

"Aklıma gelmedi değil ancak ben bunu ayarlayana kadar zevklerinin tekrar baştan aşağı değişeceğine eminim." Kanepeye doğru ilerledi. "Otursana. Öyle volta atarken, kafese tıkılmış bir kediyi andırıyorsun."

Colin kendini rahatsız hissetse de oturdu.

"Ve sen sormadan söyleyeyim," dedi Daphne. "Jeffries'e yiyecek getirmesini söyledim bile. Sandviç sana yeter mi?"

"Karnımın gurultusunu odanın o köşesinden duyabiliyor musun?"

"Korkarım karnının gurultusunu şehrin diğer ucundan bile duyabilirim." Güldü. "Biliyor musun, ne zaman gök gürüldese David senin karnının guruldadığını söylüyor."

"Ah, yüce Tanrım," diye mırıldandı Colin kıkırdayarak. Küçük yeğeni ne de akıllıydı böyle.

Daphne de gülümseyerek kanepeye oturdu ve ellerini kibarca kucağına koydu. "Seni buraya hangi rüzgâr attı Colin? Bir nedene ihtiyacın olması gerektiğinden değil elbette. Seni görmek her zaman hoştur."

Colin omuz silkti. "Geçiyordum uğradım."

"Anthony ve Kate'i de ziyaret ettin mi?" diye sordu Daphne. En büyük ağabeylerinin ailesiyle yaşadığı Bridgerton Malikânesi, Hastings Malikânesi'nin hemen karşısındaydı. "Benedict ve Sophie çocuklarla oradalar, bu geceki nişan balosuna hazırlık yapıyorlar."

Colin başını iki yana salladı. "Hayır, korkarım seçtiğim kurban sensin."

Daphne tekrar gülümsedi ama bu sefer gülüşü yumuşak, bakışları merak doluydu. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır, elbette hayır," dedi hemen Colin. "Neden öyle dedin?"

"Bilmem." Daphne başını yana eğdi. "Tuhaf görünüyorsun, hepsi bu."

"Sadece yorgunum."

Daphne anlayışla başını salladı. "Düğün planları; eminim yorgunsundur."

"Evet," dedi Colin çabucak sadede gelmek için ama kardeşinden ne saklamaya çalıştığını kendi de bilmiyordu.

"Tamam ama unutma ki sen ne yaşıyorsan," dedi aksi bir ifadeyle. "Penelope bin kat beterini yaşıyordur. Kadınlar için hep daha kötüdür. İnan bana."

"Sadece düğün için mi, yoksa her şey için mi?" diye sordu sakince Colin.

Daphne, "Her şey," dedi hızlıca. "Biliyorum siz erkekler tüm sorumluluğun sizde olduğunu düşünürsünüz ancak..."

"Her şeyden sorumlu olduğumuzu söylemeyi hayal bile edemem," dedi Colin ve şaka yapıyor gibi de söylememişti bunu.

Daphne'nin yüzü daha da ciddileşti. "Kadınlar hep daha çok şey yapıyorlar. *Özellikle de* düğünlerde. O kadar çok prova yapmışlardır ki eminim Penelope gelinliğinin içinde kendini iğne yastığı gibi hissetmiştir."

"Ben kaçmayı önerdim," dedi Colin laf arasında. "Ve sanırım Penelope ciddi olduğumu sandı."

Daphne kıkırdadı. "Onunla evlendiğin için çok mutluyum, Colin."

Colin bir şey söylemeyi düşünmeden başını salladı, sonra birden ağzı açıldı. "Daff..."

"Evet?"

Colin ağzını açtı, sonra tekrar kapadı, sonra da, "Boş ver," dedi.

"Hayır efendim, söyleyeceksin," dedi Daphne. "İşte şimdi merakımı zirveye çıkardın."

Colin parmaklarıyla kanepenin yastıkları üzerinde ritim tuttu. "Sence yemek yakında gelir mi?"

"Gerçekten aç mısın, yoksa konuyu mu değiştirmeye çalışıyorsun?"

"Ben her zaman açım."

Daphne bir süre sessiz kaldı. "Colin," dedi en sonunda. Sesi yumuşak ve çok sakindi. "Ne diyecektin?"

Colin ayağa fırladı ve huzursuzlukla volta atmaya başladı. Durdu, Daphne'ye döndü ve kardeşinin endişeli yüzüne baktı. "Bir şey değil," diyerek başladı söze ama bunun doğru olmadığı her halinden belliydi ve...

"İnsan nasıl anlar?" cümlesi döküldü dudaklarından en sonunda.

Daphne ona soru sorana kadar kendi cümlesini ttamamlamadığının farkında bile değildi Colin. "İnsan *neyi* nasıl anlar?"

Colin pencerenin önünde durdu. Yağmur yağacak gibiydi. Uzun dönüş yolunda ıslanmak istemiyorsa Daphne'nin arabalarından birini ödünç almalıydı. Yağmuru neden kafaya taktığını bilmiyordu bile, çünkü asıl söylemek istediği...

"İnsan neyi nasıl anlar, Colin?" diye sorusunu tekrarladı Daphne.

Colin arkasını döndü ve sözcüklerin ağzından dökülmesine izin verdi. "İnsan âşık olduğunu nasıl anlar?"

Daphne bir anlığına ona bakakaldı, gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı, dudakları aralandı ama konuşmayı başaramadı.

Colin mırıldandı: "Sorduğumu unut."

"Hayır!" diye bağırdı Daphne ayağa fırlayarak. "Bunu sormana çok memnun oldum. Ben sadece... Şaşırdım."

Colin gözlerini kapadı, kendinden nefret ediyordu. "Sana bunu sorduğuma inanamıyorum."

"Hayır Colin saçmalama. Aslında... Bunu sorman çok hoş. Ayrıca bunun için bana gelmene ne kadar sevindiğimi anlatamam sana..."

Colin uyarı yüklü bir ses tonuyla, "Daphne," dedi. Daphne lafı dolandırmayı pek severdi ama Colin onun gevezeliklerini dinleyecek havada değildi.

Daphne coşkuyla atılıp ağabeyine sarıldı, sonra elleri hâlâ Colin'in omuzlarındayken, "Bilmiyorum," dedi.

"Anlamadım?"

Daphne başını hafifçe iki yana salladı. "Âşık olup olmadığını nasıl anlarsın, bilmiyorum. Sanırım bu herkes için farklı işliyor."

"Sen nasıl anlamıştın?"

Daphne cevap vermeden önce bir süre alt dudağını ısırdı. "Bilmiyorum."

"Ne?"

Daphne çaresizce omuz silkti. "Hatırlamıyorum. Uzun zaman önceydi. Sadece... *Anladım* işte."

Pencereye yaslanıp kollarını kavuşturan Colin, "Yani," dedi. "Âşık olduğunu anlamıyorsan âşık değilsindir, öyle mi?"

Daphne, "Evet," dedi ciddiyetle. "Hayır! Hayır, demek istediğim kesinlikle bu değil."

"O zaman ne demek istiyorsun?"

Daphne sessizce, "Bilmiyorum," dedi.

Colin ona baktı. "Kaç senedir evlisin sen?" diye homurdandı.

"Colin, dalga geçme. Yardım etmeye çalışıyorum."

"Çaban için teşekkür ediyorum ama Daphne, gerçekten, sen..."

Daphne onun sözünü kesti. "Biliyorum, biliyorum. İşe yaramam. Ama beni bir dinle. Penelope'den hoşlanıyor musun?" Sonra dehşetle soluğu kesildi. "Burada Penelope'den bahsediyoruz, değil mi?"

"Elbette öyle," diye cevabı yapıştırdı Colin.

Daphne rahat bir soluk aldı. "İyi çünkü Penelope hakkında konuşmuyor olsaydık sana tavsiye falan vermezdim."

Colin kabaca, "Ben artık gideyim," dedi.

"Hayır, gitme," diye rica etti Daphne Colin'in kolundan tutarak. "Colin, lütfen kal."

Colin, iç geçirerek, üzgün bir ifadeyle ona baktı. "Kendimi salak gibi hissediyorum."

Ağabeyini çekip kanepeye oturtturan Daphne, "Colin," dedi. "Beni dinle. Aşk dediğin her gün büyür ve değişir. Yere inen bir yıldırım gibi, seni bir anda başka bir erkek yapmaz. Benedict kendisi için öyle olduğunu söylüyor ve bu çok tatlı, ama biliyorsun ki Benedict normal biri değil."

Colin bu oltaya gelmeyi çok istedi ama o enerjiyi kendinde bulamadı.

"Benim için öyle olmadı," dedi Daphne. "Ve Simon için de öyle olduğunu sanmam, gerçi hiç sormadım ama."

"Sormalısın."

Daphne tam bir şey söyleyecekken öylece kalakaldı, bu şekilde, şaşırmış bir kuşa benziyordu. "Neden?"

Colin omuz silkti. "Böylece bana da söyleyebilirsin."

"Ne, erkekler için daha değişik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Başka her şey değişik."

Daphne kaşlarını çattı. "Penelope'ye acımaya başlayacağım birazdan."

"Ah, kesinlikle acımalısın," diye katıldı ona Colin. "Ben kesinlikle korkunç bir koca olacağım."

"Hiç de değil," dedi Daphne Colin'in koluna vurarak. "Neden öyle diyorsun ki? Sen onu asla aldatmazsın."

"Doğru," dedi Colin. Bir anlığına sustu, sonra tekrar konuşmaya başladığında sesi çok yumuşaktı. "Fakat onu hak ettiği gibi sevemeyebilirim de."

Daphne abartılı bir el hareketiyle, "Hayır, *sevebilirsin*," dedi. "Tanrı aşkına Colin, burada oturup kardeşine bu soruyu soruyor olman bile yolun yarısını geçtiğini gösteriyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"*Öyle* düşünmesem *öyle* söylemezdim," dedi Daphne ve iç geçirdi. "Bu kadar çok kafa yormayı bırak Colin. İşleri kendi akışına bırakırsan evliliğin çok daha kolay olduğunu göreceksin."

Colin ona şüpheyle baktı. "Ne zaman büyüdün de filozof oldun sen?"

"Beni ziyaret edip bu konuyu deştiğinde," dedi Daphne hızlıca. "Doğru insanla evleniyorsun. Bu kadar çok endişelenme."

Colin istemsizce, "Endişelenmiyorum," dedi ama elbette endişeleniyordu, bu yüzden Daphne ona son derece alaycı bir bakış attığında kendini savunmaya kalkışmadı. Fakat asıl endişe ettiği Penelope'nin doğru kadın olup olmadığı değildi. Bu konuda son derece emindi.

Ve evliliğinin iyi olup olmayacağı konusunda da endişeli değildi. Bu konuda da oldukça emindi.

Hayır, o gayet aptalca şeyler hakkında endişe ediyordu. Penelope'ye âşık olup olmadığını merak ediyordu mesela; eğer âşıksa dünyanın sonu gelmeyecekti elbette (âşık değilse de gelmeyecekti) ama tam olarak ne hissettiğini anlayamamak son derece rahatsızlık vericiydi.

"Colin?"

Colin ona şaşkınlıkla bakan kardeşine döndü. Kendini utançtan yerin dibine sokmadan evvel gitmek niyetinde olsa da önce eğilip kardeşini yanağından öptü. "Teşekkürler," dedi.

Daphne gözlerini kıstı. "Sana yardım edemediğim için dalga mı geçiyorsun, yoksa cidden mi teşekkür ediyorsun anlayamadım."

"Bana gerçekten yardım edemedin," dedi Colin. "Ama yine de sana içtenlikte teşekkür ediyorum."

"Çabama mı puan verdin?"

"Onun gibi bir şey."

"Şimdi Bridgerton Malikânesi'ne mi gideceksin?" diye sordu Daphne.

"Neden, şimdi de gidip Anthony'ye rezil olayım diye mi?"

"Ya da Benedict'e," dedi Daphne. "O da orada."

Büyük ailelerin kötü tarafı, kendinizi aile üyelerinden birine rezil etme şansınızın her zaman var olmasıydı.

"Hayır," dedi çarpık bir gülümsemeyle. "Sanırım eve yürüyeceğim."

"Yürümek mi?" diyerek ufak bir çığlık attı Daphne.

Colin pencereye yaklaştı. "Sence yağmur yağar mı?"

"Benim arabamı al Colin," diye ısrar etti Daphne. "Ve lütfen sandviçleri bekle. Eminim ki bir yığın gelecek ve eğer sen yemeden gidersen, o yığının yarısını ben yiyeceğim ve bütün gün boyunca kendimden nefret edeceğim."

Colin başını salladı ve oturdu, bundan da mutluluk duydu. Somon fümeye karşı hep bir zaafı olmuştu. Hatta arabada yemek üzere bir tabak da yanına aldı, arabanın penceresinden yol boyunca yağmuru izleyerek onları da yedi.

Bridgertonlar parti verdiklerinde, bu işi hakkını vererek yaparlardı.

Ve Bridgertonlar bir nişan balosu düzenlediğinde... Evet, eğer Leydi Whistledown hâlâ yazıyor olsaydı, bu olay gazetede en az üç sütun yer kaplardı.

Son dakikada kotarılmış bu nişan balosu bile (çocuklarının vazgeçme ihtimaline karşı, ne Leydi Bridgerton ne de Bayan Featherington nişan süresini uzun tutmayı göze alabilmişlerdi) sezonun en iyi partisi olmaya adaydı.

Ama Penelope bunun bir kısmının partiyle değil, Colin Bridgerton'un, neden Penelope Featherington gibi isimsiz birini seçtiği sorusuyla alakalı olacağını biliyordu. Anthony Bridgerton, aynı Penelope gibi pek de güzel bulunmayan bir kız olan Kate Sheffield'la evlendiğinde bile bu kadar konuşulmamıştı. Fakat en azından Kate yaşlı değildi. Penelope son birkaç gündür arkasından, evde kalmış kız kurusu diye fısıldandığını kimbilir kaç kere duymuştu.

Dedikodular can sıkıcı olsa da Penelope'yi çok da rahatsız etmiyordu, çünkü o hâlâ tepesine çıktığı mutluluk bulutlarından aşağı inememişti. Yetişkin hayatının tümünü

bir adama delicesine âşık olarak geçiren bir kadın, sonra da ondan evlenme teklifi aldığında mutluluktan aptala dönmezdi de ne yapardı.

Kendi bile bunun nasıl gerçekleştiğini kavrayabilmiş değildi.

Ama *gerçekleşmişti* işte. Gerisi önemli değildi.

Ve Colin hayal edilebilecek en iyi nişanlıydı. Penelope'nin yanından ayrılmıyor ve Penelope Colin'in bunu kendini dedikodulardan korumak için yaptığını düşünmüyordu bile. Aslında sohbetlere karşı pek de ilgili değildi.

Sanki...

Penelope hülyalı hülyalı gülümsedi. Sanki Colin sadece orada olmak istediği için yanında duruyor gibiydi.

Colin annesiyle dans etmeye kalkmışken Eloise Penelope'nin kulağına fısıldadı. "Cressida Twombley'i gördün mü? Hasedinden çatladı çatlayacak, resmen yemyeşil olmuş."

"Sadece elbisesi o renk," dedi Penelope ifadesiz bir yüzle.

Eloise güldü. "Ah, keşke Leydi Whistledown yazıyor olsaydı, onu şişe geçirirdi."

"Leydi Whistledown'ın o olması gerekmiyor mu zaten?" dedi Penelope dikkatlice.

"Ah, saçmalama. Cressida'nın Leydi Whistledown olduğuna bir an bile inanmadım ve senin buna inandığına da inanamıyorum."

"Herhalde değildir," dedi Penelope. Cressida'nın öyküsüne inanmış gibi yaparsa sırrının daha iyi korunacağını biliyordu, fakat onu tanıyan herkes buna o kadar şaşırıyordu ki artık şüphe çekmeye başladığını hissediyordu.

"Cressida sadece paranın peşinde," diye devam etti Eloise. "Ya da belki de şöhretin. Herhalde her ikisinin de."

Penelope salonun öbür ucundaki can düşmanını izledi.

Her zamanki arkadaş çevresi oradaydı ama aralarına yeni insanlar da katılmıştı, hepsi de Whistledown dedikodusunu merak ediyordu. "Şey, en azından şöhrete kavuşmuş."

Eloise başını sallayarak onayladı. "Bu kadının neden davet edildiğini bile anlamıyorum. İkinizin canciğer kuzu sarması olmadığınız belli, zaten hiçbirimiz onu sevmiyoruz."

"Colin ısrar etti."

Eloise'in ağzı açık kaldı. "Neden?"

Penelope asıl nedenin Cressida'nın Leydi Whistledown olduğunu iddia etmesi olduğunu düşünüyordu; insanlar yalan söyleyip söylemediğinden emin değillerdi ama ne olur ne olmaz diye kimse onu davet etmeme cesaretini gösteremiyordu.

Ve Colin'le Penelope'nin de bu anlamda diğer insanlardan farkı olmamalıydı.

Ama Penelope bunu Eloise'e söyleyemezdi, bu yüzden ona hikâyenin geri kalanını anlattı ki bu da doğruydu. "Annen onu davet etmeyerek bir dedikoduya neden olmak istemedi, Colin de dedi ki..."

Penelope'nin yüzü kızardı. Gerçekten pek sevimli olmuştu.

"Ne?" diyerek ısrar etti Eloise.

Penelope gülmeden konuşamıyordu. "Cressida'nın zaferimi izlemek zorunda kalmasını istiyormuş."

"Ah, aman Tanrım." Eloise oturmaya ihtiyacı varmış gibi ona baktı. "Ağabeyim âşık olmuş."

Penelope kızardıkça kızardı.

"Öyle," diye bağırdı Eloise. "Öyle olmalı. Ah, bana anlatmalısın. Hiç söyledi mi?"

Eloise'in coşkusunu dinlemek hem harika, hem de korkunçtu. Bir tarafta hayatının en önemli anlarını en iyi arkadaşıyla paylaşmak muhteşemdi ve Eloise'in heyeca-

nı bulaşıcıydı.Diğer tarafta, hiçbiri gerçek olmayabilirdi, çünkü Colin ona âşık değildi. Ya da en azından bunu hiç söylememişti.

Ama âşıkmış gibi davranıyordu! Penelope bu düşünceye tutundu, Colin'in sözcükleri söylememiş olması yerine buraya yoğunlaştı.

Eylemler laflardan daha değerlidir, öyle değil mi?

Ve Colin'in yaptıkları Penelope'ye kendini prenses gibi hissettiriyordu.

"Bayan Featherington! Bayan Featherington!"

Penelope soluna baktı ve gülümsedi. Bu sesin sahibi Leydi Danbury'den başkası değildi.

Leydi Danbury, Penelope ve Eloise'in yanına gelene kadar kalabalığı aşmak için bastonunu bir silah gibi kullandı. "Bayan Featherington," dedi.

"Leydi Danbury, sizi görmek ne hoş."

"Heh heh hee." Bu gülüşle Leydi Danbury'nin yüzü birden yeniden gençleşmiş gibiydi. "Başkaları ne derse desin beni görmek hep hoştur. Ve sen, küçük şeytan. Bak ne yaptın."

"Ne harika, değil mi?" dedi Eloise.

Penelope en yakın arkadaşına baktı. Tüm o karmaşık duygularının arasında Eloise, onun için gerçekten, içtenlikle mutluydu. Birden salondaki herkesin onlara biyoloji sınıfında incelenen bir örnekmiş gibi bakmasına aldırmadan Eloise'i yakalayarak sımsıkı sarıldı ve kulağına fısıldadı. "Seni çok seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum," diye fısıldadı Eloise de.

Leydi Danbury bastonunu - gürültüyle - yere vurdu. "Ben hâlâ buradayım hanımlar!"

"Ah, affedersiniz," dedi Penelope şaşkın şaşkın.

Leydi Danbury alışılmadık bir hoşgörüyle, "Sorun değil," dedi. "Birbirini arkadan bıçaklamak yerine, birbirine böyle sarılan iki kız görmek aslında çok hoş."

"Beni tebrik etmeye geldiğiniz için teşekkürler," dedi Penelope.

"Bunu hayatta kaçırmazdım," dedi Leydi Danbury. "Heh heh heh. Buradaki salakların hepsi bu adamı kapmak için ne yaptığını merak ediyor, oysa senin tüm yaptığın kendin olmaktı."

Penelope'nin dudakları aralandı ve gözlerinde yaşlar birikti. "Leydi Danbury, bu duyduğum en güzel..."

"Hayır, hayır," diyerek araya girdi Leydi Danbury bağırarak. "Olmaz. Duygusallığa ne vaktim ne de niyetim var."

Fakat Penelope onun mendilini çıkarıp gözlerini kuruladığını fark etti.

"Ah, Leydi Danbury," dedi Colin yanlarına gelerek ve hemen Penelope'nin koluna girdi. "Sizi görmek ne hoş."

"Bay Bridgerton," dedi yaşlı kadın kısa keserek. "Gelininizi tebrik etmeye geldim."

"Ah, ama asıl tebriği hak eden benim."

"Hmmm... Doğru söze ne denir?" dedi Leydi Danbury. "Haklı olabilirsin. Bu kız herkesin düşündüğünden daha büyük bir ödül."

"Farkındayım," dedi Colin alçak ve son derece ciddi bir ses tonuyla. Penelope mutluluktan bayılacağını sandı.

"Ve şimdi izin verirseniz," dedi Colin kibarca. "Nişanlımı, ağabeyimle tanışması için sizden ayıracağım..."

Penelope araya girdi. "Ağabeyinle tanıştım ben."

"Bunu bir gelenek gibi düşün," dedi Colin. "Sana resmi olarak ailecek hoş geldin diyeceğiz."

"Ah." Bir Bridgerton olma fikri Penelope'nin içini ısıttı. "Ne tatlı."

"Söylediğim gibi," dedi Colin. "Anthony kadeh kaldırmak istiyor ve ben de Penelope'yle vals yapacağım."

"Çok romantik," dedi Leydi Danbury onaylayarak.

Colin gülümseyerek, "Evet, şey, ben romantik erkeklerdenim," dedi.

Eloise kendini tutamayarak güldü.

Colin ukalaca kaldırdığı kaşıyla ona döndü ve "Öyleyim," dedi.

"Penelope'nin iyiliği için," diye yanıtladı Eloise. "Öyle olduğunu umarım."

Leydi Danbury Penelope'ye döndü. "Bunlar her zaman mı böyle?"

"Çoğunlukla."

Leydi Danbury başını salladı. "Bu iyi bir şey. Benim çocuklarım birbirleriyle neredeyse hiç konuşmazlar. Birbirlerini sevmediklerinden falan değil elbette. Sadece paylaşacak bir şeyleri yok. Gerçekten üzücü."

Colin Penelope'yi kolundan çekiştirerek, "Gerçekten gitmeliyiz," dedi.

"Elbette," diye mırıldandı Penelope ama odanın diğer ucunda, orkestranın yanında duran Anthony'ye doğru gitmek üzere arkasını döndüğünde kapıda birden bir bağırtı duydu.

"Dikkat! Dikkat!"

Saniyeler içinde Penelope bembeyaz kesildi. "Ah, hayır," diye fısıldadı kendi kendine. Bunun olmaması gerekiyordu. En azından bu gece olmalıydı.

"Dikkat! Dikkat!"

Zihni *pazartesi*, diye bağırıyordu. Yayıncısına pazartesi demişti. Mottram balosunda.

"Neler oluyor?" diye sordu Leydi Danbury.

Yumurcak denebilecek on erkek çocuğu salona daldı, ellerindeki kâğıtları konfetiler gibi etrafa yağdırmaya başladı.

"Leydi Whistledown'ın son sayısı!" diye bağırıyordu hepsi. "Hemen okuyun! Gerçeği öğrenin."

BÖLÜM 17

Colin Bridgerton birçok özelliğiyle ünlüydü.

Görünüşüyle ünlüydü mesela; gerçi bu da pek şaşırtıcı değildi. Tüm Bridgerton erkekleri yakışıklılıklarıyla ünlüydüler.

Hafif çarpık gülüşüyle ünlüydü. Bu gülüş balo salonunun diğer ucundaki bir kadının kalbini eritebilirdi, hatta bir keresinde genç bir hanımın bayılmasına neden olmuştu, ya da en azından bu genç hanım zarafetle kendinden geçmişti, ama sonra düşerken kafasını masanın kenarına çarpınca gerçekten de bayılmıştı.

Tatlı çekiciliğiyle ünlüydü, sevimli gülümseyişi ve neşeli yorumlarıyla herkesin kalbini kolayca kazanabilirdi.

Ünlü olmadığı konu ise birçok insanın Colin'de hiç olmadığına yemin edebileceği asabiyetiydi.

Aslında dikkat çekici (ve o güne kadar hiç kullanmadığı) kendine hâkimiyeti sayesinde, ne kadar sinirli olduğunu kimse anlamayabilirdi ancak müstakbel eşi ertesi sabah kolunda bir morlukla uyanabilirdi.

"Colin," diye yavaşça bağırdı Penelope, tam da Colin'in sıkı sıkı tuttuğu koluna bakarken.

Fakat Colin onu bırakmadı. Canını yaktığının farkındaydı, canını yakmasının hoş bir şey olmadığının da bi-

lincindeydi ama o an o kadar kızgındı ki ya kızın kolunu sıkacaktı ya da en yakın ve içten beş yüz misafirin önünde kendini kaybedecekti.

Colin şu an için doğru tercihi yaptığını düşünüyordu.

Penelope'yi öldürecekti. Kızı şu lanet olası balo salonundan çıkarmanın bir yolunu bulur bulmaz, onu kesinlikle öldürecekti. Leydi Whistledown'ı geçmişte bırakacakları konusunda anlaşmışlardı. Böyle olmamalıydı. Penelope felakete çanak tutuyordu. Mahvolacaktı.

"Bu muhteşem," diye bağırdı Eloise gazetelerden birini havada kaparak. "Kesinlikle harika. Eminim sizin nişanınızı kutlamak için geri döndü."

"Bu hoş olmaz mıydı?" dedi Colin ağır ağır.

Penelope bir şey söylemedi ama son derece solgun görünüyordu.

"Ah, Tanrım!"

Colin, ağzı açık gazeteyi okuyan kardeşine baktı.

"Bana da şunlardan bir tane kap Bridgerton!" diye emir verdi Leydi Danbury genç adamın ayağını bastonuyla dürterek. "Gazetenin cumartesi günü çıktığına inanamıyorum. İyi bir şeyler olmalı."

Colin eğilerek iki gazete aldı, birini Leydi Danbury'ye uzattı, diğerini de içinde yazanları bildiğinden emin olmasına rağmen okumaya başladı.

Haklıydı.

Bir hanımefendinin elini küçümseyerek tutup "Bir kadının fikrini değiştirmesi onun ayrıcalığıdır," diye mırıldanmayı hoş bulan bir beyefendiden daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur. Ve bir insanın fikirlerini davranışlarıyla desteklemesi gerektiğine inandığım için kararlarımı ve fikirlerimi sabit ve gerçek kılmaya kararlıyım.

İşte bu yüzden sevgili okuyucu, 19 Nisan tarihli gazeteyi

yazdığımda, bunun gerçekten son gazete olmasını planlıyordum. Ancak kontrolümün (ya da onayımın) tamamen dışında gelişen olaylar, beni bir sayı daha yayımlamaya zorladı.

Hanımlar ve Beyler, Yazarınız Cressida Twombley DEĞİLDİR. Bu kadın ikiyüzlü bir yalancıdan öte bir şey değildir ve yıllarca harcadığım emeğin onun gibi birine mal edilmesi beni çok üzer.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 21 NİSAN 1824

Eloise neşeyle fısıldadı: "Bu, hayatımda gördüğüm en iyi şey. Belki de kötü kalpli biriyimdir, çünkü bir başkasının mahvoluşuna hiç bu kadar içten sevinmemiştim."

"Saçmalık!" dedi Leydi Danbury. "Ben kötü bir insan olmadığımı biliyorum ve bunu çok eğlenceli buldum."

Colin konuşmadı. Ses tonuna güvenemiyordu. Kendine güvenemiyordu.

Eloise deli gibi etrafa bakınarak, "Cressida nerede?" diye sordu. "Onu gören var mı? Eminim çoktan kaçmıştır. Utançtan yerin dibine girmiş olmalı. Onun yerinde olsam ben yerin dibine girerdim."

"Asla onun gibi olamazsın," dedi Leydi Danbury. "Sen fazla dürüstsün."

Penelope hiçbir şey söylemedi.

"Yine de," dedi Eloise neşeyle. "İnsan neredeyse onun için de üzülüyor."

"Ama sadece, neredeyse," dedi Leydi D.

"Ah, kesinlikle. İşin aslı pek de değil."

Colin dişlerini gıcırdatarak ayakta dikilmeye devam ediyordu.

Leydi Danbury neşeyle, "Bin sterlinim de bana kaldı!" dedi.

Eloise, "Penelope," diye bağırdı neşeyle kızı dirsekler-ken. "Tek kelime etmedin. Sence de bu harika değil mi?"

Penelope başını salladı ve "İnanamıyorum," dedi.

Colin kızın kolunu daha çok sıkmaya başladı.

"Ağabeyin geliyor," diye fısıldadı Penelope.

Colin sağına baktı. Anthony, yanında Violet ve Kate ile birlikte, hızla yanlarına doğru geliyordu.

"Evet, işte bu bizi gölgede bıraktı," dedi Anthony Colin'in yanına geldiğinde. Hanımları selamladı. "Eloise, Penelope, Leydi Danbury."

Violet salona göz gezdirerek, "Artık Anthony'nin kadeh kaldırmasıyla kimse ilgilenmez," dedi.

Sürekli bir hareketlilik başlamıştı. Havada hâlâ gazeteler uçuşuyor, kimileri yere düşmüş kâğıtlara basıp kayıyordu. Fısıldaşmaların sonu gelmiyor ve gürültü gittikçe artıyordu. Colin beyninin patlamak üzere olduğunu düşündü. Kaçmalıydı. Hemen. Ya da en azından mümkün olan en yakın zamanda.

Beyninin içi çığlıklarla dolmuştu ve kendi derisi bile ona yakıcı geliyordu. Aynı tutku gibiydi ama bu tutku değildi, bu kızgınlıktı, bu öfkeydi ve bu, sorgusuz yanında olması gereken kişinin ihanetine uğramış olmanın getirdiği korkunç, kara bir histi.

Tuhaftı. Sırrı olanın, en çok kaybedecek olanın Penelope olduğunu biliyordu. Bu, kendiyle değil Penelope'yle ilgili bir durumdu. Fakat olay artık bu değildi. İkisi artık bir takımdılar ve Penelope o olmadan hareket etmişti.

Colin'e danışmadan kendini böylesine tehlikeli bir duruma sokmaya hakkı yoktu Penelope'nin. Colin onun kocasıydı - ya da kocası olacaktı - ve Penelope istese de istemese de onu koruma görevi Colin'e aitti.

Annesi, "Colin, iyi misin?" diyordu. "Biraz tuhaf görünüyorsun."

Colin Anthony'ye dönerek, "Kadeh kaldır," dedi. "Penelope kendini iyi hissetmiyor, ben de onu eve bırakmalıyım."

Eloise, "Kendini kötü mü hissediyorsun?" diye sordu Penelope'ye. "Ne oldu? Hiçbir şey söylemedin."

Neyse ki Penelope inandırıcı bir biçimde, "Korkarım biraz başım ağrıyor," dedi.

"Evet, evet Anthony," dedi Violet. "Hadi kadeh kaldır da Colin'le Penelope dans edebilsin. Sen bunu yapmadan ayrılamazlar."

Anthony başıyla onayladı, sonra Penelope'yle Colin'e peşinden gelmelerini işaret ederek balo salonunun ön tarafına ilerledi. Bir trompetçi, kalabalığın susması için gürültüyle enstrümanını çaldı. Yapılacak duyurunun Leydi Whistledown'la ilgili olacağı düşünülüyor olmalıydı ki herkes bir anda sustu.

"Hanımlar ve beyler," dedi Anthony, garsonlardan birinden bir kadeh şampanya alarak. "Leydi Whistledown'ın partimize yaptığı katkının herkesin dikkatini dağıttığını biliyorum ama hepinize bu akşamki buluşma nedenimizi hatırlatmak isterim."

Colin duygusuzca, bu mükemmel bir an olmalıydı, diye düşündü. Penelope'nin zafer gecesi, parlama gecesi, tüm dünyaya ne kadar güzel, zeki ve tatlı olduğunu gösterme gecesi olmalıydı.

Bu, Colin'in niyetini herkesle paylaşacağı, herkese Penelope'yi seçtiğini ve daha da önemlisi Penelope'nin de onu seçtiğini ilan edeceği geceydi.

Ve tüm yapmak istediği kızı omuzlarından tutup gücü tükenene kadar sarsmaktı. Penelope her şeyi tehlikeye atıyordu. Gelecekleriyle oynuyordu.

"Bridgerton ailesinin reisi olarak," diye devam etti Ant-

hony sözlerine. "Kardeşlerimin kendilerine gelin seçmesi beni hep mutlu etmiştir. Ya da damat," diye ekledi Daphne ve Simon'a doğru gülümseyerek.

Colin Penelope'ye baktı. Buz mavisi saten elbisesinin içinde dimdik ve hareketsizdi. Gülümsemiyordu, bu onlara bakan yüzlerce kişiye tuhaf geliyor olmalıydı. Ama belki de sadece gergin olduğunu düşünürlerdi. Ne de olsa üzerinde yüzlerce çift göz vardı. Herkes bu durumda gerilebilirdi.

Fakat ancak Colin kadar yakınında olan biri gözlerindeki paniği, nefes alışı hızlandıkça göğsündeki hızlı iniş çıkışları fark edebilirdi.

Penelope korkmuştu.

Güzel. Korkmalıydı. Sırrı açığa çıkarsa olabileceklerden korkmalıydı. Konuşmaya fırsat bulduklarında başına gelebileceklerden korkmalıydı.

"Bu yüzden," dedi Anthony. "Kadehimi kardeşim Colin ve onun müstakbel eşi Penelope Featherington'a kaldırmaktan zevk duyarım. Colin ve Penelope'ye!"

Colin eline baktı ve birinin eline bir şampanya kadehi tutuşturduğunu fark etti. Kadehini kaldırdı, dudaklarına götürmeye hazırlanıyordu ki kadehi önce Penelope'nin dudaklarına götürmenin daha iyi olacağını düşündü. Kalabalık neşeyle alkışladı ve Colin Penelope'nin aldığı yudumu izledi, sonra bir yudum daha, bir yudum daha. Penelope Colin kadehi çekene kadar içmek zorunda kaldı, Colin de boşalana kadar kadehi çekmedi.

Sonra oynadığı çocukça oyun yüzünden kendisine içki kalmadığını fark etti ki buna oldukça ihtiyacı vardı, bu yüzden Penelope'nin kadehini kızın elinden kaptı ve bir dikişte bitirdi.

Kalabalık şimdi daha da çılgınca alkışlıyordu.

Penelope'nin kulağına eğilerek fısıldadı. "Şimdi dans edeceğiz. Diğer insanlar bize katılıp ilgi odağı olmaktan çıkana kadar dans edeceğiz. Sonra dışarı çıkacağız. Ve sonra da konuşacağız."

Penelope'nin çenesi Colin'i onaylarcasına belli belirsiz oynadı.

Colin kızın elini tutarak onu dans pistine götürdü, orkestra ilk dansın ezgisine başlarken diğer elini de Penelope'nin beline yerleştirdi.

"Colin," diye fısıldadı Penelope. "Böyle olmasını istememiştim."

Colin'in dudaklarında sabit bir gülümseme vardı. Ne de olsa bu onun müstakbel eşiyle ilk resmi dansıydı. Sertçe, "Şimdi olmaz," dedi.

"Ama..."

"On dakika sonra benim de sana söyleyecek çok şeyim olacak ama şimdi sadece dans edeceğiz."

"Sadece demek istediğim..."

Colin'in Penelope'yi kavrayan eli bir uyarı niteliğinde sıkılaştı. Penelope ağzını kapatıp bir anlığına Colin'in sertleşmiş yüz hatlarına baktı, sonra bakışlarını kaçırdı.

"Gülümsüyor olmam lazım," diye fısıldadı Penelope.

"O halde gülümse."

"Senin de gülümsüyor olman lazım."

"Haklısın," dedi Colin. "Gülümsüyor olmam lazım."

Ama gülümsemiyordu.

Penelope'nin içinden kaşlarını çatmak geliyordu. İşin aslı, Penelope'nin içinden ağlamak geliyordu ama bir şekilde kendini tutarak dudaklarının kenarlarını yukarı doğru kıvırmayı başardı. Tüm dünya onu izliyordu - en azından Penelope'nin tüm dünyası - ve her bir hareketini, yüzünden geçen her ifadeyi inceleyip zihinlerine kazıdıklarını biliyordu kız.

Kendini görünmez hissedip bundan nefret ettiği yıllar geçirmişti. Fakat şimdi birkaç dakikalığına fark edilmemek için her şeyden vazgeçebilirdi.

Hayır. Her şeyden değil. Colin'den vazgeçemezdi. Eğer bu, hayatının geri kalanını, herkesin yakın takibinde geçirmek anlamına da gelse, buna değerdi. Öfkesi ve hayal kırıklığına göğüs germek evliliğin bir parçasıysa, o zaman buna da değerdi.

Son bir gazete çıkarmasına Colin'in öfkeleneceğini biliyordu. Kelimeleri yazarken elleri titriyordu ve St. Bride Kilisesi'nde (ayrıca oradan dönüşteki araba yolculuğunda) olduğu kadar çok korkmuştu. Colin'in her an ondan vazgeçeceğini, Leydi Whistledown'la evlenmeye katlanamayacağı için düğünü iptal edeceğini düşünmüştü.

Ama yine de bunu yapmıştı.

Colin Penelope'nin bir hata yaptığını sanıyordu ama Penelope, Cressida Twombley'in, tüm hayatı boyunca oluşturduğu şöhretin üstüne kurulmasına izin veremezdi. Fakat acaba Colin'in en azından kendini biraz Penelope'nin yerine koymasını istemek çok muydu? Kimin Leydi Whistledown gibi davrandığı Penelope'nin umrunda değildi ama Cressida'ya katlanamazdı. Penelope çok çalışmış ve Cressida'nın verdiği acılara uzun süre katlanmıştı.

Ayrıca nişanlandıkları duyurulduktan sonra Colin'in onu terk edemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden yayıncısından, gazeteyi *pazartesi* günü Mottram balosunda dağıtmasını özellikle rica etmişti. Evet, özellikle de Colin bu kadar karşıyken, gazetenin kendi nişan balosunda dağıtılması gerçekten de hoş olmamıştı.

Kahrolası Bay Lacey! Adam bunu kesinlikle kârını artırmak için yapmıştı. Leydi Whistledown'ı o da okuyordu ve sezonun en büyük ve kalabalık partisinin Bridgertonlar'ın vereceği parti olduğunu o da biliyordu. Ancak Penelo-

pe onun bunu neden yaptığını anlayamıyordu, çünkü Whistledown'a olan ilgiyi artırmak adamın cebini daha fazla şişirmeyecekti; Whistledown artık yazmayacaktı ve ne Penelope, ne de Bay Lacey basımdan bir kuruş alacaktı.

Ancak...

Penelope kaşlarını çattı ve iç geçirdi. Bay Lacey kızın fikrini değiştireceğini umuyor olabilirdi.

Colin Penelope'nin belini biraz daha sıktı ve kız başını kaldırdı. Gözleri Penelope'nin gözlerindeydi ve mum ışığında bile yeşil yeşil parlıyordu bu gözler. Ya da belki yeşil olduklarını bildiği için Penelope'ye öyle geliyordu. Herhalde karanlıkta da onları zümrüt yeşili gördüğünü sanıyordu.

Pist artık kalabalıklaşıyordu. Colin diğer çiftlere selam vererek, "Kaçma zamanı geldi," dedi.

Penelope ona başını sallayarak yanıt verdi. Colin'in ailesine Penelope'nin kendini iyi hissetmediğini ve eve gitmek istediğini söylemişlerdi, bu yüzden gidişleri kimsenin aklını fazla meşgul etmeyecekti. Ve arabada yalnız kalacak olmaları görgü kurallarına pek uymazdı ama bu gibi özel bir gecede kurallar esnetilebilirdi.

Penelope'nin dudakları saçma, sinirli bir gülüşle aralandı. Bu gece hayatının en az romantik gecesi haline dönüşüyordu.

Colin bir kaşı küstahça havada, ona doğru döndü.

"Yok bir şey," dedi Penelope.

Colin, pek tutkuyla olmasa da kızın elini sıktı. "Bilmek istiyorum," dedi.

Penelope hızlıca omuz silkti. Bu geceyi daha da kötü bir hale getirmenin mümkün olamayacağını düşünüyordu.

"Bu gecenin romantik bir akşam olması gerektiğini düşünüyordum."

"Öyle olabilirdi," dedi Colin zalimce.

Colin Penelope'nin belini bıraktı ama elini sıkıca tutup onu kalabalığın içinde sürükleyerek terasa açılan Fransız kapılara doğru götürdü.

Penelope arkasını dönüp kalabalık balo salonuna bakarak, "Burada olmaz," diye fısıldadı.

Colin kızın söylediklerine yanıt verme zahmetinde bile bulunmadı, onun yerine karanlık gecede Penelope'yi, yalnız kalabilecekleri daha sakin bir köşeye götürdü.

Ama orada durmadılar. Colin çevrede kimsenin olmadığından emin olduktan sonra uzaktan belli olmayan ufak bir kapıyı açtı.

"Bu nedir?" diye sordu Penelope.

Colin'in yanıtı Penelope'nin karanlık koridora girmesi için onu arkasından hafifçe ittirmek oldu.

Merdivenleri göstererek, "Yukarı," dedi kıza.

Penelope korksun mu heyecanlansın mı bilemedi ama arkasında Colin'in öfkeli varlığını hissederek merdivenleri çıktı.

Birkaç basamak sonra Colin Penelope'nin önüne geçti ve bir kapıyı açarak koridora göz attı. Koridor boştu, Colin Penelope'yi peşinden sürüklemeye başladı ve kızın daha önce hiç girmediği bir odaya varana kadar koridorda (Penelope buranın ailenin özel odalarının bulunduğu yer olduğunu anlamıştı) ilerlediler.

Colin'in odası. Penelope bu odanın yerini biliyordu. Eloise'i ziyaret ettiği yıllar boyunca bu kapıya parmaklarıyla dokunmaktan fazlasını yapamamıştı. Colin Beş Numara'da kalıcı olarak yaşamayalı yıllar oluyordu ama annesi onun odasını korumakta ısrar etmişti. İnsanın odasına ne zaman ihtiyaç duyacağı belli olmaz diyordu ve Colin bu yılın başında Kıbrıs'tan gelip ev kiralayamayınca ne kadar haklı olduğu anlaşılmıştı.

Colin kapıyı iterek içeri girdi ve Penelope'yi de peşin-

den sürükledi. Fakat oda karanlıktı ve Penelope tökezleyip duruyordu ve Colin tam önünde durunca o da durmak zorunda kaldı.

Colin sallanmaması için kızı tuttu ama sonra bırakmadı, karanlıkta öylece tuttu. Sarılmıyorlardı, hayır, ama kızın bedeni adamın bedenine değiyordu. Penelope bir şey göremiyor ama Colin'i hissediyor, onun kokusunu duyuyor ve gece havasını ısıtarak yanağına ulaşan nefesini duyabiliyordu.

Bu ıstırap vericiydi.

Bu kendinden geçiriciydi.

Colin Penelope'nin çıplak kollarına dokundu yavaşça; kızın tüm sinirlerine işkence ediyor gibiydi ve sonra birden geri çekildi.

Ardından... Sessizlik...

Penelope, Colin'in ondan ne beklediğini bilemiyordu. Colin ona bağırabilir, onu azarlayabilir, her şeyi açıklamasını isteyebilirdi.

Fakat Colin bunların hiçbirini yapmıyordu. Orada karanlıkta sessizce duruyor, kızı bir şey söylemeye zorluyordu.

Penelope en sonunda, "Acaba... Acaba bir mum yakabilir misin?" diye sordu.

"Karanlıktan hoşlanmıyor musun?" dedi Colin sözcükleri uzatarak.

"Şimdi değil. Böyle değil."

Colin, "Anlıyorum," diye mırıldandı. Parmakları birden kızın korsesinin kenarlarında gezinmeye başladı.

Ve sonra yine geri çekildi.

Penelope sesi titreyerek, "Yapma," dedi.

"Sana dokunmayayım mı?" Colin'in sesinde alay vardı ve Penelope onun yüzünü göremediğine memnundu. "Ama sen benimsin, öyle değil mi?"

"Henüz değil," diye uyardı onu Penelope.

"Ah, evet öylesin. Bunu biliyorsun. Aslında nişan balomuza kadar bekleyip son duyurunu yapman çok akıllıca bir zamanlama olmuş. O son gazeteyi yayımlamanı istemediğimi biliyordun. Bunu yasaklamıştım! Anlaşmıştık."

"Asla anlaşmadık!"

Colin kızın çıkışını duymazdan geldi. "Bekledin ve..."

Penelope sözünü tutmadığı fikrini kabul etmediğini göstermek için tekrar, "Asla anlaşmadık," diye bağırdı. Ne yaparsa yapsın, onu kandırmamıştı. Şey, *Whistledown*'ı on yıldan uzun süre sır olarak saklamak dışında tabii ama Colin o konuda yalnız değildi. "Ve evet," diye itiraf etti çünkü bu saatten sonra yalan söylemek ona doğru gelmiyordu. "Beni bırakmayacağını biliyordum. Ama umduğum..." Sesi titredi ve lafının devamını getiremedi.

Uzun bir sessizliğin ardından Colin, "Ne umuyordun?" dedi.

"Beni affedebileceğini umuyordum," dedi Penelope fısıldayarak. "Ya da en azından beni anlayacağını. Senin hep şöyle bir adam olduğunu düşünmüştüm, sen..."

"Nasıl bir adam?" diye sordu Colin, bu sefer bir saniye bile beklememişti.

"Benim hatam, gerçekten," dedi Penelope, sesi üzgün ve yorgun çıkıyordu. "Seni çok idealize ettim. Tüm bu yıllar boyunca o kadar iyiydin ki. Bana kötü hiçbir şey yapamazsın gibi gelmişti."

"Sana iyi olmayan ne yaptığımı söyler misin?" dedi Colin. "Seni korudum, sana evlenme teklif ettim, seni..."

"Bunu benim bakış açımdan göremedin," diyerek araya girdi Penelope.

"Çünkü sen tam bir aptal gibi davranıyorsun!" Colin neredeyse kükremişti.

Kulakları tırmalayan, insanın ruhuna işleyen bir sessizlik anı yaşandı.

"Söyleyecek başka bir şey bulamıyorum," dedi Penelope en sonunda.

Colin bakışlarını kaçırdı. Bunu neden yaptığını bilemedi, zaten karanlıkta hiçbir şey görmüyordu. Fakat kızın sesinde Colin'i rahatsız eden bir şey vardı. Korunmasız ve yorgundu. Arzulu ve kederliydi. Colin'in onu anlamak istemesine neden oluyordu, kız korkunç bir hata yapmış olsa da Colin'in içinden en azından anlamaya çalışmak geliyordu. Sesindeki her titreyişte Colin'in öfkesi biraz daha sönüyordu. Hâlâ sinirliydi ama artık bunu göstermeyi o kadar da çok istemiyordu.

Colin alçak ve kontrollü bir sesle, "Yakalanacağını biliyorsun, değil mi?" dedi. "Cressida'yı öfkelendirdin; sinirden deliye dönecek ve tüm hayatını Leydi Whistledown'ın kimliğini açığa çıkarmaya çalışarak harcayacak."

Penelope uzaklaştı; Colin onun eteğinin hışırtısını duyabiliyordu. "Cressida beni ortaya çıkarabilecek kadar zeki değil, ayrıca başka gazete de olmayacak, yani ağzımdan bir şey kaçırıp yakalanma ihtimalim de olmayacak," dedi Penelope. Bir sessizliğin ardından ekledi: "Bu konuda sana söz veriyorum."

Colin, "Artık çok geç," dedi.

"Çok geç falan değil," diye itiraz etti Penelope. "Hiç kimse bilmiyor! Senin dışında kimse bilmiyor, sen de benden o kadar utanıyorsun ki buna dayanamıyorum."

"Ah Tanrı aşkına Penelope," dedi Colin sertçe. "Senden utanmıyorum."

Penelope, "*Lütfen* bir mum yakar mısın?" diye çıkıştı.

Colin odanın diğer ucuna ilerleyerek bir çekmeceyi açtı ve mumla kibrit aramaya başladı. "Senden utanmıyorum," diyordu bir yandan da. "Ama son derece aptalca davrandığını düşünüyorum."

"Haklı olabilirsin," dedi Penelope. "Ancak doğru olduğuna inandığım şeyi yapmalıyım."

Mumu yaktıktan sonra arkasına dönerek Penelope'ye bakan Colin ilgisizce, "Düşünmüyorsun," dedi. "Eğer insanlar gerçekte kim olduğunu öğrenirlerse saygınlığına ne olur düşündün mü hiç? İnsanların seninle görüşmeyi bırakıp arkandan konuşmaya başlayacaklarını düşündün mü hiç? Ben bunları düşünmeden duramıyorum."

"O insanlar endişe etmeye değmez," dedi Penelope sırtı dimdik bir halde.

"Belki de," dedi Colin kollarını kavuşturup Penelope'ye bakarak. "Ama acıtır. Bundan hoşlanmayacaksın Penelope. Ve ben de hoşlanmayacağım."

Penelope gergin bir şekilde yutkundu. Güzel. Colin'in siniri geçiyor gibiydi.

"Ama bunların hepsini boş ver," diye devam etti Colin sözlerine. "Son on yılını insanlara hakaretler yağdırarak geçirdin. Onları aşağıladın."

"Güzel şeyler de söyledim ama." Gözlerinde biriken yaşlar ışıldıyordu.

"Elbette söyledin ancak asıl endişe etmen gereken insanlar bunlar değil. Ben öfkeli olanlardan, hakarete uğramış olanlardan bahsediyorum." Colin ilerledi ve Penelope'nin kollarını tuttu. Telaşla, "Penelope," dedi. "Seni *incitmek* isteyen insanlar olacak."

Bu sözcükleri Penelope için söylemişti ama kelimeler Colin'in kalbini acıtıyordu.

Penelope'siz bir hayatı düşündü. İmkânsızdı.

Daha haftalar önce Penelope... Colin durdu, düşündü. Penelope neydi? Bir arkadaş mıydı? Bir tanıdık mıydı? Gördüğü ve ilgisini hiç çekmemiş biri miydi?

Ve şimdi nişanlısıydı, yakında eşi olacaktı. Ve belki... Belki bundan daha da fazlasıydı. Daha derin. Daha da değerli bir şey.

"Bilmek istediğim," diyerek konuya döndü, zihninin tehlikeli yollara sapmasını engelleyerek. "Asıl konu kimliğini gizlemekse böyle mükemmel bir fırsatı neden geri tepiyorsun?"

"Çünkü asıl olay kimliğimi gizlemek değil!" diye bağırdı en sonunda Penelope.

Colin mum ışığında ona bakarak, "Kimliğinin ortaya çıkmasını mı istiyorsun?" dedi.

"Hayır, elbette hayır," diye yanıtladı Penelope. "Ama bu benim işim. Bu benim hayatımın işi. Hayatım boyunca gösterebileceğim tek şey ve eğer bu işin şöhretinden ben faydalanamıyorsam, başka hiç kimse de faydalanamayacak."

Colin itiraz etmek için ağzını açtı ama şaşkınlıkla, söyleyecek sözü olmadığını gördü. *Hayatımın işi.* Penelope'nin hayata dair bir amacı vardı.

Colin'in yoktu.

Penelope eserine adını koyamıyordu belki ama odasında yalnızken eski sayılara bakıp kendi kendine, *işte bu*, diyebilirdi. *İşte bu hayatımın anlamı.*

Penelope sessizlikten ürpererek, "Colin?" diye fısıldadı.

Bu kadın inanılmazdı. Colin daha önce, Penelope'nin tatlı, zeki, esprili ve hazırcevap olduğunu bilirken bunu nasıl anlayamadığını bilemiyordu. Fakat tüm bu sıfatlar ve şimdi aklına gelmeyen yüzlercesi, Penelope'nin ne olduğunu anlatmaya yetmezdi.

Penelope inanılmazdı.

Ve Colin de... Yüce Tanrım... Colin onu kıskanıyordu.

Penelope arkasını dönüp kapıya yönelerek, yavaşça, "Ben gidiyorum," dedi.

Colin bir anlığına tepki vermedi. Yeni keşfettiği hislerin etkisiyle donup kalmıştı. Ama Penelope'nin elini

kapının kolunda görünce, gitmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Bu gece olmazdı, hiçbir zaman olmazdı.

"Hayır." Üç adımda aradaki mesafeyi kapatarak Penelope'ye yetişti. "Hayır," dedi yeniden. "Kalmanı istiyorum."

Penelope kafası karışmış bir halde ona baktı. "Ama dedin ki..."

Colin kızın yüzünü şefkatle avuçlarının arasına aldı. "Ne dediğimi unut."

Ve sonra o an Daphne'nin haklı olduğunu fark etti. Colin'in aşkı gökyüzünden inen bir yıldırım gibi değildi. Bir gülücük, bir sözcük, hınzır bir bakışla başlamıştı. Penelope'nin varlığında şimdiye kadar her an büyümüştü ve Colin bunu artık biliyordu.

Colin Penelope'ye âşıktı.

O son gazeteyi yayımladığı için Penelope'ye hâlâ kızgındı ve kızın hayatının bir amacı olduğunu öğrendiği için onu kıskanmış, bundan da utanç duymuştu, fakat tüm bunlarla birlikte, ona âşıktı.

Ve Penelope'nin o kapıdan çıkıp gitmesine izin verirse, kendini asla affetmeyecekti.

Belki de aşk böyle bir şeydi. Birine ne kadar kızgın olursanız, hatta onu korumak için yatağa bağlamaya ne kadar hazır olursanız olun, onu yine de arzuluyor, seviyorsanız ve ona ihtiyaç duyuyorsanız âşıksınız demektir.

O gece bu geceydi. O an bu andı. Duygularla dolup taşan Colin, bunu Penelope'ye söylemeliydi. Bunu Penelope'ye göstermeliydi.

"Kal," diye fısıldadı ve özürsüz, açıklamasız, sertçe, açlıkla onu kendine doğru çekti.

Kızı yatağına doğru götürerek tekrar, "Kal," dedi. Ve Penelope karşılık vermeyince, üçüncü kez tekrarladı.

"Kal."
Penelope başını salladı.
Colin onu kollarına aldı.
Bu Penelope'ydi ve bu aşktı.

BÖLÜM 18

Penelope başını salladığında - aslında başını sallamadan önce bile - bir öpücükten fazlasını arzuladığını biliyordu. Colin'in fikrini neden değiştirdiğini bilmiyordu; neden bir an çok sinirliyken, bir an sonra çok sevecen ve tutku dolu olmuştu?

Penelope bunu bilmiyordu ama işin aslı, umursamıyordu da.

Bildiği tek şey, bu tatlı öpüşlerin Penelope'yi cezalandırmak için olmadığıydı. Bazı erkekler tutkuyu silah, baştan çıkarmayı intikam için kullanırlardı ama Colin onlardan biri değildi.

Colin'in içinde bu yoktu.

Hovardalığı ve ele avuca sığmazlığıyla, tüm şakaları, dalgacılığı ve muzipliğiyle iyi ve soylu bir erkekti o. Ve iyi ve soylu bir koca olacaktı.

Penelope bundan adı gibi emindi.

Ve şimdi Colin Penelope'yi tutkuyla öperken, yatağa doğru götürürken, kızın bedenini kendi bedeniyle örterken, bunu yapmasının tek nedeni onu istiyor olmasıydı, Penelope'ye olan sevgisi öfkesini yenmişti işte.

Colin Penelope'yi seviyordu.

Penelope bir duygu fırtınası içinde, ruhunun her köşesiyle Colin'in öpücüklerine karşılık verdi. Bu adama

yıllardır âşıktı ve teknik konusunda verdiği açığı, tutkuyla kapatıyordu. Colin'in saçlarını kavramış, altında kıvranıyor, nasıl göründüğüne hiç aldırmıyordu.

Artık bir arabada ya da Colin'in annesinin salonunda değillerdi. Yakalanma korkusu yoktu, on dakika sonra düzgün görünmek zorunda değildi.

Bu gece Penelope, Colin için hissettiği her şeyi ona gösterebilirdi. Onun tutkusuna kendi tutkusuyla karşılık verebilirdi ve sessizce aşk, sadakat ve adanmışlık yeminleri edebilirdi.

Gece ilerledikçe Colin Penelope'nin ona olan aşkını anlayabilirdi. Penelope'nin aşkını anlatmasına gerek yoktu - hatta fısıldamasa bile olurdu - ama Colin anlayacaktı.

Ya da belki de zaten biliyordu. Bu komikti; Leydi Whistledown olduğunu saklamak çok kolay olmuştu ama Colin ona baktığında Penelope'nin hissettiklerini saklaması inanılmaz derecede zordu.

Colin başını hafifçe kaldırarak fısıldadı: "Sana bu kadar çok ihtiyaç duymaya ne zaman başladım ben?" Burunları birbirine değiyordu ve Penelope loş mum ışığında onun gözlerini görüyordu; bu gözler şimdi koyu ve renksizdi ama Penelope'nin zihninde zümrüt yeşiliydiler. Colin'in nefesiyle bakışları sıcacıktı ve Penelope'nin düşünürken bile utandığı bölgeleri ısıtıyordu genç adam.

Colin'in parmakları kızın elbisesinin arkasına doğru kaydı ve uzmanlıkla düğmeleri çözmeye koyuldu. Penelope kendini saran kumaşın gevşediğini hissediyordu, önce göğsünde, sonra karnında, sonra da kalçasında...

Sonra elbisenin artık yerinde durmadığını fark etti.

"Tanrım," dedi Colin, sesi nefesinden daha yüksek değildi. "O kadar güzelsin ki."

Ve Penelope hayatında ilk kez bunun gerçek olabileceğine inandı.

Bir başka insan önünde soyunmanın şeytani ve iç gıcıklayıcı bir yanı vardı ama Penelope utanmıyordu. Colin ona o kadar sıcak bakıyor, o kadar nazik dokunuyordu ki muazzam bir kader hissi dışında bir şey duymuyordu Penelope.

Colin'in parmakları kızın göğüslerinde gezinmeye başladı, önce tırnaklarını dokundurdu, sonra parmak uçlarını köprücük kemiğinin üstünde gezdirdi.

Penelope yay gibi gerildi. Colin'in dokunuşunun mu yoksa bakışlarının mı onu bu hale getirdiğini bilmiyordu ama bir şey onu değiştiriyordu.

Kendini tuhaf hissetti, garipti.

Harikaydı.

Colin yatağın yanında, giysileri üzerinde diz çökmüş, Penelope'ye gurur, arzu ve sahiplenme hissiyle bakıyordu. "Böyle görünebileceğini hayal bile etmemiştim," dedi avcunu kızın göğüs ucuna değene kadar ilerleterek. "Seni böylesine isteyebileceğimi hayal etmemiştim."

Penelope onun sözlerini bir duygu bulutu gibi içine çekti. Fakat Colin'in söylediği bir şey Penelope'yi rahatsız etmişti ve Colin bunu kızın bakışlarından anlamış olmalıydı ki sordu. "Ne oldu? Sorun nedir?"

"Yok bir şey," dedi Penelope ama sonra durdu. Evlilikleri dürüstlüğe dayalı olacaktı ve gerçek hislerini saklaması ikisine da fayda getirmezdi.

"Nasıl göründüğümü düşünüyordun?" diye sordu sessizce.

Colin bu soruya şaşırmış bir halde kızın suratına bakıyordu.

"Böyle görüneceğimi hayal bile etmediğini söyledin," diye açıkladı Penelope. "Nasıl görüneceğimi düşünüyordun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Colin. "Birkaç hafta öncesine kadar, dürüst olmam gerekirse bunu hiç düşünmemiştim."

"Ya o zamandan beri?" diye ısrar etti Penelope. Cevabı neden bilmesi gerektiğini bilmiyordu, sadece yanıtı öğrenmek istiyordu işte.

Bir anda Colin Penelope'nin bacaklarını araladı sonra yeleğinin kumaşı kızın karnına ve göğüslerine değene kadar eğildi, burunları birbirine değiyordu ve Colin'in sıcak nefesi Penelope'nin cildini yalıyordu.

"O zamandan beri," dedi Colin. "Bu anı binlerce kez hayal ettim, yüzden fazla göğüs hayal ettim; hepsi güzel, dolgun ve şekilliydi ama inan bana hiçbiri, bunu bir kez daha tekrar etmek istiyorum, hiçbiri, bunların yanından bile geçmiyordu."

Penelope aklına gelen tek şeyi söyledi. "Ah."

Colin ceketini ve yeleğini çıkardı, sonra da uzun uzun Penelope'ye baktı. Dudaklarında arsız bir gülümsemeyle, önünde kıvranan, arzusu ve açlığı her geçen saniye artan Penelope'yi izledi.

Ve sonra Penelope artık bir saniye bile dayanamayacağını hissettiği anda, Colin uzandı ve kızın her iki göğsünü de tutarak yavaşça okşamaya başladı. Colin bir yandan arzuyla inlerken bir yandan da başparmaklarıyla kızın göğüs uçlarına dokunuyordu.

"Seni otururken de görmek istiyorum," diye inledi Colin. "Böylece bunların güzelliğini ve büyüklüğünü tam olarak görebilirim. Sonra arkandan uzanıp onları avuçlamak istiyorum." Dudakları kızın kulaklarını buldu ve fısıldadı: "Ve bunu aynanın önünde yapmak istiyorum."

"Şimdi mi?" diye çığlığı bastı Penelope.

Colin bunu bir an düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Sonra," dedi ve bunu daha kararlı bir sesle tekrarladı. "Sonra."

Penelope bir şey sormak için ağzını açtı - ne olduğunu hiç bilmiyordu - ama o bir kelime bile edemeden Colin, "Her şey sırayla," diye mırıldandı ve kızın göğüslerini öpmeye başladı, dudakları Penelope'nin göğüs uçlarına her değişinde kızın sırtı yay gibi geriliyor, kendini yatağa bırakıyordu.

Colin, Penelope çığlık atacağını hissedene kadar işkencesine devam etti, sonra diğer göğsüne geçti. Ama bu sefer, bir eli serbest kalmış, kızın bedeninin her yerinde dolaşıyor, dokunuyor, kışkırtıyor, gıdıklıyordu. Önce karnındaydı, sonra kalçasında, sonra ayak bileklerinden eteğinin altına doğru ilerlemeye başladı.

Colin'in parmakları kızın dizinin arkasındaki hassas deriye değdiğinde Penelope kıvranarak, "Colin," diye inledi.

"Kaçmaya mı, yoksa yaklaşmaya mı çalışıyorsun?" diye mırıldandı Colin dudaklarını kızın göğüs ucundan ayırmayarak.

"Bilmiyorum."

Colin başını kaldırdı ve hınzırca gülümsedi. "Güzel." Yavaşça kızın üstüne çıkarken, giysilerini de çıkarmaya devam etti; önce iç gömleğini, sonra botlarını, son olarak da iç çamaşırını. Bu arada gözlerini bir an olsun kızdan ayırmamıştı. Giysilerini çıkardıktan sonra kızın kalçasında olan elini daha da arkaya kaydırarak kızı hafifçe kaldırdı ve elbisesini yavaşça çekti.

Penelope Colin'in önünde, ince çorapları dışında çıplaktı. Colin önce durdu, gördüğü manzaradan hoşnut gülümsedi, sonra yavaşça çorapları kızın bacaklarından sıyırdı ve parmaklarının ucundan çıkardıktan sonra yere atıverdi.

Penelope gece havasında titriyordu, bu yüzden Colin onun yanına yattı, kendi bedenini kızın bedenine bastırarak teniyle onu ısıttı ve teninin yumuşaklığının tadını çıkardı.

Colin'in ona ihtiyacı vardı. Ona bu kadar çok ihtiyaç duyması utanç vericiydi.

Alev alev yanıyordu, sertleşmiş ve öyle perişan durumdaydı ki doğru düzgün düşünebileceğinden bile emin değildi. Ve bedeni rahatlama arzusuyla haykırsa da kendine hâkim oluyor, ılık bir sakinlikle hareket ediyordu. Arada bir yerde bu gece Colin için olmaktan çıkmıştı. Bu, Penelope'nin gecesiydi; hayır, bu *ikisinin* de gecesiydi; bu, Colin'in yeni yeni farkına vardığı muhteşem ve mucizevî aşkın gecesiydi.

Colin Penelope'yi arzuluyordu - Tanrı şahidi olsun onu çok arzuluyordu - ancak kızın kendi altında titremesini, arzuyla haykırmasını, Colin onu mutlu sona götürürken başını sağa sola savurmasını istiyordu.

Penelope'nin bu geceyi sevmesini, onu sevmesini, yan yana ter içinde yatarken, ona ait olduğunu bilmesini istiyordu.

Çünkü Colin Penelope'nin kendine ait olduğunu biliyordu.

Colin, "Hoşlanmadığın bir şey yaparsam bana söyle," dedi sesinin nasıl titrediğine şaşırarak.

Penelope onun yanağına dokunarak, "Yapamazsın," dedi.

Kız anlamamıştı. Colin neredeyse gülecekti, herhalde kızın bu ilk deneyimini onun için özel hale getirmeye çabalamasa gülerdi de. Fakat kızın fısıldadığı sözcük - *yapamazsın* - sadece bir anlama geliyordu: Penelope'nin bir erkekle sevişmenin ne olduğu konusunda en ufak fikri yoktu.

"Penelope," dedi yavaşça bir yandan da kızın elini tutarak. "Sana bir şey açıklamalıyım. Canını yakabilirim. Bunu yapmayı asla istemiyorum ama yapabilirim ve..."

Penelope başını iki yana salladı. "Yapamazsın," dedi

tekrar. "Seni tanıyorum. Bazen seni kendimden bile iyi tanıdığımı hissediyorum. Ve beni incitecek bir şeyi asla yapmayacağını biliyorum."

Colin dişlerini gıcırdattı ve inlememeye çalıştı. "Bilerek değil," dedi, sesindeki sabırsızlık hissediliyordu. "Ama yapabilirim ve..."

"Bırak da ona ben karar vereyim," dedi kız Colin'in elini dudaklarına götürüp öperken. "Ve diğer söylediğine gelince..."

"Ne diğeri?"

Penelope'nin gülüşü Colin'i şaşırttı, çünkü kızın gülüşünün dalga geçer gibi olduğuna yemin edebilirdi. "Hoşlanmadığım bir şey yaparsan, sana söylememi istemiştin," dedi.

Colin ona baktı, dudaklarından dökülen kelimelerden büyülenmiş gibiydi.

"Söz veriyorum," dedi Penelope. "Hepsinden hoşlanacağım."

Colin'in içinde tuhaf bir mutluluk dalgası kabardı. Hangi yüce Tanrının Penelope'yi ona gönderdiğini bilmiyordu ancak bir daha kiliseye gittiğinde daha saygılı davransa iyi olacaktı.

"Hoşlanacağım," dedi yeniden Penelope. "Çünkü senin yanındayım."

Colin kızın yüzünü avuçlarının arasına aldı, sanki dünyadaki en mucizevî varlıkmış gibi ona baktı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Penelope. "Seni yıllarca sevdim."

"Biliyorum," dedi Colin kendi söylediklerine şaşarak.

Herhalde biliyordu ama bunu zihninden uzaklaştırmıştı çünkü kızın aşkı onu rahatsız ediyordu. Aşkına karşılık vermediğiniz, dürüst ve iyi biri tarafından sevilmek hiç de kolay değildi. Colin onu görmezden de gelemezdi çünkü

Penelope'den hoşlanıyordu ve kızın duygularını incitirse kendini asla affetmeyeceğini biliyordu.

Ve aşağı yukarı aynı sebeplerden ötürü onunla flört de edemezdi. Bu yüzden kızın hislerinin aşk olmadığına inandırmıştı kendini. Kızın kendini sadece çekici bulduğunu, Penelope'nin gerçek aşkı bilmediğini (sanki kendi biliyormuş gibi!) ve günün birinde birini bulup mutlu bir hayata kavuşacağını düşünmek daha kolaydı.

Şimdi ise bu fikir - Penelope'nin başkasıyla evlenmesi - korkudan Colin'in kalbini sıkıştırıyordu.

Yan yanaydılar ve Penelope'nin yüzünden mutluluk okunuyordu, gözleri ışıl ışıldı. Söylediği sözcükler onu özgürleştirmiş gibiydi. Ve Colin kızın yüzünde beklentinin zerresi olmadığını gördü. Penelope aşkını aynı yanıtı alabilmek için ilan etmemişti. Colin'in bir yanıt vermesini bile beklemiyordu.

Ona olan sevgisini sadece istediği için söylemişti. Çünkü böyle hissediyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Colin ve kızın dudaklarına kondurduğu sıcak bir öpücüğün ardından tepkisini görmek için geri çekildi.

Penelope yanıt vermeden önce uzun uzun Colin'e baktı. En sonunda yutkunarak, "Sırf ben söyledim diye senin de söylemen gerekmiyor," dedi.

"Biliyorum," diye yanıtladı Colin gülümseyerek.

Penelope sadece baktı, yüzündeki tek hareket, kocaman açılan gözleriydi.

"Ve sen de bunu biliyorsun," dedi Colin sessizce. "Beni, kendinden bile iyi tanıdığını söylemedin mi? Bir şeyi gerçekten demek istemiyorsam söylemeyeceğimi bilirsin."

Colin'in yatağında ona sarılmış çıplak yatarken Penelope gerçekten de bildiğini anladı. Colin önemli şeyler ko-

nusunda yalan söylemezdi ve Penelope paylaştıkları andan daha önemli bir şey olmadığını biliyordu.

Colin onu seviyordu. Bu Penelope'nin beklediği, bunu hayal etme lüksünü bile kendine çok gördüğü bir şeydi ama işte burada, kalbinde parlak bir mucize gibi duruyordu.

"Emin misin?" diye fısıldadı.

Colin ona daha sıkı sarılarak başını salladı. "Bu akşam farkına vardım. Kalmanı istediğimde."

"Nasıl..." Fakat Penelope sorusunu bitiremedi. Çünkü sorunun ne olduğundan pek de emin değildi. Colin onu sevdiğini nasıl biliyordu? Bu nasıl olmuştu? Kendini nasıl hissediyordu?

Ama Colin kızın cümlelere dökemediği şeyi sezmiş olmalı ki cevap verdi. "Bilmiyorum. Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyorum ve işin aslı, umursamıyorum da. Ancak şunun gerçek olduğunu biliyorum: Seni seviyorum ve gerçek seni yıllar boyunca göremediğim için kendimden nefret ediyorum."

"Colin, lütfen," diyerek sözünü kesti Penelope. "Kendini suçlamak yok. Pişmanlık yok. Bu gece değil."

Fakat Colin sadece gülümsedi ve kızı susturmak için parmağını onun dudağına götürdü. "Değiştiğini sanmıyorum," dedi. "En azından çok değil. Ama sonra bir gün sana baktığımda farklı bir şey gördüğümü fark ettim." Omuz silkti. "Belki de ben değiştim. Belki de büyüdüm."

Penelope parmaklarını Colin'in dudaklarına koyarak aynı şekilde susturdu onu. "Belki ben de büyüdüm."

Colin onu öpmek için uzanırken, "Seni seviyorum," dedi. Ve bu sefer kız yanıt veremedi çünkü Colin'in dudakları onunkilere yapışmış, aç, talepkâr ve baştan çıkarıcıydı.

Colin tam olarak ne yapacağını biliyor gibiydi. Dilinin her hareketi, dişinin değdiği her yer kızı zevkten titretiyor

ve Penelope kendini tutku alevinin hazzına teslim ediyordu. Colin'in elleri her yerdeydi ve Penelope onu her yerde hissediyordu, parmakları teninde, bacakları kendi bacaklarının arasındaydı.

Colin kızı kendine çekti ve sırtüstü uzanırken Penelope'yi üstüne oturttu. Elleri kızın göğüslerindeydi, onu kendine doğru öyle sıkıca çekiyordu ki tutku maddeleşmiş, havada asılı duruyor gibiydi.

Penelope yaşadığı özel anın yoğunluğuyla inledi ama Colin onun nefesini öpücükleriyle engelledi, hâlâ büyük bir tutkuyla onu öpmeye devam ediyordu.

Bir an sonra Penelope'yi altına alarak yer değiştirdi. Ağırlığıyla kızı yatağa bastırıyor, ciğerlerindeki havayı sıkıştırıyordu. Dudakları önce Penelope'nin boynuna, sonra boğazına doğru ilerledi, kız onun altında yay gibi geriliyor, sanki bedenini onunkine yakınlaştırmaya çabalıyordu.

Penelope ne yapması gerektiğini bilmiyordu ama kıpırdamaması gerektiğinin farkındaydı. Annesi zaten onunla o "ufak konuşmayı" yapmıştı ve söylediğine göre Penelope kocasının altında hareketsiz yatmalı ve onun zevk almasına müsaade etmeliydi.

Ama Penelope'nin hareketsiz kalması mümkün değildi, uyluklarını Colin'e yaslamadan ya da bacaklarını onun bedenine sarmadan duramıyordu. Ve onun zevk almasına izin vermek değil, onun zevk almasını sağlamak, bu zevki onunla paylaşmak istiyordu.

Ve kendi için de bunu istiyordu. İçinde kaynayan bu şey ne ise - bu gerilim, bu arzu - dışarı çıkmalıydı ve Penelope bu anın, bu hislerin, tüm hayatının en mükemmel hisleri olduğunu hissediyordu.

"Ne yapmalıyım söyle bana," dedi. Telaştan sesi çatallaşmıştı.

Colin kızın bacaklarını aralayarak ellerini bacaklarının yanından baldırlarına gelene kadar ilerletti. Kuvvetle soluyarak, "Her şeyi bana bırak," dedi.

Penelope Colin'i arkasından tutarak kendine çekti. "Hayır," diye ısrar etti. "Söyle."

Colin saniyelerce kıpırdamadan şaşkınlık içinde durdu. "Dokun bana," dedi.

"Nereye?"

"İstediğin yere."

Penelope'nin elleri Colin'in kalçalarındaydı. "Sana dokunuyorum."

"Okşa," diye inledi Colin. "Okşa."

Penelope, adamın yumuşak tüylerini hissederek parmaklarıyla adamın kalçasında daireler çizmeye başladı. "Böyle mi?"

Colin sarsılarak başını salladı.

Penelope ellerini öne doğru getirdi, artık elleri Colin'in erkekliğine tehlikeli derecede yakındı. "Böyle mi?"

Colin ansızın kızın elini tuttu. "Şimdi değil," dedi sertçe.

Penelope merakla ona baktı.

"Daha sonra anlayacaksın," diye mırıldandı Colin kızın bacaklarını iyice açarak, sonra parmaklarını uzattı ve kızın en mahrem yerlerine dokunmaya başladı.

"Colin!" diye bir çığlık attı Penelope.

Colin şeytanca gülümsedi. "Sana böyle dokunmayacağımı mı düşünmüştün?" Dediğini göstermek ister gibi parmakları hassas derisinde gezdirmeye başladı; beli yay gibi gerilen Penelope arzuyla dolup taşıyordu.

Colin'in dudakları Penelope'nin kulağını buldu. "Dahası var," diye fısıldadı.

Penelope'nin sormaya cesareti yoktu. Bu kadarı bile annesinin anlattığından kat kat fazlaydı.

Colin parmaklarından birini kızın içine kaydırırken Penelope tekrar inledi (Colin de zevkle gülümsedi). Colin daha sonra yavaşça okşamaya başladı.

"Ah, *Tanrım*," diye inledi Penelope.

Colin'in nefesi hızlanmıştı, "Benim için neredeyse hazırsın," dedi. "Islanmışsın ama çok gerginsin."

"Colin sen neden..."

Colin bir parmağını daha kızın içine kaydırarak Penelope'nin zekice bir laf etme şansına son noktayı koydu.

Penelope hafiflediğini hissediyor ve bu histen inanılmaz derecede zevk alıyordu. Ahlaksız, doğuştan hafifmeşrep olmalıydı çünkü şu an tek arzuladığı, Colin'e tamamen açık olana kadar bacaklarını iyice açmaktı. Colin ona her şeyi yapabilir, ona istediği her şekilde dokunabilirdi.

Durmadığı sürece her şeyi yapabilirdi.

"Daha fazla dayanamayacağım," diye inledi Colin.

"Durma."

"Sana ihtiyacım var."

Penelope uzandı ve Colin'in yüzünü yakalayarak kendine bakmaya zorladı. "Benim de sana ihtiyacım var."

Sonra Colin parmaklarını geri çekti. O an Penelope kendini tuhaf şekilde boş hissetti ama sadece bir anlığına, çünkü Colin'in parmaklarının yerinde artık başka bir şey vardı, sıcak, sert ve inanılmaz talepkâr bir şey.

"Acıyabilir," dedi Colin, sanki kendi canı acıyacakmış gibi dişlerini sıkıyordu.

"Umrumda değil."

Colin bunun Penelope için güzel olmasını sağlamalıydı. Öyle olmalıydı. "Nazik olacağım," dedi ancak arzuları öylesine had safhadaydı ki bu sözünü nasıl tutacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Seni istiyorum," dedi Penelope. "Seni istiyorum ve bir şeye ihtiyacım var ama ne olduğunu bilmiyorum."

Colin kendini biraz öne itti, sadece birkaç santim ama sanki kız onu tamamen içine almış gibiydi.

Penelope onun altında sessizdi, duyulan tek ses dudaklarından hızla çıkan nefes sesiydi.

Birkaç santim daha, cennete giden yol gibiydi. "Ah, Penelope," diye inledi Colin, ağırlığıyla kızı ezmemek için bir eliyle kendini yukarıda tutuyordu. "Lütfen kendini iyi hissettiğini söyle. *Lütfen.*" Çünkü Penelope aksini söyleyecek olsaydı, geri çekilmek Colin'i öldürebilirdi.

Penelope başını salladı ama, "Bana bir saniye ver," dedi.

Colin yutkundu, kısa aralıklarla soluğunu burnundan vermeye başladı. Kendini tutmaya yoğunlaşmanın tek yolu buydu. Penelope bacaklarını onun etrafına dolamak istiyor olmalıydı, böylece kasları rahatlayabilirdi. Daha önce bir erkeği kabul etmemişti, bu yüzden son derece sıkıydı.

Colin bunu yeterince çok yapıp artık kendini tutmasına gerek olmayacak zamanı iple çekiyordu.

Colin kızın biraz gevşediğini hissettiğinde, biraz daha öne gitti, ta ki kızın masumiyetinin inkâr edilemez kanıtına varana kadar. "Ah, Tanrım," diye inledi. "Acıyacak. Elimden bir şey gelmez ama sana söz veriyorum, bu sadece bir kez olacak."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Penelope.

Colin'in gözleri hazla kapandı. "Güven bana," dedi soruyu geçiştirerek.

Sonra kendini ileri itip sonuna kadar gitti ve kızın ılıklığına gömüldü.

"Ah!" diye bağırdı Penelope; yüzünden yaşadığı şok okunuyordu.

"İyi misin?"

Başını salladı. "Sanırım."

Colin hafifçe hareket etti. "Her şey yolunda mı?"

Kız yine başını salladı ama şaşkın, hatta biraz sersemlemiş gibiydi.

Colin'in kalçaları ileri geri oynuyordu, kendi mutlu sonuna bu kadar yakınken kendini durdurmayı başaramıyordu.

Penelope onun çevresini tamamen sarmıştı ve Colin Penelope'nin inlemelerinin acıdan değil arzudan olduğunu fark ettiğinde, en sonunda kendini bıraktı ve muhteşem haz tüm damarlarına yayıldı.

Penelope altında yerinde duramıyordu. Colin, Penelope doyum anına ulaşana dek kendini tutabilmek için dua etti. Penelope'nin nefesi hızlı ve sıcaktı, parmaklarını sıkıca Colin'in omuzlarına bastırıyordu ve kalçaları adamın altında titriyor ve Colin'i mutlu sona taşıyordu.

Ve sonra *o an* geldi. Penelope'nin dudaklarından, Colin'e göre dünyanın en tatlı sesi döküldü. Bedeni zevkle kasılan Penelope Colin'in adını haykırdı ve Colin şöyle düşündü: *Bir gün, onu izleyeceğim. Zevkin doruğuna ulaştığında yüz ifadesini göreceğim.*

Ama bugün değil. Colin neredeyse gelmişti ve gözleri aldığı hazzın şiddetiyle kapalıydı. Kızın adı Colin'in dudaklarından son bir kez daha döküldü ve sonra Colin Penelope'nin üstüne, tüm kasları gevşemiş halde, uzandı.

Bir dakika boyunca, nefeslerini düzenlemeye çalışan göğüslerin yükselip alçalmasından başka hareket olmadı; birbirlerinin kollarında yorgun bedenlerini sakinleştirmeye çalışıyorlardı.

Ya da en azından Colin öyle olduğunu düşünüyordu. Daha önce de kadınlarla birlikte olmuştu ama Penelope'yle aynı yatakta uzanıp öpüşmeye başladıkları anda daha önce kimseyle böyle sevişmediğini düşünmüştü.

Bu, daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Bu aşktı.

Ve Colin buna iki eliyle sımsıkı sarılacaktı.

BÖLÜM 19

Colin Bloomsbury'deki evine geri dönerken (son derece darmadağın haldeki Penelope'yi gizlice Mayfair'deki evine bıraktıktan sonra) olması gerekenden daha erken evlenmek için çok geçerli bir nedenleri olabileceğini düşündü.

Elbette Penelope'nin tek bir birliktelikten hamile kalma olasılığı düşüktü. Ve Colin itiraf etmeliydi ki Penelope hamile kalsa bile bebek evlendikten sekiz ay sonra doğacaktı, bu da bebeklerin evlendikten altı ay sonra bile sonra doğabildiği bir dünyada çok fazla şüphe uyandırmazdı. Ayrıca ilk bebeklerin genelde normalden geç doğduğu da düşünülürse (Colin bunu bilmek için yeterince amca ve dayı olmuştu) bebek sekiz buçuk aylık doğacaktı, bu da hiç tuhaf değildi.

Yani düğün tarihini öne çekmek için çok acil bir neden yoktu.

Colin'in bunu istiyor olması dışında.

Böylelikle aileler arasında gerçekleştirilen - çoğu şeyi açığa vurmasa da imalarla dolu - "küçük sohbetin" ardından, anneleri düğün tarihini öne almaya razı oldular.

Özellikle de Penelope'yle yakınlaşmalarının bundan birkaç hafta önceye dayandığına inanan annelerin etekleri iyicene tutuştu.

Ah, ne demeli, faydalı sonuçlar doğuracaksa minik yalanların ne zararı olabilirdi ki?

Ve her gece yatağına yattığında Penelope'yle geçirdiği anları hayal eden ve kızın yanında olması için yanıp tutuşan Colin'e göre aceleye gelmiş bir düğün, *gerçekten* faydalı sonuçlar doğuracaktı.

Son günlerde düğünü planlarken, birbirinden ayrılmaz olan anneler, dolaşabilecek dedikoduları düşünüp başta değişime itiraz etmişlerdi ama Leydi Whistledown dolaylı da olsa imdatlarına yetişmişti.

Leydi Whistledown ve Cressida Twombley'in aynı kişi olup olmadıklarına dair etrafta dolanan dedikodular Londra'yı daha önce görülmedik, duyulmadık şekilde sallıyordu. İşin aslı, bu o kadar çok konuşuluyordu ki Bridgerton-Featherington düğününün tarihinin değişmesi, pek de büyük bir yankı uyandırmadı.

Bu da hem Bridgertonlar'ın hem de Featheringtonlar'ın çok işine geldi.

Leydi Whistledown'dan bahsedildiğinde son derece rahatsız olan Colin ve Penelope dışında.

Penelope elbette buna çoktan alışmıştı elbette; son on yılda, Leydi Whistledown'ın kimliğinin yanı başında tartışılmadığı bir ay bile geçirmemişti herhalde. Ama Colin onun bu gizli yaşamına hâlâ öfke duyuyor ve sinirleniyordu, bu da Penelope'yi rahatsız ediyordu. Konuyu Colin'le konuşmayı birkaç kez denemiş ancak Colin dudaklarını mühürleyerek (hiç de Colin'e benzemeyen bir sesle) bu konuda konuşmak istemediğini belirtmişti.

Penelope'nin bundan çıkardığı sonuç Colin'in ondan utandığıydı. Penelope'den olmasa bile, işinden, Leydi Whistledown'dan utanıyordu. Bu da Penelope'nin kalbinde yaraydı çünkü yazıları, hayatında gerçek bir gurur ve

başarı hissiyle anabileceği tek şeydi. Bir şeyler başarmıştı. Yaptığı işe imzasını atmasa da inanılmaz bir başarı yakalamıştı. Yaşıtlarının aynı şeyi başarması mümkün müydü?

Leydi Whistledown'ı arkasında bırakıp hayatına Bayan Colin Bridgerton, bir anne ve eş olarak devam etmeye hazırdı, fakat geçmişinden utanması asla mümkün değildi.

Keşke Colin de onun başarısından gurur duyabilseydi.

Ah, varlığının her zerresiyle Colin'in ona âşık olduğunu biliyordu. Colin böyle bir şey konusunda asla yalan söylemezdi. Bir kadını mutlu etmek için yeterince çok zekice söz ve çekici gülümsemesi vardı; hissetmediği bir şeyi söylemek ona göre değildi. Ama belki de - aslında Colin'in davranışından bunun mümkün olabileceğini düşünüyordu - birinin başka birini severken, ondan utanması mümkün olabilirdi.

Penelope bunun canını bu kadar yakacağını hiç bilemezdi.

Düğüne günler kala, bir akşamüstü Mayfair'de ilerlerken Penelope konuyu bir kez daha açmayı denedi. Önceki seferde tutumundaki inanılmaz değişimi gördükten sonra bunu neden yaptığını bilmiyordu ama kendini tutamamıştı işte. Ayrıca toplum içinde olduklarından Colin'in yüzüne sahte bir gülümseme takarak onu dinlemesini umuyordu.

Çaya beklendikleri Beş Numara'ya olan uzaklıklarını hesapladı. İçeri girip konuyu değiştirmelerine beş dakika olduğunu düşündüğü bir anda, "Bence," dedi. "Şu bitmemiş hesabı kapatmalıyız."

Colin bir kaşını kaldırarak Penelope'ye meraklı ama yine de şen bir gülüşle baktı. Penelope onun ne yapmaya çalıştığını biliyordu; cazibesini kullanarak konuşmayı istediği yere çekecekti. Bu gülüş her an çocukça yamulabilir ve Colin, Penelope farkına bile varmadan konuyu değiştirecek bir söz edebilirdi, mesela...

"Böylesine güneşli bir gün için çok ciddisin."

Penelope ağzını kapadı. Beklediği cümle tam olarak bu değildi ama tahmin ettiği sularda bir cümle olduğu kesindi.

"Colin," dedi sakin kalmaya çalışarak. "Umarım Leydi Whistledown'dan her bahsettiğimde konuyu değiştirmeye çalışmayacaksın."

Colin'in sesi eşit derecede kontrollüydü. "Kadının adını söylediğini duymamıştım, ya da belki senin adını demeliyim. Ayrıca tüm yaptığım havanın güzel olduğunu söylemekti."

Penelope topuklarının üstünde zıplayarak ona durmasını haykırmayı çok isterdi ama şimdi toplum içindeydiler (böylesi bir sohbeti başlatmak için bu yeri seçen Penelope'nin hatasıydı bu) ve Penelope, parmakları bükülüp birer yumruğa dönüşmüş olsa bile sakin sakin yürümeye devam etti. "Geçen gece, son gazetem çıktığında, bana kızmıştın," diye devam etti.

Colin omuz silkti. "Artık umursamıyorum."

"Hiç sanmam."

Colin ona dönüp alaycı bir bakışla, "Şimdi de bana ne hissettiğimi mi söyleyeceksin?" dedi.

Böylesi edepsiz bir çıkış karşılıksız kalamazdı. "Bir eşin görevi bu değil midir?"

"Henüz eşim değilsin."

Penelope sözlerine devam etmek için üçe - hayır hayır, ona - kadar saydı. "Seni üzdüysem üzgünüm ama başka şansım yoktu."

"Dünya kadar şansın vardı ama bu konuyu burada, Bruton Caddesi'nde tartışmayacağıma emin olabilirsin."

Ve gerçekten de Bruton Caddesi'ndeydiler. Ah, Penelope ne kadar hızlı yürüdüklerini kesinlikle hesaplayamamıştı. Beş Numara'ya varana kadar taş çatlasa bir dakikaları daha vardı.

"Seni temin ederim ki," dedi. "Bir daha emeklilikten geri dönüş diye bir şey olmayacak."

"Ne kadar rahatladım bilemezsin."

"Bu kadar alaycı olmasan keşke."

Colin gözlerinden alevler saçarak Penelope'ye döndü. Yüz ifadesi az önce taktığı sıkılmışlık maskesinden o kadar farklıydı ki Penelope bir adım geriledi. "Ne dilediğine çok dikkat et Penelope," dedi. "Alaycılık gerçek hislerin yüzeye çıkmasını engelleyen tek şeydir ve inan bana o duygularla yüzleşmek istemezsin."

"İstediğimi düşünüyorum." Fakat Penelope bundan hiç emin değildi.

"Sırrın ortaya çıktığında seni nasıl koruyabileceğimi düşünmediğim bir gün geçmiyor. Seni seviyorum Penelope. Tanrı yardımcım olsun, seni seviyorum."

Penelope o Tanrı yardımı kısmını duymasa da olurdu ama aşk ilanı pek hoşuna gitmişti.

"Üç gün içinde," diye devam etti Colin sözlerine. "Kocan olacağım. Ölüm bizi ayırana kadar seni korumak için yemin edeceğim. Bunun anlamını biliyor musun?" Yüzündeki ifade bunu hiç eğlenceli bulmadığını gösteriyordu.

"Keşke bu kadar öfkeli olmasaydın," diye söylendi Penelope.

"Eğer öfkeliysem bunun nedeni, son gazeteyi herkesle aynı anda öğrenmemdir."

Penelope başını salladı; konuşmaya başlamadan önce alt dudağını ısırdı. "Bunun için özür dilerim. Önceden öğrenmeye hakkın vardı ama sana nasıl söyleyebilirdim ki? Beni durdurmaya çalışırdın."

"Kesinlikle."

Artık Beş Numara'ya varmalarına sadece birkaç ev kalmıştı. Eğer Penelope Colin'e bir şey sormak istiyorsa elini

çabuk tutmalıydı. "Emin misin..." diye söze başladı, sonra soruyu bitirmek istediğine emin olamayarak sustu.

"Neden emin miyim?"

Penelope başını hafifçe iki yana salladı. "Yok bir şey."

"Bir şey olduğu belli."

"Sadece merak ediyordum..." Sanki Londra manzarası ona ihtiyacı olan cesareti verecekmiş gibi etrafına baktı. "Şeyi merak ediyordum..."

"Söyle şunu Penelope."

Böyle sert konuşmak Colin'in huyu değildi ve sesi kızı harekete geçirdi. "Şeyi merak ediyorum," dedi. "Acaba benim şeyimle ilgili sıkıntın..."

"Gizli yaşamın mı?" diye tamamladı Colin.

"Öyle söylemek istiyorsan," diye devam etti Penelope. "Sanırım rahatsızlığının nedeni tamamen, kim olduğum anlaşılırsa adımın kirlenmesi endişenden kaynaklanmıyor."

Colin sertçe, "Bu sözlerle ne demek istiyorsun?" dedi.

Penelope sorusuna zaten başlamıştı, artık can alıcı cümleyi söylemekten başka yapacak bir şey yoktu. "Benden utandığını düşünüyorum."

Colin yanıtlamadan önce üç saniye boyunca Penelope'ye baktı. "Senden utanmıyorum. Sana utanmadığımı daha önce söylemiştim."

"Ne o zaman?"

Colin duraksadı ve istemsizce Bruton Caddesi üç numaranın önünde dikilmekte olduğunu fark etti. Annesinin evi sadece iki ev uzaktaydı ve beş dakika önce çaya davetli olduklarına emindi ve...

Ayakları ilerlemiyordu.

"Senden utanmıyorum," dedi tekrar. Ona gerçeği - onu kıskandığı gerçeğini - söylemeyi kendine yediremiyordu. Penelope'nin başarılarını kıskanıyordu, Penelope'yi kıskanıyordu.

Bu son derece tatsız bir his, sevimsiz bir duyguydu. Colin'in içini kemiriyor, Leydi Whistledown adını duyduğu her an utanç duymasına neden oluyordu; Londra'nın hali düşünüldüğünde, her gün yaşanıyordu bu ve Colin ne yapması gerektiğini hiç bilmiyordu.

Kardeşi Daphne bir keresinde Colin'in her zaman ne söyleyeceğini, diğerlerini nasıl rahatlatacağını bildiği yorumunu yapmıştı. Kız bunu söyledikten sonra Colin günler boyunca düşünmüş ve diğerlerine kendilerini iyi hissettirebilme yeteneğinin kendi benlik hissinden geldiğine kanaat getirmişti.

Colin kendinden her zaman memnun olmuştu. Neden bu kadar rahat olduğunu bilmiyordu - belki ailesi sayesinde belki de sadece şanstan ötürü. Ama şimdi o kadar tuhaf ve rahatsız hissediyordu ki kendini bu rahatsızlık hayatının her köşesine sızıyordu. Penelope'ye çatıyor, partilerde ağzını bıçak açmıyordu.

Ve hepsi bu kahrolası kıskançlık ve o utanç duygusu yüzündendi.

Ya da gerçekten öyle miydi?

Kendi yaşamında bir boşluk hissetmese yine de Penelope'yi kıskanır mıydı?

Bu çok ilginç bir psikolojik soruydu.

"Annem bizi bekliyor," dedi sertçe. Konuyu kapamaya çalıştığının farkındaydı ve bunun için kendinden nefret ediyordu ama elinden başka bir şey gelmiyordu. "Ve senin annen de orada olacak, bu yüzden geç kalmasak iyi olur."

"Zaten geciktik," dedi Penelope.

Colin Penelope'yi kolundan tutarak çekiştirdi. "İşte acele etmek için iyi bir sebep daha."

"Benden kaçıyorsun," dedi Penelope.

"Sen koluma girmişken senden nasıl kaçabilirim ki?"

Penelope kaşlarını çattı. "Sorumdan kaçıyorsun."

"Bunu sonra konuşuruz," dedi Colin. "Bruton Caddesi'nin ortasında durmadığımız bir zaman konuşuruz, kimbilir kaç kişi bizi pencerelerinden izliyordur şu an."

Ve sonra itiraz istemediğini gösteren bir ifadeyle elini Penelope'nin sırtına koyup pek de kibar sayılamayacak hareketlerle genç kadını Beş Numara'ya doğru itmeye başladı.

Bir hafta sonra değişen hiçbir şey olmamıştı, Penelope'nin değişen soyadı dışında.

Düğün rüya gibiydi. Londra sosyetesinin çoğuna göre gösterişsiz, ufak bir düğün olsa da. Ve düğün gecesi - evet, o da rüya gibiydi.

Ve aslında evlilik de rüya gibiydi. Colin harika bir eşti - şakacı, nazik, ilgili...

Konu *Leydi Whistledown* olmadığı sürece.

Colin giderek...

Pekâlâ, Penelope onun neye dönüştüğünü tam olarak tarif edemiyordu ama o tatlı dili, kibarlığı, Penelope'nin onu yıllarca sevmesini sağlayan tüm güzel özelikleri yok oluyor gibiydi.

Aslında bu neredeyse komik sayılırdı. Penelope'nin düşleri yıllardır bu adamla evlenmek üzerineydi. Ve bir noktada bu düşlerin içinde gerçek kimliğini Colin'e anlatmak da vardı. Colin nasıl anlamazdı? Penelope'nin rüyalarında, Colin'le evliliği mükemmel bir birliktelikti ve tamamen dürüst bir ilişkiydi.

Düşlerinde Penelope, Colin'i oturtur, sessizce sırrını ona anlatırdı. Colin önce şaşkınlıkla bakar, inanmaz, sonra hayranlık ve gurur duyardı. Penelope'nin ne kadar olağanüstü olduğunu, Londra sosyetesini yıllarca kandırdığını söylerdi. Böylesine zekice cümleler yazmak ne kadar muhteşem-

di. Becerikliliği için onu takdir eder, başarılarını kutlardı. Hatta bazı rüyalarında onun gizli muhabiri olmayı teklif ederdi.

Bu, Colin'in sevebileceği bir şeydi, tam da ona göre eğlenceli ve dolambaçlı bir iş.

Fakat gerçek hayatta hiç de öyle olmamıştı.

Colin ondan utanmadığını söylemişti, hatta belki buna kendi de inanıyordu ama Penelope bunun gerçekliğine bir türlü inanamıyordu. Colin tüm yapmak istediğinin onu korumak olduğuna yemin ettiğinde Penelope onun yüzünü, bakışlarını görmüştü. Koruma hissi, şiddetli yakıcı bir histi... Colin'in ifadesi, bakışları ise Leydi Whistledown hakkında konuşurken hiçbir duygu belirtisi ortaya koymuyordu.

Penelope çok da hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyordu. Colin'in, rüyalarındaki gibi davranmak zorunda olmadığını kendine hatırlatıp duruyordu, kendi kendine başka bir Colin yaratmış olabilirdi ama...

Ama yine de onun *hayalindeki erkek* olmasını istiyordu.

Ve her hayal kırıklığında kendini suçlu hissediyordu. Bu Colin'di! Colin'di, Tanrı aşkına. Kusursuzluğa en yakın olabilecek kişi olan Colin'di. Penelope'nin onda kusur bulmaya hiç hakkı yoktu ve...

Ve yapmıştı işte.

Penelope Colin'in kendisiyle gurur duymasını istiyordu. Bunu dünyadaki her şeyden daha çok arzuluyordu, hatta Colin'i uzaktan izlediği yıllar boyunca Colin'i arzuladığından bile daha fazla.

Fakat Penelope evliliğine değer veriyordu, tuhaf anları bir yana, kocasına da değer veriyordu. Ve bu yüzden Leydi Whistledown'dan bahsetmeyi bıraktı. Colin'in gergin yüzünü görmekten bıkmıştı. Ağzının kenarındaki sinir çizgilerini artık görmek istemiyordu.

Bu konudan ömür boyu kaçamazdı elbette; sosyeteyle her karşılaşmada ikinci kişiliği gün yüzüne çıkıyor gibiydi. Ama konuyu eve getirmek zorunda değildi.

Ve böylece, bir gün kahvaltı masasında oturup sohbet ederek gazeteye göz atarken, Penelope başka konular aradı.

Ekmeğine cömertçe ahududu reçeli sürerken, "Sence balayına gitmeli miyiz?" diye sordu. Bu kadar çok yememeliydi ama reçel gerçekten de çok lezzetliydi, ayrıca Penelope endişeliyken fazla yerdi.

"Belki bu yılın sonuna doğru," diye yanıtladı Colin, Penelope bitirmeden reçele uzanarak. "Ekmeği uzatır mısın?"

Penelope ekmeği sessizce ona uzattı.

Colin başını kaldırıp baktı. Bakışları Penelope ile tütsülenmiş balık tabağı arasında gidip geldi. "Üzgün görünüyorsun," dedi.

Penelope Colin başını yemekten kaldırıp bir şekilde ona baktığı için memnun olması gerektiğini düşündü. Colin'in dikkatini çekmek konusunda yiyeceklerle yarışmak cidden zordu.

"Penelope?" dedi Colin.

Penelope gözlerini kırpıştırdı.

"Üzgün görünüyorsun," diye tekrarladı Colin.

"Ah, şey, evet, öyleyim sanırım." Sahte bir gülümsemeyle ekledi: "Ben hiçbir yere gitmedim ama sen her yeri gezdin, ben de beni sevdiğin bir yere götürürsün sanmıştım. Yunanistan belki. Ya da İtalya."

"Seveceğine eminim," dedi Colin. Dikkatini bu kez yumurtalara vermişti. "Özellikle de Venedik'i."

"O zaman neden beni götürmüyorsun?"

"Götüreceğim," dedi bir parça pembe jambon alıp ağzına atarken. "Sadece henüz değil."

Penelope ekmeğinden damlayan bir parça reçeli yaladı ve çok kederli görünmemeye çalıştı.

"Eğer gitmememizin nedenini öğrenmek istersen," dedi Colin açık kapıya göz atarak. "Şey, burada söyleyemem."

Penelope'nin gözleri kocaman açıldı. "Yani..." Masa örtüsüne parmağıyla büyük bir W harfi çizdi.

"Kesinlikle."

Penelope şaşkınlıkla ona baktı, konuyu Colin'in başlatması onu biraz korkutmuştu ve Colin bu kez kızgın da görünmüyordu. "Ama neden?" diye sordu en sonunda.

"Sır ortaya çıktığında..." dedi Colin fısıldayarak. "Hasarı kontrol altında tutmak için kentte olmalıyım."

Penelope'nin omuzları çöktü. Hasarla eşdeğer tutulmak hiç hoş bir şey değildi. Ve Colin tam olarak bunu yapmıştı. Şey, en azından dolaylı olarak. Penelope ekmeğine bakarak aç olup olmadığını düşündü. Aslında pek de aç değildi.

Ama yine de ekmeği yedi.

BÖLÜM 20

Birkaç gün sonra Penelope, Eloise, Hyacinth ve Felicity'yle alışverişten döndüğünde kocasını çalışma odasında otururken buldu. Alışılmadık şekilde bir şey okuyordu; üzerinden adı okunmayan bir kitap ya da belgeydi bu.

"Colin?"

Colin başını kaldırdı. Penelope'nin geldiğini duymamış olmalıydı ki bu çok şaşırtıcıydı, çünkü genç kadın sessiz olmak için çaba sarf etmemişti. "Penelope," dedi Penelope odaya girdiğinde yerinden hızla kalkarak. "Şey nasıldı, şey... Dışarı gittiğinde ne yaptıysan işte."

"Alışveriş," dedi Penelope gülümseyerek. "Alışverişe çıkmıştım."

"Evet, doğru. Öyle yapmıştın." İki ayağının üzerinde hafifçe sallanıyordu. "Bir şeyler aldın mı bari?"

"Bir bone," diye yanıtladı Penelope ve Colin'in kendisini dinleyip dinlemediğinden emin olmak için *üç tane de elmas yüzük,* diye eklemek istedi.

Colin, "Güzel, güzel," diye mırıldandı. Okuduğu şeye geri dönmek istediği her halinden belliydi.

"Ne okuyorsun?" diye sordu Penelope.

Colin, "Hiçbir şey," diye karşılık verdi hemen, sonra da ekledi: "Şey, aslında günlüklerimden birini okuyordum."

Yüzündeki ifade tuhaftı, biraz mahcup, biraz cüretkârdı; bir yandan yakalandığı için utanmış görünürken, bir yandan da Penelope'nin daha fazla soru sormasını istiyor gibiydi.

"Ben de bakabilir miyim?" diye sordu Penelope, sesini yumuşak tutmaya özen gösteriyor, tehditkâr olmadığını umuyordu. Colin'in kendini herhangi bir konuda güvensiz hissetmesi alışılmış bir şey değildi. Ama günlüklerinden bahsetmek, kırılganlığını ortaya çıkarıyordu, bu da çok şaşırtıcı ve çok... Dokunaklıydı.

Penelope hayatının çoğunu Colin'in yıkılmaz bir mutluluk ve neşe kulesi olduğunu düşünerek geçirmişti. Kendine güveni tam, yakışıklı, sevilen ve zeki biriydi Colin. Bir Bridgerton olmak ne kolay, diye zaman zaman düşündüğünü hatırlıyordu Penelope.

Eloise ve ailesiyle çay içtikten sonra eve dönüp, yatağında kıvrılıp, bir Bridgerton olmayı öyle çok kez dilemişti ki... Hayat onlar için kolaydı. Zeki, çekici, varlıklıydılar ve herkes onları severdi.

Ve böyle muhteşem hayatlar yaşadıkları için onlardan nefret edemezdiniz çünkü çok iyi insanlardı.

Evet, doğuştan değil evlilik yoluyla da olsa, Penelope artık bir Bridgerton'du ve doğruydu - bir Bridgerton olarak hayat daha kolaydı; elbette bunun önemli bir nedeni Penelope'deki değişim değil, delicesine âşık olduğu kocasının, bir mucize sonucu aşkına karşılık vermesiydi.

Fakat hayat Bridgertonlar için bile kusursuz değildi.

Hatta Colin'in - altın çocuk, çapkın gülüşlü ve esprili adam - bile zayıf noktaları vardı. Gerçekleşmemiş hayaller ve gizli güvensizliklerle doluydu. Penelope'nin onun hayatını düşünürken, zayıflıklarına hiç yer vermemesi haksızlıktı.

"Hepsini görmek istemeyeceğim," dedi Penelope. "Belki sadece bir iki paragraf. Sen seç. Belki özellikle sevdiğin bir kısım olabilir."

Colin, yazılar sanki Çinceymiş gibi, boş gözlerle defterine baktı. "Ne seçeceğimi bilmiyorum ki?" diye mırıldandı. "Aslında hepsi aynı."

"Olmaz öyle şey. Bunu herkesten daha iyi anlarım. Ben..." Birden etrafına bakıp kapının açık olduğunu gördü ve hemen gidip kapattı. "Sayısız makale yazdım," diye devam etti sözlerine. "Ve seni temin ederim ki hepsi aynı değildi. Bazılarına bayılırdım." İyi bir yazı yazdığında hissettiği tatmin duygusunu hatırlayarak gülümsedi. "Güzeldi, ne dediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Colin başını iki yana salladı.

Penelope açıklamaya çalıştı. "Seçtiğin sözcüklerin doğru sözcükler olduğunu bildiğinde hissettiğin o duygu. Ve bunun değerini boş kâğıdın başında ne yazacağını bilemeden saatlerce oturduktan sonra bilebilirsin ancak."

"İşte bunu bilirim," dedi Colin.

Penelope gülmemeye çalıştı. "O ilk duyguyu da bildiğinin farkındayım. Sen muhteşem bir yazarsın, Colin. Yazdıklarını okudum."

Colin telaşla başını kaldırdı.

Penelope hemen, "Sadece bir kısmını," dedi. "Senin iznin olmadan günlüklerini asla okumam." Kızararak Colin'in Kıbrıs'a yaptığı gezi hakkındaki yazıyı tam olarak da bu şekilde okuduğunu hatırladı. "Şey, en azından artık okumam," diye ekledi. "Ama çok iyiydi Colin. Neredeyse kusursuzdu ve yüreğinde bir yerlerde bunun sen de farkındasın."

Colin ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi bakakalmıştı. Bu ifadeyi, Penelope sayısız yüzde görmüştü ama Colin'in yüzünde değil, bu da çok tuhaftı. Penelope ağlamak, kolla-

rını onun boynuna dolamak istiyordu. En çok da Colin'in dudaklarına bir gülücük kondurabilme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

"Tarif ettiğim günleri senin de yaşadığına eminim," diye ısrar etti. "İyi bir şeyler yazdığını bildiğin o günler." Umutla Colin'e baktı. "Neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?"

Colin yanıt vermedi.

"Biliyorsun," dedi Penelope. "Bildiğinin farkındayım. Bunu bilmeden yazar olunmaz."

"Ben yazar değilim," dedi Colin.

"Elbette öylesin." Penelope günlüğü işaret etti. "İşte ispatı da orada." Bir adım ilerledi. "Colin, lütfen, birazcık daha okuyabilir miyim?"

Colin kararsız görünüyordu, bu da Penelope için küçük bir zaferdi. "Sen benim yazdığım her şeyi okudun," dedi tatlı tatlı. "Adil olmak adına..."

Colin'in yüzünü görünce sustu. Bunu nasıl tarif edeceğini bilmiyordu ama Colin içine kapanmış, melankolik ve ulaşılmaz görünüyordu.

"Colin?" diye fısıldadı.

"Bunları kendime saklamayı tercih ederim," dedi Colin sertçe. "Eğer senin için mahsuru yoksa."

"Hayır, elbette mahsuru yok," dedi Penelope ama yalan söylediğini ikisi de biliyordu.

Colin o kadar hareketsiz duruyordu ki Penelope'nin izin isteyip çekilmekten başka çaresi yoktu.

Odada yalnız kalan Colin kapıya bakakaldı.

Colin Penelope'yi incitmişti.

Bunu yapmak istemiyor olmasının bir önemi yoktu. Penelope ona elini uzatmış, Colin ise bu eli geri çevirmişti.

Ve en kötü tarafı da Colin, Penelope'nin bunu anlamadığını biliyordu. Penelope, Colin'in ondan utandığını

sanıyordu. Colin öyle olmadığını söylemişti ama gerçeği - onu kıskandığı gerçeğini - söyleme cesaretini kendinde bulamadığından Penelope'nin ona inanmadığını tahmin ediyordu.

Colin de böyle bir durumda kendine inanmazdı. Yalan söylüyor gibi görünüyordu çünkü yalan söylüyordu. Ya da en azından kendini rahatsız eden bir gerçeği gizliyordu.

Fakat Penelope kendi yazdıklarını Colin'in okumuş olduğunu hatırlattığında adamın içinde çirkinleşip kararan bir şey olmuştu.

Colin Penelope'nin yazdığı her şeyi okumuştu çünkü Penelope yazdığı her şeyi yayımlamıştı. Colin'in günlüğüne yazdığı sıkıcı saçmalıklarsa, kimsenin göremeyeceği köşelere gizlenmişti.

Hiç kimse okumayacaksa, yazmanın önemi var mıydı? Asla duyulamayacak olan sözcüklerin anlamı var mıydı?

Penelope birkaç hafta önce teklif etmeden önce, Colin günlüklerini yayımlamayı aklının ucundan bile geçirmemişti, şimdi ise bu düşünce gece gündüz aklındaydı (elbette Penelope'yi düşünmediği zamanlarda). Fakat yüreğini korkunç bir korku kaplıyordu. Ya çalışmalarını kimse basmak istemezse? Ya sadece zengin ve güçlü bir aileden geldiği için yazdıklarının yayımlanmasını kabul ederlerse? Colin kendi olmayı - adı, konumu ya da gülümsemesi ve cazibesiyle değil - kendi başarılarıyla tanınmayı her şeyden çok istiyordu.

Ve bir de onu en çok korkudan bir ihtimal vardı: Ya yazdıkları yayımlanır ve kimse beğenmezse?

Bununla nasıl yüzleşirdi? Bu başarısızlıkla nasıl yaşardı?

Şimdiki gibi bir korkak olarak kalmak daha mı iyiydi?

O akşam Penelope en sonunda koltuğundan kalktı ve kendine bir bardak çay alıp amaçsızca yatak odasına git-

ti. Sırtını yastıklara dayayıp dikkatini veremediği bir kitabı okumaya çalışırken, Colin göründü.

Colin ilk başta bir şey demedi, sadece dikilip Penelope'ye gülümsedi ama bu onun her zamanki gülücüklerinden biri değildi - normalde öyle bir gülerdi ki insan coşkuyla ona karşılık vermek isterdi.

Bu ufak, hüzünlü bir gülücüktü.

Bir özür gülücüğüydü.

Penelope kitabı ters çevirerek karnının üstüne koydu.

"Oturabilir miyim?" diye sordu Colin yatağın boşta kalan kısmını işaret ederek.

Penelope, "Elbette," diye mırıldandı kitabı alıp yanındaki komodinin üzerine koyarken.

Colin elinde günlüğü, yatağın yanına ilişirken, "Birkaç bölümü işaretledim," dedi. "Eğer okuyup..." Boğazını temizledi. "Yorum yapmak istersen..." Tekrar öksürdü. "Bu iyi olur."

Penelope Colin'in elinde tuttuğu koyu kırmızı renkli deriyle kaplı günlüğe, ardından Colin'e baktı. Colin'in yüz ifadesi ciddi, bakışları karanlıktı ve hiç kıpırdamıyor olmasına rağmen - ellerini oynatmıyor, bakışlarını kaçırmıyordu - Penelope onun gergin olduğunu görebiliyordu.

Gergin. Colin. Bu olabilecek en tuhaf şeydi.

"Onur duyarım," dedi sakince günlüğü Colin'in parmaklarının arasından yavaşça alırken. Bazı sayfaların kurdelelerle işaretlenmiş olduğunu fark etti ve temkinli bir şekilde seçilmiş sayfalardan birini açtı.

14 Mart 1819
Dağların tuhaf kahverengiliği

"İskoçya'da Francesca'yı ziyaret ettiğimde yazmıştım," diyerek araya girdi Colin.

Penelope anlayışlı bir edayla gülümseyerek araya girdiği için nazikçe azarladı Colin'i.

"Affedersin," diye mırıldandı Colin.

İnsan, en azından bir İngiliz, tepelerin ve vadilerin zengin yeşilliklere bürünmüş olması gerektiğini düşünür. Ne de olsa İskoçya da aynı adada bulunuyor ve İngiltere'yi yıkayan yağmurlardan burası da nasibini alıyor.

Bana bu tuhaf bej renkli tepelerin plato olarak adlandırıldığı söylendi; bu tepeler kasvetli, kahverengi ve ıssız. Ama yine de insanın ruhunu sarsıyor.

"Bunları yazdığımda yüksek rakımlı bir yerdeydim," diye açıkladı Colin. "Daha aşağılarda ya da göllerin yakınında durum farklı."

Penelope ona dönerek tekrar bir bakış attı.

Colin mırıldandı. "Özür dilerim."

"Omzumun üstünden okumaya çalışmasan daha rahat olabilirsin," dedi Penelope.

Colin şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Bunları daha önce okuduğunu sanıyorum." Colin'in boş bakışları karşısında ekledi: "Yani şimdi okuman gerekmiyor." Bir tepki bekledi ama beklediğini alamadı. "Yani tepemde dikilip durma," dedi en sonunda.

"Ah." Colin geri çekildi. "Affedersin."

Penelope ona şüpheyle baktı. "Yataktan in bakalım, Colin."

Azarı işiten Colin yataktan inip odanın diğer ucundaki koltuğa attı kendini; kollarını kavuşturdu ve sabırsızlıkla ayağını yere vurmaya başladı.

Tak tak tak. Takada tak tak.

"Colin!"

Colin şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

"Ayağını yere vurmayı kes!"

Colin, sanki yabancı bir nesneymiş gibi ayağına baktı. "Ayağımı yere mi vuruyordum?"

"Evet."

"Ah." Kollarını daha da sıkıca kavuşturarak oturdu. "Affedersin."

Penelope dikkatini tekrar günlüğe verdi.

Tak tak.

Penelope hızla başını kaldırdı. "Colin!"

Colin ayağını sıkıca halıya yapıştırdı. "Kendime engel olamıyorum. Yere vurduğumun farkında bile değildim." Kollarını çözüp koltuğun kollarına yasladı ama rahatlamış görünmüyordu; parmakları gergin ve kıvrılmıştı.

Penelope ona birkaç saniye boyunca baktı, Colin'in gerçekten kıpırdamadan durup duramayacağını anlamaya çalışıyordu.

"Bir daha yapmayacağım," dedi Colin. "Söz." Penelope ona son bir bakış attı, sonra dikkatini önündeki yazıya verdi.

Halk olarak İskoçlar, İngilizlerden hiç hazzetmez ve birçok kişi bu konuda haklı olduklarını söyleyebilir. Fakat bireysel olarak, son derece cana yakın ve sıcak insanlardır İskoçlar; bir şişe viskiyi, sıcak bir yemeği sizinle seve seve paylaşırlar ve son derece misafirperverdirler de. Bir grup İngiliz - ya da üniformalı İngilizler - bir İskoç köyünde sıcak karşılama bulamaz. Ama yalnız bir İngiliz ana caddede belirdiğinde, yerli halk geniş gülümsemelerle onu bağrına basmaya hazırdır.

Fyne Gölü kıyısındaki Inveraray'a geldiğimde karşılaştığım manzara tam olarak buydu. Argyll Dükü, yeni şatosunu genişletmek için tüm köyü taşımaya karar verdiğinde, Robert Adam'ın baştan aşağı yeniden inşa ettiği bu minik

yerleşim yeri, su kıyısındaki, birbirine dik açılarla bakan bembeyaz, sıra sıra evleriyle temiz ve iyi tasarlanmış bir kasaba (elbette, Londra'nın yamuk yumuk sokaklarında büyümüş benim gibi biri için tuhaf derecede düzenli bir yer).

Akşam yemeğimi George Oteli'nde yerken, yemeğimin yanında, İngiltere'deki işletmelerde normalde içeceğim ale yerine iyi damıtılmış viskimi yudumluyordum ki bir sonraki durağıma nasıl gideceğim ve yolculuğun ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Otelin sahibine (Bay Clark) gidip, Blair Şatosu'na gitmek niyetinde olduğumu anlatıp, merak ve kafa karışıklığı içinde yanıt beklerken, diğer müşteriler araya girerek önerilerini sıralamaya başladılar. "Blair Şatosu mu?" diye gürledi Bay Clark. (sakin konuşmayı pek bilmeyen bir adamdı genelde gürleyerek konuşuyordu.) "Bakalım, eğer Blair Şatosu'na gideceksen, önce Pitlochry yönünde batıya ilerleyeceksin, sonra da oradan kuzeye gideceksin."

Bu cümleler ahaliden gürültülü bir onay aldı - ve eşit derecede gürültülü itirazlar yükseldi.

"Yok canım!" diye bağırdı biri (adının MacBogel olduğunu sonradan öğrendim). "Öyle olursa Toy Gölü'nü geçmesi gerek, felaket olur orası. En iyisi önce kuzeye, oradan da batıya ilerlesin."

"Yaa," diye seslendi bir üçüncüsü. "Ama orada da yoluna Ben Nevis çıkar. Koca dağ, minicik bir gölden daha mı zorlu diyorsun sen şimdi?"

"Toy Gölü'ne minicik mi dedin sen? Ben Toy Gölü'nün kıyısında büyüdüm ve oradayken kimse o göle minicik demiyordu." (Bunu kimin söylediğine dair en ufak fikrim yok ama söyleme şekli son derece ikna ediciydi.)

"Ben Nevis'e kadar gitmesine gerek yok ki. Glencoe'dan batıya dönebilir pekâlâ."

"Hahah hah bir şişe de viski. Glencoe'dan batıya giden doğru düzgün yol yok ki. Zavallı delikanlıyı öldürmeye mi çalışıyorsun sen?"

Ve bu böylece sürüp gitti. Eğer okuyucu fark ettiyse kimin ne söylediğini yazmayı bıraktım çünkü her kafadan bir ses çıkıyordu ve kimin ne söylediğini bilmek imkânsızdı. Bu böylece on dakika kadar devam etti, en sonunda seksenlik ihtiyar Angus Campbell konuştu ve herkes saygıyla sustu.

"Yapması gereken," dedi Angus çatlak sesiyle. "Önce güneye Kintyre'a gitmek, oradan kuzeye dönecek ve Lome Boğazı'ndan Mull'a geçecek, oradan Iona'ya gidecek, gemiyle Skye'a gidip anakarayı aşarak Ullapool'a varacak, sonra aşağı, Inverness'e gidip Culloden'e saygılarını sunacak, oradan da güneye inip Blair Şatosu'na varabilir, hatta eğer isterse yolda Grampian'a uğrayıp iyi viski nasıl olurmuş görmüş olur."

Bu tarif sessizlikle karşılandı. En sonunda biri konuştu. "Ama bu aylar alır."

"Aylar almayacağını kim söyledi ki zaten?" dedi ihtiyar Campbell sertçe. "Bu İngiliz buraya İskoçya'yı görmeye gelmemiş mi? Buradan doğrudan Pertshire'a gitse ben ne anladım o işten?"

Güldüğümü fark ettim ve o an kararımı verdim. Tam olarak bu ihtiyarın rotasını takip edecektim ve İngiltere'ye döndüğümde, İskoçya'yı tam anlamıyla gezdiğimi gönül rahatlığıyla söyleyecektim.

Penelope tüm bunları okurken Colin onu seyrediyordu. Penelope'nin her gülümseyişinde Colin'in kalp atışları heyecanla hızlanıyordu, sonra birden Penelope'nin gülüşünün geçmediğini ve bir kahkaha koyvermek üzere olduğunu gördü.

Colin bunun üzerine güldüğünü fark etti.

Yazdıklarını ilk kez okuduğunda Penelope'nin verdiği tepki Colin'i çok şaşırtmıştı. Penelope'nin söyledikleri bir yandan tutkuluyken, öte yandan son derece eleştirel ve doğruydu. Şimdi mantıklı geliyordu elbette. Penelope de bir yazardı, büyük ihtimalle Colin'den iyiydi ve Penelope bu dünyada anladığı şeylerin içinde en çok da sözcüklerden anlıyordu.

Colin'in onun tavsiyesini almak için bu kadar uzun süre beklediğine inanmak zordu. Herhalde onu durduran korkuydu. Korku, endişe ve tüm bunların altında yatan bir sürü saçma sapan duygu.

Bir kadının tavsiyesinin Colin için bu kadar önemli olacağını kim tahmin ederdi ki? Günlükleri üzerinde yıllar boyunca çalışmış, gezilerini dikkatle kaydetmiş, gördüğü ve yaptıklarından daha fazlasını anlatmaya çalışmış, işin içine *duygularını* da katmıştı. Ve bunları daha önce kimseye göstermemişti.

Şimdiye kadar.

Şimdiye kadar bunları göstermek isteyebileceği kimse olmamıştı. Hayır, bu doğru değildi. Ruhunun derinliklerinde, yazdıklarını birçok insanla paylaşmak istemiş ama doğru zaman hiç gelmemişti, ya da karşısındakilerin onu kırmamak için yalan söyleyeceğini, iyi olmayan şeylere iyi diyeceklerini düşünmüştü.

Fakat Penelope farklıydı. O bir yazardı. Ayrıca iyi de bir yazardı. Ve eğer günlüklerinin iyi olduğunu söylüyorsa, Colin bunun doğru olduğuna inanmalıydı.

Penelope sayfayı çevirirken dudaklarını birbirine bastırdı, sonra sayfayı açamayınca kaşlarını çattı. Parmağını yaladıktan sonra sayfayı açabildi ve tekrar okumaya başladı.

Ve tekrar gülümsedi.

Colin tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı.

Penelope sonunda, günlüğü açık olarak kucağına bıraktı. Başını kaldırdı ve "Her yazının sonunda durmamı istersin sanırım?" dedi.

Bunlar tam olarak Colin'in beklediği sözcükler değildi ve onu sersemletti. "Şey, eğer istersen," diye mırıldandı. "Daha fazla okumak istersen de sorun olmaz sanırım."

Penelope'nin gülüşüyle oda bir anda aydınlanmış gibiydi. "*Elbette* daha fazla okumak istiyorum," diye cıvıldadı Penelope. "Kintyre ve Mull'a gittiğinde neler olduğunu öğrenmeye can atıyorum ve..." Kaşlarını çatarak günlüğe baktı. "Ve Skye'a ve Ullapool'a ve Culloden'a ve Grampian'a da." Duraksadı. "Ah evet ve elbette gitmeyi başarabildiysen Blair Şatosu'na da. Sanırım orada arkadaşlarını ziyaret etmeyi planlıyordun."

Colin başını salladı. "Murray," dedi. Murray okuldan arkadaşıydı ve Atholl Dükü'nün kardeşiydi. "Ama söylemeliyim ki tam olarak Angus Campbell'ın söylediği rotayı takip edemedim. Bir kere, söylediği yerler arasındaki yolların yarısını bile bulamadım."

"Belki de," dedi Penelope hülyalı gözlerle ona bakarak. "Balayımızı orada yapmalıyız."

Colin şaşkınlıkla, "İskoçya'da mı?" diye sordu. "Daha sıcak ve egzotik bir yere gitmek istemez misin?"

"Londra'dan yüz elli kilometre bile uzaklaşamamış biri için..." dedi Penelope alaycı bir tavırla. "İskoçya son derece egzotik."

"Seni temin ederim ki," dedi Colin ayağa kalkıp yatağın yanına giderek. "İtalya *daha* egzotik. Ve *daha* romantik."

Yüzü kızaran Penelope, "Ah," dedi.

Colin romantizm ve aşktan konuşulduğunda, Penelope'nin utanmaya daha ne kadar devam edeceğini merak etti.

"İskoçya'ya başka zaman gideriz," dedi Colin. "Zaten birkaç yılda bir Francesca'yı ziyaret etmek için kuzeye gidiyorum."

"Fikrimi sorduğun için şaşırdım," dedi Penelope kısa bir sessizliğin ardından.

"Başka kime sorsaydım?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Penelope, bir yandan da yatak örtüsünün kıvrımlarıyla oynuyordu. "Ağabeylerine, belki de."

Colin elini Penelope'nin elinin üstüne koydu. "Onlar yazmak hakkında ne bilir ki?"

Penelope çenesini kaldırdı ve duru, sıcak, kahverengi gözleri Colin'in gözlerine odaklandı. "Onların düşüncelerine değer verdiğini biliyorum."

"Bu doğru," dedi Colin. "Fakat seninkilere daha çok değer veriyorum."

"Ama benim yazdıklarımı beğenmiyorsun ki," dedi Penelope. Sesi aynı anda hem tereddütlü hem de umutluydu.

Colin elini Penelope'nin yanağına uzattı ve gözlerine bakabilmek için başını hafifçe kendine çevirdi. "Hiçbir şey gerçeğin yerini tutamaz," dedi. Sözlerinin yoğunluğu yakıcıydı. "Bence sen muhteşem bir yazarsın. İnsanın özüne sadelikle hemen inebiliyor ve ona uygun olanın farkına varıyorsun. On yıl boyunca insanları güldürdün. Onları korkuttun. Onları düşündürdün Penelope. İnsanların düşünmesini sağladın. Bundan daha büyük başarı olabilir mi bilmiyorum."

"Ayrıca," diye devam etti Colin sözlerine. Bir kere başladıktan sonra artık duramayacağını hissediyordu. "Bir kere sen sosyete hakkında yazıyorsun. Sosyete hakkında yazıyorsun ve bunu eğlenceli, ilginç ve korkunç hale getirebiliyorsun, oysa bu hayatın ne kadar sıkıcı olduğunu hepimiz biliyoruz."

Penelope uzunca bir süre konuşamadı. Yıllarca yaptığı işle gurur duymuştu ve birinin yazılarından bahsettiğini duyduğunda ya da yazılarını okuyup güldüğünü gördüğünde, gizliden gizliye mutlu olup gülümsemişti. Fakat zaferini şimdiye kadar kimseyle paylaşamamıştı.

Adını gizlemenin bedeli buydu.

Fakat artık Colin vardı. Ve kimse Leydi Whisteldown'ın aslında Penelope Featherington olduğunu asla öğrenemeyecek olsa da Colin biliyordu. Ve Penelope, en önemli şey olmasa da, bunun son derece önemli olduğunu biliyordu.

Yine de hâlâ Colin'in tavırlarının anlamını çözemiyordu.

"O zaman neden?" diye sordu, sözcükleri yavaş ve dikkatlice seçerek. "Bu konuyu her açışımda kaçtığını hissediyorum?"

Colin, "Açıklaması zor," dedi kelimeleri ağzının içinde yuvarlayarak.

"İyi bir dinleyiciyimdir," dedi Penelope yumuşak bir sesle.

Penelope'nin yüzünü sevgiyle okşayan Colin'in elleri kucağına düştü. Ve söyledikleri Penelope'nin en beklemediği sözcükler oldu.

"Kıskanıyorum," dedi çaresizce omuz silkerek. "Çok üzgünüm ama gerçek bu."

"Ne demek istediğini anlayamıyorum."

"Kendine bir bak Penelope." Penelope'nin ellerini avuçları arasına aldı. "Sen çok başarılısın."

"Adım sanım bilinmiyor ama," diye hatırlattı Penelope.

"Ama sen biliyorsun, ben biliyorum, ayrıca demek istediğim bu değil." Penelope'nin ellerinden birini bırakıp saçlarını karıştırırken bir yandan da doğru sözcükleri arıyordu. "Sen bir şey başardın. Bir çalışman var."

"Ama senin de..."

"Benim neyim var Penelope?" diyerek araya girdi Colin sesini hafifçe yükselterek, ayağa kalktı ve hızla dolanmaya başladı. "Benim neyim var?"

"Şey, ben varım," dedi Penelope ama tüm bu sözcükler oldukça cılızdı. Colin'in demek istediğinin *bu* olmadığını biliyordu.

Colin üzüntüyle ona baktı. "Ondan bahsetmiyorum, Penelope..."

"Biliyorum."

"Gösterebileceğim bir şeye ihtiyacım var," dedi Penelope'nin yumuşak cümlesinin üstüne. "Bir nedene ihtiyacım var. Anthony'nin var, Benedict'in var ama benim elimde hiçbir şey yok."

"Hayır Colin, hayır. Sen..."

"Hiçbir şey olmaktan sıkıldım, ben sadece bir..." Sustu.

"Ne Colin?" diye sordu Penelope. Colin'in yüzünden geçen memnuniyetsiz ifade onu biraz korkutmuştu.

"Tanrı aşkına..." Colin dudaklarında S harfi tıslayarak sessizce küfretti.

Penelope'nin gözleri kocaman açıldı. Colin kolay kolay küfreden biri değildi.

"İnanamıyorum," diye homurdandı Colin.

"Neye?" diye sordu Penelope.

"Sana şikâyet ettim," dedi Colin kendine kızarak. "Sana Leydi Whistledown'ı çekiştirdim."

Penelope yüzünü buruşturdu. "Bunu birçok insan yaptı Colin. Ben buna alışığım."

"Buna inanamıyorum. Leydi Whisteldown'ın beni çekici bulmasını sana şikâyet ettim."

Penelope işi arsızlığa vurdu. "Bana da içi geçmiş turunçgil dedi."

Colin ileri geri gezinmeye bir son verip Penelope'ye te-

dirgin bir bakış attı. "Gelecek nesillerin beni sadece Whistledown sütunlarından hatırlayacağını söylediğim zamanlarda bana gülüyor muydun?"

"Hayır!" diye bağırdı Penelope. "Beni daha iyi tanıdığını sanıyordum."

Colin başını kuşkuyla iki yana salladı. "Orada oturup sana onca şikâyeti ettiğime inanamıyorum, sen zaten Whistledown'dın."

Penelope yataktan indi. Colin yaralı kaplan gibi etrafta dolanırken oturması mümkün değildi. "Colin, bilemezdin ki."

"Yine de." Colin üzgün bir halde iç çekti. "Eğer konu ben olmasaydım bu ironi çok komik olabilirdi."

Penelope konuşmak için dudaklarını araladı ama kalbinden geçen her şeyi nasıl söyleyebileceğini bilmiyordu. Colin'in bir sürü başarısı vardı, Penelope bunların hepsini sayamazdı bile. Leydi Whistledown gibi elinize alıp bakabileceğiniz şeyler değildi ama her birinin değeri ayrıydı.

Hatta belki çok daha özeldi.

Penelope Colin'in onu gülümsettiği anları hatırladı; Colin balolarda en popüler kızların yüzüne bile bakmadan yanlarından geçer ve evde kalmış bir kızı dansa kaldırırdı. Kardeşleriyle kurduğu kuvvetli, neredeyse sihirli bağı düşündü. Bunlar başarı değilse, Penelope başarının ne olduğunu bilmiyordu.

Ama Penelope bunların, Colin'in bahsettiği başarılar olmadığını biliyordu. Colin'in bir *hedefe* ihtiyacı vardı.

Dünyaya, düşündüklerinden daha fazlasına sahip olduğunu göstermeliydi.

"Gezi yazılarını yayımla," dedi Penelope.

"Ben onları..."

"Yayımla onları," dedi Penelope tekrar. "Şansını dene ve başarıp başarmadığını gör."

Colin'in bakışları bir an için Penelope'nin bakışlarıyla buluştu, sonra hâlâ Penelope'nin ellerinde tuttuğu günlüğe kaydı. "Düzeltmelerinin yapılması gerekiyor," diye homurdandı.

Penelope güldü çünkü kazandığını biliyordu. Ve Colin de kazanmıştı. Henüz bunu bilmiyordu ama kazanmıştı.

"Herkesin düzeltmelere ihtiyacı vardır," dedi. Gülüşü her sözcükte daha da genişliyordu. "Şey, benim dışımda," diyerek dalga geçti. "Ya da belki benim de ihtiyacım vardır." Omuz silkti. "Bunu asla öğrenemeyeceğiz çünkü benim düzeltmelerimi yapacak kimse yoktu."

Colin birden başını kaldırıp ona baktı. "Bunu nasıl yaptın?"

"Neyi nasıl yaptım?"

Colin sabırsızlıkla dudaklarını ısırdı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Gazeteyi nasıl çıkardın? Sadece yazma kısmı yoktu ki. Basım ve dağıtımını da yapmalıydın. Seni tanıyan başka birileri daha olmalı."

Penelope derin bir nefes aldı. Bunları o kadar uzun zamandır sır olarak saklıyordu ki kocasına anlatmak bile şimdi tuhaf geliyordu. "Uzun hikâye," dedi. "Belki de otursak iyi olur."

Colin'le birlikte yatağa yöneldiler ve kendilerini yastıklara bırakıp bacaklarını uzatarak rahatladılar.

"Başladığımda çok gençtim," diyerek söze başladı Penelope. "Sadece on yedi yaşındaydım. Aslında biraz tesadüfen oldu."

Colin gülümsedi. "İnsan böyle bir şeye nasıl olur da tesadüfen başlar?"

"Şaka olsun diye yazmıştım. İlk sezonumda çok sevildim." Başını kaldırıp ciddiyetle Colin'e baktı. "Hatırlar mısın bilmem ama o zaman altı kilo fazlam vardı ve şimdi de pek ince olduğum söylenemez."

Colin sadakatle, "Bence mükemmelsin," dedi.

Penelope, Colin'in mükemmel olduğunu düşünmesinin nedeninin kısmen bu olduğunu düşündü. "Neyse," diye devam etti sözlerine. "Çok da mutlu sayılmazdım, böylece bir gece önce düzenlenen bir partinin mizahi bir raporunu yazdım. Sonra bir tane daha yazdım, sonra bir tane daha. Leydi Whistledown imzasını kullanmamıştım; bunları sadece eğlence olsun diye yazıp çekmeceme saklamıştım. Ama bir gün saklamayı unutmuşum."

Colin merakla öne eğildi. "Sonra ne oldu?"

"Herkes dışarıdaydı, ben de bir süre daha eve gelmeyeceklerini biliyordum, çünkü o sıralar annem Prudence'ı güzelleştirebileceğini düşünüyordu ve alışveriş gezmeleri bütün gün sürüyordu."

Colin elini havada sallayarak sadede gelmesini istedi.

"Neyse," diyerek devam etti Penelope. "Salonda çalışmaya karar vermiştim çünkü odam nemli ve köhneydi çünkü biri - yani ben - yağmur sırasında camı açık unutmuştu. Ama sonra... Şey bilirsin."

"Hayır," dedi Colin. "Bilmiyorum."

"İhtiyacımı gidermeliydim," diye fısıldadı Penelope kızararak.

"Ah. Anladım," dedi Colin ilgisizce. Öykünün bu tarafıyla ilgilenmediği açıktı. "Devam et."

"Döndüğümde babamın avukatı oradaydı. Ve yazdıklarımı okuyordu. Dehşete düşmüştüm!"

"Sonra ne oldu?"

"İlk başta konuşamadım bile. Fakat sonra adamın güldüğünü gördüm ve aptalca olduğunu düşündüğünden değildi bu, iyi olduğumu düşünüyordu."

"Şey, gerçekten de iyisin."

"Bunu artık biliyorum," dedi Penelope çarpık bir gülümsemeyle. "Ama unutma ki o zamanlar on yedi yaşındaydım. Ve orada oldukça korkunç şeyler yazmıştım."

"Eminim korkunç insanlar hakkındaydı."

"Şey, evet, öyleydi ama yine de..." Hatıralar zihninde dolaşırken Penelope gözlerini kapadı. "Popüler insanlardı. Nüfuzlu insanlardı. İnsanlar beni pek sevmiyorlardı. Eğer söylediklerim duyulursa onların korkunçluğunun bir önemi kalmazdı. Aslında zaten korkunç oldukları için her şey daha kötü olabilirdi. Mahvolabilirdim ve benimle birlikte tüm ailemi de mahvedebilirdim."

"Sonra ne oldu? Sanırım bunları yayımlamak onun fikriydi."

Penelope başını salladı. "Evet. Matbaayla tüm anlaşmaları yapıp dağıtımcı çocukları ayarladı. Ve ilk iki hafta boyunca bedava dağıtım yapmak da onun fikriydi. Kitleleri kendimize bağlamamız gerektiğini söylemişti."

"Gazete ilk çıktığında ben ülke dışındaydım," dedi Colin. "Fakat annem ve kardeşlerimin bundan bahsettiklerini hatırlıyorum."

"Bedava iki haftadan sonra dağıtımcı çocuklar para istediğinde herkes şikâyet etmişti," dedi Penelope. "Fakat hepsi parayı ödedi."

"Avukatının taktiği çok başarılı olmuş," diye mırıldandı Colin.

"Evet, adam oldukça bilgiliydi."

Penelope'nin geçmiş zaman kullanması Colin'in dikkatini çekmişti. "Bilgiliydi dedin?"

Penelope üzgün bir şekilde başını salladı. "Birkaç yıl önce öldü. Fakat hasta olduğunu biliyordu ve ölmeden önce bana devam etmek isteyip istemediğimi sordu. Sanırım orada durabilirdim ama hayatımda başka hiçbir şey yoktu ve evlenmem de pek mümkün görünmüyordu." Hızlıca başını kaldırdı. "Yani... Şey demek istemiyorum..."

Colin'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Yıllar önce evlenme teklif etmediğim için beni haşlayabilirsin."

Penelope de ona gülümseyerek karşılık verdi. Bu adam sevilmez de ne yapılırdı?

"Ama..." dedi Colin ciddiyetle. "Önce hikâyeni bitirmelisin."

"Tamam," dedi Penelope nerede kaldığını hatırlamaya çalışarak. "Bay..." Duraksayarak başını kaldırdı. "Adını söylemeli miyim bilemedim."

Colin Penelope'nin ona olan aşkıyla, babası öldükten sonra onun yerini almış bir adama olan bağlılığı arasında kaldığını biliyordu. "Sorun değil," dedi yumuşakça. "O ölmüş. İsminin bir önemi yok."

Penelope derin bir nefes aldı. "Teşekkürler," dedi alt dudağını ısırarak. "Sana güvenmediğimden değil. Ben..."

Colin parmaklarını Penelope'nin parmaklarına geçirdi, rahatlatıcı bir sesle, "Biliyorum," dedi. "Bana daha sonra söylemek istersen, hiç sorun değil. Eğer söylemek istemezsen de hiç sorun değil."

Penelope, dudaklarının uçları gerilmiş, sanki ağlayacakmış gibi ona bakarak başını salladı. "O öldükten sonra ben doğrudan yayımcıyla çalıştım. Gazeteleri ona ulaştırabilmem için bir sistem geliştirdik ve ödemeler de eskisi gibi yapılmaya devam etti - benim adıma gizli bir hesaba yattı."

Colin Penelope'nin ne kadar kazanmış olabileceğini düşünerek nefesini tuttu. Fakat Penelope dikkat çekmeden bu parayı nasıl harcayabilirdi ki? "Oradan hiç para çektin mi?" diye sordu.

Penelope başını salladı. "Dört yıl çalıştıktan sonra, büyük teyzem öldü ve anneme bir arazi bıraktı. Vasiyeti babamın avukatı yazdı. Büyük teyzemin çok parası yoktu, biz de parayı aldık ve onunmuş gibi davrandık." Başını hayretle sallarken yüzü aydınlanmıştı. "Annem şaşırmıştı.

Georgette Hala'nın bu kadar parası olabileceğini hiç tahmin etmiyordu. Aylarca yüzünde gülücüklerle gezindi. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Ne kadar iyi kalplisin," dedi Colin.

Penelope omuz silkti. "Paramı kullanabilmemin tek yolu buydu."

"Ama parayı annene vermişsin."

"O benim annem," dedi Penelope sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi. "Bana bakıyordu. Para hepimizin işine yaradı."

Colin daha fazla şey söylemek istedi ama söylemedi. Portia Featherington Penelope'nin annesiydi ve Penelope onu sevmek istiyorsa, Colin onu engelleyecek değildi.

"O zamandan beri," dedi Penelope. "Paraya dokunmadım. Şey, kendim için değil en azından. Birazını bağışladım." Yüzünde acı bir ifade belirdi. "İsimsiz olarak."

Colin bir süre bir şey söylemedi, Penelope'nin son on yıl içinde yaptığı şeyleri düşündü, hepsini tek başına gizlilikle yürütmüştü. "Eğer parayı şimdi almak istersen," dedi en sonunda. "Onu kullanmalısın. Paranın birden artmasını kimse sorgulamayacaktır. Ne de olsa sen artık bir Bridgerton'sun." Alçakgönüllülükle omuz silkti. "Anthony'nin tüm kardeşlerini refah içinde yaşattığı bilinen bir şey."

"O kadar parayla ne yapacağımı bilemem ki."

"Yeni bir şeyler al," dedi Colin. Bütün kadınlar alışverişten hoşlanmaz mıydı?

Penelope ona tuhaf, hatta gizemli bir bakış attı. "Ne kadar param olduğunu anladığını sanmıyorum," dedi. "Hepsini harcayabileceğimi düşünmüyorum."

"O zaman çocuklarımız için ayır," dedi Colin. "Babam ve ağabeyim bana iyi baktı ama tüm erkek çocukları o kadar şanslı değil."

"Ve kızlar," diye hatırlattı Penelope. "Kızlarımızın da kendi paraları olmalı. Çeyizlerinden ayrı olarak."

Colin gülümsedi. Böylesi anlaşmalar nadirdi ama Penelope'nin de inadı inattı. "Nasıl istersen öyle olsun," dedi şefkatle.

Penelope sırtını yastıklara dayayarak gülümsedi ve iç geçirdi. Parmakları Colin'in elinin üzerinde oynaşıyordu ama bakışları uzaklardaydı. Colin Penelope'nin parmaklarını oynattığının farkında olmadığını düşündü.

"Bir itirafım var," dedi Penelope. Sesi çok alçaktı, fısıltı gibiydi.

Colin ona şüpheyle baktı. "Whistledown gibi mi?"

"Farklı."

"Nedir?"

Penelope tüm dikkatini Colin'e vermek için bakışlarını duvarda sabitlediği noktadan ayırarak ona baktı. "Ben biraz..." Duraksayarak dudağını ısırdı, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Ben kendimi biraz huzursuz hissediyorum son zamanlarda. Hayır bekle, doğru sözcük bu değil," dedi. "Aslında biraz kırgınım."

Colin'in göğsünü tuhaf bir his kapladı. "Neden kırgınsın?" diye sordu dikkatle.

Penelope omuz silkti. "Beni üzüyorsun. Whistledown konusunda."

"Ama sana bunun nedenini az önce..."

"Hayır, lütfen," dedi Penelope elini yavaşça Colin'in göğsüne bastırarak. "Lütfen bitirmeme izin ver. Benden utandığın için olduğunu düşünüyordum ve bunu göz ardı etmeye çalışıyordum, ama gerçekten bu durum canımı çok acıtıyordu. Seni tanıdığımı düşünüyordum ve tanıdığım insanın benim başarılarımdan böyle utanabileceğine inanamıyordum."

Colin sessizce Penelope'ye bakarak devam etmesini bekledi.

"Ama işin komiği..." Penelope bilge bir gülümsemeyle ona döndü. "İşin komiği sen aslında benden utanmıyormuşsun. Sen de kendin için böyle bir şey istiyormuşsun. Whistledown gibi bir şey. Şimdi saçma geliyor ama rüyalarımın erkeği değilsin diye çok korkmuştum."

"Kimse kusursuz değildir," dedi Colin sessizce.

"Biliyorum." Penelope uzandı ve Colin'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen benim kalbimin kusurlu erkeğisin ve bu çok daha iyi. Her zaman senin hata yapmaz olduğunu düşündüm, hayatın muhteşemdi; endişelerin, korkuların ya da gerçekleşmemiş hayallerin yoktu benim gözümde. Ama bu benim için pek de adil değildi."

"Ben senden asla utanmadım, Penelope," diye fısıldadı Colin. "Asla."

Bir süre sessizlik içinde oturduktan sonra Penelope, "Gecikmiş balayı yapabilir miyiz, diye sormuştum, hatırlıyor musun?" dedi.

Colin başını salladı.

"Neden bunun için Whistledown parasını kullanmıyoruz?"

"Balayının parasını ben ödeyeceğim."

Penelope kibirli bir ifadeyle, "Peki," dedi. "Üç aylık harçlığından ödersin."

Colin ona önce şaşkınlıkla baktı, sonra kahkahalara boğuldu. "Bana cep harçlığı mı vereceksin?" diye sordu yüzüne yayılan sırıtışı engelleyemeyerek.

"Kalem harçlığı," diye düzeltti Penelope. "Böylece günlüklerin üzerinde çalışabilirsin."

Colin, "Kalem harçlığı," diye mırıldandı. "Bunu sevdim."

Penelope gülümsedi ve "Seni seviyorum," dedi.

Colin onun parmaklarını sıktı. "Ben de seni seviyorum."

Penelope başını Colin'in omzuna yaslarken iç geçirdi. "Hayat ne kadar muhteşem değil mi?"

"Öyle, sanırım," dedi Colin. "Gerçekten de öyle."

BÖLÜM 21

Bir hafta sonra, Penelope salonundaki masasında oturmuş Colin'in günlüklerini okuyor ve bir sorusu ya da yorumu olduğunda bunu ayrı bir kâğıda not alıyordu. Colin Penelope'den düzeltme işlerinde yardım etmesini rica etmişti bu da Penelope'yi son derece mutlu etmişti.

Penelope elbette Colin'in bu önemli işi kendisine vermesinden son derece memnundu. Colin onun bakışlarına güvenmiş, onun zeki ve yetenekli olduğunu düşünmüş, yazdıklarını anlayıp daha iyi hale getirebileceğine inanmıştı.

Ama bundan daha mutlu edici bir şey vardı. Penelope'nin yapacak bir şeye, bir projeye ihtiyacı vardı. *Whistledown*'ı bıraktıktan sonraki ilk günlerde boş vakitlerinden zevk alıyordu. On yıldır ilk defa tatil yapıyormuş gibiydi. Deliler gibi okuyordu; satın aldığı ama okumaya fırsat bulamadığı tüm o romanlar artık sıraya girmişti. Ve uzun yürüyüşlere çıkıyor, parkta ata biniyor, Mount Caddesi'ndeki evinin ufak bahçesinde oturup kaynak suyunun tadını çıkarıyor ve yüzünü güneşe dönerek bir süre oturuyordu - güneşin ılıklığını hissedecek kadar uzun ama yanaklarını kahverengiye dönüştürmeyecek kadar kısa bir süre yapıyordu elbette bunu.

Ve sonra da düğün ve bitmez tükenmez detayları tüm vaktini almıştı. Bu yüzden de hayatındaki boşluğu fark edecek çok vakti olmamıştı.

Gazeteyi çıkarırken yazma işi çok da uzun sürmüyordu ama sürekli izleyip dinlemek için uyanık olmak zorundaydı. Ayrıca yazı yazmadığı zamanlarda da yazmak hakkında düşünüyor ya da kullanabileceği akıllıca deyimler bulmaya çalışıyordu.

Bunlar zihnini meşgul ediyordu ve eline tekrar fırsat geçene kadar zihninin meşgul olmasını bu kadar çok özlediğini hiç fark etmemişti.

Günlüklerin ikinci cildinde, 143. sayfada Colin'in bir Toscana eviyle ilgili yazdıklarını inceliyordu ki uşak kapıyı sessizce çalarak içeri girdi.

Penelope kendini tamamen işine vermek istiyordu ve Dunwoody deneme yanılma yoluyla Penelope'nin dikkatini çekmek için birazcık gürültü yapması gerektiğini öğrenmişti.

"Bir ziyaretçiniz var Bayan Bridgerton," dedi uşak.

Penelope gülümseyerek başını kaldırdı. Herhalde kardeşlerinden biri ya da Bridgerton kardeşlerden biriydi. "Gerçekten mi? Kim gelmiş?"

Dunwoody bir adım öne çıkarak Penelope'ye bir kart uzattı. Penelope karta bakınca önce şaşkınlıkla sonra gerilerek inledi. Bej renkli zarif bir kart üzerine klasik siyah harflerle iki sözcük yazılmıştı: Leydi Twombley.

"Cressida Twombley mi? Tanrı aşkına neden geldi ki şimdi?"

Penelope kendini rahatsız hissetmeye başladı. Cressida üzüntü vermek dışında hiçbir amaçla aramazdı. Cressida acı vermek dışında hiçbir amaç için bir şey yapmazdı.

"Evde olmadığınızı söylememi ister misiniz?" diye sordu Dunwoody.

"Hayır," dedi Penelope iç geçirerek. Korkağın teki değildi ve Cressida Twombley de onu bir korkağa çevirememeyecekti. "Onu kabul edeceğim. Şu kâğıtlarımı kaldırmam için biraz süreye ihtiyacım var sadece. Fakat..."

Dunwoody durdu ve Penelope'nin işlerini halletmesini beklerken başını hafifçe kaldırdı.

"Ah, boş ver," diye homurdandı Penelope.

"Emin misiniz Bayan Bridgerton?"

"Evet. Hayır." İnledi. Eli ayağına dolaşmıştı ve Cressida'nın uzun alay listesine bir madde daha eklemek istemiyordu - kadın Penelope'yi aptala çeviriyordu. "Demek istediğim... Eğer on dakika sonra hâlâ burada olursa, *çok önemli bir iş için* beni çağırır mısın? Acil olarak?"

"Sanırım bunu yapabilirim efendim."

"Muhteşem, Dunwoody," dedi Penelope hafifçe gülümseyerek. Belki kolay yolu seçmişti ama konuşma esnasında Cressida'nın gitmesini isteyebileceğinden hiç emin değildi ve bu odada onunla tıkılıp kalmak bu öğleden sonra için istediği en son şeydi.

Uşak başıyla selam vererek çıktı ve Penelope kâğıtlarını topladı, Colin'in günlüğünü kapadı ve rüzgâr kâğıtlarını uçuşturmasın diye onların üstüne koydu. Ayağa kalktı ve kanepeye giderek ortasına oturdu; rahat ve sakin göründüğünü umuyordu.

Sanki Cressida Twombley'in ziyaretinde rahat olunabilirmiş gibi.

Birkaç saniye sonra Dunwoody kadını takdim etti ve Cressida kapıdan içeri girdi. Her zamanki gibi güzel görünüyordu, kafasındaki her bir altın saç teli yerli yerindeydi. Cildi pürüzsüzdü, gözleri ışıl ışıldı, elbisesi son modaydı ve çantasıyla elbisesi mükemmel bir uyum içindeydi.

"Cressida," dedi Penelope. "Seni görmek ne büyük sürpriz." Bu koşullar altında Penelope'nin aklına gelen en hafif sözcük *sürpriz* olmuştu.

Cressida'nın dudakları gizemli bir şekilde yukarı kıvrıldı. "Eminim öyledir," diye mırıldandı.

Penelope zorunlu olduğu için, "Oturmaz mısın?" diye sordu. Bir ömrü kibarca geçirmişti, şimdi durmak zordu. Cressida odadaki en rahatsız sandalyelerden birine yöneldi.

Cressida sandalyenin ucunda oturdu ve Penelope yüz ifadesinden rahatsız olup olmadığını bile anlayamadı. Duruşu son derece zarifti, gülüşü hiç eksilmiyordu ve son derece serinkanlı ve sakin görünüyordu.

"Eminim buraya neden geldiğimi merak ediyorsundur," dedi Cressida.

İnkâr etmek anlamsızdı, Penelope başını salladı.

Sonra Cressida birden sordu: "Evlilik hayatını nasıl buldun?"

Penelope gözlerini kırpıştırdı. "Anlayamadım?"

"Hayatın birdenbire değişmiş olmalı," dedi Cressida.

"Evet," dedi Penelope. "Ama hoş bir değişim bu."

"Hmmm... Evet. Şimdi inanılmaz derecede boş vaktin olmalı. Eminim ne yapacağını bilemiyorsundur."

Penelope'nin tenine bir ürperti yayıldı. "Ne demek istediğini anlayamıyorum," dedi.

"Anlamıyor musun?"

Penelope Cressida'nın gerçekten de bir yanıt beklediğini anlayınca, "Hayır, anlamıyorum," diye karşılık verdi.

Cressida bir süre konuşmadı ama bakışları hain hain parlayarak odada geziniyordu. Penelope'nin az önce başında oturduğu masadaki kâğıtlara takıldı gözü. "O kâğıtlar nedir?" diye sordu.

Penelope'nin bakışları Colin'in günlüğünün altındaki kâğıtlara çevrildi. Cressida'nın bunların özel şeyler olduğunu bilmesine imkân yoktu. Cressida odaya girdiğinde Penelope kanepede oturuyordu. "Benim kişisel belgelerim seni neden ilgilendiriyor, anlayamadım," dedi.

"Ah, hayır, alınma," dedi Cressida, Penelope'ye korkutucu gelen hafif bir kahkaha atarak. "Sadece sohbet konusu açmaya çalışıyordum. İlgilendiğin şeyleri soruyordum."

"Anladım," dedi Penelope sessizliği doldurmaya çalışarak.

Cressida, "Çok iyi bir gözlemciyimdir," dedi.

Penelope kaşlarını kaldırarak merakla kadına baktı.

"Aslında benim gözlem yeteneğim sosyetenin elit çevreleri tarafından iyi bilinir."

"O zaman ben o çevreleri tanımıyorum herhalde," diye mırıldandı Penelope.

Ancak Cressida kendi sözcükleriyle o kadar meşguldü ki Penelope'nin söylediklerini duymadı bile. "Bu nedenle," dedi düşünceli bir sesle. "Birçok insanı Leydi Whistledown olduğuma inandırabildim."

Penelope'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. "O zaman o olmadığını itiraf ediyor musun?" diye sordu dikkatle.

"Ah, bence sen, o olmadığımı biliyorsun zaten."

Penelope nefes alamadığını hissetti. Bir şekilde - nasıl olduğunu kendi de bilemedi - konuşmayı başararak, "Affedersin?" dedi.

Cressida gülümsedi ama yüzündeki mutlu ifade birden zalim ve sinsi bir şeye dönüşmüştü. "Bu yalanı söylediğimde, kaybedemeyeceğimi düşündüm. Ya herkesi Leydi Whistledown olduğuma inandıracaktım ya da Leydi Whistledown'ı yakalamak için böyle davrandığımı söyleyecektim."

Penelope kıpırdamadan sessizlik içinde duruyordu.

"Fakat işler beklediğim gibi gelişmedi. Leydi Whistledown tahminimden çok daha şeytan ve uyanık çıktı." Gözlerini kısarak son derece sinsi bir sesle ekledi: "Son gazete beni herkesin alay konusu haline getirdi."

Penelope nefes bile almaya cesaret edemeden kadını dinliyordu.

"Ve sonra..." diye devam etti Cressida sesini alçaltarak. "Ve sonra sen... Sen! Beni herkesin içinde küçük düşürdün."

Penelope ufacık da olsa rahat bir nefes aldı. Belki de Cressida onun sırrını bilmiyordu. Belki de sadece Penelope yalan söylediğini belirterek onu herkesin içinde küçük düşürdüğü için gelmişti. Ne demişti acaba? Zalimce bir şey söylemişti ama Cressida her bir kelimesini hak ediyordu.

"Başka birinden gelse bu hakarete katlanabilirdim," diye devam etti Cressida sözlerine. "Fakat senin gibi biri... Şey, cevapsız kalamazdı."

"Bana kendi evimde hakaret etmeden önce iyice düşünmeni tavsiye ederim," dedi Penelope alçak sesle. Kocasının arkasına saklanmak hoşuna gitmese de ekledi: "Ben artık bir Bridgerton'um. Onların koruması altındayım."

Penelope'nin uyarısı, Cressida'nın güzel yüzündeki rahatlık maskesinde hiçbir değişim yaratmadı. "Bana tehditler yağdırmadan önce sözümü bitirmemi beklesen iyi edersin."

Penelope onu dinlemek zorunda olduğunu biliyordu. Gözünü kulağını tıkayarak her şey yolundaymış gibi davranmaktansa Cressida'nın bildiklerini dinlemek daha iyiydi. "Devam et," dedi aksi bir şekilde.

"Çok önemli bir hata yaptın," dedi Cressida Penelope'ye işaret parmağını uzatıp sallayarak. "Bana yapılan hakareti asla unutmayacağımı düşünemedin, değil mi?"

"Ne demeye çalışıyorsun, Cressida?" Penelope ağzından çıkan sözcüklerin etkili olmasını istiyordu ama bunlar fısıltıdan öteye geçemiyordu.

Cressida ayağa kalktı ve Penelope'den uzaklaştı, yürürken kalçaları hafifçe hareket ediyordu. "Bakalım tam olarak hatırlayabilecek miyim?" dedi parmaklarıyla çene-

sini sıvazlayarak. "Ah, hayır, hayır, hatırlatma. Eminim hatırlayacağım. Ah, evet işte hatırladım." Penelope'ye döndü. "Senin her zaman Leydi Whistledown'ı sevdiğine inandım. Ama sen sonra - ve hakkını vermeliyim bu çok dramatik bir andı - Leydi Whistledown'ın Cressida Twombley gibi biri çıkarsa bunun seni çok üzeceğini söyledin." Gülümsedi. "Yani ben."

Penelope'nin ağzı kurumuştu. Parmakları titriyordu. Ve teni buz gibi olmuştu.

Çünkü Cressida'ya hakaret ederken ne söylediğini tam olarak hatırlamasa da yanlışlıkla nişan balosunda dağıtılan o son gazetede neler yazdığını hatırlıyordu.

Cressida'nın masaya vurarak önüne attığı gazetede.

Hanımlar ve Beyler, yazarınız Cressida Twombley DEĞİLDİR. Bu kadın ikiyüzlü bir yalancıdan öte bir şey değildir ve yıllarca harcadığım emeğin onun gibi birine mal edilmesi beni çok üzer.

Penelope adı gibi bildiği sözcüklere göz attı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu hiçbir şey anlamamış gibi görünmeye çalışmasının Cressida üzerinde hiç etkisi olmayacağını bilerek.

"Sen bundan daha akıllısın Penelope Featherington," dedi Cressida. "Bildiğimi biliyorsun."

Penelope bu kâğıt parçasına bakarken gözlerini o sözcüklerden ayıramıyordu.

Beni çok üzer.

Çok üzer.

Çok üzer.

Üzer...

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu Cressida ve Penelope onun yüzünü göremese de hain gülümsemesini hissedebiliyordu.

"Sana kimse inanmaz," diye fısıldadı.

"Ben bile inanamıyorum," dedi Cressida abartılı bir kahkaha atarak. "Onca insan arasında sen. Ama belli ki daha derinmişsin ve tüm zekânı görmemizi engellemişsin." Ve fark edilir bir vurguyla ekledi: "Bu dedikoduyu yaymaya başladığımda çığ gibi büyüyeceğini bilecek kadar zekisindir herhalde."

Penelope zihninin karıştığını, dalgalandığını, etrafındaki her şeyin dönmeye başladığını hissetti. Ah Tanrım, şimdi Colin'e ne söyleyecekti? Söylemesi gerektiğini biliyordu ama doğru sözcükleri nasıl bulacaktı?"

"Başta buna kimse inanmayacak," diye devam etti Cressida. "Bu konuda haklıydın. Ama sonra düşünmeye başlayacaklar ve bulmacanın parçaları yavaşça birleşecek. Birileri gazete de okudukları bir yorum yaptığını hatırlayacak. Ya da özel bir ev partisinde senin de bulunduğunu. Ya da Eloise Bridgerton'u gördüklerini hatırlayacaklar, ne de olsa siz ikiniz her şeyi birbirinize anlatmıyor musunuz?"

"Ne istiyorsun?" diye sordu Penelope, düşmanıyla yüzleşmek için başını kaldırdığında sesi alçaktı.

"Ah, işte tam da beklediğim soru." Cressida ellerini arkasında kenetledi ve odanın içinde gezinmeye başladı. "Aslında bunu uzun uzun düşündüm. Hatta buraya gelmeden önce tam bir hafta boyunca buna karar vermeye çalıştım."

Penelope Cressida'nın sırrını bir haftadır biliyor olmasının ve kendinin tüm olanlardan habersiz olmasının verdiği rahatsızlıkla yutkundu.

"Elbette para istediğimi biliyordum," dedi Cressida. "Fakat asıl soru, ne kadar olacağıydı. Kocan bir Bridgerton elbette ve oldukça şişkin fonları vardır ama yine de en büyük çocuk değil ve cebi de bir vikont kadar şişkin olamaz."

"Ne kadar, Cressida?" diye sözünü kesti Penelope. Cressida'nın ona işkence olsun diye lafı uzattığını biliyordu ancak bir an önce bir rakam söyleyebileceği umudunu taşıyordu.

"Sonra fark ettim ki..." diye devam etti Cressida Penelope'nin sorusunu duymazdan gelerek. "Sen de oldukça zengin olmalısın. Salak değilsen elbette - ve sırrını bu kadar uzun süre başarıyla sakladığını düşünürsek, senin hakkında düşündüklerimi yeniden gözden geçirdim ve o kadar da aptal olmadığına karar verdim - tüm bu yıllar boyunca bir servet kazanmış olmalısın. Ve dış görünüşüne bakarsak..." Penelope'nin akşam elbisesine küçümseyerek baktı. " Bu parayı harcamadığın belli. Yani bu paranın gizli bir banka hesabında çekilmeyi beklediği sonucuna varıyorum."

"Ne kadar, Cressida?"

"On bin sterlin."

Penelope nefesini tuttu. "Sen delirmiş olmalısın!"

"Hayır." Cressida gülümsedi. "Sadece çok, çok, çok akıllıyım."

"On bin sterlinim yok benim."

"Bence yalan söylüyorsun."

"Seni temin ederim ki yalan söylemiyorum!" Ve söylemiyordu da. Penelope hesabını son kez kontrol ettiğinde 8,246 sterlini vardı. Faizi de hesaba katarsa birkaç sterlin daha artmış olabileceğini tahmin ediyordu. Bu muazzam bir miktardı ve bir insanı birkaç hayat süresi boyunca mutlu etmeye yeterdi ama on bin sterlin değildi ve Penelope'nin bu parayı Cressida Twombley'e vermeye hiç niyeti yoktu.

Cressida sırıttı. "Bir yolunu bulacağına eminim. Senin paran ve kocanın parası on bin sterlin gibi kıymetsiz bir tutarı toparlamaya yeter."

"On bin sterlin hiç de az bir miktar değil."

"Fonlarını bir araya getirmen ne kadar sürer?" diye sordu Cressida Penelope'nin çıkışını umursamayarak. "Bir gün? İki gün?"

"İki gün mü?" diye haykırdı Penelope. "İki haftada bile halledemem!"

"Aha, o zaman o kadar paran var."

"Hayır, yok!"

"Bir hafta," dedi Cressida sesini yükselterek. "Parayı bir hafta içinde istiyorum."

"Sana para falan vermeyeceğim," diye fısıldadı Penelope, bunu Cressida'dan çok kendi için söylemişti.

"Vereceksin," diye yanıtladı Cressida kendine güvenen bir ses tonuyla. "Eğer vermezsen seni mahvederim."

"Bayan Bridgerton?"

Penelope başını çevirdiğinde kapıda duran Dunwoody'yi gördü.

"İlgilenmeniz gereken acil bir durum var, efendim," dedi. "Çok acil."

"Tam zamanında," dedi Cressida kapıya yönelerek. "Benim buradaki işim bitti." Kapıya yürüdü ve koridora ulaşınca kendi etrafında döndü, böylece Penelope kapı çerçevesinin içindeki o muhteşem vücuda bakmak zorunda kaldı. "Yakında görüşür müyüz?" diye sordu sakin ve masum bir sesle, sanki az önce bir parti daveti ya da bağış balosu hakkında konuşmuşlar gibi.

Penelope sırf ondan kurtulmak için başını hafifçe salladı.

Ama kurtulamamıştı. Ön kapı kapanmış ve Cressida gitmiş olabilirdi ama Penelope'nin sorunları hiçbir yere gitmiyordu.

BÖLÜM 22

Üç saat sonra Penelope hâlâ salonda, kanepede oturuyor, hâlâ boşluğa bakıyor, hâlâ problemlerini nasıl çözeceğini bulmaya çalışıyordu.

Düzeltme: Problem, sadece bir tane.

Penelope'nin sadece bir problemi vardı ama öyle büyüktü ki başka bin derdi olsa daha iyi diyordu.

Penelope saldırgan biri değildi ve en son ne zaman şiddete başvurduğunu hatırlamıyordu bile ancak şu anda Cressida'nın boynunu memnuniyetle kırabilirdi.

Karamsar bir kadercilikle kocasının eve dönmesini bekliyordu; her saniyenin onu gerçeklerin ortaya çıkacağı ana yaklaştığını biliyordu, kocasına her şeyi itiraf edecekti.

Colin *sana söylemiştim*, demezdi. Asla böyle bir şey söylemezdi.

Ama böyle düşünecekti.

Penelope bir an için bile bu konuyu Colin'den saklamayı düşünmemişti. Cressida'nın tehditleri kocasından saklayabileceği bir şey değildi ve dahası Penelope'nin Colin'in yardımına ihtiyacı vardı.

Ne yapması gerektiğini henüz bilemiyordu ama ne olursa olsun bunu tek başına nasıl yapacağını bilmiyordu.

Fakat emin olduğu bir şey vardı: Cressida'ya para ödemek istemiyordu. Cressida'nın on bin sterlinle yetine-

ceğini hiç sanmıyordu, daha fazla alabileceğini biliyordu çünkü. Penelope eğer şimdi pes ederse hayatı boyunca Cressida'yı beslemek zorunda kalırdı.

Yani Cressida Twombley bir hafta sonra tüm dünyaya Penelope Featherington Bridgerton'un meşhur *Leydi Whistledown* olduğunu söyleyebilirdi.

Penelope iki tercihi olduğunu düşündü. Ya yalan söyleyip Cressida'nın budala olduğunu iddia eder ve herkesin buna inanmasını beklerdi ya da Cressida'nın hilesini ona karşı çevirecek bir yol bulurdu.

Ama hayatı üzerine yemin edebilirdi ki bunu nasıl yapabileceğini dahi bilmiyordu.

"Penelope?"

Colin'in sesi. Penelope kendini onun kollarına atmak istiyordu ama bir yandan da arkasına bile dönmeye cesareti yoktu.

"Penelope?" Colin'in sesi artık endişeliydi, odayı geçerken adımlarını hızlandırdı. "Dunwoody, Cressida Twombley'in burada olduğunu söyledi."

Colin Penelope'nin yanına oturdu ve yanağını okşadı. Penelope kafasını çevirince, Colin karısının gözlerinin kenarlarının endişeyle kırıştığını, dudaklarının ismini söylemek için aralandığını gördü.

İşte o an Penelope ağlamaya başladı.

Colin'i görene kadar kendini tutmayı başarması ne kadar ilginçti. Ama artık Colin burada olduğuna göre, başını onun omzuna gömüp hıçkıra hıçkıra ağlayabilirdi.

Sanki Colin sadece varlığıyla bile tüm sorunları çözecekmiş gibi geliyordu Penelope'ye.

"Penelope?" diye sordu Colin. Sesi yumuşak ve endişeliydi. "Ne oldu? Sorun nedir?"

Penelope sadece başını iki yana salladı, kelimeleri bulmak, konuşacak cesareti elde etmek, gözyaşlarını durdurmak için buna ihtiyacı vardı.

"Sana ne yaptı?"

"Ah, Colin," dedi ve cesaretini toplayarak Colin'in yüzüne bakmaya çalıştı. "Biliyor."

Colin'in beti benzi attı. "Nasıl?"

Penelope burnunu çekerek elinin tersiyle burnunu sildi. "Benim hatam," diye fısıldadı.

Colin gözlerini Penelope'den ayırmadan mendilini ona uzattı. "Senin hatan değil," dedi sertçe.

Penelope üzgün bir şekilde gülümsedi. Bu sert ses tonunun Cressida için olduğunu biliyordu ama bunu kendi de hak ediyordu. "Hayır," dedi sesi suçluluk hissiyle titrerken. "Öyle. Tam da senin söylediğin gibi oldu. Ne yazdığıma dikkat etmiyordum. Faka bastım."

"Ne yaptın?" diye sordu Colin.

Penelope, Cressida'nın gelişiyle başlayıp para isteğiyle bitirerek her şeyi anlattı. Yanlış sözcük seçiminin onu mahvedeceğini itiraf etti ama bu ironik değildi çünkü gerçekten de çok üzülüyordu.

Ama konuştuğu tüm zaman boyunca Penelope Colin'in uzaklaştığını hissetti. Penelope'yi dinliyordu ama orada değil gibiydi. Kocaman açılmış gözlerinde tuhaf, dalgın bir bakış vardı.

Colin bir şey planlıyordu. Penelope bundan emindi.

Bu, Penelope'yi korkuttu.

Ve bu Penelope'yi ona hayran bıraktı.

Ne planlıyorsa, ne düşünüyorsa, hepsi Penelope içindi. Penelope aptallığının Colin'i böyle bir ikileme düşürmesine çok üzülmüştü ama Colin'i düşünürken izlediğinde duyduğu heyecan hissine de engel olamıyordu.

"Colin?" diye sordu tereddütle. Konuşmasını bir dakika önce tamamlamıştı ve Colin hâlâ tek kelime etmemişti.

"Ben her şeyin çaresine bakacağım," dedi. "Senin endişelenmeni istemiyorum."

"Bunun mümkün olmadığını biliyorsun," dedi Penelope titreyen sesiyle.

Colin neredeyse korkutucu bir sesle, "Evlilik yeminimi ciddiye almalısın," dedi. "Seni sevmeye ve korumaya yemin ettim, unutma."

"Bırak ben de yardım edeyim," dedi Penelope hızlıca. "Bunun üstesinden birlikte gelelim."

Colin'in dudağının köşesi hafifçe kalkarak bir gülümsemeye dönüştü. "Bir çözümün var mı?"

Penelope başını iki yana salladı. "Hayır. Bütün gün bunu düşündüm ve bilmiyorum... Ancak..."

"Ancak ne?" diye sordu Colin kaşlarını kaldırarak.

Penelope'nin dudakları aralandı, sonra kapandı ve sonra yeniden aralandı. "Leydi Danbury'den yardım mı istesem acaba?"

"Cressida'ya para vermesini mi isteyeceksin?"

Colin'in ses tonundan bunun ciddi bir soru olmadığı anlaşılıyorsa da Penelope, "Hayır," diye yanıtladı. "Ondan *ben* olmasını isteyeceğim."

"Anlamadım?"

"Zaten herkes onun Leydi Whistledown olduğunu düşünüyor," diye açıkladı Penelope. "En azından birçok insan. Eğer bir duyuru yaparsa..."

"Cressida anında tersini ispatlar," diyerek araya girdi Colin.

"Leydi Danbury karşısında Cressida'ya kim inanır ki?" Penelope ciddi bakışlarla Colin'e döndü. "Herhangi bir konuda ben Leydi Danbury'ye karşı gelmeye cesaret edemem. Eğer Leydi Whistledown'ın kendisi olduğunu söylerse herhalde buna ben bile inanırım."

"Leydi Danbury'nin senin için yalan söyleyebileceğini nereden biliyorsun?"

"Şey," dedi Penelope alt dudağını ısırarak. "Benden hoşlanıyor."

"Senden hoşlanıyor mu?" diye tekrarladı Colin.

"Gerçekten de öyle. Özellikle de Cressida'dan benim kadar nefret ettiği için bana yardım edebileceğini düşünüyorum."

"Sana duyduğu sevgi sayesinde herkese yalan söyleyebileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Colin şüpheyle.

Penelope koltuğunda kıpırdandı. "Denemeye değer."

Colin sert hareketlerle kalkarak pencereye yürüdü. "Ona gitmeyeceğine söz ver."

"Ama..."

"Bana söz ver."

"Söz veriyorum," dedi Penelope. "Ama..."

Colin, "Aması yok," dedi. "Eğer ihtiyaç duyarsak Leydi Danbury'ye gideriz ama ben başka bir şeyler düşünme şansımı kullanmak istiyorum... Başka bir yolu olmalı."

"Bir haftamız var," dedi Penelope yumuşakça ama kendi sözlerini yatıştırıcı bulmadı ve Colin'in de bulduğunu hiç sanmıyordu.

Colin arkasını döndü, yüzü bir asker kadar ciddiydi. Kapıya yönelerek, "Geri geleceğim," dedi.

"Ama nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Penelope ayağa sıçrayarak.

Colin bir eli kapı kolunda, "Düşünmem gerek," dedi.

"Benimle burada düşünsen olmaz mı?" diye fısıldadı Penelope.

Colin'in yüzü yumuşadı ve Penelope'nin yanına gitti. Penelope'nin adını mırıldandı ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Seni seviyorum," dedi yavaşça. "Her şeyimle, tüm benliğimle seni seviyorum."

"Colin..."

"Seni geçmişimle ve geleceğimle seviyorum." Eğilerek Penelope'yi yumuşakça dudaklarından öptü. "Doğacak çocuklarımız ve birlikte geçireceğimiz yıllar için seni seviyorum. Her bir gülüşümde ve senin her bir gülüşünde seni seviyorum."

Penelope yakınındaki bir koltuğa yığıldı.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı Colin. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Penelope gözlerini kapatıp yanaklarını Colin'in ellerine sürterken başını salladı.

"Yapmam gereken işler var," dedi Colin. "Ve eğer seni düşünürsem, ağlamana üzülürüm, üzülüp üzülmediğini merak ederim, konsantre olamam."

"Ben iyiyim," dedi Penelope. "Sana söyledim ya, artık iyiyim."

Colin, "İşleri yoluna koyacağım," dedi. "Sen sadece bana güven."

Penelope gözlerini açtı. "Hayatım pahasına."

Colin gülümsedi ve Penelope onun söylediklerinin doğru olduğunu anladı. Her şey yoluna girebilirdi. Belki bugün, belki yarın değil ama yakında. Colin'in gülüşünün olduğu bir dünyada felaketler barınamazdı.

"Oraya kadar geleceğini sanmam," dedi Colin ayrılmadan önce Penelope'nin yanağını son bir kez okşayarak. Kapıya döndü ve tokmağı tuttuğu anda Penelope'ye baktı. "Bu gece kardeşimin partisi var, unutma."

Penelope inledi. "Gitmesek olmaz mı? Yapmak istediğim en son şey insanların içine çıkmak."

"Gitmeliyiz," dedi Colin. "Daphne sık sık parti vermez ve eğer gitmezsek bize darılır."

"Biliyorum," dedi Penelope iç geçirerek. "Biliyorum. Şikâyet ettiğim zaman bile biliyordum. Üzgünüm."

Colin çarpık gülümseyişiyle, "Sorun değil," dedi.

Penelope gülümseyerek Colin'e karşılık vermeye çalıştı.

"Geri geleceğim," dedi Colin.

"Nereye..." diye söze başladı Penelope ama sonra kendini tuttu. Colin o an, sorularla karşılaşmak istemiyordu.

Ama Colin onu şaşırtarak yanıtladı, "Ağabeyimi görmeye," dedi.

"Anthony mi?"

"Evet."

Penelope cesaret verici bir onaylamayla mırıldandı. "Git. Ben iyiyim." Bridgertonlar hep diğer Bridgertonlar'dan güç alırlardı. Eğer Colin ağabeyine ihtiyaç duyduğunu düşünüyorsa, gecikmeden oraya gitmeliydi.

"Daphne'nin balosu için hazırlanmayı unutma," diye hatırlattı Colin.

Colin odadan çıkarken Penelope onu izledi ve gönülsüzce el salladı.

Sonra gidişini izlemek için pencereye gitti ama Colin görünmedi. Arka kapıdan doğrudan ahıra gitmiş olmalıydı. Pencerenin pervazına yaslanarak iç geçirdi. Onu son bir kez daha görmeyi ne kadar çok istediğini yeni fark ediyordu.

Keşke Colin'in ne planladığını bilseydi.

Keşke bir planı olduğundan emin olabilseydi.

Fakat Penelope aynı zamanda kendini oldukça rahatlamış hissediyordu. Colin bunu halledecekti. Halledeceğini söylemişti ve Colin asla yalan söylemezdi.

Leydi Danbury'ye başvurma planının mükemmel olmadığını biliyordu ama Colin daha iyi bir fikirle gelene kadar ne yapabilirlerdi ki?

Penelope şimdilik bunları zihninden atmaya çalıştı. Çok gergin ve yorgundu ve şimdi yapması gereken gözlerini kapatıp kocasının zümrüt yeşili gözleri ve ışıltılı gülüşünü düşünmekti.

Yarın.

Colin'e bu sorunu çözmede yarın yardım edebilirdi.

Bugün dinlenecekti. Şekerleme yapıp uykuya dalmak için dua edebilir ve Cressida'nın orada olacağını, onun bir yanlış hamlesini bekleyeceğini bile bile, bu akşam tüm sosyeteyle nasıl yüzleşeceğini düşünebilirdi.

On küsur yıl sadece evde kalmış Penelope Featherington olduğuna herkesi inandırmış birinin, rol yapmaya ve gerçek hislerini gizlemeye alışık olacağı düşünülebilirdi. Ama bu Penelope'nin gizli yaşamı güvenliyken geçerliydi. Artık her şey farklıydı.

Penelope kanepeye kıvrıldı ve gözlerini kapadı.

Artık her şey farklıydı ancak bu her şeyin daha kötü olacağı anlamına gelmiyordu, değil mi?

Her şey iyi de olabilirdi. Olabilirdi. Değil mi?

Colin ağabeyinin evine at arabasıyla gitme kararından pişmanlık duymaya başlıyordu.

Yürümek istiyordu - ayaklarını, bacaklarını ve kaslarını çılgınca kullanmak adına bu, öfkesini dışa vurabileceği en kabul edilebilir yol gibi görünüyordu. Fakat içinde bulundukları durumu düşününce en yavaş arabanın bile kendisini Mayfair'e bir çift ayaktan daha hızlı götüreceğine karar vermişti.

Fakat şimdi duvarlar üstüne geliyor ve hava onu boğuyordu, hem yolu tıkayan şu ters dönmüş koca süt arabası da neyin nesiydi böyle?

Colin başını kapıdan çıkardı ve daha ne kadar bekleyeceklerini anlamaya çalıştı. Manzarayı görünce, "*Yüce Tanrım,*" diye mırıldandı. Kırık camlar caddeyi kaplamış, sütler yola saçılmıştı. Colin kimin daha yüksek sesle kişnediğini bilemedi - hâlâ arabaya koşulu olan atlar mı, yoksa elbiseleri süt içinde kalmış olan kaldırımdaki kadınlar mı.

Colin arabadan atlayarak yardım etmek için ilerledi ama kısa sürede anlaşıldı ki o yardım etse de etmese de Oxford Caddesi daha bir saat kullanılamayacaktı. Süt arabasına bağlı atların iyi olup olmadığını kontrol ettikten sonra sürücüsüne yayan devam edeceğini söyledi ve yürümeye başladı.

Yolda gördüğü herkese dik dik bakmaya başladı; insanlar onun düşmanca bakışlarını görüp irkildiğinde tuhaf bir zevk alıyordu. Neredeyse kavga etmek için birinin bakışlarına sözle karşılık vermesini dileyecekti. Şu anda öldürmek istediği tek kişinin Cressida Twombley olması önemli değildi; işe buradan bakınca herkes iyi bir hedef olabilirdi.

Öfkesi onu dengesizleştiriyor, mantıksızlaştırıyordu. Kendi olmaktan çıkıyordu.

Penelope, Cressida'nın tehditlerinden bahsettiğinde kendine ne olduğunu bilmiyordu. Bu öfkeden, nefretten daha ötesiydi. Bu damarlarında dolaşan, teninin altında atan fiziksel bir şeydi.

Birine vurmak istiyordu.

Tekmeler atmak, duvarları yumruklamak istiyordu.

Penelope o gazeteyi çıkardığında öfkelenmişti. Aslında o zaman, daha fazla sinirlenemeyeceğini düşünmüştü.

Yanılıyordu.

Ya da belki bu başka türlü bir öfkeydi. Biri âşık olduğu kişiyi incitmeye çalışıyordu.

Colin buna nasıl müsamaha gösterirdi? Bunun olmasına nasıl izin verirdi?

Cevap basitti. Veremezdi.

Bunu durdurmalıydı. Bir şeyler yapmak zorundaydı.

Hayatında rahat, başkalarının soytarılıklarına gülünerek geçen yılların ardından, artık Colin'in harekete geçme zamanıydı.

Başını kaldırdığında Bridgerton Malikânesi'ne geldiğini

görerek şaşırdı. Artık buranın kendi evi gibi görünmemesi ne kadar ilginçti. Burada büyümüştü ama burası kesinlikle ağabeyinin eviydi.

Kendi evi Bloomsbury'deydi. Evi Penelope'yle yaşadığı yerdi.

Penelope'nin olduğu her yer ev olabilirdi.

"Colin?"

Colin arkasını döndü. Anthony kaldırımdaydı, herhalde bir işini halletmiş ya da bir randevudan dönüyordu.

Anthony başıyla kapıyı işaret etti. "Çalmayı planlıyor muydun?"

Colin boş gözlerle ağabeyine baktı, sonra fark etti ki kimbilir ne kadar zamandır merdivenlerin başında dikiliyordu.

"Colin?" dedi tekrar ağabeyi, kaşlarını endişeyle kaldırarak.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi Colin. Tüm söylemesi gereken buydu.

Hizmetçisi Colin'den bir not getirdiğinde Penelope çoktan balo için hazırlanmıştı.

"Dunwoody bunu ulaktan almış," dedi hizmetçi kız selam verip Penelope'yi notu okuması için odada yalnız bırakmadan önce.

Penelope eldivenli parmağını zarfın kıvrımına soktu ve zarfı açarak içinden bir kâğıt çıkardı. Kâğıdın üzerindeki yazı, günlüğünde yaptığı düzeltmeler yüzünden artık çok iyi tanıdığı, Colin'in el yazısıydı.

Baloda buluşalım. Lütfen Beş Numara'ya git. Annem, Eloise ve Hyacinth Hastings Malikânesi'ne giderken sana eşlik edecekler.
Tüm aşkımla, Colin

Muhteşem günlük yazıları yazan biri için çok da iyi bir metin değil, diye düşündü Penelope gülümseyerek.

Ayağa kalkarak ipek elbisesini düzeltti. Cesaretlenmek adına en sevdiği renklerden birini - petrol yeşilini - seçmişti. Saçları gevşekçe topuz yapılmış, yüzünün güzelliğini açığa çıkarmıştı ve hizmetçisi, Penelope'nin ne olduğunu bile sormaya korktuğu bir maddeyle saçlarını taramış ve aralara böylece kızıllar katmıştı.

Elbette kızıl saç pek moda değildi ama Colin bir keresinde mum ışığının Penelope'nin saçında yarattığı renkleri sevdiğini söylediğinden Penelope bu kez modayla aynı tarafta durmayacaktı.

Aşağı indiğinde araba onu bekliyordu ve sürücü de Beş Numara'ya gitme emrini almıştı bile.

Colin her şeyin çaresine bakmıştı. Penelope neden şaşırdığına pek emin değildi; Colin detayları unutan bir erkek değildi ki. Ama bugün kafası meşguldü. Bu emri Penelope de verebilecekken onca işinin arasında arabacıya Beş Numara'ya gitmesi için emir bile göndermişti.

Bir şey planlıyor olmalıydı. Ama ne? Cressida Twombley'i tutuklatıp onu uzak kolonilerden birine mi sürdürecekti?

Hayır, bu fazla dramatik kaçardı.

Belki de onun bir sırrını bulmuştu, karşı şantaja başvuracaktı. Sessizliğe karşı sessizlik.

Araba Oxford Caddesi'nden ilerlerken Penelope onaylayıcı bir ifadeyle başını salladı. Yanıt bu olmalıydı. Colin son derece şeytani ve zekice bir açık bulmuş olmalıydı. Ama bu kadar kısa süre içinde Cressida hakkında ne öğrenmiş olabilirdi? Leydi Whistledown olarak geçirdiği yıllar içinde Penelope, Cressida'nın adı geçen bir skandalı hiç duymamıştı.

Cressida zalimdi ve aşağılıktı ama asla sosyete kurallarının dışına çıkmamıştı. Yaptığı en delice şey, Leydi Whistledown olduğunu iddia etmesiydi.

Araba Mayfair'e doğru güneye döndü ve birkaç dakika sonra Beş Numara'nın önünde durdu. Eloise camdan bakıyor olmalıydı çünkü merdivenleri koşarak inmeye başlamıştı ve arabacı zamanında durmamış olsa ona çarpması kaçınılmazdı.

Eloise arabacının kapıyı açmasını sabırsızlıktan zıplayarak geçirdi; aslında o kadar sabırsız görünüyordu ki Penelope onun arabacıyı kenara iterek kapıyı bizzat açmaya çalışmamasına şaşırdı. En sonunda sürücünün uzattığı yardım elini görmezden gelen Eloise arabaya atladı, bu arada elbisesine basıp neredeyse yere yuvarlanıyordu. Kendini içeri attıktan sonra sağına soluna bakındı, yüzü heyecandan kızarmıştı ve kapıyı öyle bir kapattı ki neredeyse sürücünün burnunu da beraberinde götürecekti.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Penelope ona yalnızca baktı. "Ben de sana aynısını sorabilir miyim?"

"Sen mi? Neden?"

"Çünkü aceleden neredeyse arabaya yapışıyordun!"

"Ah," dedi Eloise umursamayarak. "Bunun için suçlayacağın tek kişi sensin."

"Ben mi?"

"Evet, sen! Neler olduğunu bilmek istiyorum. Ve bu gece öğrenmem lazım."

Penelope, Colin'in kardeşine Cressida'nın şantajını anlatmayacağından emindi, tabii eğer Eloise'in Cressida'yı öldüresiye boğmasını istemiyorsa. "Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi.

"Anlamak zorundasın!" diye ısrar etti Eloise, eve doğru bir bakış atarak. Ön kapı açılıyordu. "Aman ne hoş. Annem ve Hyacinth geliyorlar bile. Söyle hadi!"

"Neyi söyleyeyim?"

"Colin'in neden hepimize tuhaf derecede esrarengiz bir not yazıp zamk gibi sana yapışıp kalmamızı istediğini."

"Öyle mi yaptı?"

"Evet, ayrıca zamk sözcüğünün altını çizdiğini de belirtmek isterim."

"Ben de burada vurgunun sana ait olduğunu sanıyordum," dedi Penelope ifadesizce.

Eloise yüzünü buruşturdu. "Penelope bu benimle dalga geçmek için hiç de uygun bir zaman değil."

"Ne zaman uygun olur?"

"Penelope!"

"Pardon, kendimi tutamadım."

"Notun neyle ilgili olduğunu biliyor musun?"

Penelope başını iki yana salladı. Kendine bunun tamamen yalan olmadığını söylüyordu. Colin'in bu akşam için ne planladığını gerçekten bilmiyordu.

Tam o sırada kapı açıldı ve içeri Hyacinth girdi. "Penelope," dedi büyük coşkuyla. "Neler oluyor?"

"Bilmiyor ki," dedi Eloise.

Hyacinth ablasına kızgın bir bakış attı. "Ben de neden gizlice erkenden geldin diyordum."

Violet başını içeri uzattı. Penelope'ye, "Tartışıyor musunuz?" diye sordu.

"Birazcık," diye yanıtladı Penelope.

Violet Hyacinth'in yanına, Penelope ve Eloise'in karşısına oturdu. "Pekâlâ... Colin sana zamk gibi yapışmamızı söylerken ne demek istiyordu?"

"Bilmediğime eminim."

Violet'in gözleri, Penelope'nin dürüstlüğünü ölçer gibi kocaman açıldı. "Özellikle vurgulamış. Zamk kelimesinin altını bile çizmiş, biliyor musun?"

Penelope, "Biliyorum," derken Eloise aynı anda, "Ben söyledim," dedi.

"Altını iki kere çizmiş," diye ekledi Hyacinth. "Eğer mürekkebi daha koyu olsaydı, eminim sokağa çıkıp bir at kesmek zorunda kalırdım."

"Hyacinth!" diye bağırdı Violet.

Hyacinth sadece omuz silkti. "Bunların hepsi son derece ilgi çekici."

"Aslında," dedi Penelope konuyu değiştirmek niyetiyle. "Asıl merak ettiğim, Colin ne giyecek?"

Bu, hepsinin dikkatini çekti.

"Evden akşam kıyafetleriyle ayrıldı," diye açıkladı Penelope. "Ve geri gelmedi. Daphne'nin balo için smokinden daha azını kabul edeceğini hiç sanmam."

"Anthony'den bir şey ödünç alır," dedi Eloise umursamazca. "Bedenleri aynı nasıl olsa. Aslında Gregory'ninki de aynı. Sadece Benedict farklı."

"O on santim daha uzun," dedi Hyacinth.

Penelope bir yandan camdan dışarı bakarken, bir yandan da ilgileniyormuş gibi başını salladı. Yavaşladılar, herhalde sürücü Grosvenor Caddesi'ni dolduran arabaların arasından sıyrılmanın yollarını arıyordu.

"Bu gece kaç kişinin gelmesi bekleniyor?" diye sordu Penelope.

"Sanırım beş yüz kişi davet edildi," diye yanıtladı Violet. "Daphne sıklıkla parti vermez ama açığı partinin büyüklüğüyle kapatıyor."

"Ben..." diye homurdandı Hyacinth. "Kalabalıktan nefret ediyorum. Bu gece rahat bir nefes alamayacağım."

"İyi ki sen benim küçük çocuğumsun," dedi Violet bezgin bir ilgiyle. "Eminim senden sonra bana hiç enerji kalmazdı."

"O zaman keşke ben en büyük olsaydım," dedi Hyacinth hınzır bir gülüşle. "Bütün ilgi benim üstümde olurdu. Tabii serveti de unutmamalı."

"Senin servetin de pek az sayılmaz," dedi Violet.

"Ayrıca her zaman ilgi odağı olmanın bir yolunu bulursun," diye dalga geçti Eloise.

Hyacinth sadece sırıttı.

"Biliyor musun?" dedi Violet, Penelope'ye dönerek. "Bu gece bütün çocuklarım davete gelecek. Hepimizin en son ne zaman bir arada olduğunu hatırlamıyorum bile."

"Peki ya doğum günün?" dedi Eloise.

Violet başını iki yana salladı. "Gregory üniversiteden ayrılamamıştı ki."

Hyacinth şaka yollu, "Boy sırasına göre dizilip şarkı söylememiz gerekmiyor, değil mi?" dedi. "Hayal edebiliyorum: *Şarkı söyleyen Bridgertonlar.* Sahnede servet kazanırdık."

"Bu akşam havandasın," dedi Penelope ona.

Hyacinth omuz silkti. "Zamka dönüşmeye hazırlıyorum kendimi. Bu süreç zihinsel olarak hazırlanmayı gerektiriyor."

"Yapışkan bir zihin yapısı mı?" diye sordu Penelope yavaşça.

"Kesinlikle."

Eloise annesine, "Bunu bir an önce evlendirmeliyiz," dedi.

"Önce sen," diye cevabı yapıştırdı Hyacinth.

Eloise esrarengiz bir şekilde, "Çalışmalarım sürüyor," dedi.

"Ne?" Aynı hece aynı anda üç kişinin birden ağzından çıkmıştı.

"Tüm söyleyeceğim bu." Eloise bunu öyle bir sesle söylemişti ki herkes onun başka bir şey söylemeyeceğini anlamıştı.

Hyacinth annesi ve Penelope'yi temin ederek, "Ben bu işin peşini bırakmam," dedi.

"Eminim yaparsın," diye yanıtladı Violet.

Penelope Eloise'e döndü. "Hiç şansın yok."

Eloise çenesini kaldırdı ve camdan dışarı baktı. "Geldik," dedi.

Dört hanım sürücünün kapıyı açmasını bekledi, sonra teker teker arabadan indiler.

"Tanrım," dedi Violet mutlulukla. "Daphne gerçekten iyi iş çıkarmış."

Şöyle durup bakmamak mümkün değildi. Hastings Malikânesi'nin tamamı ışıl ışıldı. Her pencere mumlarla aydınlatılmış, dışarıdaki duvarlara şamdanlar yerleştirilmiş, bir uşaklar ordusu arabalardan inenleri karşılıyordu.

"Leydi Whistledown'ın burada olmaması ne kötü," dedi Hyacinth ilk defa neşesini kaybederek. "Buna bayılırdı."

"Belki de buradadır," dedi Eloise. "Hatta büyük ihtimalle burada."

"Daphne Cressida Twombley'i davet etmiş mi?" diye sordu Violet.

"Eminim davet etmiştir," dedi Eloise. "Onun Leydi Whistledown olduğunu düşündüğümden değil ama."

"Bence bunu artık kimse düşünmüyor zaten," dedi Violet ilk basamağa adım atarken. "Gelin kızlar, gece bizi bekliyor."

Hyacinth annesine eşlik etmek için öne adım atarken, Eloise de Penelope'nin yanında yürümeye başladı.

"Havada sihir var sanki," dedi Eloise sanki daha önce hiç Londra balosu görmemiş gibi etrafına bakarak. "Hissediyor musunuz?"

Penelope etrafına bakmakla yetindi, ağzını açarsa tüm sırlarını ortaya dökeceğinden korkuyordu. Eloise haklıydı.

Bu gece havada tuhaf bir elektrik vardı, fırtınadan önceki gibi sessizlik hâkimdi.

"Sanki bir dönüm noktası gibi," diye cıvıldadı Eloise. "Sanki insanın hayatı bir gecede değişiverecekmiş gibi geliyor."

"Ne demeye çalışıyorsun Eloise?" diye sordu Penelope, arkadaşının bakışlarından telaşlanmıştı.

"Hiçbir şey," dedi Eloise omuz silkerek. Ama kolunu Penelope'nin koluna dolarken dudaklarında gizemli bir gülümseyiş belirmişti. "Hadi gidelim. Gece bizi bekler."

BÖLÜM 23

Penelope Hastings Malikânesi'ne resmi partiler ve sıradan ziyaretler dışında birkaç kez gitmişti, fakat eski binanın hiç bu akşamki kadar hoş - ya da sihirli - göründüğünü hatırlamıyordu.

O ve Bridgerton kadınları partiye ilk varanlar arasındaydı; Leydi Bridgerton aile üyelerinin partilere geç varmasının yakışık almadığını söylerdi. Erken gelmek iyiydi; Penelope kalabalıklar arasında itilip kakılmadan evin dekorasyonunu inceleyebilecekti.

Daphne geçen yıl düzenlediği Mısır balosu ve ondan önceki sene düzenlediği Grek balosundan farklı olarak bu yılki balo için bir konu seçmemişti. Bunun yerine sadelikte karar kılmış gibi görünüyordu. Duvarlar ve masalarda gecenin karanlığında kıpırdaşan mumlar, tavanda asılı muazzam avizelerin gölgelerini oynaştırıyordu. Pencereler ışıltılı, gümüş rengi kumaşlarla sarmalanmıştı, aynı perilere yakışacak kumaşlardı bunlar. Uşaklar bile kıyafetlerini değiştirmişlerdi. Penelope Hastings uşaklarının normalde mavi ve altın rengi giydiklerini biliyordu ama bugün mavilerin yanında gümüşler vardı.

Bir kadın kendini burada bir peri masalındaki prenses gibi hissedebilirdi.

"Acaba ne kadara mal olmuştur?" diye sordu Hyacinth gözleri kocaman açılmış bir halde.

"Hyacinth!" diye bağırdı Violet, kızın kolunu dürterek. "Böyle şeyleri sormak kabalıktır, biliyorsun."

"Sormadım ki," dedi Hyacinth. "Sadece merak ettim. Ayrıca burası Daphne'nin evi."

"Ablanın Hastings Düşesi olduğunu unutma lütfen," dedi Violet. "Onun da belli sorumlulukları var. Bu gerçeği de hatırlasan iyi edersin."

Hyacinth kolunu annesinin koluna dolayarak kadının elini hafifçe sıktı. "Fakat sence onun benim ablam olduğunu hatırlamak daha önemli değil mi?"

"Kız haklı," dedi Eloise gülümseyerek.

Violet iç geçirdi. "Hyacinth sen beni öldüreceksin."

"Hayır," diye yanıtladı Hyacinth. "Gregory yapacak onu."

Penelope kendini, kahkahasını tutmaya çalışırken buldu.

Eloise boynunu çevirerek, "Colin daha gelmedi mi?" diye sordu.

"Gelmedi mi?" Penelope salona göz attı. "Bu çok şaşırtıcı."

"Sen gelmeden önce burada olacağını söylemiş miydi?"

"Hayır," diye yanıtladı Penelope. "Ama nedense burada olacağını düşünmüştüm."

Violet onun kolunu okşadı. "Eminim birazdan burada olur Penelope. Ve neden yanından ayrılmamamız konusunda ısrar ettiğini de böylece öğrenmiş oluruz." Gözleri bir an telaşla parıldadı. "Bu yanında olmaktan memnun olmadığımız anlamına gelmiyor elbette. Seninle birlikte olmaktan çok hoşlandığımızı biliyorsun."

Penelope ona samimi bir gülümseyişle, "Biliyorum. Ben de aynı şeyi hissediyorum," dedi.

Karşılama sırasında önlerinde sadece birkaç kişi vardı, bu yüzden Daphne ve eşi Simon'la görüşmek için çok beklemediler.

Daphne diğer misafirlerin kendini duyamayacağından emin olduktan sonra, "Colin'e neler oluyor?" diye sordu.

Soru çoğunlukla ona yöneltildiği için Penelope kendini yanıt vermek zorunda hissetti. "Bilmiyorum."

"Sana da not gönderdi mi?" diye sordu Eloise.

Daphne başını salladı. "Penelope'ye göz kulak olmamızı yazmış."

"Daha da kötü olabilir," dedi Hyacinth. "Ona zamk gibi yapışmalıyız." Öne eğildi. "Zamk sözcüğünün altını çizmiş."

"Ben de size yük olmadığımı düşünüyordum," dedi Penelope muzipçe.

"Ah, hiç de olmuyorsun," dedi Hyacinth telaşla. "Ama zamk lafının pek eğlenceli bir tarafı var. İnsanın dudakları pek komik oluyor söylerken, sence de öyle değil mi? Zamk. Zammmmmk."

"Bana mı öyle geliyor," dedi Eloise. "Yoksa bu kız aklını mı kaçırdı?"

Hyacinth omuz silkerek onu duymazdan geldi. "İşin bir de dramatik yönü var. Kendimi büyük bir casusluk örgütünün parçası gibi hissediyorum."

"Casusluk mu?" diye inledi Violet. "Tanrı bize yardım etsin."

Daphne abartılı hareketlerle öne eğildi. "Şey, bize dedi ki..."

Simon kısaca, "Bu bir yarışma değil, canım," dedi.

Daphne annesi ve kardeşlerine dönmeden önce Simon'a sinirli bir bakış attı. "Bize onu Leydi Danbury'den uzak tutmamızı söyledi."

"Leydi Danbury!" diye haykırdı hepsi.

Colin'in, ihtiyar kontesten uzak durmasını söylemesinin nedenini pekâlâ bilen Penelope dışında herkes bağırmıştı. Leydi Danbury'den yalan söyleyerek Leydi Whistledown olduğunu ilan etmesini rica etme planından daha iyi bir şey bulmuş olmalıydı Colin.

Çifte şantaj teorisi gerçekleşmiş olmalıydı. Başka ne olabilirdi ki? Colin, Cressida hakkında korkunç bir sır öğrenmiş olmalıydı.

Penelope zevkten ürperdiğini hissetti.

"Oysa ben Leydi Danbury'yle iyi arkadaş olduğunuzu sanıyordum," dedi Violet ona.

Penelope, "Öyleyim," dedi şaşırmış görünmeye uğraşarak.

"Bu çok tuhaf," dedi Hyacinth parmağını çenesine vurarak. "Bu son derece tuhaf."

"Eloise," dedi Daphne birden. "Bu akşam çok sessizsin."

Eloise'in gözü dalmıştı - ya da Daphne ve Simon'un arkasındaki bir şeye gözü takılmıştı. "Hmmm?" dedi. "Sanırım söyleyecek bir şey bulamadığım için."

"Senin mi söyleyecek şeyin yok?" dedi Daphne şüpheyle.

Hyacinth, "Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum," dedi.

Penelope de Hyacinth'le aynı fikirdeydi ama bunu kendine saklamayı tercih etti. Eloise'in bir konu hakkında fikir beyan etmemesi pek görülen bir şey değildi, özellikle de heyecanın her saniye arttığı böyle bir gecede.

"Siz zaten söylenebilecek her şeyi söylüyorsunuz," dedi Eloise. "Ben bu sohbete daha ne ekleyebilirim ki?"

Bu sözler Penelope'ye pek acayip geldi. Kızın karakterinde dalgacılık vardı ama Eloise her zaman için söyleyecek bir şeyler bulurdu.

Eloise sadece omuz silkti.

"İlerlemeliyiz," dedi Violet. "Diğer misafirlerin önünü tıkıyoruz."

"Sizinle içeride görüşürüz," dedi Daphne. "Ve... Ah!"

Herkes dönüp baktı.

"Belki bilmek istersiniz," diye fısıldadı. "Leydi Danbury henüz gelmedi."

Simon tüm bu dalavereden bezmiş bir halde, "Benim işimi kolaylaştırır," dedi.

"Benimkini basitleştirmez," dedi Hyacinth. "Ben hâlâ ona yapışmak zorundayım..."

Tümü cümleyi onun için bitirdi: "Zamk gibi."

"Evet, öyle," dedi Hyacinth.

"Zamktan bahsetmişken," dedi Eloise Daphne ve Simon'dan ayrılırken. "Penelope yanındaki iki korumayla idare edebilir misin? Benim birkaç dakikalık bir işim var."

"Ben de seninle geleyim," dedi Hyacinth.

Violet, "İkiniz birden gidemezsiniz," dedi. "Eminim Colin, Penelope'nin benimle yalnız kalmasını istemiyordur."

"O zaman ben de Eloise döndüğünde gidebilir miyim?" diye sırıttı Hyacinth. "Bu erteleyebileceğim bir şey değil."

Violet Eloise'e döndü.

"Ne?" dedi Eloise.

"Aynı şeyi söylemeni bekliyordum."

"Ben ağırbaşlıyım, tamam mı?" dedi Eloise.

Hyacinth homurdandı. "Hadi canım."

Violet inildedi. "Yanında kalmamızı istediğinden emin misin?" diye Penelope'ye sordu.

"Sanırım başka bir seçeneğim yok," dedi Penelope değişimden memnun bir halde.

"Git hadi," dedi Violet Eloise'e. "Çabuk dön ama."

Eloise başını salladı, sonra herkesi şaşırtarak uzandı ve Penelope'ye sarıldı.

Penelope şaşkın bir gülümsemeyle, "Bu da ne içindi?" diye sordu.

"Hiç," diye yanıtladı Eloise, Colin'inkine benzer tatlı bir sırıtışla. "Bu gecenin senin için özel olacağını hissediyorum."

"Öyle mi?" diye dikkatle sordu Penelope, Eloise'in ne bildiğinden emin olmayarak.

"Şey, bir şeyler olacağı belli," dedi Eloise. "Colin normalde böyle gizlilikle hareket etmez. Ayrıca benden bile yardım istedi."

"Sadece birkaç dakika içinde geri dönmüş olacaksın," dedi Penelope. "Ne olacaksa - bir şey olacağı bile belli değil ama - bunu sen de göreceksin."

Eloise omuz silkti. "İçgüdüsel bir şeydi. Onlarca yıllık arkadaşlığımızdan doğan bir dürtü sadece."

"Eloise Bridgerton, bana duygusallık numarası mı yapmaya çalışıyorsun?"

"Bunca yıl sonra mı?" dedi Eloise dalga geçerek. "Hiç sanmam."

"Eloise," diye araya girdi Hyacinth. "Gidecek misin! Bütün gece bekleyemem."

Ve Eloise son bir bakış atıp yanlarından ayrıldı.

Sonraki bir saat boyunca Penelope, Violet ve Hyacinth koca bir organizma gibi bir arada hareket ederek konukların arasında dolandılar.

"Üç kafalı altı bacaklıyız," dedi Penelope kendiyle birlikte cama doğru ilerleyen iki Bridgerton kadınına bakarak.

"Anlamadım?" dedi Violet.

"Gerçekten camdan dışarı bakmak istemiş miydin?" diye homurdandı Hyacinth. "Yoksa sadece bizi mi deniyordun? Ve şu Eloise nerede kaldı?"

"Aslında sizi deniyordum," diye itiraf etti Penelope. "Ve eminim ki Eloise bir başka misafirle sohbete dalmıştır. Siz

de benim kadar iyi bilirsiniz ki burada sohbet etmekten kaçınamayacağınız, konuşma âşığı birçok misafir var."

Hyacinth'in yanıtı, "Hmmm..." oldu. "Birinin ona zamkın anlamını yeniden öğretmesi gerekiyor."

"Hyacinth," dedi Penelope. "Eğer birkaç dakikalığına ayrılmak istiyorsan, lütfen çekinme. Ben idare ederim." Violet'e döndü. "Siz de lütfen. Eğer gitmek istiyorsanız, siz dönene kadar salonun bu köşesinden kıpırdamayacağıma söz veririm."

Violet dehşetle ona baktı. "Colin'e verdiğim sözü mü bozayım?"

"Şey, aslında ona söz vermiş miydiniz?" diye sordu Penelope.

"Hayır ama bunu benden rica etti. Ah, bak!" diye bağırdı aniden. " İşte geldi!"

Penelope gizlice kocasını çağırmak istedi ama tüm gizlilik çabaları Hyacinth'in çılgın bağırışları ve el sallamalarıyla yıkıldı. "Colin!"

Violet inledi.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Hyacinth hemen yüzsüzce. "Bir leydi gibi davranmalıyım."

"Eğer biliyorsan," dedi Violet, her hecesinden annelik akıyordu. "O zaman neden öyle yapmıyorsun?"

"Eğlence bunun neresinde olurdu ki?"

"İyi akşamlar hanımlar," dedi Colin. Annesinin elini öptükten sonra Penelope'nin yanına geçti ve elini kibarca karısının beline yerleştirdi.

"Evet?" dedi Hyacinth sabırsızlıkla.

Colin sadece bir kaşını kaldırmakla yetindi.

"Bize söyleyecek misin?" diye ısrar etti kız.

"Zamanı gelince, sevgili kardeşim."

"Sen çok kötü, çok çok kötü bir adamsın," diye homurdandı Hyacinth.

Colin etrafına bakarak mırıldandı. "Acaba Eloise nerede merak ettim."

"Bu çok iyi bir soru," diye homurdanarak yanıtladı Hyacinth. Bu arada Penelope de, "Eminim birazdan burada olur," diyordu.

Colin pek de umursuyor gibi görünmeden başını salladı. "Anne," dedi Violet'e dönerek. "Sen nasılsın?"

"Tüm kente mesajlar gönderen sensin," dedi Violet. "Benim nasıl olduğumu mu soruyorsun?"

Colin gülümsedi. "Evet."

Violet Colin'e parmağını sallamaya başladı; oysa kendi çocuklarına bunu topluluk içinde yapmayı yasaklayan kendisiydi.

"Ah, hayır, öyle değil, Colin Bridgerton. Bir açıklama yapmadan kurtulamazsın. Ben senin annenim. Annen!"

"Aramızdaki akrabalığın farkındayım," diye mırıldandı Colin.

"Şimdi dansa başlayıp beni akıllıca bir söz ve hınzır gülümsemenle atlatamayacaksın."

"Gülüşümün hınzır olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Colin!"

"Ama," dedi Colin. "Çok iyi bir noktaya değindin."

Violet gözlerini kırpıştırdı. "Öyle mi?"

"Evet. Dans hakkında." Başını hafifçe yana eğdi. "Sanırım bir vals başlamak üzere."

"Ben bir şey duymuyorum," dedi Hyacinth.

"Öyle mi? Ne yazık." Penelope'nin elini tuttu. "Hadi gel canım. Sanırım bu bizim dansımız."

"Ama hiç kimse dans etmiyor ki," dedi Hyacinth.

Colin mutlulukla gülümsedi. "Edecekler."

Ve sonra, kimse ağzını açmaya fırsat bulamadan, Penelope'nin elini çekiştirerek kalabalığın içine daldı.

Müzisyenlerin mola verdiği ufak orkestranın yanından

geçerken, "Dans etmek istemiyor muydun?" diye sordu nefesi kesilen Penelope.

"Hayır, sadece kaçmak için söyledim onu," diye açıkladı Colin. Bir kapıdan geçerek Penelope'yi peşinden sürükledi.

Birkaç saniye sonra dar bir merdivenden yukarı çıkıp ufak bir hole adım attılar, burayı aydınlatan tek ışık, pencerenin dışındaki meşalelerden geliyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Penelope etrafına bakarak.

Colin omuz silkti. "Bilmiyorum. Burası bana iyi bir yermiş gibi geldi."

"Neler olduğunu bana anlatacak mısın?"

"Hayır, önce seni öpeceğim."

Ve Penelope yanıt vermeye fırsat bulamadan (itiraz edecek değildi gerçi!) Colin'in dudakları dudaklarını buldu ve aynı anda hem tutku hem de aceleyle öpüştüler.

"Colin!" diye hafifçe bağırdı Penelope nefes alabildiği ilk anda.

"Şimdi olmaz," dedi Colin onu tekrar öpmeye başlayarak.

"Ama..." Colin'in dudakları yine Penelope'nin dudaklarına gömülmüştü.

Bu öpücük Penelope'yi tepeden tırnağa titretti; Colin'in dişlediği dudakları, arkasında dolanan ve aşağılara inen elleriyle bu öpücük Penelope'nin dizlerinin bağını çözen ve Colin'in ona her şeyi yapmasına izin verebileceği kadar ateşli bir öpücüktü. Beş yüz davetliden sadece birkaç metre uzaktaydılar ama bu çok daha heyecan vericiydi...

"Colin!" diye bağırdı tekrar Penelope dudaklarını Colin'den ayırmayı başararak.

"Şşşş..."

"Colin, durmalısın!"

Colin bir köpek yavrusu gibi ona bakarak, "Durmalı mıyım?" dedi.

"Evet. Durmalısın."

"Sanırım bunu söylemenin nedeni kapının ardında duran insanlar."

"Hayır. Ama bu da durmanı düşünmem için oldukça geçerli bir neden."

"Reddetmeden önce bir düşünsen?" diye sordu Colin umutla.

"Hayır! Colin..." Penelope kendini çekerek Colin'den birkaç santim uzaklaşabildi, Colin'in varlığı bile kendinden geçmesine neden olabilirdi. "Colin, bana neler olduğunu söylemelisin."

"Şey," dedi Colin yavaşça. "Seni öpüyordum..."

"Bunu demek istemediğimi biliyorsun."

"Tamam." Colin uzaklaştı. Ayak sesleri Penelope'nin kulaklarında çınlıyordu. Colin Penelope'ye döndüğünde yüzündeki ifade son derece ciddiydi. "Cressida konusunda ne yapacağımıza karar verdim."

"Öyle mi? Nedir? Bana da söyle."

Colin'in yüzünü hafif de olsa endişe kapladı. "Aslında planım işlemeye başlayana kadar sana söylemesem daha iyi olur."

Penelope inanmaz gözlerle Colin'e baktı. "Ciddi olamazsın."

"Şey..." Colin sanki kaçmak ister gibi uzun uzun kapıya baktı.

"Söyle bana," diye ısrar etti Penelope.

"Tamam." Colin iç geçirdi, sonra bir daha iç geçirdi.

"Colin!"

"Bir duyuru yapacağım," dedi Colin sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi.

Penelope başta bir şey söylemedi, belki durup bir an

düşünürse anlayabileceğini sanıyordu. Fakat bu işe yaramayınca, sözcükleri çok yavaş ve dikkatlice seçerek, "Ne tür bir duyuru?" diye sordu.

Colin cesur bir ifadeyle konuştu. "Doğruyu söyleyeceğim."

Penelope nefesini tuttu. "Benim hakkımda mı?"

Colin başını salladı.

"Ama bunu yapamazsın!"

"Penelope, bence en iyisi bu."

Penelope endişenin içinde büyüdüğünü hissediyordu ve ciğerleri nefes alamayacağı kadar gerilmişti. "Hayır, Colin, bunu yapamazsın! Bunu yapamazsın! Bu senin sırrın değil!"

"Ömrün boyunca Cressida'ya para vermek mi istiyorsun?"

"Hayır, elbette hayır ama Leydi Danbury'ye rica edebilirim..."

"Leydi Danbury'ye senin için yalan söylemesini rica etmeyeceksin," dedi Colin sertçe. "Bu seni aşıyor ve sen de bunu biliyorsun."

Colin'in sert ses tonu karşısında Penelope'nin nefesi kesildi. Ama aslında o da Colin'in haklı olduğunu biliyordu.

"Eğer birinin senin kimliğini çalmasına izin vermeye razıysan," dedi. "Bunu Cressida'nın yapmasına izin vermeliydin."

"Yapamazdım," diye fısıldadı Penelope. "O olmazdı."

"İyi o zaman. İşte artık ayağa kalkıp gerçeklerle yüzleşme zamanı."

"Colin," diye fısıldadı Penelope. "Mahvolurum."

Colin omuz silkti. "Bu ülkeden gideriz."

Penelope doğru sözcükleri bulmaya çalışırken başını iki yana salladı.

Colin onun ellerini avuçları arasına aldı. "Gerçekten de bu kadar önemli mi?" dedi sakince. "Penelope, seni seviyorum. Birlikte olduğumuz sürece mutlu olacağız."

Penelope gözyaşlarını silebilmek için elini Colin'in elinden kurtarmaya çalışarak, "Sorun bu değil," dedi.

Ama Colin onun elini bırakmadı. "Öyleyse ne?" diye sordu.

"Colin, sen de mahvolacaksın," diye fısıldadı Penelope.

"Umrumda değil."

Penelope şaşkınlıkla Colin'e baktı. Genç adam, hayatını değiştirebilecek, birçok açıdan aklına hayaline gelmeyecek olaylara neden olabilecek bir şey hakkında ne kadar da rahat, kayıtsızca konuşabiliyordu.

"Penelope," dedi Colin; sesi öyle sakindi ki Penelope buna katlanamıyordu. "Tek çözüm bu. Bunu ya biz duyuruz ya da Cressida."

"Ona para ödeyebiliriz," diye fısıldadı Penelope.

"Gerçekten yapmak istediğin bu mu?" diye sordu Colin. "O kadına kazanmak için yıllarını harcadığın paranın hepsini vermek mi? Leydi Whistledown olduğunu söylemesine de izin verebilirdin."

"Bunu yapmana izin veremem," dedi Penelope. "Sosyeteden dışlanmanın ne demek olduğunu anladığını sanmıyorum."

"Sen biliyor musun?"

"Senden daha çok biliyorum!"

"Penelope..."

"Sorun değilmiş gibi davranıyorsun ama öyle hissetmediğini biliyorum. O son gazeteyi yayımlamama çok kızmıştın çünkü sırrın ortaya çıkması riskini almamam gerektiğini düşünüyordun."

"Görünüşe göre haklı da çıktım."

"Gördün mü?" dedi hemen Penelope. "Gördün mü? Bana bu konuda hâlâ kızgınsın!"

Colin derin bir nefes aldı. Konuşma arzu ettiği yönde ilerlemiyordu. Daha önce kimliğini açıklamasını istemediği gerçeğini Penelope'nin şimdi yüzüne vuruyor olmasını arzulamıyordu. "Eğer o son gazeteyi yayımlamasaydın," dedi. "Şimdi bu halde olmazdık, doğru, ama şimdi durum farklı, değil mi?"

"Colin," diye fısıldadı Penelope. "Eğer herkese benim Leydi Whistledown olduğumu söylersen ve insanlar da düşündüğümüz gibi tepki verirlerse, günlüklerin hiç basılamayabilir."

Colin'in o an adeta kalbi durdu.

Çünkü en sonunda Penelope'yi anlamıştı.

Penelope daha önce Colin'e âşık olduğunu söylemişti ve Colin'in ona öğrettiği her yolla aşkını da göstermişti. Ama daha önce hiç bu kadar açık, berrak, dürüst olmamıştı.

Penelope'nin tüm bu süre boyunca duyuruyu yapmaması için yalvarmasının nedeni, Colin'di.

Colin boğazında büyüyen yumruyu yutmak için mücadele etti, konuşmak için, hatta nefes almak için çaba harcadı.

Penelope, gözü hâlâ yaşlı, uzandı ve Colin'in eline dokundu. "Kendimi asla affedemem," dedi. "Senin hayallerini yıkmak istemiyorum."

"Seni tanıyana kadar onlar hayallerim bile değildi," diye fısıldadı Colin.

Penelope şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak, "Günlüklerini yayımlamak istemiyor musun?" diye sordu. "Bunu sadece benim için mi yapıyordun?"

"Hayır," dedi Colin, çünkü Penelope dürüst bir yanıtı hak ediyordu. "Bunu yapmak istiyorum. Bu benim hayalim. Fakat bu hayali bana sen verdin."

"Bu, geri de alabileceğim anlamına gelmiyor."

"Almıyorsun."

"Evet, ben..."

"Hayır," dedi Colin sertçe. "Almıyorsun. Ve günlüklerimin basılması... Şey, gerçek hayalimin yanında pek sönük kalıyor, yani ömrümün sonuna kadar seninle yaşamak."

"Ben hep yanında olacağım," dedi Penelope yumuşakça.

"Biliyorum." Colin gülümsedi ve sonra biraz da ukala bir havayla, "Ne kaybederiz ki?" dedi.

"Herhalde tahmin ettiğimizden daha fazlasını."

"Ve belki de daha azını," diye hatırlattı Colin. "Benim bir Bridgerton olduğumu unutma. Ve artık sen de öylesin. Bu kentte oldukça nüfuzluyuz."

Penelope'nin gözleri kocaman açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Colin alçakgönüllülükle omuz silkti. "Anthony sana tam destek vermeye hazır."

"Anthony'ye mi söyledin?"

"Anthony'ye söylemeliydim. O ailemizin reisi. Ve bu dünyada ona karşı gelecek pek az insan bulunur."

"Ah." Penelope düşünceli düşünceli alt dudağını ısırdı. Ve sonra bilmek zorunda olduğu için sordu: "Ne söyledi?"

"Şaşırdı."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ve oldukça hoşnut oldu."

Penelope'nin yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Ayrıca bu kadar yıl boyunca gizli bir hayat sürdürebilmeni takdir etti. Kate'e söylemek için sabırsızlandığını söyledi."

Penelope başını salladı. "Sanırım şimdi bir duyuru yapman gerekiyor. Sırlar dökülsün."

"Eğer istersem Anthony avukatını ayarlayacak," dedi Colin. "Bunun herkese doğruyu söylemeyi istememle ilgisi yok."

Penelope ona beklentiyle ve dikkatle baktı.

"İşin aslı," dedi Colin Penelope'nin elini tutup onu kendine doğru çekerken. "Seninle gurur duyuyorum."

Penelope gülümsediğini hissetti, bu tuhaftı çünkü daha birkaç saniye önce bir daha asla gülemeyeceğini düşünüyordu.

Colin burnu Penelope'nin burnuna değene kadar eğildi. "Herkesin seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmesini istiyorum. Konuşmam bittiğinde, Londra'da senin ne kadar zeki olduğunu bilmeyen tek insan kalmayacak."

"Yine de benden nefret edebilirler," dedi Penelope.

"Edebilirler ama bu onların sorunu, bizim değil," diye karşılık verdi Colin.

"Ah, Colin," diye iç geçirdi Penelope. "Seni çok seviyorum. Bu gerçekten de harika bir şey."

Colin sırıttı. "Biliyorum."

"Hayır, gerçekten. Seni daha önce sevdiğimi zannediyordum ama şimdi hissettiklerimin yanında..."

Colin gözlerinde hülyalı bir ışıltıyla, "Güzel," dedi. "Şimdi gel benimle."

"Nereye?"

"Buraya," dedi Colin kapıyı açarken.

Penelope kendini şaşkınlıkla tüm salona hâkim ufak bir balkonda buldu. "Ah, yüce Tanrım," dedi Colin'i tekrar çıktıkları küçük odaya çekmeye çalışarak. Onları henüz kimse görmemişti. Hâlâ kaçabilirlerdi.

"I ıh." Colin kaşlarını çattı. "Biraz cesaret, tatlım."

"Açıklamayı yazılı yapsan olmaz mıydı?" dedi Penelope telaşla. "Ya da birinin dedikoduyu yaymasını sağlasaydın?"

"Açıklamayı doğrudan yapmak gibisi yoktur."

Penelope onaylayarak yutkundu. "İlgi odağı olma konusunda iyi değilimdir," dedi normal şekilde nefes almayı unutmamaya çalışarak.

Colin onun elini sıktı. "Merak etme. Ben iyiyimdir." Kayınbiraderi Hastings Dükü'nü bulana kadar bakışları kalabalığın içinde gezindi. Adam Colin'in işaretiyle orkestraya yöneldi.

"Simon da biliyor mu?" diye hafif bir çığlık attı Penelope.

"Ona geldiğimde söylemiştim," dedi Colin mırıldanarak. "Balkona çıkan odanın yerini nasıl biliyorum sanıyorsun?"

Ve sonra çok ilgi çekici bir şey oldu. Birdenbire çok sayıda uşak çıkıp tüm konuklara şampanya kadehleri dağıtmaya başladı.

"Bunlar da bizimkiler," dedi Colin köşede duran kadehleri alarak. "Tam istediğim gibi."

Penelope sessizce kendi kadehini aldı, hâlâ çevresinde olanları kavramaya çalışıyordu.

"Herhalde şimdiye kadar biraz ısınmıştır," dedi Colin, Penelope'yi sakinleştirecek bir ses tonuyla. "Ama bu şartlar altında elimden gelenin en iyisi buydu."

Penelope dehşet içinde Colin'in elini tutarken, Simon'un orkestrayı susturmasını ve davetlilerin dikkatini balkona çevirmesini çaresizce izledi.

Colin'in kardeşleri, diye düşündü Penelope. Aralarında gerçekten de özel bir bağ vardı.

"Hanımlar ve beyler," dedi Colin kuvvetli ve kendine güvenli sesi salonda yankılanırken. "Dünyadaki en muhteşem kadın için kadeh kaldırmak istiyorum."

Salonda alçak bir mırıltı dolandı ve Penelope kaskatı kesilmiş halde salondaki herkesin kendisini izlemesini izledi.

"Ben yeni evliyim," diye devam etti sözlerine Colin muhteşem gülüşüyle misafirleri büyüleyerek. "Bu yüzden de aşk sarhoşu halimi mazur görmenizi dileyeceğim."

Kalabalık içinde dostça gülüşmeler oldu.

"Penelope Featherington'a evlenme teklif ettiğimde birçoğunuzun şaşırdığını biliyorum. Ben de şaşırdım."

Salonda hoşnutsuz bir hava dolandı ama Penelope dimdik, onurlu durmaya devam etti. Colin doğru şeyi söyleyecekti. Öyle olacağını biliyordu. Colin her zaman doğru şeyler söylerdi.

"Ona âşık olduğuma şaşırmadım," dedi kalabalığa yorum yapma cesareti vermeyecek bir bakışla. "Ama bunun bu kadar uzun sürdüğüne şaşırdım."

"Biliyorsunuz onu uzun yıllardır tanıyorum," diye devam etti sözlerine sesini yumuşatarak. "Ve nasıl olduysa, içine bakıp bu güzel, akıllı ve hazırcevap kadını göremedim."

Penelope yanaklarından süzülen yaşları hissediyordu ama yerinden kıpırdayamıyordu. Nefes bile alamıyordu. Colin'in sırrını açığa çıkarmasını bekliyordu ama Colin ona bu muhteşem hediyeyi veriyor, ona herkesin önünde ilanı aşk ediyordu.

"Bu yüzden," dedi Colin. "Burada hepinizin şahitliğinde, şunu söylemek istiyorum... Penelope... " Penelope'nin boşta olan elini tuttu. "Seni seviyorum. Sana tapıyorum. Seninle birlikte hayat yolunda yürümekten onur duyuyorum." Kalabalığa döndü, kadehini kaldırdı ve bağırdı: "Eşime!"

Salondaki herkes o anın büyüsüne kapılmış bir halde tekrar etti. "Eşinize!"

Colin şampanyasından bir yudum aldı, Penelope de onun gerçek duyurusunu merak ederek kadehini usulca yudumladı.

"Kadehini indir canım," diye mırıldandı Colin kadehi Penelope'nin ellerinden alıp yana koyarken.

"Ama..."

"Lütfen," diyerek kaşlarını çattı Colin ve herkesin önünde Penelope'yi tutkuyla öptü.

Penelope nefes alabildiği ilk anda, "Colin!" diye itiraz etti.

İzleyicilerin onaylayan bakışları önünde Colin sırıttı. "Ah, son bir şey daha!" diye seslendi kalabalığa.

İnsanlar şimdi tüm dikkatlerini vermiş, can kulağıyla Colin'i dinliyorlardı.

"Partiden erken ayrılacağım. Aslında hemen şimdi." Penelope'ye çapkın bir bakış attı. "Eminim beni anlarsınız."

Penelope kızarırken kalabalıktaki erkekler ıslık çalarak bağrıştılar.

"Ama gitmeden önce söylemek istediğim bir şey daha var. Eşimin Londra'daki en zeki, en hazırcevap ve en çekici kadın olduğuna inanmayanlar için küçük bir şey daha."

"Haaayır!" diye bir ses geldi arkadan. Penelope bunun Cressida olduğunu biliyordu. Fakat Cressida'nın sesi kalabalığın içinde boğuldu; hiç kimse onun çığlıklarını duymak istemiyordu.

"Eşimin iki kızlık soyadı olduğunu söylemeliyim," dedi düşünceli bir halde. "Elbette ben de dahil hepiniz onu Penelope Featherington olarak biliyoruz. Ancak bilmediğiniz ve benim de bana söyleyene kadar anlamadığım, anlayacak kadar zeki olmadığım şey..." Odada sessizliğin sağlanması için bir süre durdu. "Bu zeki, çekici ve nefes kesici derecede muhteşem kadının... Ah, hepiniz kimden bahsettiğimi biliyorsunuz," dedi kolunu kalabalığa doğru kaldırarak. "Size eşimi takdim ediyorum!" dedi gururla. "Leydi Whistledown!"

Bir an için ortalığı bir sessizlik kapladı. Sanki kimse nefes almaya bile cesaret edemiyor gibiydi.

Ve sonra başladı. *Şak şak şak.* Yavaş ve ritmik ama öyle

kuvvetliydi ki herkes sessizliği kırma cesaretini gösteren kişinin bulunduğu tarafa döndü.

Leydi Danbury'ydi.

Bastonunu birinin eline tutuşturmuş, ellerini kaldırmış yüksek sesle ve gururla alkışlıyordu.

Sonra biri daha alkışlamaya başladı. Penelope kim olduğunu görmek için döndü.

Anthony Bridgerton.

Ve sonra Simon Basset, Hastings Dükü.

Ve sonra Bridgerton kadınları.

Ve sonra Featherington kadınları.

Ve sonra birbiri ardına herkes alkışlamaya başladı.

Penelope buna inanamıyordu.

Yarın ona kızacakları şeyler hatırlayabilirlerdi, yıllarca kandırıldıkları için rahatsız olabilirlerdi ama bu gece...

Bu gece tüm yaptıkları hayran olmak ve alkışlamaktı.

Tüm başarılarını gizli tutmak zorunda olan bir kadın için bu, tüm hayallerinin gerçek olduğu andı.

Şey, neredeyse tüm hayallerinin.

Hayatı boyunca gerçekten hayal ettiği her şey yanında durmuş elini Penelope'nin beline dolamıştı. Ve Penelope başını kaldırıp Colin'e baktığında, o tatlı yüzü gördüğünde, Colin öyle bir aşk ve gururla ona bakıyordu ki Penelope'nin nefesi kesildi.

"Tebrikler, Leydi Whistledown," diye mırıldandı Colin.

"Bayan Bridgerton'u tercih ederim," diye yanıtladı Penelope.

Colin sırıttı. "Muhteşem bir seçim."

"Gidebilir miyiz?" diye fısıldadı Penelope.

"Hemen mi?"

Penelope başını salladı.

"Ah, evet," dedi coşkuyla Colin.

Ve onları birkaç gün boyunca gören olmadı.

Son

Bedford Meydanı, Bloomsbury
Londra, 1825

"Geldi! Geldi!"

Penelope masasına yayılmış kâğıtlardan başını kaldırdı. Colin, ufak ofisinin girişinde durmuş küçük bir okul çocuğu gibi zıplayıp duruyordu.

"Kitabın!" diye bağırdı Penelope, bedeninin izin verdiği en büyük hızla yerinden kalkarken. "Ah, Colin, bakayım. Bakayım. Sabredemiyorum!"

Colin kitabını elinde tutarken gülüşüne engel olamıyordu.

Penelope ince, deri kaplı kitabı eline alırken heyecanla, "Ahhh," dedi. "Ah, Tanrım." Kitabı yüzüne yaklaştırdı ve derin bir nefes çekti. "Yeni kitap kokusuna sen de bayılmıyor musun?"

"Şuna bak, şuna bak," dedi sabırsızlıkla Colin kitap kapağındaki adını göstererek.

Penelope gülümsedi. "Baksana. Ne kadar da şık." Okurken parmaklarını harflerin üzerinde gezdirdi. "*İtalya'da Bir İngiliz*, Colin Bridgerton."

Colin gururla bakıyordu. "Güzel görünüyor, değil mi?"

"Güzelden de öte görünüyor, mükemmel görünüyor! *Kıbrıs'ta Bir İngiliz* ne zaman çıkacak?"

"Yayıncı altı ayda bir diyor. Ondan sonra da *İskoçya'da Bir İngiliz*'i basmak istiyorlar."

"Ah, Colin, seninle öyle gurur duyuyorum ki."

Colin Penelope'ye sarılarak çenesini karısının başının üstüne dayadı. "Sen olmadan yapamazdım."

Penelope gülümseyerek, "Evet yapabilirdin," dedi.

"Lütfen sessiz ol ve minnettarlığımı kabul et."

"Tamam," dedi Penelope Colin'in yüzünü görmese de sırıtarak. "Yapamazdın. Benim gibi yetenekli bir editörün olmasa bunları yayımlatamayacağın açık."

"Katılmadığım hiçbir nokta yok," dedi Colin yavaşça son bir kez daha Penelope'yi tepesinden öperek. "Otur. Uzun süre ayakta kalmamalısın."

"Ben iyiyim," dedi Penelope ama yine de oturdu. Hamile olduğunu söylediğinden beri Colin ona çok korumacı davranıyordu, dahası doğuma bir ay kaldığı için Colin artık iyice çekilmez olmuştu.

"Bu kâğıtlar nedir?" diye sordu Colin masaya bakarak.

"Bunlar mı? Ah, bir şey değil." Penelope kâğıtları toplamaya başladı. "Sadece üzerinde çalıştığım bir proje."

"Gerçekten mi?" Colin karısının karşısına oturdu. "Nedir?"

"Bu... Şey... Aslında..."

"Nedir Penelope?" diye sordu Colin, Penelope'nin kekelemesine gülerek.

"Senin günlüklerini bitirdiğimden beri yapacak iş bulamıyordum," diye açıkladı Penelope. "Ve yazmayı özlediğimi fark ettim."

Colin gülümseyerek öne doğru eğildi. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Penelope kızardı; neden olduğuna emin değildi. "Bir roman."

"Bir roman mı? Ama bu harika Penelope!"

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette öyle düşünüyorum. Adı nedir?"

"Şey, henüz sadece birkaç sayfa yazdım," dedi Penelope. "Ve daha yapılacak çok iş var, ama eğer değiştirmeye karar vermezsem sanırım adı *Kız Kurusu* olacak."

Colin'in bakışları sıcacıktı. "Gerçekten mi?"

"Biraz otobiyografik bir şey olacak," diye itiraf etti Penelope.

"Biraz mı?"

"Biraz."

"Ama sonu mutlu bitecek, değil mi?"

"Ah, evet," dedi Penelope heyecanla. "Öyle olmalı."

"Öyle mi olmalı?"

Penelope masanın diğer ucundan uzanarak Colin'in elini tuttu. "Tüm yapabildiğim mutlu sonlar yazmak," diye fısıldadı. "Başka bir şey yazmayı bilmiyorum."

NEW YORK TIMES
BESTSELLER YAZARI
TARİHİ AŞK ROMANI

Herkes Colin Bridgerton'un Londra'daki en çekici erkek olduğunu biliyordu...

Ginny & Yuuki

Penelope Featherington en yakın arkadaşının ağabeyine âşık olmuştur. Ömrünün yarısını onu uzaktan izleyerek geçiren Penelope, onun hakkındaki her şeyi bildiğini düşünmektedir, ta ki en gizli sırrını öğrenip aslında genç adamı hiç tanımadığının farkına varana dek.

Colin Bridgerton tutkuları ve unvanları yüzünden içten içe ağabeylerini kıskanan, Leydi Whistledown'ın Cemiyet Gazetesi'nde ne kadar yakışıklı olduğuna dair yaptığı yorumlar dışında dünya üzerinde kalıcı hiçbir şey bırakamadığından şikâyet eden gözde bir bekârdır. Hayatın sıradanlığından yorgun düşmemek ve annesinin evlilik konusundaki ısrarlarından kurtulmak adına sık sık ülke dışına seyahatler yapmaktadır. Fakat bu kez Londra'ya geri döndüğünde hayatında bir şeylerin değişmiş olduğunu keşfeder - özellikle de Penelope Featherington'un! Penelope'nin de kendine sakladığı bir sırrı vardır. Colin bu sırrı öğrendiğinde bunu bir tehdit olarak mı görecektir, yoksa bu sır ne olursa olsun mutlu sonu etkilemeyecek midir?

"Günümüzün Jane Austen'ı."
Jill Barnett

"Tam anlamıyla kusursuz bir hikâyeci."
Publishers Weekly

ISBN 978-9944-82-381-4

20 TL

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr